SERIE PUBLICATĂ ÎN 27 DE ȚĂRI

STEFAN AHNHEM

LOVITURA DE GRAȚIE

SERIA FABIAN RISK

LITERA

buzz BOOKS

STEFAN AHNHEM

— Seria FABIAN RISK #6 —

LOVITURA DE GRAȚIE

Original: *Den sista spiken* (2021)

Traducere din limba engleză şi note:
DANA-LIGIA ILIN

virtual-project.eu

— 2023 —

În amintirea lui Theodor Risk
** 25 martie 1996*
† 31 iulie 2012

PROLOG

3 august 2012

Ericăi Andersson nu-i plăcuse niciodată prea mult apa. Duşul nu era o problemă. Nici să stea în cadă o oră, două cu o carte bună. Dimpotrivă. Ceea ce nu-i plăcea şi nu i-a plăcut niciodată era să *se bălăcească.* Să stropească în jur, să înoate sau orice altceva îți dă prin cap să faci în apă când nu ți-e prea cald sau nu eşti murdar.

Nu că n-ar fi ştiut să înoate, chiar dacă nu se lăuda în gura mare că ştie. Cu siguranță, nu era în stare să parcurgă patru lungimi de bazin fără să înghită multă apă. Cu atât mai puțin în larg, în apa rece cu valuri, meduze şi peşti scârboşi.

Şi totuşi, se lăsase convinsă să-şi înghesuie toate kilogramele într-un caiac micuț, atât de îngust şi instabil, încât era de mirare că nu se răsturnase deja. Practic, stătea în apă. Apa rece, neagră, ale cărei valuri bezmetice păreau s-o izbească din toate părțile.

Dacă era să-l crezi pe Mikkel, nu te udai niciodată când vâsleai într-un caiac. A privit-o drept în ochi, foarte serios, şi a zis că, în cel mai rău caz, o să se stropească un pic pe antebrațe.

Se dovedise că nu-i nimic adevărat în asta, ceea ce îl definea perfect pe Mikkel, mai ales când îi venea o idee care i se părea strălucită. În ultima lună n-a făcut altceva decât s-o pisălogească ce fantastic ar fi să se ducă să întâmpine răsăritul pe canalele din Copenhaga şi să se contopească cu apa.

Să se contopească cu apa. Isuse Hristoase…

Dar ce nu face omul din dragoste? Nu că ar fi avut o droaie de bărbați doritori dintre care să aleagă şi, sincer vorbind, Mikkel era mult peste nivelul său. Nu numai că era chipeş, dar avea şi o carieră adevărată, ca programator, cu un salariu la care majoritatea oamenilor nu pot decât să viseze.

Singurul inconvenient a fost că era danez şi ea a trebuit să plece din Helsingborg. Dar asta nu era cu adevărat o problemă. Cel puțin, nu în comparație cu încercările ei de a ține caiacul pe linia de plutire.

Părea că până şi cea mai mică unduire ar fi putut să-l răstoarne, şi o dureau deja muşchii pieptului şi spatelui. La brațe şi umeri nici nu voia să se gândească. Întrebarea era dacă o să mai aibă aşa ceva după ce o să

vâslească pe tot traseul mult prea ambițios al lui Mikkel.

— Vezi ce frumos e aici[1]? a strigat el.

Ea a încuviințat din cap. Şi, desigur, era frumos. Copenhaga chiar arăta cu totul altfel. Dar tot îi era greu să se bucure de priveliște. Mai ales după ce au lăsat în urmă Canalul Wilder, liniştit şi idilic, şi au ieşit în port, unde era cu totul altă circulație şi, prin urmare, cu totul alte valuri.

Nu putea să priceapă de ce a silit-o să iasă în larg. Însă, desigur, voia să profite de ocazie ca să-i arate totul acum, că reuşise în sfârşit s-o aducă aici. Sau avea în minte cu totul altceva?

Era un fel de a gândi asupra căruia nu voia să zăbovească, dar se părea că nu depinde de ea. Ideea avea o viață independentă şi se dezvolta rapid.

În ultima vreme Mikkel a fost neobişnuit de arțăgos, şi era aproape o lună de când nu mai făcuseră dragoste. La început, şi-a zis că nu-i decât o criză trecătoare, care avea să înceteze curând. Dar situația s-a înrăutățit. Erau la mijlocul concediului şi, sincer, niciodată nu fusese atât de rău.

Se săturase de ea? Despre asta era vorba? De aceea o silise să vină în călătoria asta de coşmar? Ca s-o facă atât de nefericită, încât să pună ea însăşi capăt, nu el. Pentru că el nu îndrăznea. Fir-ar să fie, ce laş!

Ce-i drept, era prea frumos să fie adevărat. Asta gândise de la bun început. Ce ciudat era că o alesese tocmai pe ea!

Ea putea fi dificilă. Era perfect conştientă de asta. Mai ales atunci când i se punea pata pe ceva. Nu putea să renunțe până nu era prea târziu. Ca atunci când a fost convinsă că el are pe altcineva şi cu prima ocazie i-a căutat prin computer şi telefon, fără să dea de nimic suspect.

Dacă ar fi putut să renunțe ar fi fost în ordine. Dar nu, sigur că i s-a părut o idee minunată să-l urmărească peste două nopți, ca într-un film de spionaj vechi, cu granulație mare, ca să verifice dacă chiar s-a întâlnit cu acel prieten. Şi sigur că el a observat-o, şi sigur că s-a enervat. Ba nu, s-a înfuriat. Exact ca atunci când ea a pus prea multe întrebări despre fosta lui iubită, care se părea că a murit într-un accident de maşină.

— Şi iată noua clădire a Operei!

Mikkel a arătat cu vâsla spre clădirea splendidă.

— Foarte frumoasă! a strigat ea. Dar, auzi, n-am putea să ne întoarcem acum?

— Nu, nu vezi ce liniştită şi plăcută e apa?

— Da, însă poate că e destul de data asta. Încep să-mi obosească brațele.

— Da, aşa ți le antrenezi un pic.

— Dar, Mikkel, nu mă simt în siguranţă. Nu pricepi? Mi-e frică şi m-am săturat. Nu vreau decât să fiu pe uscat.

— Erica, îţi jur. N-are de ce să-ţi fie frică.

Apoi a apărut acel zâmbet care o făcea să se topească şi să accepte orice. Era kriptonită pură împotriva voinţei sale, şi n-a putut decât să-şi continue drumul, oftând, dincolo de clădirea Operei, mai departe prin port.

Exact acelaşi zâmbet l-a avut atunci când s-a apropiat de ea şi a întrebat-o dacă poate s-o invite să bea ceva. Ea venise cu nişte prieteni la Copenhaga să se distreze şi s-a îndrăgostit pe dată atât de tare, că după două săptămâni şi-a dat demisia şi s-a mutat în capitala daneză.

Nu s-a sinchisit de pisălogeala mamei ei că poate a fost un pic prea repede şi că nu-l cunoaşte aproape deloc pe acel bărbat. În orice caz, nu atunci.

— Vâslim doar până la Reffen şi apoi ne întoarcem, a strigat el după alte câteva sute de metri. Bine?

— Dar nu cred că vreau acum să merg mai departe, a zis ea. Zău aşa, Mikkel. Chestia asta se poate răsturna în orice clipă şi…

— Ba nu. Trebuie doar să te relaxezi şi să vâsleşti mai departe liniştită, cu calm.

De ce nu putea el să rupă relaţia, pur şi simplu, şi să-i ceară să plece, dacă asta îşi dorea atât de tare? Da, ar fi tristă şi cu siguranţă supărată. Ar începe să strige şi să-l acuze de tot soiul de lucruri. Poate chiar ar arunca în el cu ceva.

Dar până la urmă ar accepta şi s-ar duce înapoi acasă, în Helsingborg, chiar dacă l-ar mai căuta de câteva ori înainte să renunţe de-a binelea. N-ar fi fost mai rău de atât, dacă voia să se descotorosească de ea.

El pur şi simplu nu îndrăznea. Asta era singura explicaţie. Şi ea avea temperament năvalnic, nu putea să nege. Însă nu era nimic pe lângă ce avea el.

În câteva rânduri s-a speriat de-a binelea. Mai ales în momentul acela când l-a ameninţat că face plângere de viol dacă n-o lasă să doarmă. Atunci el a dat cu pumnul în perete la câţiva centimetri deasupra capului ei atât de tare, că a făcut o gaură.

Însă asta a fost atunci. Acum el nu mai voia deloc să se culce cu ea.

Şi-a dat seama despre ce era vorba peste câteva minute, când a văzut vasul de pasageri care intra port cam la un kilometru de ei. Brusc, a înţeles exact care era planul lui.

Şi odată cu asta a venit panica.

— Uite acolo! a strigat el, în timp ce ea încerca să găsească o cale de ieşire din acest coşmar. Departe de el şi înapoi în Suedia. Sculpturile albe! a adăugat el, arătând spre câteva sculpturi albe ca zăpada înşirate în capătul cheiului.

Desigur, îi citise gândurile şi acum făcea tot ce putea ca să-i abată atenția. Sculpturile erau cu siguranță frumoase, privind în toată splendoarea lor peste apă şi înfruntând furtunile şi vântul. Însă n-a putut decât să le arunce o privire. Era concentrată pe vasul de pasageri.

Probabil n-avea să intre cu totul în port, ci va acosta la Langelinie. Însă valurile stârnite aveau să ajungă până în port şi, chiar dacă acum nu le vedea, era convinsă că în clipa aceea erau în drum spre ea.

Avea să se răstoarne, ştia asta, întregul său trup ştia asta, şi după ce se răsturna nu mai avea nicio şansă. Şi, mai ales, el ştia asta. Cu ce soi de psihopat se încurcase? Asta făcea de câte ori se plictisea de ele? Le lăsa să dispară într-un accident ciudat.

Desigur, de aceea mergeau în larg, unde n-ar fi în jur niciun martor. Ar părea doar încă un înec accidental. Alt idiot imprudent care nu prea ştie să înoate, contribuind cu încă o cifră la statistici.

— Ajutor! a strigat ea şi a început să vâslească spre mal. Ajutor!

— Erica, ce faci?

Fără să se oprească din vâslit, s-a uitat în spate şi a văzut pentru prima dată valul. Sau valurile. A văzut trei, la intervale de vreo zece metri. De la această distanță nu păreau prea amenințătoare, dar erau iuți şi veneau cu o viteză care era în sine înspăimântătoare.

— Erica!

A încercat din răsputeri să vâslească, însă caiacul n-a vrut să se supună. În loc să alunece drept înainte, ținea morțiş s-o ia ba la stânga, ba la dreapta. La dracu', la dracu', la dracu'! De ce n-o fi ascultat de mama? De ce n-o fi văzut toate semnele care acum săreau în ochi? Cum a putut să fie atât de credulă?

Şi iată.

Exact la ce se aşteptase.

Acum îl simțea, ce mare era de fapt, când ea şi toată coada caiacului s-au scufundat, cu botul în aer, şi peste o clipă s-au ridicat la loc. *Of, la dracu'*, a fost ultimul lucru la care s-a gândit înainte să se învârtejească totul.

A închis ochii. Ca şi cum n-ar fi fost nicio primejdie câtă vreme nu vedea

nimic. Însă oricât de strâns şi-ar fi închis ochii, acum era sub apă, apa rece şi neagră, cu capul în jos, atârnând din caiac. Auzise că te poţi ridica printr-o răsucire ca a eschimoşilor, însă n-a trebuit nici măcar să încerce ca să-şi dea seama că e imposibil. În plus, i se înţepeniseră genunchii.

Prin urmare, aşa avea să se sfârşească. Atârnând cu capul în jos sub apă. Lucru ciudat, se simţea destul de liniştită. Era ca şi cum se eliberase de toată panica simţită înainte. Poate că datorită faptului că renunţase la orice speranţă şi, cumva, îşi acceptase soarta.

Nu ştia de cât timp stătea sub apă, însă nu puteau fi decât câteva secunde, pentru că încă nu simţea că n-are aer. Poate că aşa e înainte de sfârşit. Secundele trec mai încet şi timpul pare să se lungească.

Şi, pentru prima dată în viaţă, a deschis ochii sub apă. Nu îndrăznise niciodată s-o facă, însă acum n-avea nimic de pierdut. În câteva minute o să moară, şi ar putea la fel de bine s-o facă cu ochii deschişi.

N-a durut, aşa cum crezuse. Aproape că n-a durut deloc. Nu era nici prea întuneric. Mai degrabă era destul de luminos. Verde-deschis. Şi ceţos.

Apoi a venit sufocarea. În acelaşi moment a întors capul ca să se uite în jos şi a văzut un automobil la câţiva metri sub ea, pe diagonală, şi, odată cu asta, a revenit panica.

Spatele automobilului era rezemat de un bloc mare de ciment, iar botul era la o jumătate de metru deasupra fundului mării. Geamurile erau lăsate în jos şi deasupra banchetei din spate plutea o femeie goală cu păr negru, lung, ca într-un film publicitar, dacă n-ar fi avut gura deschisă şi ochii holbaţi.

În clipa aceea soarele s-a iţit de după un nor deasupra ei, acum se vedea mai bine, şi a zărit un bărbat în smoching care stătea aplecat în faţă, cu capul pe volan.

N-a avut timp să vadă mai mult până să fie readusă la suprafaţă. Doar că din ceafa bărbatului nu mai rămăsese decât un crater însângerat.

Partea întâi

3-5 august 2012

Suntem mulți cei care nădăjduim că binele învinge până la urmă. Care nu vrem decât să ne dăm seama că împreună suntem mai puternici. Că, în ciuda faptului că avem culori ale pielii, culturi şi religii diferite, suntem legați unii de alții şi, cu forțele unite, putem să luptăm împotriva marilor nedreptăți, să salvăm planeta şi, în cele din urmă, putem chiar să aducem pacea pe pământ.

Din păcate, asta e utopie. Lumea, aşa cum o ştim, nu-i clădită pe visul unui sfârşit fericit. Să-i dai o mână de ajutor celui slab este o idee frumoasă. În teorie.

În realitate, sunt în joc cu totul alte forțe. De cum avem ceva de valoare, cineva vrea să ni-l ia. De cum e ceva sănătos, cineva vrea să-l îmbolnăvească. Asta se repetă în toate, de la celulele din trupul nostru până la stelele care se prăbuşesc şi se prefac în găuri negre.

Conform unei echipe de cercetători chinezi, explicația comportamentului distructiv al omului se află în mărimea creierului. Pur şi simplu, este destul de mare ca să inventeze bomba atomică. În acelaşi timp, este prea mic ca să priceapă consecințele acestui lucru.

Altă teorie este că nici vorbă ca binele să fie cel care garantează existența şi supraviețuirea. Nu el este ceea ce motivează selecția naturală, dezvoltarea constantă şi perfecționarea care, la rândul lor, fac ca leul să supraviețuiască în savană şi copacul să se înalțe un pic mai sus spre lumină.

Cu alte cuvinte, nu binelui trebuie să-i mulțumim că am evoluat de la plancton la peşti şi apoi pe tot drumul până la oameni.

Ci răului.

Lui trebuie să-i mulțumim pentru tot.

Răul în forma cea mai pură.

1

Clădirea de cărămidă veche, părăginită, de pe partea stângă a lacului Sankt Jørgens, în centrul oraşului Copenhaga, era plină de contradicții. Pe de o parte, era atât de ştearsă, încât doar câțiva dintre locuitorii care s-au plimbat vreodată în jurul lacului au observat-o. Pe de altă parte, în ciuda dimensiunilor modeste, era magnifică în felul ei şi se străduia să atragă atenția.

Printre altele, cu zidul dinspre sud zugrăvit în negru şi împodobit cu un pion mare, alb, în relief. Sau cu acoperişul de metal decorat, având şi el la fiecare colț câte un pion negru. Nimeni nu ştia de ce şi ce anume însemnau. Clădirea nu găzduise niciodată vreun club de şah. Nici nu avusese vreun proprietar pasionat de şah. Poate că pionii simbolizau faptul că până şi făptura cea mai slabă poate ajunge destul de tare ca într-o bună zi să devină regină.

Până şi interiorul casei era plin de contradicții. Pe lângă câteva nişe, o baie şi o bucătărioară, nu avea decât o încăpere. O încăpere care, cu podeaua de lemn vopsită în alb, spațiul deschis, tavanul foarte înalt şi ferestrele mari ca de atelier, părea mult mai mare decât clădirea însăşi.

Însă de o lună încoace crea mai degrabă o senzație de claustrofobie, de când încăperea fusese umplută cu atât de multe echipamente, încât te ducea cu gândul mai degrabă la un studio de înregistrări înghesuit în cabina unui avion decât la atelierul aerisit al unui pictor.

De-a lungul întregului perete din față, sub luminatorul cu multe ochiuri, erau câteva mese de lucru lipite una de alta, pline de computere, ecrane, nenumărate stative cu leduri care clipeau şi plăci cu circuite conectate la alte dispozitive prin cabluri subțiri de toate culorile.

Pereții laterali erau acoperiți cu table albe uriaşe. Pe una dintre ele scria cu litere mari *Kim Sleizner*. Dedesubt erau mai multe fotografii, toate făcute de la distanță cu teleobiectivul, ale aceluiaşi bărbat, pe când mergea spre sediul poliției din Copenhaga, vorbea la mobil sau stătea în maşina sa, aşteptând ca stopul să se facă verde.

Pe altă tablă era o încâlceală de diagrame, bare şi curbe, precum şi o listă lungă cu numere de telefon, toate marcate cu o literă urmată de diferite indicații temporale. Lângă o hartă mare a oraşului erau câteva stegulețe, şi ele marcate cu litere.

Pentru un necunoscător, cu siguranță părea un haos total. Însă era acolo un sistem, un plan de folosire a tuturor notelor cu săgețile lor, abrevierilor şi simbolurilor, sau exact unde să fie aşezate şi conectate diferitele dispozitive electronice pentru a oferi cea mai mare posibilitate de supraveghere şi control.

Ca de obicei atât de devreme dimineața, domnea un soi de calm controlat. Ca şi cum toate s-ar fi unit într-un trup mare adormit, cu pulsul atât de scăzut, încât aproape că nu putea fi măsurat. E adevărat, câteva dintre sutele de diode pâlpâiau, dar nu prea insistent. Dimpotrivă, nu se grăbeau deloc să-şi mărească sau să-şi scadă luminozitatea, de parcă ar fi fost într-un fel de meditație electronică în care, împreună cu *screensaver*-ele, puteau să-şi trăiască visele, unul mai fantezist decât altul.

Totul era în aşteptare, dar pregătit să se întâmple orice.

Orice, oricând.

În aceeaşi încăpere, la câțiva metri deasupra unei grămezi de scaune de lemn răsturnate, atârnată de o bară de oțel care se sprijinea pe nişte grinzi, Dunja Hougaard se ridica încet cu o singură mână. N-avea niciun rost s-o facă repede doar ca să termine. Rezistența era ceea ce conta. Fără ea ar fi fost pierdută şi ar fi renunțat de câteva luni la tot proiectul. Şi-ar fi spus că nu există nimic care să ducă la condamnarea lui Kim Sleizner, şeful poliției din Copenhaga.

Însă n-avea de gând să renunțe vreodată. Nu numai pentru că el era exact opusul a tot ce ar trebui să fie un ofițer de poliție de rang înalt. Sau pentru că, de-a lungul timpului, el s-a opus cu încăpățânare tuturor încercărilor ei de a-şi face datoria de detectiv din Departamentul Omucideri, indiferent câte vieți nevinovate au plătit pentru asta. Şi nici pentru că şi-a înfipt în ea degetele murdare şi umflate, a încercat s-o violeze, apoi a pus-o pe linie moartă, ceea ce a făcut-o să ardă mocnit. Nu, era vorba despre tot ce nu găsiseră încă. Toate lucrurile care era sigură că existau acolo, aşteptând doar să fie descoperite şi scoase la lumină.

După ce a ajuns cu bărbia deasupra barei de oțel, s-a lăsat în jos atât de încet cât îi îngăduia acidul lactic din muşchi. Durea, dar era pe drumul cel bun. Pe toată calea până când nouăzeci şi opt la sută din ea voiau să dea drumul barei şi restul de doi la sută se agățau de gândul că o cădere de la trei metri peste scaunele pliante răsturnate de sub ea ar durea mult mai tare.

S-a prins de bară cu cealaltă mână şi a început iar să se ridice cât de încet putea. Mai avea de făcut patru tracțiuni lente, apoi şedința de antrenament

de două ore se încheia.

Niciodată nu fusese atât de puternică. Ce-i drept, din primăvara trecută încoace făcuse zilnic două alergări lungi şi o oră de yoga pe săptămână. În câteva luni, corpul său a suferit o transformare pe care nu o crezuse posibilă. Luase în greutate câteva kilograme, devenind în acelaşi timp mai suplă. Însă, mai presus de toate, devenise mai rezistentă. Îşi cunoştea exact limitele corpului, şi în fiecare zi le împingea un pic mai departe.

Antrenamentul începuse ca un rău necesar. Ca să aibă vreo şansă împotriva lui Sleizner trebuia să fie mai puternică şi mai rapidă decât el. Punct pe care probabil îl depăşise deja, dacă te luai după fotografiile pe care i le făcuseră lui. Era limpede că îşi neglijase sănătatea în timp ce o căuta pe ea.

Acum el îşi reluase şedinţele matinale de yoga, dar, oricum, Sleizner era ultimul om pe care să-l subapreciezi. Din acest motiv, pentru ea nu conta că şedinţele de antrenament deveniseră ceva de care avea nevoie ca să nu se suie pe pereţi din pricina abstinenţei.

Lucrurile stăteau altfel cu supravegherea însăşi. Până acum nu găsiseră nimic. N-au reuşit să găsească nimic interesant. Nimic destul de concret ca să-l doboare o dată pentru totdeauna.

Şi totuşi, în ultimele săptămâni l-au ţinut sub supraveghere aproape constantă. I-au ascultat toate conversaţiile telefonice. I-au citit şi analizat toate mesajele şi e-mailurile trimise sau primite. I-au cercetat situaţia financiară şi, cu ajutorul unui transmiţător GPS instalat în telefonul lui, i-au aflat întregul tipar al deplasărilor, astfel încât, cu câteva excepţii, au putut să vadă amănunţit ce făcea, unde făcea şi, mai ales, când anume făcea ceva. Adesea au putut să prevadă cu precizie toţi cei trei factori înainte să se întâmple.

Cu alte cuvinte, viaţa ticălosului a fost cartografiată rapid şi Dunja a fost surprinsă cât de clară şi lipsită de interes părea. Cel mai interesant lucru era faptul că se ducea în mod regulat la Jenny Nielsen, sau Jenny *Wet-Pussy*{2} Nielsen, cum îşi zicea ea, pe Nøjsomhedsvej, numărul 4.

Era aceeaşi prostituată cu care el fusese pe bancheta din spate a maşinii sale cu aproape trei ani înainte, pe Lille Istedgade. Atunci ieşise un mic scandal, când presa a prins de veste. Mai ales când a ieşit la iveală faptul că era în timpul programului şi asta l-a făcut să rateze un telefon important de la poliţia suedeză din Helsingborg.

Fareed Cherukuri a fost cel care, din proprie iniţiativă, fără să se consulte

cu Dunja, le-a pasat informația celor de la *Ekstra Bladet* care, la rândul lor, au stârnit o furtună mediatică în care Sleizner a fost umilit la televiziune în orele de audiență maximă şi a apărut pe prima pagină în toate edițiile ziarelor săptămâni în şir. Ceea ce, printre altele, a făcut-o pe soție să-l părăsească, iar pe Henrik Hammersten, şeful poliției naționale, să-i ordone să-şi ia concediu fără plată.

Nu-i nevoie să fii Einstein ca să pricepi că asta trebuie să fi fost cumplit pentru cineva care aleargă cu limba scoasă după publicitate ca Sleizner, şi, cine ştie de ce, a hotărât să dea toată vina pe ea, de aceea şi-a folosit toată puterea ca s-o distrugă.

Şi acea putere n-a făcut decât să crească de când el, în mod aproape miraculos, a reuşit să ajungă înapoi în miezul lucrurilor, unde acum, după câțiva ani, părea să aibă prieteni credincioşi în toată elita din Danemarca. Era, din toate punctele de vedere, o revenire cu totul improbabilă, iar pentru ea era încă un mare mister felul în care îi reuşise.

Faptul că se ducea în mod regulat în afara programului la o prostituată care numai trufanda nu era, din păcate, ceva scandalos, remarcabil, dar nici măcar ilegal în această țară. Poate că era jalnic şi penibil, însă nici pe departe destul ca să-l doboare. Mai degrabă îl umaniza în ochii multora.

Dacă era să fie sinceră, s-ar fi aşteptat la ceva din cu totul altă categorie, mai excentric şi mai pervers. Un soi de viață dublă, cu un picior în poliție şi cu celălalt în… Şi exact aici era problema cea mare. N-avea nicio idee. N-avea decât impresia clară că ceva e dubios. Pentru că, în ciuda întregii energii şi a timpului cheltuit, ca să nu mai vorbim de toată tehnologia pe care au folosit-o, nu reuşiseră decât să zgârie suprafața.

În ceea ce o privea, n-avea nicio îndoială că Kim Sleizner este pur şi simplu rău din cap până-n picioare. N-avea decât să se dea drept polițist cinstit. Ea vedea dincolo de fațada lui poleită şi era deplin conştientă că nu-i decât spectacol.

Prin urmare, nu puteau decât să caute în continuare până găseau ceva. Să asculte în continuare, să urmărească şi să analizeze cea mai mică mişcare pe care o făcea. Pentru că, pe undeva, era un dulap plin cu schelete care n-ar fi rezistat nicio secundă la lumina zilei.

Însă era urgent. Sleizner nu era omul care să se lase pe tânjală. Tot timpul în afara orelor de somn şi-l petrecea construindu-şi apărarea, asigurându-se că devine destul de puternic ca până la urmă să nu-i poată veni de hac niciun scandal din lume şi, din cât vedea ea, ajunsese aproape

de succes.

S-a tras din nou în sus, sfidând durerea care îi sfâşia muşchii, fără să-şi dea seama ce se petrecea la câțiva metri sub ea.

Începuse cu câteva minute înainte, cu un led de pe unul dintre module. O pâlpâire care s-a schimbat brusc. Nu mult, însă destul ca să se deosebească de toate celelalte. Imperativă şi neregulată. Ca şi cum ar fi fost trezită din somnul armonios şi tocmai şi-ar fi dat seama că dormise prea mult.

Şi, ca răspândirea unui virus foarte contagios, pâlpâirea neliniştită s-a transmis curând altor cincizeci de leduri, iar puțin după aceea, câteva dintre monitoare s-au trezit din *screensaver* şi au afişat programe cu diagrame de sunet, controale şi cronometre care au pornit şi au început să înregistreze.

Pe unul dintre ecrane era imaginea unui candelabru de cristal imens care atârna deasupra unui pat dublu răvăşit. Pe marginea patului stătea Kim Sleizner în pielea goală, cu un început de chelie în creştet, şi îşi întindea oasele.

Dintr-un difuzor de lângă ecran se auzea cum geme şi îşi trosneşte gâtul şi vertebrele, după care s-a ridicat şi a ieşit din cadru.

Sunetul a făcut-o pe Dunja să ciulească urechile şi s-a lăsat să cadă, aterizând în patru labe lângă grămada de scaune. În drum spre ecrane a aruncat o privire la ceasul de la mână şi a descoperit că nu-i decât cinci şi zece dimineața.

Sleizner nu se trezise niciodată atât de devreme de când îl supravegheau, ceea ce semnala că se întâmplase, în sfârşit, ceva neobişnuit.

2

De departe, Mercedesul alb părea aproape nou, aşa cum atârna în aer, gata să fie coborât pe cheiul de beton. De parcă tocmai ar fi venit din fabrică, gata să se aştearnă la drum. Însă apa care se scurgea pe geamurile coborâte şi algele prinse de capotă, împreună cu siluetele celor două cadavre, spuneau că nu aşa stau lucrurile.

Pentru Jan Hesk a fost o privelişte care l-a înviorat când a venit cu maşina pe drumul de pietriş de-a lungul cheiului din Refshaleön şi a parcat la distanța cuvenită de macaraua mobilă.

Ora era cu siguranță neverosimil de matinală, şi fusese silit să-şi întrerupă concediul tocmai când el şi restul familiei dădeau să urce în maşină ca să plece în excursie în Iutlanda şi, spre nespusa încântare a copiilor, la Legoland. Nu mai fuseseră niciodată acolo şi acum în sfârşit aveau să ajungă, aşa că nu i-a fost greu să le înțeleagă dezamăgirea. Ceea ce l-a surprins a fost că Lone şi-a ieşit din pepeni şi a început o ceartă în gura mare în mijlocul aleii.

A reuşit să rămână destul de calm şi să le împărtăşească dezamăgirea, dând vina pe împrejurări, fără să sufle o vorbă despre faptul că, în taină, abia aştepta să se termine concediul.

Încă din prima săptămână de concediu, când el făcea toată treaba de acasă, în vreme ce Lone făcea inventarul în magazinul ei cu articole fără material plastic pentru bebeluşi, aştepta ca pe ghimpi să se întoarcă la secția de poliție şi să înceapă iar munca. Însă a ținut asta pentru sine, a strâns din dinți şi a construit o căsuță în copac, a făcut clătite şi a mers cu bicicleta în Amager Strandpark ori de câte ori Benjamin se plictisea să stea în casă.

Acum se întorsese, în sfârşit, şi încă într-o poziție nouă. O poziție la care visa încă din primele zile în Departamentul Omucideri. Motivul promovării era atentatul din Tivoli de acum o lună. După asta s-a schimbat aproape totul. Privind din afară, era o imensă tragedie şi toate rudele victimelor erau, din motive evidente, într-un întuneric mai rău decât şi-ar fi putut imagina el vreodată.

Însă în ceea ce-l privea, evenimentul a fost un moment de răscruce. Niciodată nu mai simțise atât de clar diferența între „înainte” şi „după”. De unde în ochii şefului său, Kim Sleizner, fusese ca un câine pe care oricum poți să nu-l bagi în seamă, brusc câştigase respect.

Sleizner a fost atât de impresionat de felul în care s-a descurcat în acea criză, încât nu numai că i-a dat un salariu mai mare şi un birou separat, ci, mai presus de toate, i-a dat mai multă răspundere. În sfârşit, avea să poată crea şi conduce propria echipă.

Tehnicianul criminalist Torben Hemmer sosise şi tocmai descărca din dubă genţile cu echipament, cu toate că mecanicul macaralei încă n-avusese timp să scoată legăturile din jurul maşinii din care picura apa.

Până acum vorbise cu Hemmer doar la telefon, dar era deja convins că noul criminalist este un câştig pentru ei. Energia concentrată care radia din el pe când îşi pregătea şi organiza echipamentul pentru cercetare era exact ceea ce le trebuia. Cineva care era aici ca să muncească. Nu ca să bea cafea şi să flecărească.

Totuşi, în privinţa lui Julie Bernstorff nu era la fel de convins. Nu putea spune exact de ce. Poate că, pur şi simplu, arăta prea bine pe când se îndrepta spre el, cu trăsăturile ei aproape nefiresc de delicate, părul negru cârlionţat ca în filmele publicitare şi picioarele lungi.

Arăta ca şi cum ar fi lucrat în domeniul modei sau altei industrii în vogă, nu aici, unde cea mai mică alunecare pe tocurile înalte însemna riscul iminent să cadă şi să-şi rupă ceva. În plus, faptul că Sleizner a fost cel care a angajat-o şi a sugerat că ar trebui să facă parte din echipa lui nu îmbunătăţea lucrurile.

— Salut, sunt Julie Bernstorff, a zis ea şi şi-a dat părul după ureche cu o mână, întinzându-i-o pe cealaltă. Sunt cea care…

— Ştiu, a întrerupt-o el încuviinţând din cap. Ne-am mai întâlnit.

— Chiar aşa, acum îmi amintesc, a zis ea, însă privirea care îi fugea în lături arăta că este o minciună gogonată.

— În primăvara asta, când erai la Kim Sleizner pentru interviul de angajare, a zis el ca s-o ajute. Ne-am întâlnit pe coridor, dar probabil că te gândeai la altceva.

Cel puţin, avea de gând să-i dea o şansă înainte să pună piciorul în prag şi să ceară înlocuirea ei.

— Chiar aşa, e adevărat.

Un zâmbet i-a luminat faţa.

— În orice caz, bun-venit în echipă!

I-a strâns mâna scurt şi a mers mai departe spre Mercedes. Putea ea să tot fie arătoasă, în echipa lui asta nu era un avantaj.

— Scuze, dar e ceva ce aş vrea…

— Poate să aştepte până terminăm cu lucrul cel mai urgent, a întrerupt-o el fără să se oprească.

— Nu ştiu, chestia e că…

El s-a oprit şi s-a întors spre ea.

— Ascultă, Julie. Nu sunt un om prea complicat. Singurul lucru pe care îl cer este ca fiecare să facă ceea ce trebuie să facă, iar când e vorba despre tine, care, din câte am înțeles, n-ai nicio experiență, la început trebuie să stai deoparte. Să asculți şi să absorbi fără să te amesteci.

I-a zâmbit cu buzele strânse şi şi-a văzut de drum.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie ca Sleizner, şeful ieşit din iad căruia toți îi zâmbeau şi făceau frumos în fața lui, însă în taină îl urau mai mult ca orice pe lume. Însă acum nu era timp să îndrume angajații, să discute cereri de concediu şi tot ce mai intra în fişa postului său. În acest moment îl aştepta o anchetă despre două cadavre pescuite din port.

Sigur, nu părea să fie o anchetă prea complicată, din cât i se spusese. Lucru care i se părea un mare avantaj. Aveau totul de câştigat dacă o încheiau cât mai repede şi fără probleme, dovedindu-şi astfel lor, dar mai ales lui Sleizner, că sunt perfect potriviți pentru această sarcină. Ceea ce era obligatoriu pentru a primi mai târziu cazuri mai complicate.

— Salut, Torben.

A dat mâna cu Hemmer, care tocmai se pregătea să tragă fermoarul salopetei de protecție.

— Văd că te-ai apucat deja de treabă şi voiam doar să profit de ocazie ca să-ți spun bine ai venit în echipă.

— Mulțumesc, dar nu, mulțumesc.

Hemmer a arătat cu capul spre mâna lui întinsă.

— Nu ştiu pe unde ai umblat cu ea şi ultimul lucru pe care mi-l doresc e să fiu contaminat la locul investigației.

— Evident. Hesk a încuviințat din cap şi şi-a ridicat amândouă mâinile. Dar poți să fii pe deplin liniştit. Astea sunt atât de dezinfectate, că m-aş alege cu o amendă dacă aş fi oprit la un control în trafic. A izbucnit în râs. Adică, ar declanşa alarma pe alcoolmetru.

— Sigur, dar am putea vorbi mai multe mai încolo, când nu va trebui să ne ocupăm de două cadavre care zac şi putrezesc şi, în plus, tipii de acolo vor să le ia cât mai repede posibil.

Hemmer a făcut semn cu capul spre ambulanța care venea spre ei.

— Sigur, sigur.

Hesk a făcut un pas înapoi şi a simţit cum îl năpădeşte dezgustul de sine.
— Dă-i drumul. De aceea suntem aici. O să-i ascult pe martori. S-a uitat în jur. Dar unde sunt? S-a întors spre Julie Bernstorff. Nu erau doi? Un bărbat şi o femeie.
— Da, într-adevăr, a încuviinţat Julie. Asta încercam să spun mai devreme. Am vorbit deja cu ei.
— Bun, deci ai luat un interogatoriu din proprie iniţiativă, fără să te consulţi mai întâi cu mine sau măcar să mă anunţi?
Julie Bernstorff a încuviinţat din cap.
— Am ajuns prima aici, le era tare frig şi erau şocaţi. Mai ales femeia, care era pe cale să facă o criză de nervi, aşa că m-am gândit că are nevoie de ajutor şi trebuie cât mai curând posibil să se odihnească.
— Bine.
A încuviinţat din cap şi a început, în sfârşit, să simtă că păşeşte pe teren solid, acum, când atenţia nu mai era concentrată pe începutul său jenant cu Hemmer.
— Însă data viitoare aş vrea să iei mai întâi legătura cu mine.
— Asta am făcut. Am încercat să te sun.
— Zău?
— Da, însă n-ai răspuns.
Trebuie să fi fost pe când se certa cu Lone pe alee. La dracu'!
— Bun, destul despre asta. Au spus ceva interesant?
— Doar că bărbatul îşi luase iubita la o plimbare în zori cu caiacul şi s-a nimerit ca ea să se răstoarne exact acolo, în valurile făcute de una dintre navele de pasageri.
Hesk a încuviinţat din cap. Julie a avut, cu siguranţă, dreptate. Probabil că a fost cât se poate de banal.
— Da, n-a fost mare lucru. Sper că ţi-ai amintit să-ţi notezi datele de contact.
— Fireşte. Ţi-am trimis pe e-mail toate informaţiile împreună cu raportul despre interogare.
Deci avusese timp să facă asta. Era totuşi impresionant.
— Foarte bine, a zis el, încercând să se apuce de lucru, când în spatele lor s-a închis o portieră.
S-a întors şi l-a văzut pe Morten Heinesen venind cu mersul lui tipic, ţeapăn, un pic neliniştit.
Heinesen era, fără îndoială, colegul cu care lucrase cel mai mult în anii

petrecuți în poliție. În plus, era unul dintre puținii colegi în care simțea că poate să aibă încredere. Heinesen nu bârfea şi n-avea planuri ascunse de avansare în carieră. Nu dorea decât să respecte toate regulile şi să facă o treabă cât mai bună cu putință.

Şi totuşi, întotdeauna avea un aer de nervozitate. Ca şi cum toată viața ar fi fost hărțuit şi trebuia să fie pregătit să încaseze în orice moment o lovitură. Asta îi crease reputația nemeritată că ar fi unul dintre cei mai puțin inteligenți, în vreme ce, de fapt, el doar se temea de conflicte şi prefera să-şi țină pentru el părerile, ca să nu rişte să se ia în coarne cu cineva.

— Bună dimineața, Morten! a zis Hesk şi s-a luminat la față, uşurat că a ajuns cineva chiar mai târziu decât el. Iată pe cineva care se pare că a avut nevoie de somnul de frumusețe.

— De fapt, el a ajuns aici imediat după mine, a zis Julie.

— Da? Şi atunci de ce…

— Am dus martorii la spital, a zis Heinesen.

— A, aşa.

Lui Hesk îi venea să intre în pământ. Dimineața nici că ar fi putut să înceapă mai rău. El, căruia nu i-a reuşit niciodată vreo glumă, acum încercase de două ori să fie amuzant şi de amândouă dățile o dăduse-n bară. Ce naiba făcea?

— Scuze, speram doar că ai întârziat la fel ca mine.

— Nicio problemă, a zis Heinesen zâmbind. Deci cum merge? Ați găsit ceva interesant?

— Nu ştiu, a zis el şi şi-a pus mănuşile. Am vrut să-i dau lui Torben o şansă să se apuce de treabă liniştit. Dar hai să mergem să aruncăm o privire.

Heinesen a încuviințat şi, împreună cu Julie, s-au dus la maşină, unde Hemmer stătea aplecat sub capacul ridicat al portbagajului şi fotografia.

Hesk a mers în cealaltă parte a maşinii, a deschis portiera dreaptă din spate şi s-a uitat la femeia care zăcea pe spate, goală, pe banchetă. În sfârşit, se simțea sigur pe sine. Asta era ce trebuia să facă. Să se concentreze pe investigație. La asta se pricepea, şi aici se simțea în siguranță. Iscusința de conducător avea să vină pe măsură ce înaintau.

Femeia era mai tânără decât crezuse. Cât de tânără era greu de spus. Nu era de etnie daneză, iar pielea ei aurie şi netedă putea fi la fel de bine de cincisprezece sau de douăzeci şi cinci de ani. Poate chiar mai mult de treizeci. În orice caz, fusese sugrumată. Stăteau mărturie petele vinetii de pe gât.

Lucra de destulă vreme ca să ştie că munca de investigaţie începea în general cu fructul care atârna cel mai jos. Că în nouă cazuri din zece nu era nevoie să îmbârligi şi să complici lucrurile inutil. Realitatea nu semăna cu un film în care scenaristul se dă peste cap să născocească una după alta întorsături incredibile doar ca să distreze privitorul.

Desigur, există excepţiile care confirmă regula. Ca investigaţiile făcute în ultimii ani de Fabian Risk şi colegii lui din partea suedeză a strâmtorii. Însă, privind în perspectivă mai largă, acelea nu erau decât anomalii.

În realitate, în cea mai mare parte, locul crimei arăta tot ce era de văzut. În foarte puţine cazuri o crimă era precedată de un plan bine gândit, sau de orice fel de plan, iar după ce fapta era săvârşită, vinovaţii nu stăteau aproape niciodată să-şi şteargă urmele. În puţinele cazuri în care o făceau, de obicei doar lăsau urme noi, care erau şi mai incriminatoare.

S-a întors spre Hemmer, care a desfăcut cu o mână picioarele femeii şi a făcut o serie de fotografii. Întotdeauna se simţea un pic murdar când vedea o moartă cu părţile intime dezgolite. În schimb, Hemmer nu părea să aibă vreo problemă, dimpotrivă, s-a aplecat şi mai mult şi a continuat să umple cardul de memorie al aparatului de fotografiat.

— Bună dimineaţa, bună dimineaţa, cum merge?

Hesk a ridicat privirea peste acoperişul maşinii şi a văzut o femeie cu păr roşu tuns scurt şi halat alb care venea însoţită de doi asistenţi.

— Sunt Trin Bladh şi vin de la cabinetul medicului legist, a continuat ea, ridicând mâna într-un salut colectiv.

— Deci îi ţii locul lui Oscar Pedersen, a zis Heinesen.

— Nu, de fapt sunt noua lui colegă. Probabil v-aş saluta din partea lui, dacă ar şti că suntem aici. Dar ce ziceţi? E în ordine dacă ne ocupăm de cadavre?

— Nu imediat, a zis Hesk. Mai lasă-ne câteva minute.

— Bine. Pot să aştept câteva minute. Dar nu mai mult. Ştiţi, după ce au stat în apă se deteriorează repede.

Ar fi putut să-i azvârle femeii o rafală de observaţii acide despre cine este la conducerea investigaţiei. Însă n-avea de gând să se coboare atât de mult. Era mai presus de aşa ceva şi a lăsat mica ei predică să se topească în briza dimineţii, în timp ce deschidea portiera din dreptul scaunului pasagerului şi se uita la bărbatul care stătea aplecat în faţă, îmbrăcat în smoching, cămaşă albă şi papion, cu capul rezemat de volan, de care atârna airbagul ca un balon fleşcăit.

Gaura însângerată din ceafa bărbatului era atât de mare, că s-a pomenit uitând că priveşte un om în carne şi oase. Însă exact asta era, şi nu era nevoie să fii un criminalist genial ca să tragi concluzia că urmele întunecate din jurul gâtului femeii erau aproape cu siguranță lăsate de mâinile bărbatului. De fapt, văzuse deja destul ca întregul scenariu să fie limpede pentru el.

— Da, nu pare prea complicat, ce zici?

S-a întors spre Heinesen, care a încuviințat din cap, ridicând din umeri.

— Păi, cele mai multe indicii arată că el a mers prea departe şi a ajuns s-o sugrume, după care s-a sinucis.

— Exact ce gândesc şi eu.

— Întrebarea e dacă au făcut sex aici, în maşină.

Hesk a ridicat din umeri.

— Din cât văd, hainele ei nu sunt aici, aşa că presupun că au fost fie acasă la el sau la ea, fie în vreun hotel pustiu.

— Cu alte cuvinte, cam oriunde, a zis Julie.

Hesk s-a întors spre ea, gata să-i amintească să stea deoparte până i se adresează cineva. Însă a reuşit să se înfrâneze şi, în schimb, i-a zâmbit.

— Păi, nu-i chiar aşa. Ideea mea este că trebuie să fi avut ocazia s-o scoată neobservat şi s-o pună în maşină. Nu e nici vârâtă într-un sac negru de gunoi, nici înfăşurată într-un covor. Apropo, a fost găsită arma?

S-a întors spre Hemmer, care se apucase să colecteze probe de păr, resturi de sânge şi de materie cerebrală din interiorul maşinii.

— Era jos, lângă pedale.

— Şi unde e acum?

— Pe masa din spatele tău.

Hesk s-a întors spre o masă pliantă pe care erau câteva pungi cu probe, printre care una cu un pistol. A ridicat-o şi a văzut că arma este un semiautomat CZ75. Era un model obişnuit, fabricat în Cehia şi răspândit în întreaga lume.

— Julie, verifică DK556919B.

Julie Bernstorff a încuviințat din cap şi s-a tras deoparte cu telefonul.

În afară de gafele de la început, de fapt mergea lin, cum nădăjduise. Dacă o ținea tot aşa, ar fi putut chiar să termine în câteva zile, cu Legoland ca o surpriză minunată pentru familie.

Singurul lucru care îl deranja era pescarul amator care stătea la vreo treizeci de metri de ei, dincolo de barieră, şi din când în când arunca undița

în apă. N-ar fi putut spune exact ce era, dar ceva l-a făcut să ia aparatul de fotografiat al lui Hemmer, să folosească teleobiectivul şi să-i facă o duzină de fotografii bărbatului musculos, care purta o vestă de pescar cu câteva buzunare şi o pălărie care avea cusute pe ea linguriţe de momeală.

— Torben, a auzit în spate vocea lui Heinesen. Ai vreo idee cât timp o fi stat maşina acolo?

— Cel mult câteva zile, a zis Hemmer. Dacă vrei mai multă precizie, va trebui să aştepţi până termin de examinat părţile electronice ale maşinii.

Faptul că pe chei stătea un pescar amator nu era în sine o privelişte neobişnuită. Mai ales atât de devreme dimineaţa. Însă prin teleobiectiv vedea că acest bărbat nici măcar nu părea să ştie cum să ţină o lansetă, ca să nu mai vorbim de felul în care trebuie să arunce. Nu că asta ar fi însemnat neapărat ceva. Trebuia să existe pentru oricine un început.

I-a înapoiat lui Hemmer aparatul de fotografiat şi s-a întors spre Trin Bladh.

— Bun, cadavrele sunt ale tale. Fă ce ai de făcut.

În cel mai bun caz, ea ar fi putut găsi dovezile pentru ceea ce ştiau deja. Apoi le mai rămânea doar identificarea, care n-ar fi trebuit să fie cine ştie ce problemă.

— Scuze, de fapt, ar fi o mică chestie, a zis Heinesen, ca de obicei cu arătătorul ridicat. Cu siguranţă nu-i deloc importantă, dar ca să fim siguri…

— E în ordine, a zis Hesk. Dar dă-i drumul, ca să poată începe cei de la medicina legală.

— Cum ziceam, probabil că nu e nimic. Însă mă gândesc la scenariul despre care vorbeam.

— Da, ce-i cu el?

Heinesen a înghiţit în sec.

— Nu sunt prea sigur că aşa este. Mai ales faptul că s-a sinucis. Sau, mai degrabă, felul în care s-a sinucis.

— Şi-a vârât ţeava în gură şi a apăsat pe trăgaci.

Hesk a ridicat din umeri.

— Ce e ciudat în asta?

— Nimic. Lucrul ciudat este că trebuie s-o fi făcut pe când conducea maşina peste marginea cheiului, ceea ce cred că nu e cea mai simplă manevră. În plus, pare, într-un fel, cum să zic, cireaşa de pe tort.

Hesk era pe cale să zică ceva, cum ar fi să meargă mai departe. Însă chiar era ceva în ce spunea Heinesen. Era, de fapt, un pic ciudat.

— Nu poate fi o combinație de două lucruri? a zis în cele din urmă. Unul este că voia să moară cât mai repede posibil şi fără durere, iar celălalt, că voia, pur şi simplu, să dispară şi, în cel mai bun caz, să nu fie găsit niciodată.

— Da. Heinesen a încuviințat din cap. Cred că ai dreptate. Sigur că aşa a fost.

Era doar o teorie fără bază. Nu trebuia neapărat să însemne că e rea şi neadevărată. Dar acum Heinesen stătea acolo şi încuviința din cap, în ciuda faptului că era evident că nu-i de acord. Aşa cum făceau toți atunci când Sleizner conducea ancheta.

— Dar nu crezi asta, nu-i aşa? a zis.

— Nu, dar s-ar putea foarte bine să fie întocmai cum ai zis tu. Absolut.

— Morten.

Hesk a dat ocol maşinii şi s-a dus la el.

— Singurul lucru care mă interesează acum este ce gândeşti tu. La dracu' cu ce crezi că mă aştept eu să aud.

— Ceva nu-i în ordine aici.

Ăsta era ultimul lucru pe care îşi dorea să-l audă.

Nu era ceea ce îşi imaginase. O investigație care abia avusese timp să ia un pic de viteză înainte să pună frână şi să pornească în marşarier. El voia să încheie asta mai repede decât se aştepta Sleizner. Să le arate tuturor că singurul lucru greşit legat de promovarea lui era că întârziase prea mult.

Însă Heinesen avea dreptate. Era ceva greşit în întregul scenariu. Şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să greşească. Să-i scape acel amănunt care mai târziu avea să se dovedească a fi cheia întregului caz.

S-a întors spre Hemmer.

— Tu ce zici, Torben? Pe o scară de la unu la zece. Cât de ciudat este că s-a împuşcat şi a mers cu maşina peste marginea cheiului în acelaşi timp?

— Aş zice că e perfect posibil. De exemplu, poate că a lansat maşina spre apă şi abia după aceea s-a împuşcat. La urma urmei, durează până ca o maşină să se umple cu apă şi să se scufunde.

— Însă avea toate geamurile coborâte, a zis Heinesen.

— Da, însă tot aş zice cel puțin douăzeci de secunde, şi el n-a avut nevoie decât de una.

— Însă? a zis Hesk şi a aşteptat.

Hemmer l-a privit în ochi.

— „Perfect posibil" nu-i acelaşi lucru cu „probabil".

— Prin urmare, nu crezi că aşa s-a întâmplat?
— Ce cred eu nu-i atât de important. Singurul lucru care contează e ceea ce văd, şi nu sunt multe elemente care să sugereze că s-a împuşcat aici, în maşină.
— Şi cât de multe indică opusul?
— O grămadă. Lucrul cel mai evident este că nu există vreun glonț sau gaură de glonț.
— Dar, repet, geamurile erau coborâte. N-ar fi putut să iasă şi să ajungă undeva, pe fund?
— Îndoielnic. Probabil pe unul dintre geamurile din spate. Însă în cazul acesta ar fi trebuit să străpungă rezemătoarea pentru cap, şi nu se vede nimic pe ea.
— Şi de ce nu printr-unul dintre geamurile din față?
— Unghiul devine prea mare şi inconfortabil. Vreau să zic, de ce să se răsucească cu nouăzeci de grade cu o secundă înainte să apese pe trăgaci?
— Nu că n-aş crede că ai dreptate, a zis Heinesen. Dar maşina trebuie să se fi înclinat mult în toate direcțiile pe când se umplea cu apă.
— Asta-i adevărat. Hemmer a încuviințat din cap şi s-a tras de lobul urechii. Chiar ai dreptate în privința asta.
— Oricum, probabil că ar trebui să chemăm scafandrii să cerceteze fundul apei, a zis Hesk.
— Dar mai e şi chestia cu petele de sânge. În afară de câteva înăuntru, pe laturi, nu există, practic, nimic. Nici măcar pe tavan, şi acolo cu siguranță ar fi trebuit să fie, în afară de cazul în care era culcat pe spate când s-a împuşcat.
Hemmer s-a aplecat şi a arătat spre acoperiş.
— Vedeți? Perfect curat.
— Dar ia stai un pic.
Hesk simțea că-i revine durerea de cap pe care n-o mai simțise de la cearta de dimineață.
— Maşina a fost plină de apă. E de mirare că materia cerebrală, sau orice o fi, a fost spălată bine şi în unele locuri a dispărut cu desăvârşire?
— Într-o anumită măsură îți pot da dreptate. Dar nu în privința tavanului. Acolo s-a ridicat o bulă mare de aer care a înlocuit apa. Vedeți şi voi.
Hemmer a arătat conturul şerpuitor de umezeală, ca un cerc mare pe tavanul moale.
Hesk a încuviințat din cap şi n-a reuşit să-şi stăpânească oftatul adânc.

— Bine, însă, oricum ai suci-o, sunt urme clare de sânge aici, ceea ce, după părerea mea, e o dovadă solidă că s-a împuşcat cu adevărat în maşină. Alternativa ar fi că a murit în cu totul alt loc, şi atunci altcineva trebuie să-l fi aşezat la volan. Acel cineva trebuie să mai fi şi colectat din acel loc, nu mă întreba cum, sânge şi materie cerebrală ca să le împrăştie prin maşină cum s-a priceput mai bine. După aceea, a aranjat cumva ca maşina să treacă peste marginea cheiului fără ca el să fie înăuntru. Şi-a desfăcut larg brațele. Păi, auziți şi voi cum sună.

— Ultimul lucru despre maşină nu e, de fapt, aşa de complicat, a zis Heinesen, cu arătătorul ridicat iar. Trebuie doar să stea în dreptul portierei şoferului şi să vâre pe geamul deschis un băț sau o umbrelă cu care să apese accelerația.

— Se poate. Însă, dacă mă întrebi pe mine, asta n-ar ține nici măcar într-un episod slab din *Crimele din Midsomer*.

— Uite, chiar sunt gata să-ți dau dreptate, a zis Hemmer chicotind. Şi nici vorbă să fi terminat aici. Cine ştie? Poate dau peste ceva care să arate în cu totul altă direcție.

Presupuneri fără bază şi întrebări fără răspuns. Urme şi indicii care se ciocneau cap în cap în loc să arate în aceeaşi direcție. Dacă mai continua aşa, migrena avea să-şi facă apariția curând.

— Da, sunt încă aici, a zis Julie la telefon, venind spre ei.

Hesk s-a întors şi şi-a dat seama că uitase cu totul de ea.

— Exact. DK556919B, a continuat ea. Bine, mulțumesc.

A încheiat convorbirea şi s-a întors spre ceilalți.

— Avem numele pe care e înregistrată arma.

— Ce bine, avem cel puțin un lucru pe care îl putem bifa. Să auzim.

Încă dinainte ca ea să poată răspunde şi-a dat seama că e mai mult decât un simplu nume, iar când a auzit cuvintele „Mogens Klinge” i-a dispărut şi bruma de încredere în sine care îi mai rămăsese.

— Doar nu vrei să spui acel Mogens Klinge? a încercat, cu toate că şi el, şi migrena sa şi-au dat seama că exact asta voia ea să spună.

— Ştiu şi eu? Câți or fi?

— Ia stai un pic.

Heinesen a arătat spre bărbatul mort aşezat la volan.

— Acela este directorul executiv al PET[3]?

Julie Bernstorff a încuviințat.

— Are permis pentru câteva arme.

— Dar numai pentru că e arma lui nu trebuie neapărat să fie el.
— Nu, însă am verificat şi maşina, şi e tot pe numele lui.
— Bine, a zis Hesk şi a încuviințat din cap ca să câştige un pic de timp. Nu încape îndoială că asta pune lucrurile în altă lumină. Morten, ai tu grijă să extinzi perimetrul restricționat înainte să aibă timp presa să adulmece pe aici?
S-a dus la portiera şoferului.
— Cu cât putem ține mai mult chestia asta doar pentru noi, cu atât mai bine.
În vreme ce Heinesen se îndepărta în grabă, el a deschis portiera şi s-a uitat la cadavrul care stătea aplecat, cu fața pe volan. Ca să fie pe deplin sigur, trebuia ca medicul legist să facă identificarea. Ceea ce avea să dureze o vreme, aşa că până atunci a trebuit să se mulțumească să împingă corpul înapoi pe spătar.
Fața era, practic, nevătămată. Singurele lucruri care arătau că nu-i totul în ordine erau gura deschisă şi expresia surprinsă. Ca şi cum n-ar fi fost deloc conştient de ceea ce avea să-i facă glonțul cefei sale. Dar, da, era unul dintre cei mai mari granguri din serviciile de informații, dacă mai era vreo îndoială.
Hesk şi-a îndreptat spinarea şi s-a întors cu spatele la maşină, cu spatele la ceilalți. Apoi a început să meargă, dincolo de barieră, tot drumul până pe chei, unde a privit peste apa strălucitoare în partea cealaltă, unde cei mai matinali şi mai entuziaşti turişti veniseră să se holbeze la Mica Sirenă.
I-a venit în minte prima dată când a văzut-o el însuşi. Ce dezamăgit a fost când s-a dovedit că dimensiunile ei nu se potriveau deloc cu aşteptările sale. Era la fel şi acum. Nimic din ce a presupus şi a văzut în fața sa de dimineață n-a fost adevărat, nimic, şi oricât de mult ar fi încercat să controleze fluxul de informații, curând avea să se răspândească vestea despre Mogens Klinge şi să se dezlănțuie tot iadul.

3

La una dintre cele trei stații de lucru din fața ecranelor stătea Fareed Cherukuri şi introducea nişte comenzi într-un computer. Pe când lucra la operatorul de telefonie mobilă TDC îşi petrecea tot timpul liber încercând să spargă sistemele de protecție şi trăgând cu urechea la conversațiile celebrităților, ca să nu moară de plictiseală.

Alături stătea prietenul lui, Qiang Who, şi el un fost programator talentat de la Serviciul clienți al TDC, folosit sub capacitatea sa, şi privea ecranul pe care se vedeau candelabrul de cristal şi dormitorul lui Sleizner.

Amândoi fuseseră angajați de Dunja, care, în schimbul unui salariu modest, le dăduse ocazia să facă altceva decât să răspundă la întrebări despre cum se poate să te coste atât de mult când îți laşi copiii să stea toată ziua pe telefoanele lor mobile în vacanțele petrecute în alte țări.

— Nu pricep, a zis Qiang fără să-şi ia ochii de la ecran. Când s-a trezit?

— La 5:08, dacă e să ne luăm după programul din mobilul lui. Adică acum şaptesprezece minute.

Dintr-un difuzor s-a auzit apa trasă la toaletă.

— Şi nu ca să prindă un zbor când se crapă de ziuă sau aşa ceva? a zis Dunja din spatele lor, pe când Qiang dădea înapoi indicatorul timpului ca să vizioneze din nou secvența.

— Nu apare în calendarul lui.

Fareed a dat clic pe meniurile care arătau ca ecranul unui mobil până când a ajuns la o bară lungă cu alarme pentru diferite ore.

— Şi nu cred că a fost activată vreuna dintre alarmele din mobil, în afară de cea obişnuită de la şase şi jumătate.

— Şi niciun SMS? a zis Qiang căscând şi întinzându-se. N-a sunat nimeni?

— Păi, e pus pe silențios şi el dormea adânc. Dar aşteaptă, vom vedea.

Fareed s-a uitat în mesagerie.

— Nu. Nici aici nu e nimic.

Pe ecranul lui Qiang se vedea acum Kim Sleizner întins pe spate şi dormind cu ochii închişi şi gura deschisă, învelit cu cearşaful.

— Pare că a avut un somn agitat.

Qiang a arătat spre dezordinea din pat.

— Aşa a fost în ultimele nopți, a zis Dunja, în vreme ce Sleizner se

trezea cu o tresărire şi se uita în jur ca şi cum la început n-ar fi priceput unde se află.

— Însă poate că de data asta a fost mai rău. Poate că de-abia acum l-a prins din urmă toată neliniştea.

— Vrei să spui serios că are conştiința încărcată?

— De ce nu? a ridicat Qiang din umeri. Chiar şi un elefant înrăit poate să aibă…

— Te rog… l-a întrerupt Fareed. E prea devreme pentru parabolele tale cu elefanți.

— Întotdeauna e prea devreme pentru ele, a zis Dunja.

— Să vă spun eu pentru ce e prea devreme? a zis Qiang. Da? Să vă spun?

— Păi, ai face bine să ne scuteşti, a zis Fareed.

— Mai bine află ce s-a întâmplat.

Dunja a arătat cu capul spre ecranul pe care Sleizner s-a rostogolit pe o parte şi a ieşit din cadru.

Qiang a clătinat din cap.

— Aproape că te face să bănuieşti că ştie că i-am piratat mobilul şi nu face decât să se joace cu noi.

Dunja şi-a dus degetul la gură şi a dat mai tare volumul unuia dintre difuzoare, şi după un moment de tăcere s-a auzit cum Sleizner scoate un oftat lung.

„La dracu', la dracu', la dracu'…"

— Ăsta nu sună a joacă, a zis ea şi s-a întors spre Fareed.

— Tu ce zici?

— Nu, sunt de acord cu tine. Nimic din toate astea nu-i normal pentru omul acela.

Pe ecran, Sleizner a intrat iar în cadru şi s-a aşezat pe marginea patului, şi-a întins gâtul până i-au trosnit vertebrele, apoi s-a ridicat şi a dispărut iar.

— Încearcă să dai înapoi în timp real, a zis Dunja, şi Qiang a dat clic pe o listă de opțiuni.

Imaginea de pe ecranul cu candelabrul de cristal din oglinda de pe tavan a rămas neschimbată, însă din difuzor s-a auzit că Sleizner se întorcea în dormitor.

— Iar acum fii băiat cuminte şi adu-ți mobilul, a zis Qiang.

Dar singurul lucru care s-a văzut a fost o umbră care a trecut pe lângă marginea patului şi la fel de iute a ieşit din cadru.

— Asta spuneam. Blestematul se joacă cu noi.

— Trimit un SMS de la TDC cu informații despre noi setări de operare, a zis Fareed şi a demarat.

— Dar telefonul nu-i pus pe silențios? a zis Dunja.

— Nu mai e.

Fareed a dat la maximum sonorul mobilului lui Sleizner şi a trimis mesajul, făcând telefonul să scoată un sunet intermitent care amintea de o alarmă de incendiu.

N-a trecut mult până ce Sleizner a revenit în imagine, a luat în mână mobilul şi ecranul s-a umplut cu fața lui trezită de curând, pe când citea mesajul. Când a terminat a lăsat la loc telefonul pe noptieră şi a ieşit din cadru.

Fareed a oftat şi s-a întors spre Qiang.

— Ce-ar fi să verifici drona, ca să fim siguri că nu-i doar obişnuita yoga de dimineață?

— De ce nu? Qiang a ridicat din umeri. N-are cum să fie mai rău, a zis elefantul şi şi-a vârât trompa în…

— Qiang… l-a întrerupt Dunja şi i-a aruncat un zâmbet rugător, după care el a pornit oftând alt computer şi a conectat la el o unitate de control cu două manşe.

A apărut o imagine care curând a umplut tot ecranul. Însă nu se vedea decât ceva cenuşiu nedefinit care devenea albastru-deschis la marginea de sus. De-abia când întreaga imagine a început să se mişte în sus şi imaginea a devenit clară s-a văzut că cenuşiul era carton gudronat de pe un acoperiş care arăta ca semnul infinitului, cu două cupole de sticlă înălțate în mijloc.

În fața clădirii se vedea apa de un verde-albăstrui, iar pe partea cealaltă erau câteva blocuri de birouri cu fațade de oțel şi sticlă. În spatele lor îşi profila la orizont silueta Vesterbro, iar la dreapta se vedea Tivoli, cu turnul său poleit.

Cu ajutorul unei manşe, Qiang a orientat camera înapoi spre proprietate, iar imaginea a coborât pe fațada arcuită a casei, la ultimul etaj, care avea un singur balcon mare cu ferestre panoramice din tavan până-n podea.

Se vedea drona oglindită în ferestre, însă de îndată ce Qiang i-a reglat poziția şi focalizarea au avut o imagine clară din livingul lui Sleizner, decorat auster cu o canapea şi fotolii îmbietoare în mijloc, o masă de sufragerie şi un televizor cu ecran plat alături de o pictură care părea să fi fost făcută de o ceată de țânci de grădiniță. Dar Sleizner nu se vedea pe

acolo.

— S-ar părea că avem dreptate, a zis Fareed, pe când Qiang dirija drona lateral de-a lungul fațadei. Niciun nud sau yoga în pielea goală cât vezi cu ochii. Cu siguranță s-a întâmplat ceva.

— Da, aşa pare, a zis Qiang. Dar, în orice caz, iată-l pe el.

Două perdele subțiri erau trase în camera de lucru şi ascundeau o parte din ea. Însă nu încăpea nicio îndoială că Sleizner era acolo, aplecat în fața computerului.

— Şi din cât văd eu, a continuat Qiang şi a folosit transfocatorul pe brațele lui Sleizner, care erau amândouă nemişcate, nu doar stă şi navighează pe net până se trezeşte de-a binelea.

— Ar putea să fie ceva la ştiri?

Dunja s-a aşezat la unul dintre computere.

— Ceva care…

„Pe toți dracii”, l-au auzit deodată pe Sleizner izbucnind. „Pe toți dracii de blestemăție!”

Şi pe ecran s-a văzut cum îşi ascunde fața în palme şi clatină din cap.

„Nu-i adevărat. Nu-i adevărat, lua-m-ar toți dracii!”

4

Jan Hesk nu s-a gândit la asta când a văzut femeia din maşină. Însă când a intrat în sala de disecţii de la morgă şi a văzut-o în lumina puternică, l-a izbit frumuseţea ei. Părul bogat şi cârlionţat, liniile bine conturate şi totuşi blânde ale feţei şi pielea brun-aurie, aproape strălucitoare.

Şi totuşi, cadavrul de pe masa de disecţie alăturată a fost cel care i-a atras privirea. Un cadavru care nici vorbă să fie frumos şi era de-a dreptul dureros să te uiţi la el, chiar dacă avea capul sfărâmat acoperit cu o pânză verde.

Mogens Klinge era de aceeaşi vârstă cu el. De câte ori îl văzuse dând un interviu la televizor păruse vioi şi atletic, îmbrăcat în stilul său obişnuit, blugi şi pulovere. Acum zăcea acolo gol, fără blugi, pulover sau smochingul pe care îl purta când l-au găsit, şi decăderea nu putea fi mai limpede.

Cadavrul nu era palid, era roz ca un purcel, şi, cu toate că Klinge cu siguranţă îşi păstrase indicele de masă corporală în limite normale, colacii de grăsime îi înconjurau talia ca un aluat proaspăt crescut. De asemenea, părul de pe corp părea să crească în smocuri, dar asta era, probabil, din cauză că era neglijent cu tunsul. Şi, ca şi cum n-ar fi fost destul, penisul i se micşorase, dispărând cu totul în tufa de păr pubian.

Oare el însuşi ar arăta la fel de dezgustător? Nu fusese niciodată gras, însă în ultimii ani făcuse burtică, cu toate că alerga de două ori pe săptămână. Şi-a cumpărat gantere, placă de echilibru şi covor pentru exerciţii. Oare o să zacă şi el acolo, când va veni vremea, şi o să facă pe oricine l-o privi să se simtă un pic îngreţoşat?

S-a răsucit spre Trin Bladh, care stătea aplecată peste picioarele desfăcute ale femeii şi examina cu lupa ceva de pe partea interioară a coapsei. Era atât de concentrată, încât timp de aproape două minute n-a observat că e acolo, până ce el şi-a dus în cele din urmă o mână la gură şi şi-a dres glasul.

— Eşti nerăbdător, a zis ea fără cea mai mică încercare de a-şi întrerupe examinarea.

— Scuze, înţeleg că abia ai început. Dar voiam să verific…

— Nicio problemă. S-a întors spre el. „Nerăbdare” nu-i decât un cuvânt născocit de cei care nu duc niciodată treaba până la capăt.

El a încuviinţat.

— Înțelegi, asta e prima anchetă pe care o conduc.

— Ştiu.

— Zău? Am spus-o eu, sau e altcineva care…

— Singurele care au spus ceva sunt broboanele de sudoare de pe frunte şi aerul tău țeapăn, un pic neliniştit.

— Nu sunt neliniştit. Vreau doar să fac o treabă bună.

— Exact. Şi vrei asta atât de mult, încât eşti neliniştit că o să greşeşti.

Îl citise perfect.

— Te pricepi la fel de bine să analizezi morții ca pe cei vii?

— Rămâne de văzut. S-a întors înapoi spre cadavru. Să sperăm că această cicatrice poate să înlesnească identificarea.

Hesk a făcut un pas înainte, s-a aplecat spre picioarele desfăcute ale femeii şi a cercetat cicatricea din partea interioară a coapsei drepte. Era lungă de câțiva centimetri, în formă de cruce, şi şi-a dat seama că trebuie să fie ceea ce Torben Hemmer fotografiase cu atâta atenție de dimineață.

— La început am crezut că n-a fost decât o rană care s-a nimerit să lase o cicatrice în formă de cruce, a continuat doctorița.

— Însă?

— În primul rând, e un loc foarte neobişnuit în care să te răneşti. În al doilea rând, nu văd niciun semn că ar fi fost vreo cusătură, ceea ce arată că a fost făcută intenționat.

— Vrei să zici un fel de tortură.

— S-ar putea, însă dacă vrei să produci durere există feluri mult mai simple şi mai eficiente decât ăsta. Şi apoi, dacă pornim acum de la ideea că era prostituată, e cam ca şi cum ai deteriora produsul pe care vrei să-l vinzi.

Hesk a încuviințat. Din acest unghi, cu siguranță era greu să nu observi cicatricea.

— După părerea mea, şi-a făcut-o singură. Ca pe un tatuaj. Dar, cum spuneam, e doar o bănuială.

— Un tatuaj.

Hesk s-a întors spre doctoriță.

— Vrei să zici că încerca să spună ceva.

— Nu, nu vreau să zic nimic. Doar o bănuială.

— Însă crucea e un simbol al morții.

— Da, dar şi al multor alte lucruri şi, mai presus de toate, alături de un craniu, este unul dintre simbolurile cele mai obişnuite pe care oamenii aleg să şi le tatueze. Nu mă întreba de ce. Pentru mine e la fel de greu de înțeles

ca şi tatuatul în sine. Însă asta e doar părerea mea. A ridicat din umeri. Acum aş vrea să-mi continui examinarea, dacă e în ordine.

— Încă un lucru şi promit că te las în pace. Ce crezi despre scenariul pe care l-am discutat de dimineață? Ai găsit ceva care să-l sprijine, sau trebuie să ne gândim la altul?

— Şi acel scenariu la care te referi este că Klinge a sugrumat-o fără să vrea pe femeie în timpul actului sexual şi apoi s-a împuşcat în timp ce trecea cu maşina peste marginea cheiului?

— Ceva în genul ăsta, da.

— N-am avut timp decât să încep, dar până acum n-am găsit nimic care să-l contrazică.

Hesk a simțit imediat cum îi dispare o parte din povara de pe umeri. Poate că această investigaţie o să fie fără probleme, la urma urmei.

— Deci ai putut să constați că au făcut sex?

Doctorița a încuviințat din cap.

— Au făcut. Dar numai vaginal, şi chiar se pare că a fost destul de potolit. N-am văzut decât cicatrici de la alte vătămări.

— Şi cum e cu urmele de sugrumare? Este posibil să fim siguri că provin de la mâinile lui?

— Cred că asta poate fi dificil. S-a dus la celălalt capăt al mesei de disecție şi a cercetat urmele de pe gâtul femeii. Dacă el ar fi avut un soi de inel pentru degetul mic cu montura răsucită înăuntru, ar fi fost altceva. Aceste urme pot să provină în mare măsură de la oricine… A tăcut şi a început să strângă tot mai tare. Ciudat, a zis pentru sine după o vreme, apoi a deschis gura femeii şi i s-a uitat în gât cu o lanternă mică.

— Ai găsit ceva? a zis el şi abținându-se să se apropie prea mult.

Ultimul lucru pe care îl dorea era s-o deranjeze.

N-a primit niciun răspuns. Ca şi cum nici nu l-ar fi auzit, ea şi-a continuat examinarea, vârând atât de adânc degetele arătător şi mijlociu în gura femeii, încât i-a declanşat lui reflexul de vomă.

În acel moment uşa a fost deschisă de un îngrijitor lat în umeri îmbrăcat în salopetă albastră, care a intrat cu un cărucior plin cu tuburi fluorescente şi becuri de diferite mărimi şi forme.

— Salut, a zis cu accent est-european. Doar înlocuiesc lămpile.

— E în ordine.

Doctorița şi-a scos degetele din gura femeii şi s-a întors spre o masă plină cu instrumente de pe care a luat o pensetă lungă de vreo treizeci de

centimetri.

Cu toate că Hesk era mai interesat de ceea ce făcea doctorița, era ceva care îl silea să nu-l scape din ochi pe îngrijitor, care a desfăcut scara, s-a urcat pe ea până la una dintre lămpi şi a început să demonteze masca. N-ar fi putut să explice de ce. Singurul lucru care sărea în ochi era faptul că de la mâna dreaptă a bărbatului lipsea degetul inelar.

În cele din urmă, s-a întors iar spre doctoriță, care împingea penseta lungă tot mai adânc în gâtul femeii, şi când a început, în sfârşit, să tragă ceva afară, s-a dus lângă ea să vadă mai bine.

N-a înțeles la ce se uită. Doar că era o bucată de pânză colorată care lucea din pricina mucusului şi a salivei. Galben, portocaliu, roz, auriu şi verde. Dungi subțiri de toate culorile ieşeau în continuare din gura femeii, ca şi cum n-aveau sfârşit.

— Nu arată a batistă? a zis când ea a desfăşurat bucata pătrată de pânză pe o masă laterală.

— Da, a încuviințat doctorița. Ceea ce înseamnă că cel puțin jumătate din scenariul tău nu mai este valabil.

— Ce vrei să zici?

— Asta n-are nimic de-a face cu sexul cu sufocare care a mers prea departe. Înseamnă un singur lucru, şi acela este ucidere cu premeditare.

Hesk a încuviințat din cap şi a încercat să facă noua piesă de puzzle să se potrivească cu celelalte, când şi-a dat seama că îngrijitorul stătea pe scară cu tubul fluorescent în mâini şi se uita drept la ei şi la ceea ce găsiseră.

— Scuze, dar nu eşti aici doar ca să schimbi becurile? a zis, pornind spre el.

— Aşa e, becurile şi tuburile fluorescente.

Îngrijitorul şi-a revenit şi a desprins unul dintre tuburi.

— Poate că e o întrebare stupidă, dar care e rostul înlocuirii lor? Vreau să zic, funcționează.

— Rostul?

Îngrijitorul a ridicat din umeri.

— Da, de ce trebuie să fie înlocuite dacă funcționează?

— *I don't know. You want to talk to my boss*? *It's better. I can call him.*

— *No, it's not necessary. But I would like to see some ID.*

— *Some what*?

— *Your ID. May I see it*?[4] a repetat el.

Exact ca în cazul pescarului, era ceva care îl deranja.

— *Why? I don't understand?*[5]

Îngrijitorul a coborât de pe scară.

— N-am făcut nimic. *I did nothing.*

— *I never said you did. But we're in the middle of an investigation here, and I want to be sure that everything is okay.*

— *But I don't have it here.*

— *Okay, so where de you have it*?

— *In our office.*[6]

S-a deschis uşa şi alt bărbat şi-a ițit capul.

— *Wratlov, what are you doing*? *We don't have the whole day.*

— *It's him. He wants to see my ID, and I don't have it on me.*[7]

— Nu trebuia decât să înlocuieşti câteva tuburi fluorescente. Bărbatul a intrat şi s-a dus la Hesk. E vreo problemă?

— Mi se pare un pic ciudat că trebuie să fie înlocuite tuburi fluorescente care evident funcționează tocmai când suntem noi aici.

— Înlocuim toate tuburile cu altele mai economice. Nu facem decât să ne conformăm politicii.

— Iar politica mea este să ştiu cu cine mă aflu în aceeaşi încăpere când sunt în mijlocul unei investigații. Aşadar, ori ne arătați legitimațiile, ori plecați de aici.

— Bine. Bărbatul a încuviințat. Ne ocupăm mai târziu de camera asta. Când terminați?

— N-ar trebui să mă întrebi pe mine, ci pe ea. A arătat cu capul spre doctoriță, care acum examina cu lupa unghiile femeii, date cu ojă roşie. Şi în clipa asta cred că e prea ocupată ca să vă răspundă la întrebare.

Bărbatul a încuviințat din cap spre colegul său, care a montat la loc tubul fluorescent şi masca, apoi a coborât şi a strâns scara.

— Şi pe tine cum te cheamă? a zis bărbatul, în vreme ce îşi ajuta colegul să-şi adune lucrurile.

— Hesk. Jan Hesk.

— Bine, a zis doctorița de îndată ce amândoi bărbații au ieşit şi uşa s-a închis. Începi să-ți intri în ritm.

— Hai să lăsăm asta, a zis el, cu toate că exact aşa se simțea. Atâta doar că nu vreau ca cineva neautorizat…

— Să sperăm că nu faci paşii prea repede ca să te uiți la asta, l-a întrerupt ea strângând cu un cleşte unghia degetului mijlociu de la mâna dreaptă a femeii, pe care a răsucit-o până s-a ridicat de pe deget.

— Ce ai găsit? a zis el şi s-a apropiat.
— Asta.
A râcâit cu o unealtă lungă şi îngustă partea de dedesubt a unghiei desprinse şi i-a arătat materia sângerie recoltată.
— Nu-i sângele ei.
— Nu, trebuie să-l fi zgâriat.
— Da, aşa s-ar zice.
A pus pe o lamelă de microscop pielea şi sângele recoltate şi a ridicat-o spre lumină.
— Problema e că Mogens Klinge n-are nici măcar o zgârietură.

5

Era ora nouă, şi trecuseră mai mult de patru ore de când Kim Sleizner s-a trezit şi a coborât din pat mult mai devreme decât de obicei. După toaleta de dimineață şi-a petrecut o jumătate de oră la computerul din camera de lucru.

Din păcate, nu puteau să vadă exact ce făcea el acolo. Pentru asta ar fi trebuit să-i spargă apartamentul şi să instaleze pe computer un program care să înregistreze fiecare tastare, lucru pe care până atunci îl consideraseră prea riscant.

Apoi a făcut un duş rapid, s-a îmbrăcat şi a ajuns la birou cu aproximativ o oră şi un sfert înainte de program, fără *smoothie*-ul obişnuit de vineri, cu spirulină, alge şi spanac şi, mai ales, fără şedința obligatorie de yoga matinală cu muzica ei de relaxare în aceeaşi măsură spirituală şi artificială.

Cu alte cuvinte, dimineața lui Sleizner numai normală n-a fost.

De-abia în biroul său din sediul poliției a început să comunice prin e-mail şi SMS. Totuşi, nimic din ce au citit ei n-a dezvăluit ceva despre motivul care l-a făcut să se scoale atât de devreme.

Nu fuseseră decât obişnuitele banalități administrative care îi ocupau cea mai mare parte a timpului de lucru. Adică discuții despre buget, schemele de angajări şi câteva discuții despre felul şi momentul în care ar trebui să dea la iveală noua rată a cazurilor rezolvate.

Totul fusese atât de insipid, încât Qiang a început să spună ironic că ar fi mai interesant să stai şi să te uiți cum creşte un copac. Însă energia era prezentă, şi în ultimele ore munciseră mai intens decât oricând.

Ceea ce era valabil şi pentru Sleizner, care în această dimineață fusese neobişnuit de eficient la masa lui de lucru.

Multe dintre e-mailurile la care a răspuns erau vechi de câteva zile, iar unele, de până la două săptămâni. În plus, îşi contramandase participarea la toate şedințele planificate pentru astăzi şi tocmai făcea acelaşi lucru pentru toată săptămâna viitoare.

Singura explicație asupra căreia au căzut de acord a fost că făcea curățenie. Acest lucru, la rândul lui, arăta că pregătea un soi de ieşire din scenă sau că ceea ce se întâmplase era atât de grav, încât trebuia să lase totul deoparte. Oricum, însemna că e sub o mare presiune.

Dunja s-a dus la Fareed, care, ținând în mână o cană cu ceai aburind, îşi plimba privirea între două ecrane.

— Ai găsit ceva?
— Nu sunt sigur. Poate. Ce crezi despre asta?
A arătat spre unul dintre ecrane pe care se vedea corespondența prin e-mail a lui Sleizner.
— A primit asta acum trei minute pe una dintre adresele sale private.

De la: bordsreservation@restaurantzeleste.dk
Către: kim.sleizner001@gmail.com
Subiect: Rezervare

Salut Kim,
Mulțumim pentru rezervarea pentru 3 persoane la restaurantul Zeleste.
Vă aşteptăm cu plăcere vineri, 3 august 2012, între orele 14:30–17:00.
Numărul de referință: 15962897
Dacă doriți să anulați rezervarea dați clic aici.
Cu stimă,
Restaurantul Zeleste

— E în această după-amiază, a zis Dunja. E vreo mențiune în calendarul lui?
— Încă nu. În acest moment toată după-amiaza e liberă, au fost contramandate atât şedința de buget dintre douăsprezece şi jumătate şi două, cât şi şedința de brainstorming cu cei de la Resurse Umane, care ar fi ocupat restul zilei. Ştii tu, cea în care ar fi discutat noile valori ale poliției pentru un mai bun climat de muncă.
Dunja a încuviințat din cap. Acea şedință anume era ceva de care râseseră mult. Sleizner însuşi avusese această inițiativă acum câteva săptămâni, cu siguranță ca să-şi spele păcatele şi să le arate tuturor ce şef bun şi empatic este el. Însă tocmai acum a apărut, evident, ceva mai important decât „respect”, „empatie”, „egalitate” şi „diversitate”.
— Avem vreo idee cu cine ia masa?
Fareed a clătinat din cap.
— Qiang se ocupă de asta acum. Însă judecând după poziția chinuită în care stă, lucrurile nu merg prea bine.
— Nu eu sunt cel care se văicăreşte tot timpul că-l doare spatele, a zis Qiang, care părea că o să cadă de pe scaun pe când dădea clic pe unul dintre

ecrane.
— Te-ai uitat pe Facebook? a zis Dunja.
— Da. Şi pe Twitter. Şi pe Wordfeud.
— Wordfeud? a zis Fareed.
— Da, l-a descărcat acum câteva săptămâni, şi are o funcție de *chat.* Dar în afară de e-mailurile pe care le-ai citit, nu pare să fie în contact cu cineva. N-a plecat din birou nici măcar ca să-şi ia cafeaua de dimineață şi să stea la taclale cu colegii.
S-a auzit un *pling* şi Qiang s-a aşezat mai bine pe scaun.
— Dar stai aşa, acum chiar se întâmplă ceva.
— Ce?
Dunja s-a dus la el.
— Tocmai a trimis un mesaj de pe mobil.
— Cui?
— Lui Jan Hesk.
— Hesk?
Dunja s-a întors spre Fareed.
— Nu-i în concediu?
Fareed a încuviințat.
— Da, nu trebuie să se întoarcă decât luni, pe 13.
— Citeşte ce a scris.
— „Salut, Jan, vreau doar să ştii că ai încrederea mea deplină", a citit Qiang. „Nu mă pot gândi la cineva mai potrivit decât tine care să conducă această anchetă." Şi a încheiat cu un *smiley.*
— Anchetă? Ce anchetă? Nu pricep nimic. A primit răspuns?
— Da, un „mulțumesc".
— Şi după aceea? Nu mai e nimic?
— Ba da, cred că Sleizner tocmai scrie ceva. Dar ştii cât de încet merg de obicei degetele lui butucănoase.
Qiang a profitat de ocazie să se ducă la cafetieră şi să-şi umple cana. După ce s-a aşezat la loc s-a auzit iarăşi un *pling.*
— Întreabă cum merge ancheta şi când face echipa o şedință.
Dunja s-a dus la unul dintre computerele libere, a intrat pe site-ul lui *Ekstra Bladet* şi a căutat ceva destul de important ca să declanşeze o anchetă. Dar singurul lucru pe care l-a găsit a fost un ghiveci de bârfe despre celebrități şi ponturi pentru dietă şi vacanță. Ziarul de dimineață *Politiken* nu era cu nimic mai bun, chiar dacă se străduise să testeze şi să

recenzeze noile grătare rotunde cu capac ale sezonului.

— Şi acum vine răspunsul lui Hesk, a continuat Qiang. „Merge ca pe roate. Mă văd cu ceilalți la douăsprezece şi un sfert. Am comandat prânzul pentru toți.”

Qiang a clătinat din cap.

— Muncă în acelaşi timp cu mâncarea. Tot ce poate fi mai rău.

— Apropo de asta, Sleizner tocmai şi-a scris în calendar întâlnirea de la prânzul târziu, a zis Fareed şi s-a întors spre ceilalți. Între 14:30 şi 17:00 se pare că se duce la „dentist”.

Dunja nu pricepea nimic. Ce le-a scăpat? Ce era atât de important încât Hesk să fie silit să-şi amâne concediul şi Sleizner să-şi contramandeze toate întâlnirile şi să se ducă la un restaurant luxos sub pretextul că merge la dentist? Singurul lucru pe care îl ştia sigur era că venise în sfârşit ziua pe care o aştepta.

6

Întunericul era ca o gaură mare şi adâncă venită de nicăieri. Aşa era de fiecare dată. Ca o siguranță care acționează brusc şi face totul din jurul lui să se stingă şi să se oprească.

Tăcere.

Şi odată cu asta a venit frigul. Un frig întins din piept în restul trupului, care a început să tremure. Şi totuşi, transpira. Atât de tare, încât stropii au devenit pârâiaşe care au făcut cearşaful de sub el să i se lipească de spinare.

Prima dată când i s-a întâmplat asta, Fabian a presupus că n-a fost decât un vis urât. Acum ştia mai multe. Nu erau imagini distorsionate cu care se lupta subconştientul său. Nu era un păun de vreo zece centimetri care se plimba pe brațul lui ca un simbol imposibil de descifrat.

Era treaz, trezit de-a binelea, dar singurul lucru pe care îl percepea era un întuneric atât de greu, încât apăsarea de pe piept îi îngreuna răsuflarea.

Aşa era în fiecare dimineață de marți încoace, când s-a trezit scăldat în sudoare rece şi răsuflând ca şi cum ar fi alergat câțiva kilometri pe pistă. Acum se făcuse vineri şi el continua să cadă fără să se poată prinde de nimic în acea gaură fără fund care îl înconjura cu o nelinişte pe cât de rece, pe atât de corozivă.

Trei zile şi trei nopți care deveniseră deja o veşnicie.

Pe atunci, marți dimineața la ora cinci şi jumătate, când era în cealaltă viață care n-avea să se mai întoarcă niciodată, habar n-avea despre ce este vorba. De unde au apărut gaura neagră, respirația îngreunată şi neliniştea.

Dimpotrivă, după multele greutăți din ultimii ani, lucrurile începuseră s-o ia într-o direcție care, cu un pic de bunăvoință, părea să arate un viitor mai luminos, atât pentru el, cât şi pentru familia sa.

Trecuse o lună de când şi-a arestat colegul, tehnicianul criminalist Ingvar Molander, pentru nu mai puțin de cinci asasinate şi două tentative de asasinat. În aceeaşi zi, după câteva ore, cu ajutorul zarurilor, a reuşit să-l prindă şi pe Hao Wikholm, sau *Ucigaşul cu zaruri,* cum începuse să-i zică lumea. Amândoi erau acum arestați şi îşi aşteptau condamnarea pe viață.

Pentru prima dată din primăvara trecută încoace, în secția de poliție revenise liniştea şi a putut, în sfârşit, să-şi ia concediu fără să se simtă vinovat. În plus, între el şi Sonja lucrurile mergeau mai bine decât de multă vreme. Sigur, fusese o distanță între ei, însă cu fiecare zi petrecută împreună

scădea. Cu fiecare noapte în care stăteau în pat îmbrățișați.

Şi Matilda se simțea mai bine şi începea să fie din nou ea însăşi, începuse să-i zică din nou *tata* în loc de *Fabian.* Până şi situația lui Theodor din închisoarea daneză părea să fie pe cale de rezolvare.

După ce a fost amânat de câteva ori din motive nelămurite, procesul celor suspectați de uciderea femeii care trăia pe stradă avea să fie reluat, în sfârşit, acum, după weekend. Rezultatul era, după spusele avocatei lui Theodor, Jadwiga Komorovski, imposibil de prevăzut. Pe de altă parte, era limpede că instanța avea să considere participarea fiului său ca marginală în comparație cu a celorlalți făptaşi, iar în eventualitatea unei condamnări, pedeapsa avea să fie de maximum un an sau doi.

Ar fi, cu siguranță, o nenorocire, însă nu una prin care să nu poată răzbate. La urma urmei, Theodor doar ținuse de şase, şi numai pentru că îl siliseră ceilalți. În condițiile date, cele mai multe lucruri au mers cum nu se poate mai bine. Şi totuşi, avea în piept o durere, ca şi cum oxigenul din încăpere era pe terminate. Întocmai ca în fiecare dimineață de atunci încoace.

S-a întors spre Sonja, care azvârlise deoparte pătura şi era culcată pe spate, respirând atât de încet, că a trebuit să se aplece spre ea ca să-i simtă răsuflarea caldă şi umedă. A sărutat-o uşor pe obraz. Însă, ca şi cum n-ar fi vrut cu niciun chip să rişte să fie infectată de întunericul lui, ea şi-a smucit capul şi l-a împins.

Trei zile, şi n-au fost niciodată mai departe unul de altul.

Era deja zece fără un sfert şi, dacă mai continuau aşa, curând aveau să-şi inverseze ritmul circadian. Aşa cum făcuse în ultimele trei zile, a lăsat-o să doarmă şi a ieşit din dormitor făcând cât mai puțin zgomot posibil.

Valul de adrenalină l-a trezit pe deplin şi ar fi putut să parcurgă programul de antrenament pe care i-l dăduse fizioterapeutul. Nu dura mai mult de o jumătate de oră şi însemna exerciții de întindere, forță şi echilibru. Ce-i drept, antrenamentul în casă nu se numărase niciodată printre ocupațiile sale preferate. Şi totuşi, în ultima lună făcuse zilnic, ascultător, toate exercițiile, ceea ce a accelerat considerabil procesul de vindecare a şoldului.

E adevărat, încă şchiopăta şi, când îndrăznea să facă o plimbare lungă, durerea revenea şi radia pe picior în jos. Însă nu mai stătea pe scaunul rulant şi renunțase la cârje de acum două săptămâni. Lucru care trebuia să fie considerat un progres însemnat, dacă ne gândim că nu trecuse nici măcar o

lună de când Kim Sleizner îl împuşcase în picior.

O împuşcătură care, din toate punctele de vedere, era complet nejustificată, întrucât el nu era înarmat şi tocmai îl arestase pe unul dintre cei mai periculoşi ucigaşi în serie din istoria Scandinaviei. Toate astea o făcuseră pe şefa lui, Astrid Tuvesson, să ia legătura cu şeful poliției suedeze ca să-i trimită un raport oficial împotriva lui Sleizner şi poliției daneze. Însă Fabian s-a împotrivit şi a refuzat să semneze, argumentând că relațiile cu danezii erau deja destul de încordate. În plus, asta n-ar duce decât cel mult la nişte scuze oficiale.

În realitate, glonțul din picior nu era decât răzbunarea pentru că nu l-a ajutat pe Sleizner s-o găsească pe Dunja Hougaard. Faptul că n-avea habar unde este ea făcea totul şi mai absurd. Totuşi, a hotărât să treacă peste asta şi pe viitor să aibă cât mai puțin de-a face cu şeful poliției din Copenhaga.

După ce a stat câteva minute în fața colecției de înregistrări, a ales *Ancient Future* a lui Christopher Willits & Ryuichi Sakamoto. Un album pe care îl comandase acum vreo săptămână deoarece algoritmii erau convinşi că ar fi pe gustul lui.

De Willits nu mai auzise, dar Sakamoto îi plăcea încă de la Yellow Magic Orchestra, de la începutul anilor ’80, iar de când compusese împreună cu David Sylvian „Forbidden Colours” era înscris printre marii eroi din colecția sa de înregistrări.

A început exact atât de năvalnic şi de o frumusețe stranie cum sperase, şi a dat un pic mai tare, a desfăcut covorul pentru exerciții pe podeaua livingului şi a început încălzirea. Însă niciun strop de linişte n-a vrut să se arate. În ciuda muzicii de meditație, a exercițiilor relaxante şi a faptului că se concentra să nu se gândească la absolut nimic, valul de adrenalină refuza să dispară.

Poate din cauză că azi era ziua cea mare. Ziua pe care el, Sonja şi Matilda o aşteptau de când au primit mesajul venise, în sfârşit. Cu puțin noroc, avea să pună capăt stării de incertitudine în care erau şi, în cel mai bun caz, să înceapă ceva nou. Ceva ce ar putea să-i aducă din nou împreună. Mai aproape în jalea lor, care până acum nu făcuse decât să-i îndepărteze tot mai mult.

În cele din urmă, a renunțat la exerciții şi s-a dus la corpul central din bucătărie, unde era pus la încărcat mobilul său. Întocmai cum făcea marțea. Acum nu avea nimic. Niciun SMS sau apel pierdut. Însă în marțea aceea fusese în căsuța vocală un mesaj de la Jadwiga Komorovski. Încercase să

dea de el la ora 05:32, şi mai târziu şi-a dat seama că a fost exact momentul în care se prăbuşise pentru prima dată în gaura neagră.

„Salut, Fabian, sunt Jadwiga Komorovski”, spusese ea pe un ton atât de neutru, încât aproape că era nefiresc. „Scuze că sun atât de devreme, însă te rog să iei legătura cu mine cât mai repede posibil.” Ca şi cum n-ar fi fost ea, ci o voce artificială programată să o imite.

Cu inima bubuindu-i în urechi i-a căutat numărul şi a sunat, şi, ca şi cum ar fi fost prea devreme pentru convorbiri telefonice, au trecut câteva secunde până ca semnalul să ajungă la cel mai apropiat releu şi să facă apelul.

„Salut, Fabian”, a zis ea. De această dată, pe un ton din care lipsea orice intenție de a fi neutru. „Cred că ar fi cel mai bine să stai jos înainte să…”

Cam pe atunci i-a alunecat mobilul din mână, ca şi cum ar fi devenit brusc prea greu, şi a săltat pe podea până să se oprească la câțiva metri de el. Însă nu mai era nevoie să audă altă silabă. Înțelesese deja mai mult decât ar fi avut vreodată nevoie. Mai mult decât ar fi avut nevoie oricine.

Înțelegerea faptului i-a înmuiat picioarele şi s-a prăbuşit pe podea, lângă telefon.

— Fabian? Ce se întâmplă? a strigat cineva.

Însă nu venea din mobil, ci de pe scară, şi când a ridicat privirea a văzut-o pe Sonja stând acolo îmbrăcată cu capotul, împreună cu Matilda.

— Ce faci? Nu-i decât şase fără un sfert.

— Nu pricepi, mami? a spus Matilda. E Theodor. Aşa-i, tati, că e vorba de Theodor?

El a încercat să răspundă, însă apăsarea din piept îl amuțise.

— Fabian, e adevărat? a zis Sonja cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. E adevărat ce a zis Matilda? Da? Fabian, vrei să-mi răspunzi? Că Theo…

El şi-a plimbat privirea între Sonja şi Matilda, neputând să rostească nici măcar un cuvânt.

— Am ştiut! a țipat Matilda, izbucnind în plâns. Ți-am spus! E exact ce ți-am spus tot timpul!

El nu putea nici să țipe, nici să plângă. A încercat, dar n-avea destulă putere. Nu i-a curs nicio lacrimă. Ca şi cum n-ar fi fost în stare să accepte faptul că Theodor nu mai exista. Că propriul său fiu îşi curmase viața.

Şi totuşi, o parte din el se temuse tot timpul de asta. Ca o senzație vagă. O presimțire subconştientă că nu putea fi alt sfârşit. Că oricât ar fi încercat să lupte împotriva acestui lucru şi să îndrepte evenimentele în altă parte,

toate drumurile duceau aici. Ca o gaură neagră de a cărei gravitație nimic nu putea să scape.

Dar poate că totul avea să se schimbe astăzi, peste câteva ore, când se vor duce să-l vadă pentru prima oară.

Să-l vadă cu propriii ochi.

Să vadă ceea ce era de neînțeles.

7

Acest coridor era unul dintre cele mai banale din întreaga clădire triunghiulară care era sediul poliției din Copenhaga. Era lung şi n-avea nici uşi, nici ferestre. Nici măcar pereţii nu fuseseră împodobiți cu altceva decât o vopsea bej neinspirată, care era doar un pic mai deschisă la culoare decât podeaua acoperită cu linoleum cafeniu.

Însă era, fără îndoială, coridorul pe care Jan Hesk păşise de cele mai multe ori. Nu doar în anii de când era în poliție, ci probabil în toată viața lui, de la coridoarele şcolii până la holul din propria casă. „Coridorul diareii”, cum i se zicea din pricina culorilor, ducea de la birouri la sala de şedințe, şi nu era un lucru neobişnuit pentru el să-l străbată grăbit de vreo douăzeci de ori pe zi.

Însă n-o făcuse niciodată ca să conducă singur o şedință a echipei pe care o conducea, şi niciodată nu se uitase de mai multe ori în spate.

Nu putea să se abțină. Avea impresia că toți îl urmăresc cu privirea şi îi judecă cea mai mică mişcare. Exact cum intuise Trin Bladh, probabil că era doar îngrijorat să nu facă vreo greşeală. Să se dezvăluie întregii echipe faptul că el nu este nimic mai mult decât un şarlatan care s-a nimerit să aibă noroc până atunci.

Îndoiala îl făcea să ezite, să grăbească pasul ca să nu mai piardă niciun minut prețios sau să se răsucească pe călcâie şi să fugă, pur şi simplu, de acolo.

Într-un fel, era surprins de propria nehotărâre. Era exact ceea ce aşteptase cu nerăbdare de atâția ani. O anchetă de omucidere care ar putea s-o ia în orice direcţie şi ar însemna orice în afară de încă o zi cenuşie de muncă din viața sa.

Sigur că ar fi fost convenabil să primească la început ceva mai simplu decât asta, şi sigur că era ceva îngrijorător în această investigație. Ceva care îl făcea să rămână în alertă.

Însă acelea erau sentimente şi gânduri confuze şi nu era loc pentru asta acum. Dacă voia să fie în stare să ducă la bun sfârşit această anchetă, trebuia să-şi păstreze sângele-rece şi să se asigure că se concentrează pe ceea ce trebuie, nu s-o ia razna.

A dat colțul, a ajuns în zona renovată de curând a sălii de şedințe şi a văzut că restul echipei stătea deja în jurul mesei şi discuta, dincolo de un

perete de sticlă sclipitor. Şi nici nu păreau să stea doar la taifas, ceea ce însemna că începuseră şedinţa fără el.

Bun, întârziase, aşa e. Aproape un sfert de oră. Dar, zău aşa. Asta era ancheta lui. El era cel care trebuia să conducă discuţiile şi să-i arate fiecăruia ce să facă. Era prea mult să ceară un pic de respect? Se pare că da. Un sfert de oră, nu trebuia mai mult ca şoarecii să danseze pe masă.

Fusese la toaletă. A trebuit să stea acolo şi să-şi adune gândurile fără să-l vadă nimeni. Fără să-l judece toţi. Fusese prima sa pauză de dimineaţă încoace.

În mod normal, un sfert de oră în spatele unei uşi de toaletă încuiate era un lucru care îi plăcea. Însă de această dată corpul său s-a blocat cu totul şi ţinea morţiş să se agaţe de ceva la care chiar ar fi trebuit să renunţe. Şi în loc să-şi păstreze forţele pentru ceea ce-l aştepta, s-a scremut până ce broboanele de sudoare i-au curs de pe frunte şi şi-a blestemat neputinţa să ducă la bun sfârşit până şi cea mai elementară dintre treburi.

Până la urmă a trebuit să se dea bătut, şi-a spălat mâinile şi transpiraţia de pe faţă, apoi a pornit grăbit spre sala de şedinţă. Însă n-a izbutit să-şi alunge îndoielile, şi când a pus mâna pe clanţa uşii de sticlă a fost evident că era adevărat şi pentru restul echipei. Nimeni n-avea încredere în el.

— Cu un pic de noroc, aş putea face GPS-ul să funcţioneze, le spunea Torben Hemmer lui Julie Bernstorff şi Morten Heinesen. Ne-ar putea arăta unde a fost maşina în ultimele zile.

— Salut, Jan, a zis Heinesen şi i-a zâmbit.

— Salut, a zis el şi a închis uşa. Scuze că am întârziat un pic.

— Nu-i nimic, a zis Hemmer, fără să facă cea mai mică încercare să se întoarcă cu faţa. Aşa că propun să aşteptăm, ca să vedem dacă mica mea baie de orez poate face şmecheria.

— A funcţionat când mi-am scăpat telefonul în cadă, a zis Julie.

— Da, însă depinde de model şi de setări.

— Păi, asta-i bine. Cu alte cuvinte, rămâne de văzut, a zis Hesk încercând să preia controlul. Deci, s-a făcut. Aşa că hai să începem.

— După cum vezi, am început deja.

Hemmer s-a uitat la el zâmbind.

— Apropo, nu era prevăzută o masă de prânz?

Hesk şi-a dat seama că uitase cu totul să ia sendvişurile pe care le comandase.

— Ciudat! Ar fi trebuit să ajungă aici acum douăzeci de minute, a zis şi

s-a uitat la ceasul de la mână, încercând să facă minciuna mai credibilă.

— Bun, pentru că peste o oră trebuie să mă întorc pe chei să mă întâlnesc cu scafandrii.

Hemmer a îndreptat telecomanda spre proiectorul de pe tavan şi o imagine a interiorului maşinii a apărut pe pânza desfăşurată.

— Ce aş vrea să subliniez…

— Torben, cu tot respectul, dar cred că asta trebuie să aştepte un pic, l-a întrerupt Hesk şi a mers mai departe spre ecranul proiectorului. Pentru că sunt câteva alte lucruri pe care trebuie să…

— Scuze, mă grăbesc, l-a întrerupt Hemmer la rândul său. Cum am spus, trebuie să plec.

— Dar îți spun că trebuie să aştepte până ce eu…

— Torben, cât durează? l-a întrerupt Julie Bernstorff.

— Douăzeci de minute. Maximum.

— Atunci propun să-i dai drumul acum şi noi să putem continua fără tine când trebuie să pleci. Nu-i aşa cel mai bine? Tu ce zici, Morten?

— Propun să-l lăsăm pe Jan să hotărască, la urma urmei el este cel care conduce şedința.

— Mulțumesc, Morten, a zis Hesk şi s-a răsucit spre Hemmer. Torben, vrei, te rog, să stingi proiectorul?

— Dar ca să am timp să spun ce am de spus trebuie să…

— Singurul lucru pe care trebuie să-l faci acum este să stingi proiectorul, să te aşezi şi să asculți, l-a întrerupt el cu un calm care l-a surprins şi pe el însuşi. Nimic altceva. S-a înțeles?

Hemmer a rămas încremenit în picioare, cu telecomanda în mână, şi i-a aruncat o privire lui Julie, care a ridicat din umeri.

— S-a înțeles, am zis?

În cele din urmă, Hemmer a încuviințat, a stins proiectorul şi s-a aşezat.

— Aşa. Mulțumesc.

Hesk şi-a plimbat privirea în jurul mesei şi i-a privit drept în ochi pe Hemmer, Julie şi Heinesen.

— Aşa cum ştiți cu toții, este prima dată când conduc o investigație şi n-o să ascund faptul că sunt neliniştit şi că mi-am petrecut ultimele ore îndoindu-mă serios că sunt omul potrivit pentru această muncă.

— Dar, Jan, zău aşa, a zis Heinesen. De ce să nu fii…

Hesk a ridicat o mână ca să-l facă să tacă, apoi a continuat.

— Sperasem ca prima noastră anchetă să fie destul de simplă. O ocazie

să ne cunoaştem mai bine între noi şi să devenim un pic mai uniți. Altfel spus, să devenim o echipă.

S-a dus la un perete de sticlă şi a început să tragă în jos storurile şi să le potrivească unghiul, unul după altul.

— Însă, când a ieşit la iveală faptul că una dintre victime este directorul executiv al PET, mi-am dat seama că va fi exact opusul, iar după ce am trecut pe la medicul legist nu pot decât să spun că e mult mai rău decât credeam.

— Scuze, dar ce ai descoperit? a zis Julie.

— Ajung şi la asta. Dar mai întâi trebuie să mă asigur că am încrederea voastră deplină. Dacă nu, n-o s-o scoatem la capăt.

— Cum adică, încrederea? Hemmer a ridicat din umeri. De-abia ne-am întâlnit şi nu prea ne cunoaştem.

— Asta e foarte corect. Cu toate acestea, eu conduc activitatea. Aşa că ori mă laşi s-o fac, ori îți depui cererea de demisie.

— Nu, e în ordine. Sunt cu tine.

Hemmer a ridicat ambele mâini şi s-a aşezat.

— Şi ceilalți?

S-a întors spre Julie şi Heinesen.

— Sigur că am încredere în tine, a zis Heinesen. Întotdeauna am avut.

— Şi eu, a zis Julie.

— Bine. Mă bucur.

Cu o nouă energie a lăsat în jos ultimul stor.

— Atunci propun să ne apucăm de treabă.

A luat telecomanda şi a făcut ecranul să se ridice. Apoi s-a dus la tabla albă care era pe peretele din spate şi a aprins lumina.

— Doar încă ceva. Aş vrea să vă rog să vă anulați toate planurile din restul săptămânii, pentru că probabil o să fie multe ore suplimentare.

— Pot să întreb de ce investigația o să fie atât de complicată? a întrebat Hemmer.

— În principal, sunt două lucruri. Despre primul am vorbit deja, una dintre victime este directorul executiv al PET. De cum o să fie dată publicității această ştire, toți ochii vor fi pe noi. De aceea n-am dezvăluit mai mult decât este absolut necesar şi o să încerc să amân cât mai mult posibil conferința de presă.

— Aşadar, nu trebuie să dăm absolut nicio informație? a zis Julie.

— Ba da, însă pe moment vom păstra totul la nivel minim. În al doilea

rând, acum nu mai este nicio îndoială că avem de-a face cu a treia persoană. Cineva care nu numai că a trimis maşina peste marginea cheiului, dar a omorât fata, lucru care, la rândul lui, înseamnă că a căzut întreaga teorie despre sugrumarea erotică şi sinucidere.

— Avem vreo idee cine este? a zis Julie.

— Nu, dar sunt multe lucruri care arată că el e posesorul ăsteia.

Hesk a ridicat o pungă transparentă etanşă în care era batista cu dungi multicolore şi a făcut-o să circule în jurul mesei.

— Unde ai găsit-o? Hemmer a cercetat-o din mai multe părți şi a împins-o spre Julie. În gura ei?

— Aş putea spune că în gât. Era vârâtă foarte adânc.

— E o Paul Smith clasică, a zis Julie. Însă ce nu pricep este în ce fel indică asta o a treia persoană.

— Dați-mi voie doar să subliniez că prin „a treia persoană" vreau să spun cineva pe lângă cele două victime. Desigur, pot la fel de bine să fie mai multe. Înapoi la întrebarea voastră. Nu ştiu cât de bine cunoaşteți stilul în care se îmbracă Mogens Klinge, însă o batistă de mătase Paul Smith probabil că este cum nu se poate mai nepotrivită cu el.

— Dar era îmbrăcat în smoching.

— Da, însă îl închiriase de la Amorin din Fredriksberg, şi acolo n-au nicio batistă Paul Smith.

— Însă Julie are totuşi dreptate, a zis Hemmer. Nu prea este o dovadă despre a treia persoană.

— De acord. Dar aş zice că există.

Hesk a făcut să circule o fotografie mărită a uneia dintre unghiile femeii, în care se vedea clar că e ceva întunecat la culoare pe partea interioară.

— După spusele lui Trin Bladh, mâinile femeii au fost spălate. Cu toate acestea, erau atât de multe rămăşițe de sânge şi de piele sub unghiile ei, încât trebuie să-l fi zgâriat zdravăn pe făptaş.

A mai făcut să circule o fotografie cu unghia desprinsă.

— Evident, probele au fost trimise la analize. Însă chestia e că nu există nicio zgârietură pe corpul lui Klinge.

Hesk a lăsat tăcerea să se aştearnă peste încăpere şi s-a bucurat văzând cum Hemmer şi ceilalți încuviințează din cap privind fotografiile. Poate că, la urma urmei, o vor scoate la capăt.

— Măi, să fie! Ce avem aici?

Hesk şi-a întors privirea spre Kim Sleizner care tocmai intra.

— Salut, Kim, a zis zâmbind, cu toate că Sleizner era ultimul om de care ar fi vrut să dea cu ochii. După cum vezi, suntem în mijlocul unei şedinţe.

Evident că trebuia să vină şi să încerce să preia controlul.

— Ai nevoie de ceva?

— Hopa, ce insolent ai devenit de îndată ce ai căpătat propriul birou!

— Scuze, nu asta a fost intenţia mea. Mă întrebam doar dacă este ceva urgent ce trebuie să facem…

— Nu, nu, nu. Stai liniştit. Totul e în ordine. Sleizner a ridicat mâinile. Continuaţi, nu vreau să vă deranjez. Voiam doar să văd cum vă descurcaţi.

— Tocmai am început, însă merge foarte bine, de fapt.

— Ei, ce frumos! Sleizner a încuviinţat din cap. Da, nici nu mi-aş fi închipuit altceva. Nu cu tine la cârmă.

— Mulţumesc.

— Eu sunt cel care trebuie să mulţumească. Şi da, gândesc cu adevărat asta. La urma urmei, este un caz care va atrage multă atenţie în presă şi e plăcut să ştiu că e pe mâini bune.

Sleizner s-a răsucit spre ceilalţi.

— Cât despre voi, vreau să ascultaţi cu mare atenţie. Nu de mine, ci de omul ăsta. A arătat spre Hesk. Ştie ce spune. În plus, eu mă duc la dentist pentru o lucrare şi voi fi plecat în restul zilei.

Heinesen şi ceilalţi au încuviinţat. Hesk a avut grijă să-şi păstreze expresia mulţumită, cu toate că nu credea nimic din ce ieşea din gura lui Sleizner.

— Păi, e bine. Atunci nu vă mai deranjez, a continuat Sleizner şi s-a întors spre uşă. A, încă ceva. S-a răsucit din nou spre Hesk. Când crezi că o să ai ceva de prezentat? Vreau să zic, în afară de faptul că acest Klinge pare să-şi fi vârât degetele un pic prea adânc în borcanul cu dulceaţă.

— Păi, nu ne-am apucat decât de câteva ore. Însă lucrăm cât de repede putem.

— Sună bine. Lucrul important este să fiu ţinut la curent cu mersul investigaţiei, chiar dacă nu-i nevoie să fii savant ca să-ţi dai seama ce s-a întâmplat. Ce zici?

Hesk ştia exact ce ar trebui să spună. Însă a păstrat tăcerea. Nu ştia dacă era din cauza privirii sau a tonului lui Sleizner. N-avea nicio problemă cu faptul că şeful său nu era sigur că el e în stare să ducă ancheta la bun sfârşit. El însuşi probabil că se îndoia şi mai mult.

Însă asta nu însemna că o să renunţe şi o să stea cu braţele încrucişate.

Asta era ancheta sa, ocazia să le arate tuturor că nu numai că a meritat să fie promovat, dar şi că trebuie să se țină cont de el în anchetele viitoare, iar ca să reuşească asta trebuia să țină degetele lui Sleizner cât mai departe posibil de investigație.

— Bine, Jan, am priceput, a zis Sleizner în cele din urmă. Tu eşti la cârma acestei corăbii şi, desigur, trebuie să întorci lucrurile pe toate fețele înainte să spui ceva. Ce încerc să spun este că nu-i o anchetă pe care să trebuiască s-o lungim inutil. Nu-i nevoie să-i interogăm pe toți colegii lui din clasele primare sau să scormonim prin fiecare coş de gunoi pe o rază de câțiva kilometri de la locul în care a fost găsit. Cu cât o putem încheia mai repede, cu atât mai bine.

— Evident. Exact aşa facem şi de îndată ce avem ceva care te poate interesa o să afli de la mine, a zis Hesk după ce şi-a cântărit cu grijă fiecare cuvânt.

8

Au fost conduşi la un ascensor. El, Sonja şi Matilda. Şi avocata lor, Jadwiga Komorovski. Niciunul n-a spus nimic; în ascensorul care cobora tot mai mult domnea tăcerea. Fiecare dintre ei era în propriul întuneric. Se uitau oriunde în afară de unul la altul: la o pată de pe perete, un tub fluorescent care pâlpâia sau nişte fire de praf care se învârtejeau. Sau în gol.

Din pricina lui şi a faptelor lui se aflau acolo. N-aveai cum să priveşti altfel lucrurile. El a fost cel care a insistat ca Theodor să contacteze poliția din Helsingør, să se ofere să depună mărturie şi să spună adevărul. O insistență care l-a făcut pe fiul său să încerce să se arunce în fața unui tren în pădurea Pålsjö. A reuşit să-l împiedice în ultima clipă. Şi totuşi, n-a renunțat, iar peste câteva zile s-au dus împreună în Danemarca.

Încercase să-şi spună că n-avea cum să ştie că Theodor avea să fie arestat. Că nici în cele mai exagerate fantezii n-ar fi crezut că poate fi aşa. Însă nu era adevărat. Toate semnele fuseseră acolo. Tot ce-i trebuia ca să fie în stare să împiedice dezastrul.

Uşile ascensorului s-au deschis şi au fost întâmpinați de o femeie cu coc şi halat alb de laborant. Cu o simplă înclinare a capului, i-a condus pe un coridor cu podeaua strălucitoare şi pereții murdari. Din loc în loc erau paturi de spital. Cele mai multe erau goale, însă pe unele se desluşeau contururile cadavrelor de sub cearşafurile subțiri.

Era evident că nu este un loc destinat vizitatorilor. Li se oferise şi posibilitatea să-l vadă pe Theodor într-una dintre firmele de pompe funebre din Helsingør, unde ar fi fost o încăpere mai potrivită. Dar simpla transportare a cadavrului şi toate pregătirile ar fi însemnat că trebuie să mai aştepte o zi până să-l vadă şi, dacă era ceva ce el nu putea să facă, era să aştepte şi mai mult.

Trebuia să-l vadă pe Theodor, şi trebuia să facă asta acum. Ca să alunge o dată pentru totdeauna gândul că încă ar putea să fie o neînțelegere şi să accepte faptul că singurul lucru care îi mai rămăsese de făcut era să jelească.

Fusese deja pregătit să meargă marți la Helsingør. Fără vreun plan anume, avea de gând să apară la închisoare neanunțat, să-şi fluture legitimația de polițist şi să intre cu forța să-l vadă. Însă de dragul Sonjei şi al Matildei se înfrânase. Rolul său era să aducă în casă pace şi stabilitate, şi

în fiecare zi a încercat să explice cât de diferite erau regulile din Danemarca şi că nu puteau face altceva decât să aştepte ca danezii să le dea permisiunea oficială.

Însă în adâncul său fusese de-a dreptul furios şi nu putea pricepe de ce durează atât de mult. Fără ştirea Sonjei, a pistonat-o pe Jadwiga Komorovski, care, la rândul ei, i-a pistonat pe danezi, însă niciunul dintre ei n-a izbutit să dea vreo explicație clară, doar că sunt multe documente administrative suplimentare necesare, dat fiind că el nu e cetățean danez, ceea ce părea mai degrabă un pretext.

Femeia s-a oprit în fața unei uşi şi a bătut de trei ori, apoi a introdus cardul de acces în cititor, a tastat codul cu patru cifre şi i-a condus într-o încăpere în care câteva lumânări, flori într-o vază şi cearşafuri puse pe pereți încercau să ascundă faptul că se află într-o morgă.

În fața lui, Jadwiga Komorovski a dat mâna cu un bărbat în halat alb şi cu un bărbat scund şi voinic, cu ochelari şi sacou cu petice în coate. Îi auzea vorbind între ei, dar nu şi despre ce anume, însă asta n-avea mare importanță.

Pentru că acolo, în partea cea mai îndepărtată a încăperii, zăcea cadavrul. Pe o targă, sub un giulgiu alb, şi cu fiecare pas pe care îl făcea într-acolo creştea tot mai mult în el o speranță. O speranță despre care ştia, cumva, că nu se va împlini şi făcuse totul ca s-o alunge.

Însă acum, că era aici, nu se putea apăra de gândul că s-ar putea totuşi să nu fie Theodor. Că, la urma urmei, era o şansă, fie ea şi foarte mică. Codul lui numeric personal suedez a fost confundat cu unul danez. Sau e un coşmar din care se va trezi în clipa în care o să apuce giulgiul, o să se linişească şi o să-l împăturească.

Theodor arăta ca întotdeauna când dormea. Cu ochii închişi şi acea strălucire liniştită care făcea să i se destindă fiecare muşchi al feței. Care îl făcea pe Fabian să vrea să-l trezească cu un sărut blând pe frunte. Aşa cum şi-a dorit întotdeauna din clipa în care a devenit tată. Cu toate că trupuşorul era răvăşit de colici şi, o vreme, fiecare oră de trezie a fost o luptă.

Chiar şi acum voia să-l trezească şi, ca şi cum ar fi fost o mişcare răsărită din adâncul creierului reptilian, care nu ținea de el, s-a aplecat spre Theodor, care, întocmai ca atunci când era mic, fusese eliberat în somn de orice durere.

După aceea, nimic n-a mai fost la fel. Răceala de care au dat buzele lui i s-a răspândit prin trup şi a schimbat totul. A dispărut orice îndoială şi n-a

mai rămas decât înțelegerea faptului că fiul său, fiul său iubit, nu mai este.

Însă n-a venit nicio lacrimă. Oricât a încercat să le cheme, era ca şi cum durerea se încuiase şi nu voia să-l lase să intre. Dar Sonja şi Matilda plângeau. Le vedea picăturile lucind pe obraji şi de undeva, de departe, putea chiar să audă. Durerea care se revărsa.

S-a dus şi le-a strâns în brațe. Cât de tare putea, ca să le consoleze, dar şi ca să încerce să simtă la fel ca ele. Însă n-a reuşit. Nu era deloc acolo. Simțea asta acum. Mai limpede ca oricând. Trebuia să ştie. Polițistul care era trebuia să ştie exact ce s-a întâmplat.

— Cum a murit? a zis el şi le-a lăsat din brațe pe Sonja şi Matilda.

— Fabian, ştii asta, a zis Jadwiga. Ți-am spus la telefon.

— Da. Însă vreau să aud de la el.

S-a dus la medic.

— Pentru că tu ai fost cel care a făcut examinarea.

— Da, e adevărat, numele meu este Frank Bendt Nielsen, sunt medicul legist de aici.

— Şi întrebarea mea foarte simplă este: cum a murit Theodor?

— Fabian, chiar trebuie? a zis Sonja.

— Da, a zis el. Din păcate.

Apoi s-a întors din nou spre medic.

— Fiul tău s-a spânzurat.

— Unde era? Unde s-a spânzurat?

— Tată, încetează!

— Matilda, lasă-mă să mă ocup eu de asta. Am zis, unde s-a spânzurat fiul meu?

— În celula lui, a zis bărbatul voinic şi a întins mâna. Flemming Friis. Eu sunt şeful închisorii din Helsingør, şi vreau mai întâi să vă prezint cele mai sincere condoleanțe. Ceea ce s-a întâmplat este, din toate punctele de vedere, o tragedie cumplită. Nu doar pentru voi, ci şi pentru noi toți, cei care lucrăm aici.

— Aşadar, s-a spânzurat în celula sa. Şi cum anume s-a întâmplat asta?

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic, cum a procedat. Presupun că nu oferiți frânghii sau altceva care…

— Fabian, acum chiar trebuie să încetezi, l-a întrerupt Sonja.

— Iubito, îmi pare rău, dar trebuie să ştiu ce s-a întâmplat. Cum se face că un tânăr care era păzit ca şi cum ar fi fost deja condamnat pentru crimă a

reuşit să se spânzure în celula sa.

— Fabian, sigur vom primi toate răspunsurile. Jadwiga s-a dus la el. Însă acesta nu este momentul potrivit. Suntem aici doar ca să…

— Jadwiga, ştiu pentru ce suntem aici.

— Scuze.

Flemming Friis şi-a potrivit ochelarii şi a făcut un pas spre el.

— Pricep foarte bine că ai nevoie să înțelegi ce s-a întâmplat. Eşti polițist, şi sigur că trebuie să ştii totul. Problema este că noi încă n-am terminat cercetarea.

— A trebuit să aşteptăm mai mult de trei zile doar ca să venim să-l vedem, o veşnicie în această situație, şi voi încă nu ştiți ce s-a întâmplat.

— Ceea ce ştim cu siguranță este că a rupt în fâşii lungi cearşaful şi le-a împletit într-o funie.

— Dar, vă rog, a clătinat din cap Sonja. Chiar trebuie să ascultăm asta?

— Iubito, ieşi şi aşteaptă-mă afară. Poate că e mai bine. Vin şi eu de îndată ce termin aici. S-a întors iarăşi spre Flemming Friis. Continuă.

— Apoi a legat capetele, a ridicat patul şi l-a sprijinit de perete, după care…

— Ia stai un pic. A ridicat patul? Cum a putut s-o facă? E ca în toate închisorile, fixat în perete, nu?

— E adevărat, şi n-ar trebui să fie posibil. Dar, într-un fel sau altul, a făcut rost de o cheie. De o cheie pentru piulițe.

— Vrea să spună o cheie franceză, a zis Jadwiga.

— Exact, şi încă nu ne-am dat seama cum s-a întâmplat asta.

Friis a ridicat din umeri.

— Şi după aceea? Ce a făcut după aceea?

— Păi, a legat strâns cearşaful de picioarele de sus ale patului şi în jurul gâtului său. În cele din urmă s-a lăsat în jos şi aşa l-am găsit.

Cu toată iraționalitatea ei, chestia asta părea totuşi rezonabil de credibilă. Şi de ce n-ar fi fost? Ce era, de fapt, în capul lui? Că cineva avea ceva de ascuns? Că de multă vreme Theodor nu se simțea bine era un lucru de care deveniseră cu toții conştienți. Însă că era atât de disperat, încât s-a pregătit în taină să treacă hotarul, tot a fost un şoc pentru cei din închisoare.

— Mai ai întrebări? a continuat Friis.

Fabian a clătinat din cap. Avea o grămadă de întrebări, însă nu-i venea în minte niciuna, aşa că le-a luat de mână pe Sonja şi Matilda şi s-a răsucit spre uşă.

— Şi dacă mai e ceva, vom şti mai multe după autopsie. Asta e. Aşa că cel mai bine ar fi să o aşteptăm.
— Desigur.
Jadwiga a dat mâna cu Friis.
— Vorbim atunci.
A fost fie faptul că mâna lui Flemming Friis a început să tremure, fie privirea pe care a schimbat-o cu medicul, privirea un pic neliniştită. Sau a fost schimbarea abia perceptibilă a tonului.
— Bine, atunci ne-am înțeles.
Orice o fi fost, toate semnalele de alarmă din el se treziseră la viață şi țipau la el să se oprească şi să se răsucească iar.
— Iubitule, ce e? a auzit-o din spate pe Sonja. Acum plecăm.
Însă nu putea s-o ia în seamă. Nu acum. Asta era ceva prea important.
— Scuze, dar nu i s-a făcut deja autopsia? Cum spuneam, au trecut mai mult de trei zile.
— Da, însă numai o autopsie clinică. Ca să fim complet siguri e nevoie de cea medico-legală…
— Bine, l-a întrerupt Fabian. Dar atunci cred că e mai bine să fie făcută în Suedia. Aşa că propun să-l luăm cu noi.
— Din păcate, nu se poate.
Friis a clătinat din cap şi şi-a potrivit din nou ochelarii.
— Trebuie să fie examinat aici, la…
— Nu, l-ați ținut deja destul de mult.
Fabian s-a întors în încăpere.
— Şi nu vorbesc doar de ultimele zile, ci de ultima lună în întregime. O lună în care n-ați avut nici măcar un argument credibil pentru amânarea procesului. Nu-i aşa, Jadwiga?
S-a răsucit spre ea, care a încuviințat.
— Da, însă asta ține de procuratură. Nu…
— Scuză-mi limbajul, dar mi se fâlfâie a cui e vina. Acum e destul. Auzi? E destul.
A pornit spre targă şi a auzit-o pe Matilda izbucnind în plâns şi pe Sonja consolând-o. Însă, cu toate că era deja prea târziu, nu exista altă cale.
— Dar ascultă-mă, a zis Friis şi s-a luat după el. Accidentul a fost aici, în Danemarca…
— Nu, acum să mă asculți tu pe mine. Fabian l-a înfruntat pe Friis. Fiul meu a venit aici de bunăvoie să depună mărturie. Să vă ajute să condamnați

nişte ucigaşi. I-ați mulțumit arestându-l şi tratându-l ca pe un alt suspect. Acum e vremea ca el să vină cu noi acasă.

— Înțeleg ce spui, însă pur şi simplu nu merge aşa. Trebuie să-l ținem până ce…

— Poți să zici ce vrei, n-are nicio importanță. Nu-l mai las aici. S-a înțeles?

A apucat targa şi a eliberat cu piciorul frânele.

— Fabian, ascultă-mă. Jadwiga s-a dus la el. Înțelegi că nu-i putem împiedica să facă ancheta.

— N-am încredere în ei. Ceva e dubios şi o să aflu ce este.

— Vino, Matilda. Sonja a cuprins-o cu brațul pe Matilda, care plângea. Hai să mergem.

Au dispărut împreună pe coridor.

— Fabian, te implor. Jadwiga i-a pus mâna pe umăr. Trebuie să încerci să te linişteşti. Asta nu duce nicăieri. O ştii la fel de bine ca mine.

Fabian a clătinat din cap. N-avea niciun motiv să se liniştească. N-avea rost să dea înapoi nici măcar un milimetru. Putea să vadă asta mai limpede ca oricând. Din reacțiile lor, din privirile lor nesigure. Că întocmai ca el, ştiau că, în ciuda tuturor regulilor şi clauzelor, el era cel care avea dreptatea de partea sa.

9

Ştirea fusese pusă pe site-ul ziarului *Ekstra Bladet* de numai câteva minute. Totuşi, nu i se dădea mare importanță. Mai degrabă părea scrisă cu o ridicare din umeri. De parcă n-ar fi fost cu adevărat o ştire, ci doar alt eveniment despre care trebuia să fie informată lumea.

Două cadavre găsite în apele portului Refshaleön era titlul neinspirat. Mai departe, textul spunea pe scurt că în această dimineață, devreme, o femeie care ieşise cu caiacul împreună cu iubitul ei a descoperit pe fundul portului o maşină în care erau o femeie şi un bărbat. Singura fotografie era făcută de la distanță şi înfățişa o maşină albă înconjurată de cei din echipa de investigație.

Dunjei nu i-a fost deloc greu să înțeleagă de ce reportajul principal din *Ekstra Bladet* era despre cum să eviți divorțul în timpul concediului petrecut în camping. Faptul că au fost găsite în Copenhaga două cadavre era la fel de spectaculos ca Himmelbjerget – unul dintre cele mai înalte puncte din Danemarca, cu ai săi 147 de metri peste nivelul mării.

Şi totuşi, ceva din ea a reacționat. Ceva care a făcut-o să citească de câteva ori textul scurt şi să cerceteze amănunțit fotografia, încercând să stoarcă mai multe informații. Dar singurul lucru pe care l-a găsit a fost că unul dintre bărbații din fotografie arăta ca Jan Hesk şi că poliția încercuise o suprafață neobişnuit de mare.

La fel era şi pe celelalte site-uri de ştiri. O fotografie neclară făcută de departe şi două paragrafe scurte. Ai fi putut crede că diferitele site-uri de ştiri se luaseră la întrecere care să fie mai concis.

De fapt, mirosea a blocaj făcut de poliție, o tactică pe care o foloseau atunci când, dintr-un motiv sau altul, investigația avea un grad înalt de confidențialitate. Însă pe ea nu puteau s-o păcălească. Desigur, asta era explicația faptului că Sleizner se trezise atât de devreme şi îşi contramandase toate şedințele.

— Bun, subiectul e la intrare, a zis Fareed cu privirea lipită de unul dintre ecrane, unde un punct roşu se mişca pe o hartă.

— Subiectul.

Qiang a clătinat din cap.

— De ce nu poți să-i zici, simplu, Sleizner?

— Fiindcă nu aşa se face. Mai ales când e vorba de mai multe persoane.

Atunci trebuie să le numim subiectul 1, 2, 3 sau A, B, C, ca să nu fie nicio confuzie.
— Dar acum nu-i decât unul.
— Cum poți fi sigur de asta? Sunt multe indicii că vor mai fi cel puțin doi şi, cine ştie, poate chiar mai mulți.
— Da, şi atunci e un dar ceresc faptul că are un nume. Care este Sleizner.
Fareed a oftat şi a clătinat din cap.
— Fareed, a zis Dunja. Mai bine spune unde se află.
— Tocmai a oprit maşina pe Amaliegade şi acum traversează pe jos Sankt Annæ Plads spre Zeleste.
— Singur sau însoțit?
— Greu de văzut cât timp e în mişcare. Doar mobilul i-l putem localiza cu exactitate de un metru.
— În orice caz, nu vorbeşte cu nimeni, a zis Qiang cu căştile la urechi. Nici un alt subiect.
Se uita la ecranul care era complet întunecat, în afară de câteva mici schimbări de culoare în colțul din stânga sus.
— Pot să aud? a zis Dunja.
— Sigur. Dar nu-i mai interesant decât asta.
Qiang a ridicat unul dintre cursoarele de pe mixerul audio şi s-a auzit un foşnet, ceea ce arăta că Sleizner are mobilul în buzunar.
— Acum e în restaurant.
Fareed a mărit harta pe care punctul se mişca în continuare.
— Şi se pare că este condus la o masă de afară, în grădina interioară.
— Minunat. Atunci chiar putem spera să auzim ceva, a zis Qiang.
— Cât de încărcată e bateria lui? a zis Dunja.
— Şaptezeci la sută, însă exact cât timp durează e…
— Acum cel puțin s-a oprit, l-a întrerupt Fareed.
— Bine, atunci probabil că s-a aşezat, a zis Dunja şi a aşteptat, plimbându-şi privirea între ecrane.
Punctul roşu de pe hartă era nemişcat şi nu se mai vedea nimic din schimbările vagi de lumină din colțul de sus al ecranului aflat în fața lui Qiang. Din difuzoare nu se auzea nici măcar un foşnet. Cu alte cuvinte, nu se întâmpla nimic în afară de faptul că secundele deveneau minute.
De când au găsit rezervarea făcută de Sleizner pentru o masă de trei persoane, Dunja aştepta cu nerăbdare exact asta. Însă abia acum şi-a dat seama că n-are nicio idee la ce se poate aştepta, doar că trebuie să fie ceva.

Altfel, de ce ar fi scris el în calendarul oficial de lucru că se duce la dentist?

— Nu, nu se poate, a zis ea după alte câteva minute. Trebuie să facem ceva. Fareed, cu câtă exactitate putem localiza celelalte telefoane mobile din jurul lui?

— Dacă ne gândim că, spre deosebire de mobilul lui Sleizner, nu au transmițător GPS, aş estima ceva între zece şi douăzeci de metri.

— Bine, fă o listă cu toți cei care nu sunt în mişcare pe o rază de cincisprezece metri în jurul Jigodiei.

Fareed a încuviințat şi s-a tras cu scaunul cu rotile la masa de lucru de alături, unde a trezit la viață încă un computer.

— Jigodia, a repetat Qiang, în timp ce regla parametrii mixerului audio. Poate că aşa ar trebui să-i zicem.

A mai crescut volumul, şi acum se puteau distinge voci în difuzoare. Dar numai ca un murmur vag, era imposibil să desluşeşti cuvintele.

Dunja s-a dus la Qiang şi s-a aplecat spre difuzor.

— Auzi ce spun?

Qiang a clătinat din cap.

— Dar nu se poate. Trebuie să ne asigurăm că îl scoate din buzunar înainte să ratăm totul.

— Şi cum te-ai gândit să facem? a zis Fareed din fața ecranului pe care erau multe numere de mobil pe o hartă mărită a zonei din jurul restaurantului Zeleste. Îl suni şi îl rogi să pună telefonul pe masă? „Salut, Kim, sunt Dunja. N-ai putea să…"

— Am o idee, i-a tăiat vorba Qiang şi şi-a mutat privirea la ecranul pe care apărea meniul telefonului lui Sleizner, în vreme ce intra cu cursorul în *Contacte,* unde a căutat numele *Viveca Sleizner* şi a dat clic pe număr, iar telefonul a sunat-o.

— Chiar eşti sigur de asta? a zis Dunja, pe când din difuzor se auzea cum sună.

— Nu, a zis Qiang clătinând din cap.

„Da, ce vrei?", s-a auzit vocea obosită a fostei soții a lui Sleizner, pe când Qiang pornea difuzorul mobilului. „Alo?", a continuat Viveca. „Kim, ştiu că eşti tu, întocmai aşa cum tu ştii că prefer ca toată comunicarea noastră să se desfăşoare prin avocații noştri."

„Tu eşti, Viveca?", s-a auzit după un moment vocea lui Sleizner, clară şi distinctă. „Ce vrei? Sunt ocupat…"

„Ce vreau eu? Tu m-ai sunat."

„Eu? *Sorry,* trebuie să fi apăsat din greşeală, telefonul era în buzunar. Salut.”

S-a auzit un clic şi convorbirea s-a încheiat.

Pe ecranul care fusese complet negru se vedea acum o parte din zidul curții interioare acoperit pe jumătate cu lemn gălbui, precum şi o copertină întinsă care făcea umbră. În plus, din difuzor se auzeau, în sfârşit, zgomotele restaurantului şi voci clare.

— Şi mobilul e pe masă! a exclamat Qiang şi s-a ridicat pentru un mic dans al victoriei.

— Foarte drăguț, a zis Dunja. Evident, nu dansul, ci…

Fareed a țistuit-o şi a dat sunetul mai tare.

„Scuze, unde rămăsesem?”, s-a auzit Sleizner.

„Spuneai că l-ai pus pe Jan Hesk să conducă ancheta”, s-a auzit o voce de bărbat. „Şi, ca să fiu cu totul sincer, aş fi preferat să fii tu cel care…”

Sunetul a început să se audă intermitent şi, în cele din urmă, s-a pierdut timp de câteva secunde.

— Nu, nu! Dunja s-a răsucit spre Qiang. Te rog, fă ceva.

— I-au mai rămas şapte la sută din baterie.

— Şapte? Tocmai ai spus că sunt şaptezeci.

— Da, dar acum sunt şapte.

Qiang a intrat în programul camerei video.

— Încerc să închid camera.

Ecranul cu peretele acoperit pe jumătate cu lemn gălbui şi porțiuni de cer a devenit negru.

„Deja ultima dată a fost prea mult”, s-a auzit iarăşi Sleizner. „Până şi gândul de a mai încerca o dată ar fi un risc prea mare. Pur şi simplu, nu se poate. Acestea fiind spuse, poți fi cu totul liniştit. Am toată încrederea în Hesk şi sunt convins că o să se ocupe de asta în mod strălucit.”

„Cum mama dracului să fiu liniştit după…”

„Dar ascultă-mă”, l-a întrerupt Sleizner. „Ce a făcut sau n-a făcut Klinge n-are nimic de-a face cu noi, bine? E treaba lui. Pot să jur că, de îndată ce se termină ancheta, totul o să revină la normal.”

— Klinge, a repetat Dunja. Vă sună cunoscut?

Fareed şi Qiang au clătinat din cap.

„Problema e că n-au nevoie decât să zgârie un pic suprafața…”, a continuat a treia voce înainte ca sunetul să devină iar intermitent.

„… Mogens avea legături strânse nu numai cu poliția, ci şi cu tot

sistemul judiciar.”

— Mogens. Mogens Klinge.

Fareed s-a răsucit spre ceilalți.

— Nu-i tipul de la PET?

— Asta ar putea explica de ce n-au dat publicității nimic, a zis Dunja.

„În esență, nu suntem decât un organ de poliție care are sarcina să descopere ce s-a întâmplat”, s-a auzit Sleizner. „Şi, după părerea mea, e evident, şi pot să jur că aşa va fi şi pentru Hesk.”

„Juri cam multe. Poate că un pic prea multe. Uită-te doar la ce s-a întâmplat cu…”

„Uite ce-i, îl cunosc pe Hesk”, l-a întrerupt Sleizner. „E un idiot util care o să facă exact ceea ce se aşteaptă de la el. Unu şi cu unu fac doi. Nici mai mult, nici mai puțin. Crede-mă.”

„Da, spui asta. Iar şi iar, de parcă asta te-ar face mai convingător. Dar un lucru trebuie să-ți fie foarte clar…”

Din nou vocea a devenit de nerecunoscut şi a fost înecată de paraziți.

— Zău aşa, nu poți face nimic? Dunja s-a întors spre Qiang. Ratăm totul.

— Ce să fac eu? Telefonul e descărcat. N-au rămas mai mult de doi la sută din baterie şi poate să se închidă în orice clipă.

— Nu ştiu. Încearcă să închizi toate celelalte programe.

— N-o să fie de folos. E doar…

— La naiba, fă-o totuşi. Fă ceva.

„Jakob, te-am salvat o dată, şi n-o să…”, s-a auzit brusc Sleizner înainte ca sunetul să dispară din nou.

Dunja s-a întors spre Fareed.

— Avem vreun Jakob pe o rază de cincisprezece metri?

Fareed a dat o căutare în lista tot mai mare de numere de mobil şi nume.

„Îmi raportează direct mie, aşa că am controlul deplin, bine? Controlul deplin”, s-a auzit Sleizner printre paraziți. „Asta o să se termine fără probleme.”

— De fapt, sunt trei, a zis Fareed. Un Jakob Larsen, un Sand şi un Brønnum.

— Jakob Sand nu e antreprenorul acela putred de bogat? a zis Qiang.

Dunja a încuviințat. Faptul că Sleizner se trăgea de şireturi cu un porc parvenit misogin, care asemuia femeile pe care le părăsise cu o mână proastă la pocher, nu era ceva care s-o surprindă.

„Încă un lucru înainte să încheiem”, s-a auzit Sleizner din nou rezonabil

de clar.

— Câtă baterie i-a mai rămas?

— Tot două procente, aşa că asta poate a ajutat un pic, la urma urmei.

„Ce am vorbit ultima dată. Ai rezolvat?”

Apoi vocea a dispărut iar. Însă nu în paraziţi. Grupul învecinat a izbucnit într-un hohot răsunător, care a acoperit toate celelalte sunete.

„Ştii tu, să dăm un…”

Alt hohot de râs a făcut să nu se poată auzi ce spune.

— Nu se poate!

Dunja şi-a luat mobilul şi a sunat.

— Ce faci? a zis Qiang, în vreme ce se auzea cum sună.

Însă ea n-a răspuns şi şi-a dus arătătorul la buze.

„Bine aţi venit la restaurantul Zeleste”, s-a auzit o voce de femeie. „Cu ce vă putem ajuta?”

— Aveam impresia că acesta este un restaurant liniştit şi select. Cel puţin, la asta mă aşteptam când am venit aici.

„Aha, deci acum vă aflaţi aici şi luaţi masa?”

— N-are importanţă ce fac eu. Este vorba despre grupul aflat la câteva mese distanţă de a noastră, în grădina interioară. După gălăgia pe care o fac şi felul în care se comportă, trebuie să spun că e foarte ciudat că n-aţi venit deja să le spuneţi că aici nu-i un camping de la Roskildefestival[8].

„Bine, vin şi le spun.”

— Bine. Atunci poate că o să reuşim iar să auzim ce gândim.

Dunja a încheiat convorbirea şi curând după aceea a auzit cum scade zgomotul făcut de grupul de alături.

„Chestia e că toate documentele trebuie să fie pregătite”, s-a auzit vocea pe care încă n-o identificaseră. „Comunicatul ăsta pe care îl ceri tu nu e puţin lucru.”

Întrebarea era cât de mult şi, mai ales, ce anume rataseră.

„Prefer să apară cât mai repede cu putinţă.”

„Da, am înţeles. Însă va trebui să aştepţi până mâine la miezul nopţii. Nu se poate mai devreme. Dacă nu vrem să ne explodeze în faţă, trebuie ca totul să fie făcut aşa cum trebuie.”

„Desigur. Îmi fac griji doar că…”

Şi apoi iar a dispărut sunetul.

Dunja a oftat şi s-a răsucit spre Qiang.

— Nu te uita la mine. Ce naiba pot să fac? a zis Qiang. Bateria e…

Dunja i-a pus mâna pe gură.

„… ar putea să fie o problemă mult mai mare decât Klinge”, s-a auzit vocea lui Sleizner, pe jumătate înecată în paraziți.

„Kim, m-am săturat să aud toate astea şi, după părerea mea, eşti obsedat. Dar asta-i treaba ta. Mâine la miezul nopții apare. Nici mai devreme, nici mai târziu.”

Vocea a dispărut din nou în paraziți.

Curând după aceea au dispărut şi ei.

N-a mai rămas decât tăcerea.

10

Suferința era cumplită. Un hău negru care înghițea totul şi pe el îl făcea atât de fragil, încât o lovitură uşoară în locul nepotrivit ar fi fost destul ca să-l sfărâme. Însă mai presus de toate era o suferință seacă. O suferință deconectată de toate emoțiile care erau aşteptate de la el. Care ar fi trebuit să fie acolo.

Încercase să le atragă gândindu-se la toate momentele frumoase pe care le petrecuse împreună cu Theodor. Ca atunci când a învățat să meargă pe bicicletă sau când a înotat pentru prima oară. Sau când se furişa în patul lor după ce avusese un coşmar cu Darth Vader. Toate jocurile pe care le-au jucat şi râsetele lor. Înainte ca totul s-o ia razna. Însă nimic n-a fost de folos.

Nici măcar când stătea acolo, în ambulanța daneză, cu mâna lăsată pe pieptul rece al lui Theodor şi privirea pe chipul lui, care luase tot ce era mai bun din el şi din Sonja. Nici măcar atunci nu putea simți nimic în afara dorinței mistuitoare să afle ce se petrecuse cu adevărat în închisoarea daneză.

Nu că n-ar fi ştiut că era greşit. Că ar fi trebuit să lase reglementările şi procesul natural să se desfăşoare şi, în loc de asta, să fie acasă, să aibă grijă de Sonja şi de Matilda. Chiar şi acum era perfect conştient că mai încolo avea să-i pară rău. Când va fi prea târziu şi va fi pierdut şi ceea ce încă mai avea. Însă, oricât de mult ar fi vrut, acesta era singurul lucru pe care era în stare să-l facă.

Ambulanța a frânat în fața casei de cărămidă netencuită care avea frontonul spre stradă.

— Da, aici este. Traktörsgatan, numărul 38.

Şoferul ambulanței daneze s-a uitat prin parbriz la vilele vechi înşirate de-a lungul drumului.

— Dar nu prea arată a spital.

— Trebuie doar să-l luăm mai întâi pe medicul legist, a zis Fabian şi a găsit numărul.

După o lungă discuție, sub amenințarea că o să-i târască pe toți în fața unui tribunal suedez, a reuşit să-i facă pe danezi să accepte ca autopsia medico-legală să fie făcută la Helsingborg în loc de Helsingør.

„Sunt Einar Greide de la medicina legală”, s-a auzit mesajul înregistrat de Flätan[9]. „Şi da, ai înțeles bine. În acest moment n-am timp să vorbesc

cu tine la telefon. Şi nu, nici să ascult mesajul tău.”

Fabian a coborât din ambulanţă şi şi-a îndreptat spatele. La vreo douăzeci de metri stăteau nişte băieţi de vârsta lui Theodor, cu skateboard-urile sub braţ, şi îşi plimbau privirile de la el la ambulanţa daneză şi înapoi. A dat din cap spre ei şi a pornit spre casa lui Flätan.

Mai fusese cândva aici şi, la fel ca atunci, l-a izbit gândul cât de puţine ştie despre colegul său de la medicina legală. Că e excentric şi-a dat seama de la prima lor întâlnire. Pantalonii tricotaţi, cu dungi ca ale acadelei zise „ciubuc”, şi părul împletit în codiţe, câte una pentru fiecare victimă din ancheta aflată în desfăşurare. Că era unul dintre cei mai buni medici legişti din Suedia şi-a dat seama mult mai târziu.

Nu ştia mult mai mult de atât, pentru că ceea ce Einar „Flätan” Greide preţuia mai presus de orice era viaţa sa privată. Putea ca nimeni altul să facă distincţia între viaţa personală şi muncă. Existau pereţi etanşi şi niciodată celor două lumi nu li se îngăduia să se întâlnească. Ceea ce explica faptul că îşi putea ţine telefonul mobil închis pe toată durata concediului.

Dincolo de poartă şi pe aleea spre garaj erau vreo treizeci de biciclete. Erau de toate felurile, de la cele cu trei roţi şi ladă până la cele pe care stai culcat pe spate. Auzise zvonuri că Flätan merge mult cu bicicleta în timpul liber şi că acum zece ani s-a dus cu bicicleta până la Düsseldorf ca să participe la o cursă. Dar tot părea incredibil să aibă atâtea biciclete.

Şi-a continuat drumul pe poartă şi pe cărarea cu pietriş până la uşa din faţă şi a sunat. Prin frunzişul stufos se auzeau voci, şi s-a întrebat dacă n-ar trebui să aştepte până ce pleacă musafirii şi Flätan e din nou singur.

N-a ajuns să fie mai mult decât un gând când uşa a fost deschisă de un bărbat cu pieptul gol, care ţinea în mână un pahar cu băutură viu colorată. În acelaşi timp, un ritm electronic a început cu un pasaj de bas care a huruit prin vegetaţie şi mai departe, în împrejurimi. Faptul că nu era decât ora douăsprezece ziua părea să nu fie o problemă.

— Flätan e acasă? a zis el.

— *What?*[10] a zis bărbatul.

— Flätan, a repetat Fabian. *Is he*[11]...

— *Just come inside*[12]*,* i-a tăiat vorba bărbatul şi a dispărut în mulţime.

Fabian l-a urmat şi a privit bărbaţii şi femeile care petreceau, de la cei de douăzeci de ani până la unii care păreau să aibă cel puţin optzeci. În altă realitate, poate că i s-ar fi părut interesant. Acum, înghesuiala şi basul puternic îi stârneau claustrofobia.

Şi-a croit drum prin îmbulzeala dansatorilor, pe lângă bucătăria-bar, unde un bărbat şi o femeie tunşi identic amestecau băuturi, îmbrăcați în salopete pe cât de strâmte, pe atât de pline de paiete. Ici şi acolo, pe canapele şi pe mormane de perne mari puse pe podea, stăteau pe jumătate culcați musafiri în costume de baie şi râdeau, se sărutau sau dormeau.

Nu pricepea cum putea vreunul dintre ei să râdă. Cum putea vreunul să găsească bucurie în ceva. Îi venea să caute comutatorul principal şi să-l închidă. Să strige la ei să-l lase singur, să dispară de acolo pe bicicletele lor, ca el să poată să-l caute liniştit pe Flätan.

Până şi în grădina din spatele casei pulsa muzica electronică din difuzoare ascunse. Însă aici volumul era un pic mai mic, şi era mult mai uşor să respiri, chiar dacă şi peluza era plină de musafiri.

Apoi l-a zărit pe Flätan. Cu sandale, şalvari de culoarea fildeşului, cămaşă lungă şi un boa de pene trandafirii în jurul gâtului, stătea în spatele unei stații de mixaj şi îşi scutura părul cărunt, lung până la umeri, care, de data asta, nu era împletit în codițe.

Fabian a pornit spre el, dar înainte să ajungă, Flätan s-a răsucit să caute prin colecția de discuri de vinil şi l-a văzut.

— Fabian?

S-a oprit în mijlocul unei mişcări.

— Flätan, ştiu că ai…

— Fabian, Fabian, l-a întrerupt Flätan şi i-a zâmbit. E în ordine. Nu-mi amintesc să te fi invitat, însă dacă cineva din echipă e binevenit, acela eşti tu. Aşa că relaxează-te, aruncă-ți hainele şi ia o băutură.

— Mulțumesc, însă… Flätan, îmi pare rău, dar nu sunt aici ca să…

— Vrei să te alături distracției. Despre asta vorbeşti? O mică bătălie. Eşti iubitor de muzică, măcar atât am priceput. Apropo, cunoşti asta? S-a răsucit spre stație şi a crescut volumul. „2 Hearts” cu formația Digitalism. Absolut strălucit.

— Flätan. Fabian s-a dus la el. Sunt aici pentru că am nevoie de tine…

— Aşteaptă, trebuie doar să…

Flätan şi-a înclinat capul aşa încât să-şi lipească urechea de una dintre căştile care îi atârnau la gât, în vreme ce punea cu iscusință acul în poziția potrivită şi pornea „Musique Non Stop” a formației Kraftwerk.

— În orice caz, ar trebui s-o ştii pe asta. Flätan s-a răsucit din nou spre el. Ştii că sunt amic cu Ralf Hutter şi unul dintre puținii din afară care au fost în studioul Kling Klang? A clătinat din cap. Un adevărat geniu.

— Flätan. Fabian l-a prins pe Flätan de umăr şi l-a privit drept în ochi. Sunt aici pentru că am nevoie de ajutorul tău.

Zâmbetul lui Flätan a devenit o linie subțire.

— Şi de ce nu sunt nici măcar surprins? Evident, n-are nicio importanță că sunt în concediu şi cu atât mai puțin că dau o mică petrecere.

— Nu ți-aş cere-o dacă aş avea de ales. Sper că înțelegi asta. Ai băut?

— Ce, alcool? Flätan s-a uitat la el scârbit. Eşti nebun? N-am mai băut de când aveam paisprezece ani. Fabian, despre ce-i vorba? Nu poți să-l iei pe Arne Gruvesson? Bine, poate că nu-i cel mai bun. Însă el e acum acolo, iar eu bag mâna-n foc că aşteaptă ceva interesant ca să…

— Flätan, te implor, l-a întrerupt Fabian. Nu e un caz nou. E vorba despre fiul meu. Înțelegi? Propriul meu fiu.

Flätan a încremenit şi s-a uitat la Fabian ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă vorbea serios. Apoi a înclinat scurt capul şi şi-a dat jos acel boa.

— Hai să mergem.

11

Jan Hesk n-a priceput niciodată de ce aproape fiecare locuitor celibatar din Copenhaga visa la un moment dat să locuiască în Kartoffelrækkerne – cvartalul de aproape cinci sute de case din cărămidă netencuită din centrul oraşului. Au fost construite ca locuințe simple pentru muncitorii de pe câteva câmpuri mari cu cartofi, de unde vine numele. Acum casele costă o avere, cu toate că încăperile au rămas la fel de strâmte, iar tavanul e atât de jos, încât trebuie să te cocârjezi dacă ai mai mult de un metru optzeci şi cinci.

Însă avea, fără discuție, o atmosferă idilică de târguşor, lucru pe care a trebuit să-l recunoască atunci când a intrat pe jos pe Jens Juels Gade, după ce a parcat maşina după colț. Câțiva copii jucau fotbal în mijlocul străzii, alții jucau şotronul, iar în jurul câtorva mese, sub umbrele deschise, un grup mare sărbătorea ziua cuiva cu prăjituri şi cafea.

Cea mai cunoscută trăsătură a zonei era buna vecinătate. Faptul că localnicii erau uniți şi se considerau o mare familie alcătuită din artişti de succes, oameni din presă şi, în general, persoane de rang înalt, ca Mogens Klinge.

A trecut pe lângă petrecerea zilei de naştere, unde vocile au amuțit ca la comandă şi au fost înlocuite de priviri întrebătoare care îi urmăreau paşii. Poate că şi Klinge fusese invitat la petrecere şi, când nu s-a arătat, a apărut bănuiala că ceva nu-i în ordine. Şi, cine ştie? Poate că unul dintre ei a văzut ceva interesant. După ce termina cu casa avea să stea de vorbă cu fiecare dintre ei.

Soția lui Klinge murise în urmă cu cinci ani de cancer la sân. A citit asta într-unul dintre interviurile cu el pe care le-a găsit. Acolo, în *Østerbro Avis,* spusese cât de singur se simțea în durerea sa, pentru că n-avea nici copii, nici frați, şi că n-ar fi reuşit să treacă peste acea perioadă grea dacă n-ar fi fost vecinii săi nemaipomeniți.

Singur sau nu, cel puțin continuase să se îngrijească de curticica din fața casei de la numărul 38. Spre deosebire de câteva dintre terenurile din apropiere, pe care mobilierul de grădină pe jumătate stricat striga după un pic de unsoare, iar natura era pe cale să-şi ia înapoi părți din fațadă, proprietatea lui era curată şi ordonată. În plus, copacul din fața casei era curățat de uscături, iar gardul era vopsit de curând în alb.

După ce şi-a pus mănuşi, a luat cheile găsite de Hemmer în maşină, a descuiat uşa şi a intrat în casă. Era înăbuşitor, aşa că a lăsat uşa întredeschisă şi s-a dus în living, care întruchipa motivul pentru care el n-ar fi putut niciodată să locuiască acolo.

Cu toate că era, probabil, cea mai mare cameră din casă, se aflau prea multe lucruri pe o suprafață prea mică. Era, în felul ei, fermecătoare şi îmbietoare, dar în acelaşi timp nu putea să alunge impresia că a nimerit într-o casă de păpuşi.

Morten Heinesen se oferise să vină cu el, însă acesta era un lucru pe care voia să-l facă el însuşi. Nu că n-ar fi fost o echipă şi nu l-ar fi ajutat. Nu şi-ar fi dorit nimic mai mult. Numai că astăzi nu-i prea reuşise nimic. Lucrul de care avea nevoie era ceva cu care să le câştige încrederea.

Pe a lui Heinesen o avea deja. Însă ceilalți doi, Hemmer şi Julie, nu conta ce spuneau sau cât de mult încuviințau. Dacă nu reuşea să vină curând cu un indiciu interesant sau, cel puțin, cu ceva la care ceilalți nu se gândiseră deja, n-avea să treacă mult până să nu-l mai asculte şi să înceapă să ia ei înşişi hotărâri pe la spatele lui.

Problema era că nu-i venea nimic în minte. N-avea nicio idee ce anume caută. Pe undeva, nădăjduise să primească nişte răspunsuri de cum pune piciorul în casă. Ceva care să-i trezească interesul şi să-l poată ajuta să înainteze cu ancheta atât de repede cum doreau toți.

Însă n-a văzut nimic când şi-a lăsat ochii să se plimbe prin încăpere. Doar o mulțime de cărți în bibliotecă, nişte tablouri cu peisaje pe pereți, un vraf de ziare, o canapea acoperită cu o țesătură de un albastru întunecat, un fotoliu jerpelit în fața televizorului şi câteva ghivece cu flori la fereastră.

Poate că la el era problema. Poate că existau cât se poate de multe indicii şi răspunsuri, trebuia doar să ai capacitatea de a analiza ceea ce vezi.

Cum ar fi faptul că majoritatea cărților din bibliotecă erau nonficțiune şi biografii, aproape niciun roman. Însă era ăsta un semn că Klinge se descotorosise de toate cărțile nevestei? Şi acest lucru, la rândul lui, însemna că n-o jelea atât de tare cum dădea impresia? Poate chiar ducea o viață dublă cu alte femei? Sau se nimerise, pur şi simplu, ca soția lui să nu fie interesată de ficțiune? Şi, mai presus de toate, juca asta vreun rol în investigație?

Răspunsul e că habar n-avea. Că toate alcătuiau o grămadă încâlcită de informații care nu făceau decât să-i agraveze durerea de cap şi să-i provoace şi mai mult stres.

În adâncul său, simțise asta pe parcursul întregii sale cariere în poliție, însă niciodată nu fusese atât de limpede ca acum. Că el, spre deosebire, de exemplu, de detectivul suedez Fabian Risk, n-avea deloc acea dorință de a rezolva cu orice preț cazurile şi de a se asigura că făptaşul este arestat. Se înțelege de la sine că şi el voia ca vinovații să-şi primească pedeapsa. Însă nu pe asta se concentra el cel mai mult. Mai degrabă era preocupat să facă ceea ce trebuie şi, pe cât posibil, să nu calce pe nimeni pe bătături, astfel încât, până la urmă, să fie promovat.

Cu alte cuvinte, era un impostor. Un şarlatan care reuşea să treacă fraudulos dintr-o anchetă în alta. Singurul talent pe care îl avea era să stea la şedințe şi să dea impresia că ascultă şi ştie despre ce vorbeşte. Un talent atât de perfecționat, încât uneori chiar şi el credea asta.

Şi acum stătea aici, în colțul în care se vârâse singur şi, impostor sau nu, el era cel care trebuia să facă ancheta să avanseze, aşa că pe drumul înapoi în hol şi pe scară spre etaj a încercat să se convingă că, la urma urmei, investigația nu bătea pasul pe loc.

Mogens Klinge a fost identificat şi găsiseră indicii care arătau că o a treia persoană – sau chiar mai multe – era implicată în crime. Încă nu ştiau cine este femeia, însă cu cicatricea ei în formă de cruce nu era decât o chestiune de timp până să afle. În plus, nu trecuse nici măcar o zi întreagă. Sigur, sperase să meargă mai repede. Însă asta a fost de dimineață. Acum ştia mai multe şi, spre deosebire de Sleizner, se aştepta să dureze mai mult.

A deschis una dintre cele trei uşi din holul de la etaj şi a intrat într-un dormitor mobilat cu un pat dublu şi noptiere, câteva dulapuri şi un televizor montat pe perete.

Nu se vedea niciun indiciu că aici ar fi făcut Klinge sex cu necunoscuta înainte să-şi vâre în gură țeava pistolului. Nu erau stropi de sânge pe pereți, pe covor sau pe cuvertura de pe pat.

Nu că s-ar fi aşteptat la aşa ceva. Kartoffelrækkerne, cu vecinii lui nemaipomeniți, nu era locul în care să aduci acasă o prostituată. Nu era nici locul în care două cadavre să poată fi îndepărtate pe neobservate, fie şi în toiul nopții. Nu, oriunde s-or fi săvârşit crimele, nu era aici.

A plecat din dormitor şi a deschis uşa camerei de alături. La fel ca celelalte, avea prea multe mobile, dar, în acelaşi timp, era plăcută, cu un fotoliu îmbietor completat de un taburet. Un perete era acoperit cu cărți şi înconjura un spațiu de lucru, adică un birou vechi care era gol, în afară de un borcan cu creioane şi un magnet cu agrafe pentru hârtie.

La fel ca în living, la fereastră erau câteva ghivece cu flori. Aici erau trandafiri japonezi roz şi roşii, toţi înfloriţi. Nu erau florile cel mai uşor de cultivat, şi nu se aştepta ca Klinge să fie aşa bun grădinar.

Însă cei mai mulţi oameni au lucruri pe care nu le dezvăluie, iar florile de toate felurile erau, de fapt, ceva ce-i plăcuse dintotdeauna. Obişnuia ca o dată pe lună să-i cumpere lui Lone un buchet mare. Pretextul era să-şi arate dragostea faţă de ea şi să-i facă o bucurie, şi adesea dădea rezultat, cu toate că le cumpăra în primul rând pentru el însuşi.

S-a dus la fotoliu şi s-a uitat pe fereastră în curticica din spate, unde erau un grătar cu capac, mobilier de grădină şi un uscător pliant strâns. Terenul era despărţit de vecini de un zid de cărămidă înalt. Însă o uşă dintr-un colţ făcea posibilă trecerea liberă în curtea vecină şi, ca să se asigure, a hotărât să afle cine era vecinul.

Însă atenţia îi era concentrată nu pe curtea din spate, ci pe pervazul ferestrei. Sau, mai bine zis, pe colţul de plastic cenuşiu care se iţea de după unul dintre ghivece. I-a venit în minte o aripioară de rechin. Ca şi cum banalul colţ de plastic i-ar fi stârnit o amintire pe care nu ştia că o are.

De-abia când a dat deoparte ghiveciul şi a văzut vechiul telefon mobil Ericsson de un galben intens a înţeles de ce. La începutul anilor 2000 denumirea populară nu era Ericsson 310S, ci „Aripioară de rechin”. Avusese şi el unul câţiva ani şi îşi amintea cât de mult îi plăcuse, în ciuda antenei prea mari, care-l făcea imposibil de ţinut în buzunarul pantalonilor.

Cu doar zece ani înainte fusese o capodoperă a tehnicii, cu o baterie care ţinea mai mult de o săptămână, şi peste zece ani ar fi cu siguranţă destul de retro ca să ne putem aştepta ca valoarea de vânzare să fie mai mare decât la apariţia lui pe piaţă. Însă în prezent nu era decât o halcă urâtă şi proastă de plastic care, dacă nu fusese deja aruncată la gunoi, în cele mai multe cazuri era uitată într-un sertar şi se aduna praful pe ea. Din acest motiv, era interesant faptul că Klinge îl avea la vedere. Mai ales dacă te gândeşti că avea cu el în maşină un Samsung Galaxy nou.

A luat mobilul în mână şi a constatat că nu era nici măcar prăfuit. Apoi a încercat să-l deschidă. Mişcarea era în memoria sa musculară. Însă era deja deschis, şi când s-a luminat ecranul, indicatorul nivelului de încărcare a bateriei, aflat în dreapta, arăta că mai era încărcată doar pe sfert. În plus, cele patru bare din stânga erau dovada faptului că avea o cartelă SIM care funcţiona.

Telefonul era din vremea în care nu erau parole peste tot, ceea ce

însemna că era destul să dea clic pe meniu şi să se uite pe acolo.

În afară de diferite numere de servicii, pe lista contactelor era un singur nume, *Contact1*. A rezistat ispitei să apese pe butonul verde ca să vadă cine răspunde şi a derulat lista apelurilor, însă a constatat că, în afară de cazul în care era ştearsă, nu fusese făcut nici măcar un apel. Însă fuseseră trimise câteva mesaje.

Test a fost primul mesaj de la Contact1. Şi anume, pe 16 aprilie la ora 11:23. După şase minute, în aceeaşi zi, a venit răspunsul de la Klinge sub forma unui *OK*.

După aceea trecuseră alte cinci ore şi jumătate până să sosească un grup de mesaje.

— *Don't ask me,* s-a auzit, brusc, o voce la parter. *Maybe he just forgot to close it when he left*{13}.

— *You don't just forget to close and lock the door*{14}*,* s-a auzit altcineva.

Hesk s-a uitat în jur după vreo cale de scăpare. Nu exista vreun balcon, şi nici genunchii, nici şoldurile sale n-ar fi rezistat unei sărituri pe terasa pavată de dedesubt. În realitate, ar fi trebuit doar să-şi scoată legitimația de poliție, să coboare şi să afle cine sunt. Însă era prea speriat. Pentru prima dată de când îşi amintea, era îngrijorat de ce s-ar putea întâmpla într-o confruntare.

Şi înainte să aibă timp să se gândească la asta, s-a întors în dormitorul de alături şi s-a închis într-unul dintre dulapuri. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva, în afară de momentele în care se juca de-a v-ați ascunselea cu copiii, şi părea complet absurd. Însă n-a găsit nimic mai bun.

În plus, nu era înarmat. Pistolul era, ca întotdeauna, în dulapul cu arme de la sediu, şi ultima dată când îl folosise a fost în poligon, iarna trecută. De fapt, nu-l folosise niciodată pe teren. Însă acum îi simțea lipsa. Acum, când stătea ghemuit în întuneric sub umeraşe cu cămăşi şi pantaloni şi auzea cum cei doi bărbați urcau pe scară.

— *We should be close now, very close*{15}*,* s-a auzit unul dintre ei.

— *Let's hope you're right*, s-a auzit celălalt, care intra în dormitor. *It already took way too long*{16}.

Şi-a ținut răsuflarea şi s-a întrebat dacă n-ar trebui să se năpustească la el, încercând să-l doboare. Avea de partea lui elementul surprizei. Însă era tot ce avea. Tot restul era împotriva lui. Forța, echilibrul, viteza. N-avea nimic din toate astea. Cu alte cuvinte, n-avea nicio şansă.

Faptul că bărbatul a venit mai aproape n-a îmbunătățit cu nimic lucrurile.

Atât de aproape, că putea să-i audă şuieratul uşor al respirației pe nas.

Când a deschis dulapul, puțin după aceea, n-a fost încet, ci cu o smucitură puternică, de parcă ar fi fost pregătit să fie cineva înăuntru şi să se repeadă la el.

Nu conta prea mult că a fost dulapul de alături. În câteva secunde avea să fie deschisă uşa sa, şi singurul lucru pe care îl putea face era să se arunce afară şi să spere că va fi bine.

— *In here,* a strigat celălalt, ceea ce l-a făcut pe bărbat să plece din dormitor. *At least according to the screen. It should be here somewhere in this room*{17}.

— *So find it then. Don't just stand there. Find it.*{18}

S-a auzit cum sunt scoase şi golite sertarele biroului în camera de alături, cum e mişcat fotoliul şi cum unul dintre ghivece aterizează pe podea.

— *Is it still supposed to be here?*

— *Yes. Look for yourself.*

— *Okay, I'm calling it.*

— *Sure?*

— *You have a better idea? We're running out of time.*{19}

Mâinile îi tremurau de frică şi nu voiau să-l asculte. Însă până la urmă a scos din buzunar vechiul Ericsson tocmai când se lumina ecranul. Totuşi, telefonul n-a avut timp să scoată vreun sunet înainte ca el să apese pe butonul roşu; l-a ținut apăsat până ce ecranul s-a stins din nou.

12

Flätan s-a prezentat şoferului ambulanţei într-o daneză cursivă şi l-a dirijat până la morga din Helsingborg. Acolo a semnat câteva documente, apoi au pus împreună sacul negru pentru cadavre pe una dintre tărgile morgii.

Însă amintirile lui Fabian din ultima jumătate de oră erau sporadice. Poate că a dat din cap de câteva ori în ambulanţă. Poate că nu. Ceva din el se închisese şi împiedica orice contact cu lumea exterioară şi, mai ales, cu sine.

Când Flätan s-a oprit în faţa colegului său, Arne Gruvesson, a văzut că vorbeau. Însă n-a auzit decât frânturi, în care Gruvesson se întreba ce caută Flätan acolo când e în mijlocul concediului.

— Doar un pic de examinare.

Flätan a zâmbit.

— Nimic care să te îngrijoreze. Aşa că du-te să bei o cafea şi să joci *Murder Snails,* sau fă orice altceva.

În mod normal, Fabian ar fi intervenit, perfect conştient că Flätan şi Gruvesson sunt o combinaţie imposibilă. Acum nu putea decât să stea acolo şi să se uite la cei doi colegi ca şi cum ar fi trecut încet pe lângă un accident în trafic.

Nu-şi putea aminti cum au ajuns în sala de disecţii. Brusc, erau în camera luminată intens, cu podea din plăci de gresie şi orificii de scurgere, mese de examinare strălucitoare sub lămpi puternice şi instrumente dezinfectate.

De-abia când şi-a vârât mâinile sub sacul pentru cadavre şi a simţit pe antebraţe greutatea picioarelor lui Theodor, realitatea a reuşit să răzbată prin toate straturile.

Fiul său era mort.

Era cu adevărat mort şi nimic nu-l mai putea aduce vreodată înapoi.

La morga din Helsingør avusese mintea plină de întrebări la care voia răspuns. Fusese convins că e ceva dubios. Acum totul dispăruse. Fiul său nu mai era. Ăsta era un punct, nu o virgulă sau un răspuns vag, care să lase loc de alte întrebări.

Aici se încheia povestea lui Theodor.

— Te las să lucrezi în linişte.

Era prea fragil ca să stea şi să se uite cum fiul său e disecat.

— Aştept afară.

— Nici vorbă. Rămâi.

Flätan a tras fermoarul sacului până la capăt, aşa încât Theodor a apărut în întregime, culcat pe spate, cu ochii închişi şi mâinile aşezate pe stomac.

— De obicei e aici asistenta mea. Însă e în concediu.

I-a întins un halat verde.

Fabian a şovăit, însă şi-a pus halatul şi a tras sacul în jos, iar Flätan a ridicat cadavrul.

Nu era sigur că avea să poată rezista la toată autopsia. Însă poate că exact asta era ceea ce îi trebuia. Ca să poată accepta faptul că nu mai depinde de el. Că nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să se ducă acasă şi să aibă grijă de cei care îi mai rămăseseră.

Flätan se apucase deja să îndepărteze hainele de pe cadavru cu o foarfecă mare. Întâi cămaşa, apoi pantalonii, câte un crac pe rând, şi, în cele din urmă, şosetele şi chiloţii.

Fabian ar fi dat orice să schimbe locurile. Orice ca să fie el cel care zace acolo, pe suprafaţa de metal rece. În loc să stea alături de el şi să-şi primească pedeapsa cu fiecare răsuflare.

Dacă n-ar fi fost vânătăile mari de pe piept şi de mai jos, de pe trunchi şi şolduri, i-ar fi cerut scuze lui Flätan şi s-ar fi oferit să-i plătească taxiul înapoi la petrecere. Însă ceva se trezise în el.

Ştia deja că Theodor fusese într-o încăierare, de asta îl informase Jadwiga. Îi spuseseră cei din închisoare că fiul lui, fără să fie provocat, s-a repezit la alt deţinut în sala de mese şi a fost acuzat de atac deosebit de grav. Însă aceste urme vânăt-cenuşii spuneau cu totul altă poveste. Una în care fusese bătut.

Tocmai voia să-l întrebe pe Flätan despre ele. Cât de vechi sunt şi cât de puternice trebuie să fi fost loviturile. Dacă se putea vedea că sunt provocate de o persoană sau de mai multe, dacă au fost lovituri cu piciorul sau poate cu arme. Însă Flätan cerceta concentrat cu lupa ceva de pe palma dreaptă a lui Theodor.

— Ai găsit ceva?

Răspunsul a venit sub forma unei mâini întinse.

— Pensetă, te rog.

Fabian s-a dus la unul dintre grupurile de instrumente înşirate pe o pânză verde, a ales una dintre pensete şi i-a dat-o.

— O vezi? Flätan a ridicat penseta. Vezi chestia asta?

Fabian a încuviințat şi s-a aplecat să examineze țeapa de metal lungă de o jumătate de centimetru.
— Dar ce este?
— Dacă te mulțumeşti cu o presupunere, aş zice că e vârful unei piuneze.
— Piuneză? De unde o fi făcut rost de ea?
— Exact asta mă întreb, şi trebuie să spun că totul e un pic ciudat, a zis Flätan şi a examinat palma. Sunt şi urme de sânge în jurul rănii, ceea ce arată că era în viață când a fost făcută. Dar hai să ne ducem la vânătăi.
A pus țeapa de metal într-o punguță de plastic etanşabilă.
Fabian a încuviințat.
— Au zis că el… că el a atacat pe cineva. Asta au zis. Că el a fost agresorul. Aşa că l-am mustrat… Am zis că trebuie să-şi adune mințile dacă e să aibă vreo şansă la proces.
— Ce poți face mai mult decât ceea ce crezi că e bine?
— Pur şi simplu, nu pricep de ce nimeni nu mi-a spus. De ce n-a spus nimeni cum a fost. Nici măcar el. M-am dus de mai multe ori acolo…
— Hei… Flätan i-a pus mâna pe umăr. Poate că ar fi bine să te duci acasă la ai tăi, iar eu continui aici şi te caut de îndată ce am terminat.
— Nu, rămân. Oricum e deja prea târziu, aşa că mai bine stau aici, şi vreau să-mi spui ce vezi. Bine? Fără să-mi ascunzi nimic. Vreau să aud tot.
Flätan a spus oftând „bine”, fără nicio tragere de inimă, şi a început să examineze vânătăile de pe şolduri, trunchi şi piept. Apoi a prins cu amândouă mâinile corpul şi l-a tras într-o parte ca să poată examina spatele, care şi el era plin de vânătăi mari.
— După cum vezi, nu încape nicio îndoială că a fost brutalizat. Scenariul este, probabil, că a fost trântit pe jos şi a primit lovituri cu picioarele şi cu pumnii.
— Vreo armă?
— Greu de spus. Sunt multe vase de sânge sparte, dar ar putea la fel de bine să fi fost provocate de ghete cu vârf de oțel sau de orice altceva. Ceea ce este ciudat, totuşi, este faptul că nu există vânătăi pe antebrațe sau tibii.
— Şi de ce este ciudat?
— Păi, gândeşte-te. Zaci pe jos şi încasezi şuturi şi pumni. Ce faci?
— Încerc să mă apăr.
— Exact. Te ghemuieşti în poziție fetală şi te faci cât mai mic posibil, ceea ce, mai mult sau mai puțin, are întotdeauna ca rezultat vătămarea antebrațelor şi tibiilor. Problema pentru agresor este că astfel de vătămări se

văd dacă victima poartă cămaşă cu mânecă scurtă, ca în închisoarea din Helsingør.

— Aşadar, n-a fost doar unul.

— Aş zice cel puţin trei.

— Doi îl ţineau strâns de braţe şi de picioare şi al treilea îl lovea.

Imaginile au fulgerat în sinea lui ca muştele care nu se dau duse de pe un cadavru.

Trebuie să fi fost ceilalţi din „Banda Smiley”, care aşteptau şi ei procesul. Aveau toate motivele din lume să-l facă pe Theodor să-şi retragă mărturia împotriva lor şi, din ce văzuse în filmele în care omorau în bătaie oameni fără adăpost, acesta era stilul lor. Singura chestie era că, exact din acest motiv, ar fi trebuit să fie ţinuţi în secţii separate.

— Şi mai e ceva.

Flätan a arătat cu degetul.

— Vezi petele maronii de aici, de sus? Sunt vechi de până la două săptămâni, iar cele galbene şi verzi de aici, cam de o săptămână.

— Deci s-a întâmplat mai mult decât o dată?

Flätan a încuviinţat.

— Urmele negre-vineţii de aici şi de acolo sunt de numai patru-cinci zile.

Cu alte cuvinte, o brutalizare aproape sistematică. Şi totuşi, nimeni n-a spus nimic. Nici Jadwiga Komorovski, nici procurorul sau gardienii. N-au ştiut de asta, sau totul era doar o mare muşamalizare?

— Au zis ceva despre felul în care s-a spânzurat? a continuat Flätan, care acum cerceta urmele din jurul gâtului lui Theodor.

— Da, se pare că a reuşit să demonteze patul de pe perete şi l-a pus vertical ca să poată prinde laţul de picioarele de sus.

— Şi laţul, ce au zis de el?

— Că a rupt în fâşii cearşaful şi le-a împletit într-o frânghie.

— O frânghie împletită?

Flätan s-a răsucit spre Fabian, care a încuviinţat şi a ridicat din umeri.

— E interesant, a mormăit el şi s-a întors la examinare, dând cu grijă într-o parte capul lui Theodor ca să poată cerceta mai bine semnele cu lupa. M-ar surprinde ca aici să fie urme ale unor fâşii de cearşaf împletite. Măcar atât pot să spun.

— E ceea ce au zis.

— Fireşte, ca să pot fi complet sigur ar trebui să examinez laţul, ca să

văd dacă se potriveşte cu urmele. Dar n-ar trebui să ne bazăm pe asta.

— Chiar se poate vedea doar cu lupa?

— Crede-mă. Se poate vedea destul, iar împletiturile sunt un lucru despre care ştiu câte ceva. Hai să spunem că aşa s-a întâmplat. Că el a rupt cearşafurile în fâşii şi le-a împletit. Probabil a împletit trei fâşii de cearşaf, care în niciun caz nu i-ar fi putut susține greutatea. Ceea ce înseamnă că a făcut trei astfel de împletituri, pe care apoi le-a împletit laolaltă într-una mai solidă, şi ea n-ar fi lăsat niciodată un semn ca acesta. Alternativa ar fi că el a folosit deodată cele nouă fâşii într-o singură împletitură, care atunci ar fi avut o suprafață mai netedă. Dar, în afară de cazul în care fiul tău era un as al dantelăriei, mi se pare improbabil.

— Şi atunci ce a folosit?

— O funie sau un cablu electric de vreun fel. Ceva cu o suprafață destul de netedă.

L-au mințit dinadins sau doar au bâjbâit după o explicație rezonabil de plauzibilă ca să aibă ceva de spus şi el să fie mulțumit? Strigase la ei şi le ceruse răspunsuri, aşa că nu era chiar atât de ciudat că, strânşi cu uşa, s-a întâmplat să spună ceva ce nu era în întregime adevărat.

S-a răsucit spre Flätan, care era aplecat peste capul lui Theodor şi dădea deoparte buclele negre ca să cerceteze scalpul. Acele bucle răzvrătite care au fost întotdeauna marca fiului său, oricât ar fi încercat Sonja să le netezească atunci când era mic. Nimic nu le putea împiedica să-şi trăiască viața proprie. Nici măcar moartea.

Ceva s-a desprins şi a căzut pe podeaua cu dale albe. Ceva ce trebuie să fi fost în părul lui Theodor.

S-a dus acolo, s-a lăsat pe vine ca să se uite mai bine şi a văzut că e o cojiță colorată de mărimea unei vechi monede de douăzeci şi cinci. A cules-o cu o pensetă, a pus-o într-o punguță pentru probe transparentă şi a cercetat-o la lumina unei lămpi de examinare.

Era destul de groasă, peste un milimetru, şi de culoare verde-închis, ceea ce era în sine neobişnuit. Nu văzuse celula lui Theodor, dar îi venea greu să creadă că pereții sau tavanul au o culoare atât de întunecată. Însă undeva trebuie să fi fost o încăpere cu exact această culoare. O încăpere în care, dintr-un anumit motiv, trebuie să fi fost dus Theodor.

Zumzetul unui aparat de tuns l-a făcut să se întoarcă spre Flätan, care tundea buclele lui Theodor, iar ele cădeau una după alta pe podea, fără zgomot. Ar fi vrut să-i spună să înceteze. Să strige că e destul. Că n-are

nevoie să ştie mai mult. Că măcar buclele ar trebui să rămână neatinse.

Însă ultima poposise deja pe podea, ca un covor negru pufos, iar când a ridicat privirea, toate piesele s-au aşezat la locul lor. Atât cojița verde-închis care îi rămăsese în păr, cât şi urmele mari albastre-gălbui care, ca o boală de piele neobişnuită, acopereau părți mari din capul ras.

13

Cu geanta de voiaj târâtă pe trotuar, Michael Rønning a trecut zorit pe lângă câteva prostituate şi o ceată de drogaţi gălăgioşi aflaţi în faţa adăpostului Mændenes Hjem, de pe Istedgade. După câţiva paşi, a reuşit în ultima clipă să nu calce într-o baltă de vomă.

Cu alte cuvinte, ceva obişnuit în Copenhaga, în părţile dosnice din centru. Locuia aici de mai mult de zece ani şi nici nu mai ştia de câte ori fusese întrebat cum suporta toată mizeria de care dădea de îndată ce ieşea din clădire.

Adevărul e că îi plăcea. Cartierul contrabalansa toate construcţiile noi cu faţade strălucitoare şi cetăţenii bogaţi care îşi plăteau taxele şi ajungeau întotdeauna la serviciu la timp. O contragreutate necesară ca să funcţioneze tot restul din Copenhaga. Fără partea din spate cu tot ce era murdar, obscen şi primejdios, nu exista nici partea din faţă.

Însă nu avea acum timp să se gândească la asta. N-avea timp nici măcar să fie iritat de faptul că Samsonite, Rimowa sau oricare dintre fabricanţii de genţi de voiaj n-a fost în stare să creeze una care să poată trece fără zgomot prea mare pe trotuarele frumoase, însă denivelate.

Mai era şi stresat. Aşa era de când o ajutase pe Dunja Hougaard să pirateze mobilul lui Kim Sleizner. Asta a fost în urmă cu o lună, şi după aceea atmosfera la lucru a fost diferită. Era ca şi cum Sleizner ar fi bănuit cumva că el e în cârdăşie cu Dunja. Ştiind bine că ei doi se cunosc, şeful lui părea că nu se poate abţine s-o pomenească din când în când, ca şi cum ar fi încercat să afle de partea cui este el. Şi, colac peste pupăză, avea senzaţia sinistră că e supravegheat tot timpul.

Era convins că intrase cineva în apartamentul său. Nu lipsea nimic şi toate erau aproape unde ar fi trebuit să fie. Dar numai „aproape”. La fel şi cu mobilul. Cu toate că obişnuia să-l readucă zilnic la setările din fabrică, pentru a se asigura că nu e piratat, auzea clicuri ciudate care nu se mai auziseră niciodată înainte.

Nu ştia ce mai face Dunja. Şi nici nu-i păsa. Sau da, de fapt îi păsa. Adevărul era că se trudea să nu-i mai pese. Să taie toate legăturile şi s-o aşeze într-o amintire vagă care n-ar ieşi la iveală decât sub hipnoză.

Însă era greu. A încercat de câteva ori s-o sune, ca să se asigure că e bine. Însă ea n-a răspuns. Niciodată n-a catadicsit să ia telefonul ca să-i

spună doar „salut”. Numai când avea nevoie de ajutorul lui.

Şi dacă era cineva căruia el să-i ia apărarea, ea fusese. A încălcat atâtea reguli şi şi-a asumat atâtea riscuri, încât era tare speriat. Însă o considerase prietenă apropiată, şi pentru prieteni faci orice.

Dar asta a fost atunci, şi acum el trebuia să plătească.

Prin urmare, hotărâse să rupă orice legătură cu ea. N-avea importanță că ea încercase de câteva ori să-l sune după-amiază. Nu mai voia să participe. Se săturase de ea şi de ura ei bolnăvicioasă față de Sleizner şi acum avea de gând să plece cel puțin două săptămâni şi să stea la noul său iubit, Balthazar din Malmö. Îşi luase mobilul, ce-i drept, însă era închis şi aşa avea să rămână tot concediul.

Şi totuşi, nu putea să scape de impresia că este urmărit permanent. Că cineva are ochii ațintiți asupra sa. Cineva care avea grijă să rămână la distanța potrivită ca să nu poată fi acuzat de ceva.

Ca acum un minut, când s-a uitat pentru ultima oară în spate înainte să traverseze Reventslowsgade şi să-şi continue drumul prin intrarea laterală a gării centrale, unde, din difuzoare, se auzea tare muzică de operă ca să-i alunge pe drogați.

Ce-i drept, n-a avut timp să vadă prea bine bărbatul cu gluga care îi umbrea cea mai mare parte a feței înainte să dispară după toneta cu crenvurşti din fața intrării. Însă era sigur că era acelaşi bărbat scund care pândea pe trotuarul de vizavi când a ieşit din clădire.

După ce a străbătut repede sala principală spre panoul mare de informații, a constatat că trenul spre Malmö pleca peste două minute de pe linia cinci. Până la următorul mai erau douăzeci şi şase de minute.

S-a uitat în spate, însă n-a văzut bărbatul cu glugă sau alt personaj suspect. Asta era şansa lui. Acum trebuia să scape de oricine o fi fost cel care îl urmărea. Să nu se mai ostenească să ia bilet de la unul dintre automate şi să se asigure doar că prinde trenul.

Dacă era sau nu cea mai bună hotărâre, rămânea de văzut. În orice caz, a fugit spre scări, a pătruns în şuvoiul de călători care urcau şi apoi pe peron, spre trenul ale cărui uşi erau pe cale să se închidă.

Era un lucru şi prostesc, şi interzis, însă n-a şovăit să-şi arunce geanta de voiaj între uşile care au protestat scârțâind când s-a înghesuit printre ele şi, sub privirile iritate ale celorlalți pasageri, a reuşit s-o smulgă de acolo, astfel încât uşile să se poată închide, în cele din urmă.

Dar n-aveau decât să se holbeze cât pofteau. Important era că urcase şi

trenul începea să se îndepărteze de gară. Dacă venea un conductor şi îi cerea biletul, asta era. Ce conta o amendă în comparaţie cu a sta pe peron aproape o jumătate de oră şi a aştepta, pur şi simplu, ca blestematul ăla scund să-l găsească iar?

Şi-a şters transpiraţia de pe frunte, a ridicat geanta de voiaj şi şi-a făcut loc cu grijă pe coridorul îngust, dincolo de toaletă, spre şirurile de scaune dintre care câteva erau libere.

În spate a auzit cum la toaletă e trasă apa şi se deschide uşa. Însă a reacţionat de-abia când o mână l-a înşfăcat de umăr.

N-a avut timp să se răsucească înainte ca altă mână s-o prindă pe a sa, a fost tras în cabina mică şi apăsat cu faţa de un perete, în vreme ce uşa din spatele său era închisă şi încuiată. Apoi mâinile şi-au slăbit strânsoarea şi a putut să se răsucească spre bărbatul cel scund. Care nu era bărbat.

În primele fracţiuni din următoarea secundă, confuzia a fost atât de ameţitoare, încât a trebuit să se ţină de ceva ca să nu-şi piardă echilibrul. De-abia când a fost absolut sigur că nu-l înşală ochii, că exact aşa este, cu toate că nu putea pune lucrurile cap la cap, de-abia atunci a îndrăznit să se desprindă.

— Dunja? a bâiguit după alte câteva secunde. Ce mama naibii? Tu ai fost tot timpul cea care…

— Michael, i-a tăiat ea vorba şi i-a pus arătătorul pe gură. Nu acum. Timpul e prea scurt.

Şi-a dat gluga jos ca el să-i poată vedea toată faţa şi părul argintiu tuns scurt.

— Îţi promit să lămuresc totul de îndată ce se termină asta. Însă în clipa asta am nevoie de ajutorul tău. Bine?

— Ajutorul? A izbucnit în râs. Deci, acum îţi convine. Iarăşi. Evident că Dunja îl urmărise. Însă am veşti proaste. Şi anume că nu mai sunt în jocul ăsta. A clătinat din cap. Aşa că vrei, te rog, să fii atât de bună să te dai deoparte ca să pot să ies de aici? Ştii, nu m-am dat niciodată în vânt după toaletele publice.

A încercat să treacă pe lângă ea, însă n-a avut nicio şansă când l-a prins iar şi l-a împins în oglinda de deasupra chiuvetei.

— Nu-i niciun joc. L-a privit drept în ochi. E grav, Michael. Al dracului de grav.

El i-a susţinut privirea şi a clătinat din cap.

— Te-ai antrenat şi asta e cu siguranţă bine atât pentru ţinută, cât şi

pentru respectul de sine. Însă dacă nu dai drumul repede cămăşii mele proaspăt călcate o să răcnesc după ajutor. Şi pot să-ți jur. Dacă mă pricep la ceva, este la răcnit.

Dunja a şovăit, dar în cele din urmă i-a dat drumul.

— Îmi pare rău. Însă trebuie să vorbim într-un loc izolat, şi n-am văzut nici o altă posibilitate în afară de asta după ce ai refuzat să-mi răspunzi când te-am sunat.

— *Tu* trebuie să vorbeşti cu mine. *Noi* nu trebuie să facem nimic.

— Michael, înțeleg că eşti supărat. Ştiu că am fost cea mai rea prietenă din lume în ultimele luni. Însă de îndată ce se termină asta, îți promit să fac totul ca să…

— Dunja, e mult de când am încetat să fiu supărat, a întrerupt-o el. În acest moment nu sunt decât speriat. De gândul că o să-mi pierd serviciul. De focul cu care te joci. De cum se vor termina toate astea. Şi tu ar trebui să fii. Aşa că sfatul meu este să laşi tot rahatul ăsta şi să te întorci la viața ta.

— Care viață? Nu există nimic la care să mă întorc. Nu atâta vreme cât Sleizner e liber. El sau eu, nu pricepi asta? Dacă mă găseşte, s-a terminat de-a binelea.

— Da, ştim cu toții că Sleizner nu-i cea mai bună odraslă a lui Dumnezeu. Dar, Dunja, exagerezi. Ți s-a pus pata. Eşti complet obsedată.

Dunja a clătinat din cap.

— N-am nevoie să exagerez. Asta-i problema. E el mincinos? Da. Un porc violator scârbos şi libidinos? Ia ghiceşte. Complet psihopat? Absolut. Însă ăsta nu-i decât vârful aisbergului. Dacă vrei să-l descrii corect trebuie să găseşti cuvinte cu totul noi. Aşa că nu, nu pot să renunț, pur şi simplu, şi să pretind că totul e minunat. Pentru că asta n-o să se termine cu mine. Las-o baltă. Omul ăla o s-o țină tot aşa până ce îl îndepărtează cineva definitiv. Să nu crezi altceva.

— Deci, ce ai? Ce anume mi-a scăpat mie şi este aşa de incredibil de sinistru? Şi să nu începi iar că a încercat să te violeze, te-a dat afară şi a făcut totul ca să-ți saboteze anchetele, pentru că deja…

— Michael, i-a tăiat vorba Dunja. Ultimul lucru despre care e vorba aici e ce mi-a făcut mie. Sincer, nici că ar putea să-mi pese mai puțin. În schimb, îmi pasă de tot ce nu ştim şi de tot ce încă n-a făcut, dar o să facă. De exemplu, chiar acum se întâmplă să ştiu că cloceşte ceva mare, şi aici intri tu în peisaj.

— Cloceşte ceva mare? Îți baţi joc de mine? Asta îmi spui? După o lună

întreagă în care i-a fost piratat telefonul.

— Sigur că am găsit o mulțime de lucruri mai concrete, însă…

— Dunja, a întrerupt-o el. Hai să le spunem şi noi o dată lucrurilor pe nume. Din cât îmi dau seama, n-ai nimic. N-ai decât o teorie că ceea ce face el va fi aşa de scandalos, încât va trebui să fie împuşcat cu archebuzele în zori.

— Bun, a mințit neobişnuit de puțin în ultima vreme, asta e adevărat. Însă acum a început iar, şi de azi-dimineață nimic nu mai e la fel. Ascultă un pic asta.

Şi-a scos mobilul şi a deschis câteva fişiere de sunet editate.

„Chestia e că toate documentele trebuie să fie pregătite”, s-a auzit vocea unui bărbat. „Comunicatul ăsta pe care îl ceri tu nu e puțin lucru.”

„Desigur. Îmi fac griji doar…”, s-a auzit vocea lui Sleizner. „… ar putea să fie o problemă mult mai mare decât Klinge.”

„Kim, m-am săturat să aud toate astea şi, după părerea mea, eşti obsedat. Dar asta-i treaba ta. Mâine la miezul nopții apare. Nici mai devreme, nici mai târziu.”

Dunja a oprit înregistrarea.

— Dacă n-ai auzit, îți spun eu că Mogens Klinge, directorul executiv al PET, este unul dintre cadavrele găsite în maşina din port.

— Bine, a zis el şi a încuviințat din cap.

— Şi, din cât am înțeles, asta e o mare problemă pentru aceşti domni. Încă nu ştim exact de ce, şi nu pentru asta sunt aici.

— De fapt, de ce eşti aici?

— Ca să aflu ce anume ar putea să fie *o problemă mult mai mare decât Klinge,* şi aici intrați în peisaj tu şi comunicatul care apare la miezul nopții. Probabil este deja pregătit undeva, pe circuitul vostru intern, şi aşteaptă doar o aprobare ca să fie trimis.

Rønning a ridicat din umeri.

— Ar putea să fie oriunde şi e aproape sigur că e cifrat.

— Cifrarea nu-i o problemă. Ne ocupăm noi de ea. Ce ne trebuie este ajutor ca să trecem de sistemele de protecție, ca să ne trimitem înăuntru „păianjenii”, iar după ce şi-au făcut treaba, ne trebuie cineva dinăuntru care să ne şteargă urmele.

Rønning s-a uitat la Dunja şi a mângâiat-o uşor pe obraz.

— Nu cred că pricepi ce mult te iubesc. Cât de importantă ai fost şi încă eşti pentru mine. Şi cât de rănit am fost când ai dispărut, pur şi simplu.

— Michael, ştiu toate astea, însă acum…

— Nu, acum vorbesc eu, şi vreau să asculți, pentru că încă nu pari să pricepi despre ce naiba este vorba. A tăcut şi şi-a masat tâmplele înainte să continue. Sigur că vreau să te ajut. Sigur că vreau să fac orice pentru tine. Însă ultimul lucru de care ai nevoie acum este ajutorul să străpungi sistemele de protecție ale circuitului intern al poliției.

— Asta e ceea ce ai de spus?

— Dunja. Toate astea, orice vei fi făcând, au mers prea departe.

— După toți aceşti ani. După toate prin care am trecut împreună.

— Dar, la naiba, nu vezi ce faci? Că ar trebui să te duci la doctor înainte să fie prea târziu?

— E în ordine, acum ştiu. Dunja a încuviințat din cap cu asprime. Bine, acum ştiu care ți-e poziția şi îți urez o viață al dracului de fantastică împreună cu noul tău iubit din Malmö. Mai e ceva de spus?

— Nu, nu mai e.

— Atunci nu mai rămâne decât să pleci. Ce mai aştepți? O îmbrățişare? Un „e în ordine, înțeleg, hai să cinăm împreună când se termină asta”?

— Nu, aştept să-mi înapoiezi cheile apartamentului.

Dunja s-a uitat la mâna lui întinsă, apoi şi-a ridicat privirea spre ochii lui, pe când scotea din buzunarul interior legătura de chei şi i-o dădea, încercând să zâmbească.

— Şi cine o să-ți ude florile cât nu eşti acasă?

Rønning nu i-a răspuns la zâmbet, a clătinat doar din cap, a trecut pe lângă ea, a descuiat uşa şi a deschis-o. Dar s-a oprit din drum şi s-a răsucit.

— Sper cu adevărat să-mi urmezi sfatul şi să te duci la doctor. Dar… A tăcut, şovăind dacă să continue. Dacă te cunosc bine, mai degrabă mâine-seară o să-ți faci rost de un agent de poliție, tânăr, în uniformă, care are stație de emisie-recepție. Sigur, e sâmbătă, nu marți, însă toți trebuie să facem sacrificii uneori.

14

Jan Hesk a avut grijă să nu meargă cu maşina direct acasă. A parcat la depărtare de o stradă, pe Uralvej, la capătul estic, în Amager, în sudul oraşului. Apoi a rămas aşezat la volan şi a încercat să-şi facă respirația să ajungă la ceva care ar putea să semene cu ritmul normal.

Însă n-a izbutit. Circula prin el atâta adrenalină, încât era extrem de încordat, ceea ce îl făcea să fie în acelaşi timp ațâțat şi îngrijorat.

În sfârşit, dăduse de o urmă. *El.* Nu *ei.* Nu întreaga echipă într-un efort comun, ci el singur. Şi asta era exact ce îi trebuia ca să le arate, nu numai lui Heinesen şi celorlalți, ci mai ales lui Sleizner, că îşi merită promovarea. Că, la urma urmei, este cineva de care trebuie să se țină seama.

Totodată, nu fusese în viața lui atât de speriat ca atunci când stătea în dulapul ăla cu mobilul închis în mână şi încerca să-şi țină răsuflarea.

N-avea nicio idee cine erau cei doi bărbați care intraseră şi scotociseră prin casa lui Klinge. Dacă era să ghicească, erau un fel de agenți de securitate angajați de cineva. În orice caz, nu încăpea nicio îndoială că erau aceiaşi doi bărbați care veniseră să schimbe becurile în timpul autopsiei de la morgă.

De ambele dăți, vorbiseră între ei în engleză. Unul cu accent clar est-european, iar celălalt, care era evident că e mai mare în grad, vorbea fluent daneza. Însă n-avea nicio idee cine îi plătea.

Nu încăpea îndoială că a procedat bine ascunzându-se. La doar câteva minute după ce a închis mobilul, unul dintre ei a primit un apel, după care au dispărut brusc, la fel de repede cum apăruseră.

Însă nu mai putea continua să se ascundă. Probabil îl identificaseră deja ca şeful investigației şi, judecând după procedeele lor, era doar o chestiune de timp până să-i facă o vizită.

Soluția era să adopte strategia exact opusă celei urmate până acum, în care avuseseră grijă să țină cât mai mult ancheta în spatele uşilor închise. De acum încolo, aveau să iasă în public şi să informeze cât mai multă lume posibil. De fapt, era ultimul lucru pe care şi-l dorea, însă cu cât ştia mai multă lume ce au găsit şi unde ajunseseră cu investigația, cu atât ar fi fost el mai imun şi mai lipsit de interes în ochii lor.

Primul lucru pe care avea să-l facă era să țină o conferință de presă. Chiar a doua zi dimineață putea să cheme toate ziarele, posturile de radio şi

cele de televiziune şi să spună cea mai mare parte din ce aflaseră.

Deja îi dezvăluise lui Heinesen ideea pe când mergea cu maşina spre casă şi, cum era de aşteptat, el a propus să-l informeze pe Sleizner, care ceruse în mod expres să fie ținut la curent permanent. După părerea lui Heinesen, a nu face asta putea fi văzut ca un refuz clar de a se supune ordinelor.

Cu siguranță, aşa era, însă rămăsese ferm pe poziție. A-l informa pe Sleizner despre conferința de presă era acelaşi lucru cu a-l lăsa să preia controlul. Ceea ce pe Heinesen, evident, nu-l deranja deloc. Nu avusese niciodată ambiția să devină şef şi n-avea nimic împotrivă să rămână în planul secund.

Însă în ce-l privea pe el, n-avea de ales. În clipa în care ajungea să fie în umbra lui Sleizner, avea să fie retrogradat pe vecie la rangul de şef de nivel mediu ineficient, căruia nu i se îngăduie să aibă vreun gând independent. Faptul că echipa sa n-ar mai putea controla cine ce anume ştie era încă un argument ca să nu-l implice pe Sleizner.

A scos mobilul vechi Ericsson şi l-a cântărit în mână. Asta era ceea ce căutau cei doi bărbați, nu era nicio îndoială. Aveau acces la echipament destul de avansat ca să fie în stare să facă triangulația până în camera de lucru, şi în mai puțin de un minut şi jumătate după ce el a închis telefonul şi-au dat seama că este întrerupt contactul cu el.

Nu i-a scăpat frustrarea din camera de alături. La început au presupus că echipamentul lor a dat o eroare, şi vorbitorul de daneză nu s-a sfiit să-l critice. A urmat teoria că bateria mobilului s-a descărcat, drept care în următoarea jumătate de oră au întors cu susul în jos camera de lucru, înainte să primească brusc un telefon şi să plece din casă.

El a mai stat în dulap încă o jumătate de oră până să îndrăznească să deschidă uşile şi să iasă. Nu mai era nimeni nici în casă, nici afară. Până şi strada din fața casei se golise de lume. Nu mai erau nici copii la joacă, nici adulții care sărbătoreau o zi de naştere.

Apoi s-a grăbit să ajungă la maşină, a luat-o spre sud, către Amager, a parcat maşina la depărtare de o stradă de casă şi acum stătea acolo de mai bine de douăzeci de minute, încercând să se convingă pe sine că nu-i niciun pericol să meargă acasă.

Cu toate acestea, a mai aşteptat cinci minute până să iasă, în cele din urmă, din maşină, s-o încuie şi să-şi continue drumul pe Sumatravej până pe Japanvej, unde, după ce s-a uitat în spate, a intrat în curte şi a trecut pe

lângă jucăriile copiilor, care erau împrăştiate pe peluză.

Uşa casei era descuiată, ca de obicei, dar, spre uşurarea sa, nu erau în hol nici Lone, nici copiii. Nu că n-ar fi vrut să-i vadă. Dimpotrivă. Însă nu în clipa asta. Lone ar observa imediat că ceva nu-i în ordine şi s-ar îngrijora. De aceea a închis şi a încuiat uşa cât de încet a putut şi s-a dus la subsol.

În baie şi-a scos hainele care erau încă jilave de transpirație. Le-a adulmecat, şi a fost ca şi cum ar fi putut simți mirosul panicii, ceea ce l-a făcut să le înghesuie pe toate într-un sac de gunoi negru.

Sub duş a simțit pentru prima oară în întreaga zi cum liniştea i se răspândeşte în trup. Era ceva legat de picăturile de pe cap şi de şiroaiele care i se prelingeau pe trup. Nu spălau doar sudoarea, ci luau cu ele o parte din nelinişte, iar când s-a şters, s-a spălat pe dinți şi s-a îmbrăcat cu haine de casă moi, a fost pregătit să urce şi să-şi întâlnească familia.

Atunci i-a dat prin cap că nu-i auzise. Cei care de obicei sunau ca o întreagă grădiniță nu scoseseră nici măcar un piuit de când ajunsese el acasă. Puteau fi mai multe explicații, însă teama că cei doi bărbați ar fi putut să ajungă înaintea lui l-a făcut să urce zorit scara din subsol până la uşa închisă a bucătăriei.

De cum i-a văzut în bucătărie, a ştiut că era o privelişte care avea să-l urmărească veşnic. Ca o fotografie dintr-un album care nu poate fi ars, avea să fie primul lucru pe care îl va vedea de fiecare dată când se trezea, în tot restul vieții sale. Pentru că erau acolo, toți trei, în ceea ce părea să fie o armonie perfectă.

Katrine stătea pe podea şi se juca cu Benjamin, fără să se certe. Faptul că erau în aceeaşi cameră fără să-şi scoată ochii unul altuia era deja excepțional. Lone, la rândul ei, stătea cu spatele şi spăla vasele.

Cu alte cuvinte, totul era exact aşa cum trebuie, şi el a dat drumul aerului din piept, a mers mai departe prin bucătărie şi a îmbrățişat-o pe la spate.

— Salut, iubito, a zis şi a sărutat-o uşor pe lobul urechii.

— Ce faci? a zis ea şi s-a desprins din îmbrățişare.

— Ce, e prea mult să ceară omul o mică îmbrățişare când vine acasă după o zi de lucru lungă şi grea?

— S-ar putea să nu fie nimerit astăzi. Lone şi-a scos mănuşile pentru spălat vase şi s-a dus să pună în cui şorțul. Nu ştiam când o să ajungi acasă, aşa că noi am mâncat şi, din păcate, n-a mai rămas nimic.

Aşa-i, era clar că e supărată.

— Bine, nicio problemă, a zis el. Uitase cu totul. Nu-ți face griji pentru

mine. Mă descurc eu.

Părea că trecuse o viață întreagă de azi-dimineață, când a trebuit să renunțe la călătoria la Legoland.

— Ai cu ce să-ți faci sendvişuri. Eu ies la plimbarea de seară.

— Du-te liniştită! Nicio problemă.

— Şi, apropo, a zis ea în drum spre hol. O să merg pe traseul lung, aşa că ar fi bine dacă l-ai culca tu pe Benjamin.

— Sigur. Nu-ți face griji!

S-a dus la Benjamin şi l-a luat în brațe.

— Ce zici, micuțule? O să fie cum nu se poate mai bine.

— Nu tati.

Benjamin a clătinat din cap.

— Ba da, tati promite să fie distracție pe cinste.

— Nu tati, a repetat Benjamin şi l-a plesnit peste față. Nu tati! Nu vreau!

— Grozav.

Katrine s-a ridicat de pe podea oftând.

— Tocmai reuşisem să-l potolesc.

Peste trei sferturi de oră, Benjamin dormea, aşa că el a putut să se închidă în dormitor şi să se aşeze la birou cu mobilul Ericsson.

Cel mai mult îşi dorea să-l deschidă şi să cerceteze comunicațiile din ultimele zile între Mogens Klinge şi singurul contact. Însă nu îndrăznea. Era prea mare riscul să se conecteze la cel mai apropiat releu de telefonie mobilă şi în câteva secunde să apară ca un punct roşu care pulsează pe ecranul celor doi bărbați.

Imposibil de spus cât ar dura până ca ei să se înființeze în fața casei lui. Câteva ore, o zi, sau doar un sfert de oră? N-avea nicio importanță, pentru că de venit ar veni.

Aşa că a desfăcut cele două şuruburi din spate, a ridicat capacul bateriei şi a scos-o cu ajutorul limbii de cauciuc care se ivea de sub ea. Îşi amintea diferitele momente de parcă ar fi fost ieri, şi a putut cu uşurință să tragă micul suport de metal, să-l desfacă şi să scoată cartela SIM.

După ce a pus la loc bateria, a apăsat pe butonul roşu până ce s-a luminat ecranul. Nu se gândise niciodată la cât timp trece până ce telefonul e gata de folosire. A părut o veşnicie până să apară pe ecran mesajul.

NO SIM

A încercat să treacă de mesaj, dar n-a reuşit, orice buton a apăsat. Fără o cartelă funcțională, telefonul nu voia să facă nimic. A scos din nou bateria

ca să ajungă la locaşul cartelei. De această dată, a pus cartela de la propriul telefon.

S-a luminat ecranul şi imediat după aceea a contactat releul şi a fost gata de folosire. A început cu o căutare în agendă, dar şi-a dat seama repede că nu era niciun contact. La fel când a cercetat listele de apeluri şi de mesaje. Nu apărea nimic, ca şi cum cineva ar fi fost acolo şi ar fi şters tot din telefon.

Acasă la Klinge văzuse câteva SMS-uri înainte să trebuiască să se ascundă, şi acum dispăruseră brusc. Ceva nu era în ordine şi, în afară de cazul în care se întâmplase ca el însuşi să le şteargă, trebuia ca informațiile să mai fie pe acolo, pe undeva.

Întrebarea era doar unde anume.

Răspunsul a venit când a închis ochii şi s-a imaginat înapoi în vremea în care el însuşi avea o „aripioară de rechin", şi a fost pe cât de simplu, pe atât de descurajant. Întocmai ca la celelalte mobile din acea vreme, când mărimea memoriei reprezenta cea mai mare parte a costului, puteai alege să stochezi date în telefon sau pe cartela SIM. Desigur, acolo era totul.

Pentru a treia oară la rând a scos bateria, a scos propria cartelă SIM şi a pus-o înapoi pe a lui Klinge. Însă înainte să pună la loc bateria a scos din nou cu şurubelnița cele două şuruburi care fixau antena ca o aripioară de rechin, care după aceea a putut fi scoasă.

Totuşi, nu ştia dacă asta ar putea fi de folos. Nimic nu spunea că mobilul n-o să încerce să se conecteze la releul cel mai apropiat şi fără aripioară. Poate că antena nu era decât un amplificator care îmbunătățea recepția.

De fapt, ar fi trebuit să urce în maşină şi să meargă destul de departe de aici înainte să deschidă mobilul. Dar Lone încă nu se întorsese şi nu putea să-i lase, pur şi simplu, pe copii singuri acasă. Alternativa era subsolul, în colțul cu cauciucurile de iarnă, unde ştia că recepția e foarte slabă.

Când ecranul s-a luminat din nou, era pregătit, cu ochii ațintiți la simbolul antenei care pâlpâia şi degetul mare deasupra butonului roşu, ca să-l poată închide la iuțeală în cazul în care ar fi fost pe cale să se conecteze la rețea. Însă când pe ecran a apărut mesajul *No network* a putut să se destindă şi să înceapă să caute prin meniu.

La fel ca înainte, primul mesaj de la Contact1 era *Test.* Fusese trimis la ora 11:23 pe 16 aprilie din anul curent. Imediat după aceea, Klinge a răspuns cu un laconic *OK*. În următoarele şase ore, acelaşi Contact1 a trimis cinci mesaje separate, în succesiune rapidă.

Regula 1: Noi te contactăm. Niciodată invers.

Regula 2: Toată comunicarea e prin SMS.

Regula 3: Decizia Biroului nu poate fi contestată.

Regula 4: În cazul respingerii, încetează orice contact, iar telefonul mobil va fi distrus.

Regula 5: Datele/orele stabilite nu pot fi influențate/modificate.

Decizia Biroului. Nu pricepea nimic.
Peste şase zile, pe 22 aprilie, a venit următorul mesaj de la Contact1:

Am crezut că am spus destul de clar. Niciun apel. Ai încălcat regulile 1 şi 2.

Răspunsul lui Klinge a venit după doar câteva minute.

Scuze. Eram doar tare curios cum merge.

Să nu se mai repete. Revin când am veşti.

După aceea a fost tăcere din partea lui Contact1 timp de aproape trei luni, când a venit al doilea grup de mesaje, pe 4 iulie, între orele 03:46 şi 04:02.

Biroul a luat hotărârea. Ai fost primit ca membru. Felicitări.

Ce soi de oameni se trezeau la patru dimineața şi făceau şedință şi în ce anume fusese admis Klinge? Toate astea miroseau a sectă sau a ordin secret. Poate că era un club erotic. Erau o grămadă în Copenhaga, pentru orice gusturi sau dispoziții se nimerea să ai. Şi era clar. Dacă erai o persoană destul de cunoscută, probabil că preferai o tovărăşie cât mai exclusivă posibil.

Ceremonia de inițiere va avea loc pe 28 iulie la 20:00, era următorul mesaj.

Fusese în ultima sâmbătă, cu şase zile în urmă. Aşadar, atunci a mers ceva atât de prost, că s-a încheiat cu două cadavre şi o maşină sub apă.

Vestimentația: Smoching, cămaşă albă şi papion.

Toate se legau, şi totuşi nu-şi putea alunga impresia că probabil nu vedea decât vârful aisbergului.

Vei fi luat la 19:30 de la 55.692378, 12.586963.

Singurul lucru de care era destul de sigur era că în spatele lui Contact1 se ascundea persoana – sau persoanele – pe care o căutau ei.

Regulile în timpul ceremoniei: nu există niciuna.

S-a dus înapoi la lista de contacte şi a dat clic pe *Contact1* ca să vadă numărul de mobil. Apoi s-a dus repede la bancul de lucru şi s-a uitat prin cutia cu unelte până a găsit un pix cu care să scrie numărul *26 58*...

N-a avut timp să scrie mai mult, mobilul s-a închis.

15

Amurgul înaintase mult spre noapte când Fabian i-a plătit şoferului de taxi, a deschis portiera şi a coborât pe Pålsjögatan. Începuse şi ploaia, însă nu erau decât câțiva stropi nehotărâți. Taxiul a făcut o întoarcere dintr-o mişcare şi a dispărut înapoi spre oraş. El a rămas acolo, uitându-se la casa lor.

În copilărie visa să locuiască exact în aceste case roşii, din cărămidă netencuită. Acum stăteau aici de un pic mai mult de doi ani, însă păreau douăzeci. Douăzeci de ani ca un coşmar, în care nu s-a împlinit nimic din ce sperase când şi-au făcut bagajele în Stockholm.

Ideea fusese să lecuiască rănile şi să unească familia. Acum stătea aici, mai singur şi izolat ca oricând. Prin fereastra livingului desluşea profilul Sonjei. Venea din bucătărie ținând cu amândouă mâinile ceva în față, probabil o tavă cu ceainicul, miere şi ceşti, apoi a dispărut din vedere când s-a aşezat pe canapea.

Însă când au fost aprinse cele trei lumânări, a apărut iar, sub forma a trei umbre care jucau pe tavan. Ea şi Matilda stăteau alături. De fapt, umbrele erau prea vagi şi pâlpâitoare ca să poată vedea ceva. Însă el ştia foarte bine cum turna Sonja ceaiul, întâi în cana mare, violet, fără toartă, apoi în cana cu Moomin a Matildei, apoi lua cu amândouă mâinile cana sa şi o ducea la gură.

Ar fi trebuit să traverseze strada, să urce treptele de la intrare şi să intre pe uşă. La familia sa. Să se aşeze pe canapea şi să li se alăture. Nu era nevoie de mai mult. Nu era decât ceea ce voiau ele, şi era exact ceea ce voia el însuşi.

În loc de asta, stătea încremenit pe asfalt cu privirea la umbrele de pe tavan şi spera ca stropii rătăciți să devină o ploaie adevărată. Un potop care să transforme canalele în fântâni şi să măture totul în calea sa. Care să curețe lumea şi să se prefacă în grindină. Boabe de gheață mari şi grele care să lase vânătăi, să-l lovească până îl stâlcesc şi să-l facă să simtă. Durere. Jale. Orice, doar să fie ceva.

Dar stropii au dispărut. De cum au ajuns pe asfaltul cald, s-au evaporat, şi în cele din urmă s-a văzut pe sine traversând strada, răsucind cheia în broască şi deschizând uşa.

Înăuntru se auzea muzică liniştită cu pian, coarde şi trompetă cu surdină.

Era ultima piesă de pe albumul lui Tom Waits *Closing Time,* preferatul absolut al Sonjei, iar când a început „Ol' 55" de pe acelaşi album a înţeles că fusese pus în buclă toată seara.

S-a descălţat, şi-a pus haina pe un umeraş şi s-a dus în living, unde s-a oprit şi s-a uitat la Sonja şi Matilda, care stăteau exact aşa cum îşi închipuise, lipite una de alta, înconjurate de perne, bând ceaiul din care ieşeau aburi.

— Salut, a zis şi şi-a fluturat mâna.

— Salut, a zis Sonja şi a lăsat ca întrebarea nerostită „unde ai fost?" să ridice între ei un zid nevăzut.

— Mă duc la culcare, a zis Matilda şi a îmbrăţişat-o lung pe Sonja, apoi s-a ridicat de pe canapea şi a pornit spre el.

— Noapte bună, a zis el şi s-a pregătit s-o îmbrăţişeze, însă a rămas doar o încercare, pentru că ea a trecut pe alături fără o vorbă sau o privire.

Fără nimic.

S-a uitat după ea cum dispare în sus pe scară. Era clar că e supărată pe el.

— Hei, de fapt, cred că ar trebui să mă duc şi eu la culcare, a zis el după o vreme şi a dat să se răsucească.

— Nu te duci nicăieri. Sonja şi-a turnat ceai în ceaşcă. Vii şi stai aici. Este ceai, dacă vrei.

— Iubito, a zis el răsuflând lung. Sunt epuizat, şi…

— Stai jos, a şuierat ea, încercând să ascundă cât de supărată era de fapt. Crezi că eşti singurul obosit? Că e vorba doar de tine şi de nevoile tale? Tu şi cu mine trebuie să vorbim, şi o s-o facem acum.

El a încuviinţat şi s-a dus să se aşeze pe fotoliu. Avea dreptate. Sigur că era nevoie să vorbească. Probabil era nevoie să stea câteva ore ca să se găsească unul pe celălalt. Însă această conversaţie nu avea să ducă acolo. Simţise asta în clipa în care a văzut umbrele jucând pe tavan.

— N-am nicio idee ce ai făcut sau de ce ai fost plecat de acasă toată ziua, a început ea, străduindu-se să nu-şi piardă cumpătul. Dar ştiu un lucru, şi anume că purtarea ta de astăzi, când ne-am dus să-l vedem pe Theodor, este ceva ce…

— Iubito, i-a tăiat el vorba. Pot să-ţi explic. Exact aşa cum am bănuit, ceva nu este…

— Nu, nu vreau să aud.

A ridicat o mână ca şi cum s-ar fi apărat de el.

— Nu mă interesează câtuşi de puţin bănuielile şi explicaţiile tale.

— Dar, Sonja, ascultă-mă. E vorba despre…

— Nu, acum tu eşti cel care ascultă şi mă lasă să vorbesc.

El n-a zis nimic, nici n-a încuviințat.

— Fiul nostru s-a sinucis, a continuat ea. Asta e ceva prin care n-ar trebui să treacă nimeni. Este împotriva oricărei legi şi e cu neputință s-o accepți ca parte a vieții. Nu există unelte sau metode prin care să mergi mai departe. În plus, n-au trecut decât câteva zile, aşa că suntem cu toții şocați şi, probabil, avem feluri complet diferite de a reacționa. Însă eu şi cu tine se presupune că suntem adulții. Orice am face. Oricum, depinde de noi să ne asigurăm că trecem prin asta, şi nu putem face scene ca în această dimineață. Înțelegi? Nu se poate. Trebuie să fim uniți şi să ne sprijinim unul pe celălalt. Este singura şansă să scăpăm din asta. Tot restul trebuie să aştepte.

Sonja i-a căutat în privire un semn de confirmare.

— Problema este că asta nu poate să aştepte, a zis el când a fost sigur că ea a terminat de vorbit. Înțeleg că trebuie să fi fost groaznic pentru tine. Însă dacă n-aş fi făcut acea scenă, dacă n-aş fi făcut ce am făcut, dacă altcineva decât Flätan ar fi făcut autopsia, n-ar fi ieşit la iveală nimic din ce bănuiam. Pricepi? Pentru că e ceva dubios aici. Uite doar cât a durat până să-l putem vedea.

— Te rog. Nu vreau să aud.

— Dar, Sonja, ei ne mint. Erai acolo, ai auzit cum au zis că el a rupt în fâşii cearşaful şi a împletit o frânghie. Aşa-i? Însă, după spusele lui Flätan, urmele din jurul gâtului lui au fost făcute de ceva cu suprafața mai netedă, ca un cablu electric sau ceva…

— Tu n-auzi ce zic? Chiar nu vreau.

— Dar nu pricepi? Ne ascund ceva.

— Nu, tu eşti cel care nu pricepe. Nu vreau să aud de autopsia făcută fiului meu. Nu vreau să aud că e ceva dubios. Nu vreau. Theodor e mort. Asta nu-i destul? Chiar ai nevoie de mai mult?

— Am nevoie să ştiu ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat. Bine. Sonja a încuviințat din cap. Şi după aceea? La ce o să ducă asta? O să-l facă să învie şi să vină iar acasă? Da? Asta crezi? Că totul o să revină la normal?

— Nu, dar…

— Şi atunci de ce scormoneşti mai departe? La ce vor duce toate astea?

— La faptul că aflăm ce s-a întâmplat cu adevărat. Că putem merge

împreună mai departe şi durerea noastră se bazează pe adevăr, nu pe o poveste născocită care…

— Adevăr? Sonja a închis ochii şi a clătinat din cap. Mereu blestematul ăla de adevăr. Doar despre el vorbeşti. Adevărul, adevărul, adevărul. E singurul lucru care contează pentru tine? E cel mai important lucru, mai presus de orice altceva?

— Nu, însă dacă nu-l aflăm, dacă nu ştim ce s-a întâmplat cu adevărat, va fi o rană deschisă în restul…

— Dar blestematul de adevăr a fost ceea ce i-a luat viaţa! Tu ai reuşit deja să uiţi asta? Că l-ai silit să meargă în Danemarca să se predea şi să depună mărturie? Dacă n-ar fi fost căutarea ta obsesivă a adevărului, el ar fi stat acum aici, cu noi.

— Zău? Chiar crezi asta? Că ar fi putut să stea şi să bea ceai cu noi şi să pretindă că nu s-a întâmplat nimic după toate prin care a trecut? Ai văzut măcar filmările acelea? Cele în care torturează până la moarte oameni fără adăpost, în cele mai macabre şi dezgustătoare feluri la care te-ai putea gândi?

— Faci să sune ca şi cum el ar fi participat. Singurul lucru pe care l-a făcut a fost să ţină de şase o dată. Ai uitat asta? Pentru că a fost silit.

— Nu, n-am uitat, şi nici n-o să uit vreodată. Pentru că nu cred că ceva dispare doar pentru că nu vorbeşti despre asta şi te prefaci. Că, până la urmă, nu s-a întâmplat, dacă taci destul de mult timp. Dar se pare că tu crezi. Ce contează că asta ar fi dus la achitarea adevăraţilor făptaşi, ca să-şi poată continua micile jocuri? N-are nimic de-a face cu noi sau cu Theodor. A clătinat din cap. Poate că funcţionează pentru tine, Sonja. Să trăieşti în minciună, să-ţi lipeşti pe faţă un zâmbet şi să speri că nimeni nu vede dincolo de el. Dar nu şi pentru mine. Eu nu pot să fac, pur şi simplu, abstracţie de faptul că e ceva dubios cu moartea lui Theodor. Nu pot să trec peste toate greşelile şi abuzurile săvârşite împotriva lui ca şi cum nu s-ar fi întâmplat. Pur şi simplu, nu pot.

— Într-o privinţă ai dreptate, a zis Sonja şi a încuviinţat din cap. Aş fi făcut orice ca să-l am acum aici, cu mine. Absolut orice. Chiar dacă asta ar fi însemnat că trebuie să trăiesc într-o minciună, cu un zâmbet lipit pe faţă, aş fi făcut-o.

— Şi toate nedreptăţile pe care le-a suferit? Nu-ţi pasă de asta. Ce drăguţ!

Sonja i-a aruncat o privire întunecată, care îi amintea de abisul deschis

sub el în coşmaruri.

— Fabian, cea mai mare nedreptate pe care a suferit-o fiul nostru a fost faptul că te-a avut pe tine ca tată.

Apoi s-a ridicat, şi-a dus ceaşca în bucătărie şi a dispărut în sus pe scară.

16

— Da, este adevărat, a răspuns Hesk la întrebarea directă dacă poate să confirme că Mogens Klinge, directorul executiv al PET, este cel găsit mort într-o maşină în apele portului Refshaleön.

— Totuşi, încă lucrăm la identificarea femeii care era împreună cu el în maşină.

S-a uitat la publicul numeros, alcătuit din reprezentanții tuturor ziarelor mari, canalelor de ştiri şi posturilor de radio, şi şi-a dat seama că se simte pe deplin liniştit. El, care întotdeauna stătea şi transpira şi se trăgea de cravată când Sleizner voia să-l ia cu el pe scenă. În plus, nu putea să nu fie bucuros că veniseră atât de mulți, în ciuda faptului că nu fuseseră anunțați decât cu o oră înainte.

Motivul era în primul rând prezența celor doi bărbați care veniseră în ziua precedentă după el şi căutaseră mobilul. Erau unele indicii că aveau legături cu poliția, întrucât era evident că ştiuseră când şi unde se face autopsia lui Mogens Klinge.

— Este adevărat că s-a împuşcat în gură? a întrebat cineva de pe rândul din spate.

— Este adevărat că Klinge era împuşcat când l-am găsit noi. Glonțul i-a intrat în gură şi a ieşit prin ceafă. Dar nu putem spune mai mult în această fază.

— Înseamnă că puteți confirma că Mogens Klinge s-a sinucis?

— Nu, singurul lucru pe care îl putem confirma în acest moment este că era împuşcat atunci când l-am găsit.

Şi-a luat privirea de la reporter şi s-a întors spre ceilalți.

— În general, e încă prea devreme în anchetă ca să închidem nişte uşi sau să ne pripim să tragem concluzii.

— Ce puteți spune despre femeie? a întrebat altcineva.

— Din păcate, nu atât de multe cât am vrea.

— Era prostituată?

— E foarte posibil, însă nu putem comenta nimic pe moment, din cauză că încă nu a fost identificată.

— E daneză?

— Dacă prin „daneză” înțelegeți cetățean danez, se prea poate să fie. Totuşi, nu pare să fie de etnie daneză. Însă aici facem presupuneri mai mult

sau mai puțin justificate. Pe de altă parte, ceea ce sperăm este ca multe semne de întrebare să dispară de îndată ce vom şti cine este. Din acest motiv am hotărât să cerem ajutorul publicului.

A ales cu telecomanda una dintre fotografiile făcute de Hemmer feței tinerei femei, pe care a proiectat-o pe ecranul de deasupra sa, şi a auzit pe loc dinspre grupul de camere de luat vederi o rafală de clicuri.

— Nu vă faceți griji. Va fi disponibilă pentru descărcare la rezoluție mare pe site-ul nostru, a zis el şi a ales altă fotografie, cu cicatricea femeii. E valabil şi pentru aceasta.

— Ce-i acolo? a întrebat cineva din rândul întâi.

— O cicatrice în formă de cruce pe partea dinăuntru a coapsei ei drepte, şi rog pe oricine căruia i se pare că o recunoaşte pe ea sau această cicatrice să ia legătura cu poliția, ca să putem…

S-a întrerupt când a auzit alt val de clicuri dinspre aparatele de fotografiat. Însă de această dată nu erau îndreptate spre el, ci într-o parte a sălii.

Motivul l-a înțeles în clipa în care s-a întors şi l-a văzut pe Kim Sleizner urcând pe scenă şi venind la masă cu o sticlă de apă minerală, două pahare şi, mai ales, un zâmbet larg spre adunare.

— Salutare, salutare, oameni buni. Nu vreau să vă întrerup.

Nu era posibil. Hesk nu ştia dacă să izbucnească în râs ori în plâns, dar n-avea de ales, şi-a înjghebat un zâmbet când Sleizner a pus sticla cu apă minerală şi cele două pahare pe masă şi s-a aplecat spre el cu o mână acoperind microfonul.

— Interesant, i-a şoptit la ureche. Îți dau un degețel, iar tu mergi imediat pe la spatele meu şi începi să-ți scarpini tot afurisitul de braț, cu zgârciuri, pete de bătrânețe şi tot rahatul.

— Kim, pot să-ți explic. De cum termin aici pot să-ți spun mai multe.

— Linişteşte-te! Sleizner l-a bătut uşurel pe umăr. O să te țin de mână şi o să am grijă ca totul să meargă bine. Nimeni n-ar trebui să stea aici, sus, singur şi să fie pus pe jar.

— Îți mulțumesc, i-a şoptit el. Însă cred în continuare că ar fi cel mai bine să mă ocup eu de asta…

— Kim, a strigat o reporteriță aflată departe, pe o latură a sălii. Ce crezi despre moartea lui Mogens Klinge?

— Salut, Mette. Sleizner a ridicat o mână, fluturând-o spre reporteriță. Bună întrebare, dar îți spun exact acelaşi lucru ca şi celorlalți. Dacă credeți

că sunt aici ca să preiau controlul conferinței de presă, atunci vă înşelați. Apoi s-a aşezat pe scaunul de la dreapta lui Hesk, a desfăcut sticla de apă şi a umplut amândouă paharele. Mă aflu aici doar ca să subliniez faptul că Jan Hesk se bucură de toată încrederea mea la conducerea aceste anchete extrem de importante. De fapt, aş merge până la a spune că nu cunosc pe nimeni mai potrivit decât Jan.

— Dar cât de implicat eşti în munca de investigație?

— Cum tocmai am spus, Jan are toată răspunderea. Însă, dată fiind importanța anchetei, sigur că mă ține la curent. Orice altceva ar fi o încălcare a regulilor.

Sleizner s-a întors spre Hesk zâmbind şi a sorbit din apă.

— Dar tot trebuie să ai nişte idei.

— Sigur că am idei. Şi încă o grămadă. Însă pentru tine şi ceilalți din această sală, o să am grijă să le păstrez doar pentru mine pe cele mai multe.

Mulți dintre cei de față au izbucnit în râs, iar Sleizner a zâmbit în bătaia reflectoarelor ca şi cum niciodată nu s-ar fi simțit mai bine.

Pentru Hesk nu era la fel de amuzant. Pulsul îi era deja prea rapid şi sudoarea era gata să răzbată prin piele în palmele care erau deja atât de umede, că toată treaba risca să-i alunece din mâini dacă nu reacționa rapid şi nu făcea ceva.

— Dar ce crezi despre Mogens Klinge? a strigat cineva.

— Eu? Sleizner a arătat cu degetul spre sine. Ce cred despre Klinge?

— Da. S-a sinucis?

— Aş spune că nu încape nicio îndoială că el a…

— Scuză-mă, Kim, l-a întrerupt Hesk, cu toate că ultimul lucru pe care şi-l dorea era un conflict cu Sleizner în fața publicului. Însă cred că e cel mai bine să mă ocup eu de asta. A luat câteva înghițituri zdravene din apa minerală răcoritoare şi s-a aplecat spre microfon. Întrebarea a mai fost pusă o dată. Şi, aşa cum am spus, în acest moment nu putem confirma o ipoteză sau alta.

— Nu întreb ce puteți confirma. Vreau doar să ştiu ce credeți, şi în acest caz, anume ce crede Kim Sleizner şi consideră că e cel mai probabil.

— Numai că se întâmplă ca aceasta să fie o investigație a poliției, nu un joc de-a „ghici ghicitoarea mea”. Aşa încât ceea ce se întâmplă să creadă persoane din cadrul poliției n-are ce căuta în această conferință de presă.

— Ce încearcă să spună Jan, a zis Sleizner, este că în acest moment lucrăm în paralel cu alte câteva teorii şi nu ne putem bloca pe unul sau altul

dintre scenarii. Acestea fiind spuse, nu putem nega că cele mai multe indicii arată spre faptul că Klinge însuşi a fost cel care a ţinut arma.

— Şi care sunt celelalte teorii? a zis unul dintre reporteri. Dacă n-a fost sinucidere.

— Că sunt implicate una sau mai multe persoane, a zis Hesk.

— Da, ce altceva ar putea fi? Sleizner şi-a desfăcut braţele şi a izbucnit în râs. Chestia e că în acest moment nu sunt multe care să arate în această direcţie. Aş putea merge până acolo încât să spun că nu există absolut nimic. Însă, cum ziceam, toate uşile sunt încă uşor întredeschise.

De data asta n-au mai urmat întrebări şi, în afară de sunetul reporterilor care scriau în carnetele lor, era tăcere. Greu de spus cât de mult a durat tăcerea. Însă destul de mult ca Sleizner să aibă timp să se aplece spre el.

— Ce-ai zice să încheiem aici? a şoptit. N-ar mai fi multe de spus acum.

Hesk s-a întors spre public, care, din cauza reflectoarelor puternice, arăta ca o mare masă întunecată de capete imposibil de deosebit între ele. Cu toate acestea, a văzut mai limpede ca oricând.

Era la o răscruce.

Dacă tăcea şi accepta să pună capăt acestei conferinţe de presă însemna că acceptă ca Sleizner să preia neoficial ancheta şi astfel s-o îndepărteze de pista care arăta faptul că sunt implicate mai multe persoane. Pistă care s-ar răci treptat şi, în cele din urmă, ar fi eliminată complet.

Atunci ancheta s-ar încheia repede, ceea ce ar face, probabil, ca cei doi bărbaţi care l-au urmărit să obosească şi să-l lase în pace, aşa încât el să poată merge liniştit acasă şi să-şi ducă familia la Legoland, cu alt fals succes în muncă.

Dar ar putea trăi cu asta?

Cu el însuşi?

Şi undeva, acolo, a găsit răspunsul. De ce mai şovăia?

— Însă, din păcate, asta nu-i adevărat, s-a auzit zicând, în timp ce primii stropi de transpiraţie îi curgeau de pe frunte.

— Ce?

Sleizner s-a răsucit spre el.

— Ce zici?

— Zic că, din păcate, nu-i adevărat, a repetat el tare şi şi-a şters transpiraţia de pe frunte cu braţul. Dimpotrivă, sunt multe lucruri care arată că o persoană sau mai multe sunt implicate într-un fel sau altul.

Dar sudoarea continua să-i ţâşnească din pori.

— Şi ce anume? a strigat unul dintre reporteri.

— Sunt mai multe lucruri, însă mai ales faptul că am găsit sub unghiile femeii sânge şi fragmente de piele care nu proveneau de la ea însăşi sau de la Mogens Klinge.

Acum avea tot spatele ud şi a dat pe gât restul de apă.

— Aveți vreo bănuială? a strigat altul.

— Nu există ceva care să putem acum…

S-a întrerupt şi şi-a dat seama că uitase despre ce vorbea.

— Scuze, care era întrebarea?

— Aveți vreo bănuială? Sunteți conştienți că ar putea exista un motiv politic?

— Nu, nu spun decât că lucrăm pe baza unui scenariu în care sunt…

Din nou s-a întrerupt. Poate că ar trebui totuşi să încheie conferința. Fie şi doar ca să iasă de acolo. Departe de dogoarea reflectoarelor. De toate întrebările.

L-a văzut pe Sleizner că se apleacă spre microfon şi vorbeşte cu reporterii, dar tot ce auzea era un zumzet.

Avea nevoie de mai multă apă. Mult mai multă. Însă şi paharul, şi sticla de pe masă erau goale. A încercat să înghită în sec, însă era ca şi cum ar fi avut glaspapir în gât. S-a ridicat, trebuia să iasă de acolo, dar s-a mişcat un pic prea repede, aşa că scaunul de sub el s-a răsturnat.

Apoi totul s-a întunecat.

17

Fabian nici nu terminase de vorbit când a văzut că gardianul în uniformă luase deja hotărârea. Faptul că bărbatul a încuviințat din cap şi a încercat să zâmbească nu schimba nimic. Ochii spuneau mai mult decât suficient. Pupilele s-au îngustat şi, dintr-odată, privirea un pic nedumerită a devenit dură şi ostilă.

Nu-i era greu deloc să priceapă de ce. Sigur, cererea sa de a vedea celula lui Theodor încălca regulamentul închisorii, şi sigur că nu puteau, oricum, să lase înăuntru pe oricine. Cu atât mai mult după scena pe care o făcuse el la morgă cu o zi înainte.

În cele din urmă a venit gestul la care se aştepta – inevitabila clătinare din cap.

— Nu, din păcate, nu se poate. Gardianul şi-a mângâiat mustața, continuând să clatine din cap. Îmi pare rău, dar nu pot să fac nimic.

Era tratat exact aşa cum se aşteptase, pentru că nu exista vreo acuzație sau anchetă oficială pe care să se sprijine. Oficial, nu fusese făcută nicio greşeală.

Flätan îl sfătuise să facă un raport la poliție ca să încerce să declanşeze o anchetă. Însă pentru asta ar fi trebuit în cel mai bun caz câteva luni, şi între timp urmele s-ar fi răcit. În plus, lui nu i s-ar fi permis să facă parte din echipa anchetatorilor. Din acest motiv a hotărât să-şi lase acasă statutul de polițist şi să vină aici ca acela care era cu adevărat. Un tată care şi-a pierdut fiul.

— Aşa că trebuie să te rog să părăseşti închisoarea, a continuat gardianul.

Într-un fel, asta îl făcea mai uşor de ignorat. Dacă n-ar fi fost faptul că avea ceva mai puternic decât armele, regulamentele şi documentele semnate: durerea sa. De-ar putea face contactul cu ea, ei n-ar putea să-i refuze vizita.

Numai că nu ştia cum s-o facă. Era ca şi cum ar fi pierdut cheia şi accesul la acea parte din sine. Oricât s-ar fi străduit, nu tristețe simțea, ci furie, care în acest moment era ultimul lucru de pe lume care să-i fie de ajutor.

— Te rog, a zis şi a închis ochii, încercând să-i umezească un pic. Nu cer decât să vizitez celula în care şi-a trăit ultimele zile fiul meu. Cer prea mult? Zece minute, nu-mi trebuie mai mult.

— Îmi pare rău, a zis gardianul în suedeză cât a putut de bine. Nu se poate. Acum trebuie să-ți cer să pleci.

— Pot să te întreb ceva? L-a privit pe gardian în ochi. Ai copii?

— Nu înțeleg ce are asta de-a face cu…

— Te rog, răspunde doar la întrebarea mea. Ai copii? Da? Ai?

— Da, am, a zis gardianul în cele din urmă şi s-a tras de mustață. Doi băieți.

— Atunci înțelegi despre ce vorbesc. Nu-i aşa? A avut grijă să-l privească necontenit în ochi. Atunci încearcă să-ți închipui că unul dintre băieții tăi a fost cel care a murit aici şi nu eşti lăsat să intri. Încearcă să…

— Hei, Dennis, ce se întâmplă?

Alt gardian a scos capul din camera personalului din spatele ghişeului.

— E polițistul suedez Fabian Risk care vrea să vadă celula.

— Nu, nu, nu. Nu-i adevărat, a zis Fabian. Nu sunt aici în calitate de detectiv. E important să înțelegeți asta. Vizita mea este absolut personală, doar pentru mine.

— Şi ce anume vrei?

Al doilea gardian a venit la ghişeu.

— Nu vreau decât să stau acolo un pic. Pe patul din celula în care şi-a curmat viața. Doar atât. Să stau acolo singur zece minute ca să-mi iau rămas-bun.

Colegul s-a răsucit spre primul gardian.

— Zece minute, un sfert de oră, probabil că nu contează.

— Dar regulamentul, nu putem…

— Bine, şi ce dacă? Omul jeleşte, aşa cum şi trebuie.

Colegul s-a întors spre Fabian.

— Ştii ce? De fapt sunt în pauză, dar nu-ți face griji, hai cu mine.

— Dar, Peter, nu putem să…

— Dennis, e în ordine. Mă ocup eu.

Peste câteva minute a fost condus în celula goală.

— Când ai terminat, apasă doar pe acest buton şi vin să te iau.

Fabian a încuviințat din cap, a intrat şi s-a aşezat pe pat.

Se afla pentru prima dată în celulă. Când mai venise, se întâlnise întotdeauna cu Theodor într-una dintre sălile de vizită.

Această încăpere era mult mai mică. Un pat fixat în perete, un dulap şi un birou mic, un scaun şi o toaletă cu chiuvetă. Asta era tot, şi nu se vedea niciun semn că aici şi-a petrecut Theodor ultimele săptămâni din viață.

De aceea nu putea să simtă nimic? Pentru că celula fusese curățată atât de bine de cea mai mică urmă a fiului său, încât era imposibil să te gândeşti la altceva decât un hotel ieftin unde erau folosite produse de curățenie prea puternice ca să scape de gândaci.

Nu că ar fi venit ca să-şi găsească sentimentele. Nu de aceea stătea aici şi încerca să-şi imagineze cum stătuse Theodor lungit pe acest pat în noaptea de marți, singur cu neliniştea sa, şi se uitase în tavan până să ia, în cele din urmă, hotărârea.

Era din cu totul alt motiv.

Din buzunarul interior al hainei a scos punguța transparentă cu cojița verde-închis care căzuse din părul lui Theodor. Nici măcar nu trebuia s-o scoată şi s-o țină lângă pereții albastru-deschis ca să constate că nu provenea de la ei. Nici de la tavanul zugrăvit cu alb.

S-a ridicat şi s-a uitat în jur, însă n-a văzut nicăieri ceva de culoare verde-închis. Totuşi, nu era clar dacă asta înseamnă cu adevărat ceva. Cojița poate i-a intrat în păr în altă încăpere, cum ar fi sala de mese, sala de sport sau oriunde altundeva. Altă explicație era că nu fusese acesta locul în care el…

Şi-a întrerupt gândul şi s-a scuturat de el ca fiind complet improbabil. Sigur că aici şi-a luat el viața. Însă, la fel ca un şoarece încăpățânat, gândul a găsit iute o cale de întoarcere şi, în cele din urmă, l-a făcut să ridice privirea spre tavan.

Acolo era o lampă, însă nu se vedea niciun cablu electric. Probabil era zidit în tavan, ca să nu poată cineva să-l tragă în jos destul cât să-şi vâre capul şi să-şi dea drumul să atârne. Însă, dacă era să-l creadă pe Flätan, Theodor folosise tocmai un cablu electric, sau o frânghie cu suprafața destul de netedă.

S-a dus la interfonul pe care trebuia să-l folosească atunci când îşi încheia vizita; într-un fel, o terminase. Nu mai rămăsese nimic de văzut în celulă.

Însă nu l-a sunat pe gardian.

Coridorul de afară era lat şi lung, cu siguranță vreo cincisprezece metri, şi pe ambele laturi erau uşi de celule. Nicio uşă nu era încuiată, iar deținuții puteau umbla pe acolo nestingheriți. Ici şi colo stăteau gardieni şi vorbeau între ei sau cu unii dintre deținuți. Era linişte şi nimeni nu părea să-l bage în seamă.

Fără să aibă vreun plan real sau să ştie unde se află, a luat-o la stânga şi

şi-a continuat drumul pe lângă şirul de celule, care, în ciuda faptului că erau în esență asemănătoare, păreau nişte mici lumi, în funcție de cine locuia acolo.

Coridorul dădea într-o sală comună cu câteva canapele şi fotolii, unde deținuții jucau cărți, beau cafea şi citeau ziarele. S-a gândit la tinerii din aşa-numita „Bandă Smiley” care îşi aşteptau încă procesul. I-ar recunoaşte măcar dacă ar sta acolo jucând cărți? Şi dacă da, ce ar face?

În cealaltă parte a sălii s-a deschis o uşă şi a ieşit un bărbat în salopetă albă cu pete de vopsea şi cu o mască atârnată la gât. A pus două cutii de vopsea printre nişte saci de gunoi negri rezemați de perete, împreună cu o saltea rulată şi câteva tăvi pentru trafalet cu vopsea verde-închis.

Poate că nu însemna nimic, poate că nu era decât o coincidență. Sau nu. Oricum, s-a dus repede la uşa pe care ieşise zugravul, a aruncat iute o privire în spate şi a deschis-o.

Mirosea puternic a vopsea proaspătă într-o încăpere care în lumina slabă părea să fie o debara, cu rafturi goale fixate pe un perete. După ce a închis uşa în urma sa, Fabian a bâjbâit cu mâna pe perete până a dat de comutator şi a aprins lumina.

Priveliştea a făcut stomacul să i se crispeze ca şi cum ar fi încasat o lovitură puternică. Salteaua rulată rezemată de perete pe coridor. Cablul electric gros care se întindea pe tavan până la lampa prea puternică şi rafturile fixate pe perete care duceau la ea. Şi culoarea. Culoarea verde-închis, pe pereți şi tavan, care în unele locuri era proaspătă şi al cărei miros puternic făcea să-i fie tot mai greu să respire.

A stat acolo, în ciuda vaporilor, încercând să prelucreze ideea că Theodor n-a fost într-una dintre celule, ci aici, într-o încăpere rece, fără ferestre, cu pereții goi şi nimic altceva decât o saltea murdară pe podea. Nu părea să fi avut nici măcar aşternuturi. Nimic.

Însă era greu, şi o parte din el se împotrivea şi încerca febril să găsească altă explicație, în vreme ce restul îşi dăduse deja seama că nu există alta. Că toate dovezile de care avea nevoie erau aici.

Aici, chiar în această încăpere, Theodor fusese distrus prin ceea ce putea fi descris ca tortură, oră după oră, zi după zi, până ce totul s-a amestecat într-o singură ceață verde-închis fără început, mijloc sau sfârşit.

Dar de ce? Ce a făcut fiul său ca să merite asta? Cum era posibil aşa ceva? Când el a fost bătut, nu invers. Când el a fost victima. Care a venit să spună adevărul. Să facă ceea ce trebuie.

Nu ştia dacă vaporii tari au fost ceea ce l-a făcut să se clatine şi aproape să-şi piardă echilibrul. Nici cât timp a stat acolo, cu capul zvâcnind de durere şi gânduri care zburătăceau.

Privirea i s-a fixat pe o porțiune din mijlocul peretelui din fața sa. O porțiune cam la înălțimea taliei, unde culoarea verde se deosebea un pic de restul peretelui. S-a dus acolo, a pipăit şi a constatat că e încă umedă. Atunci şi-a scos haina şi a şters cu ea cât a putut mai mult din vopsea.

Au apărut câteva pete albe de chit, de diferite mărimi. Nu era nevoie de mai mult ca să vadă totul în fața sa. Cum peretele a fost reparat şi nivelat înainte să fie dat cu un nou strat de vopsea, ceea ce, la rândul său, însemna că fusese deteriorat în locurile în care s-a desprins vopseaua veche.

Cojiță cu cojiță.

Lovitură cu lovitură.

Vânătaie cu vânătaie.

Nu-şi dorea decât să urle, şi de data asta a făcut-o. De data asta n-a mai putut să se stăpânească, s-a dezlănțuit, în timp ce se ducea la rafturile fixate în perete şi începea să se cațăre pe ele. Nu s-a sinchisit că s-a înțepat în palmă cu una dintre piunezele împrăştiate pe al doilea raft de sus.

Aşadar, aici trebuie să se fi întâmplat. Acum vedea atât de limpede. Cum a procedat Theodor. Nu exista nicio altă explicație. A fost închis în această cameră. O debara. Nu putea pricepe de ce, însă totul se potrivea. Brutalizarea, izolarea şi amânarea repetată a procesului. Toate, ca să-l distrugă. Să-l facă să se frângă sub povara propriei întunecimi.

Brusc, toate piesele s-au aşezat la locul lor, una după alta, într-un bombardament de răspunsuri, pe când se cățăra, tot mai transpirat şi gâfâind, până la tavan, unde cablul electric era tras până la lampa din mijlocul încăperii.

Era concentrat pe locul în care cablul era şi el acoperit de vopseaua verde-închis proaspătă, care încă n-avusese timp să se usuce şi, întocmai cum trebuie să se fi întâmplat cu Theodor, cablul s-a desprins când a tras de el. Puțin după aceea, bucla era destul de mare ca să-şi poată vârî cu uşurință capul şi să dea drumul rafturilor.

— Hei, ce mama dracului se întâmplă aici?

Fabian s-a uitat în jos şi i-a văzut pe cei doi gardieni de la intrare dând buzna înăuntru, însoțiți de Flemming Friis.

— Este exact ceea ce vreau eu să ştiu. A sărit pe podea şi s-a dus la ei. Ce mama dracului se întâmplă aici? Ei? Răspunde-mi! L-a împuns pe Friis

cu arătătorul în piept. Ce căuta fiul meu aici?

— Uşurel!

Friis a făcut un pas în spate, îndreptându-şi ochelarii.

— Uşurel? La dracu' cu asta. Vreau răspunsuri, şi le vreau acum. Fabian s-a apropiat şi mai mult. Spune-mi ce a făcut Theodor ca să merite să fie închis în debaraua asta, unde a fost brutalizat!

— Dar ascultă-mă, a zis Friis în suedeză. Nu pricep de unde ți-a venit ideea, însă fiul tău n-a fost niciodată aici. Şi-a ridicat mâinile în aer. Absolut niciodată.

Fabian a închis ochii şi a oftat adânc, clătinând din cap.

— Dacă e ceva ce nu mai pot suporta, sunt minciunile. Aşa că fă-mi o favoare, şi mai ales ție, şi răspunde-mi de ce a fost ținut aici.

— Fiul tău niciodată n-a…

— Dar, la dracu'!

Fabian a scos din punguța transparentă cojița de vopsea verde-închis.

— Vezi asta? A ridicat-o în dreptul feței lui Friis. Ştii unde am găsit-o? Ei? Ştii?

— Nu, de unde aş putea să ştiu…

— În părul lui Theodor. Vrei să ştii de ce era încurcată în părul lui? Am zis, vrei să ştii?

Friis şi-a întors privirea spre gardieni şi le-a făcut semn să acționeze.

— S-a întâmplat pentru că cineva l-a atacat atât de brutal exact în această încăpere, încât a trebuit să reparați pereții.

Fabian a arătat spre urmele de chit.

— Aşa că acum cer să mi se spună cine a fost şi cum se face că nimeni n-a…

S-a întrerupt când gardienii l-au prins de brațe şi l-au tras înapoi.

— Fabian, înțeleg pe deplin că eşti supărat. Friis şi-a potrivit iarăşi ochelarii. Crede-mă. Însă fiul tău…

— Înțelegi pe deplin?

— Adică vreau să zic…

— Ştii ce cred eu? i-a tăiat el vorba, în vreme ce gardienii îl țineau strâns. Nu cred că înțelegi nimic. Cum ar fi faptul că toate astea sunt în răspunderea ta. Tot ce s-a întâmplat şi tot ce se întâmplă chiar în clipa asta. Fiecare minciună va fi asupra ta.

S-a smuls din strânsoarea gardienilor, s-a răsucit spre uşă şi a ieşit din încăpere.

18

Hesk nu pricepea cum a putut întunericul deplin să fie înlocuit în scurt timp de o lumină atât de puternică, încât dădea dureri de cap. Pricepea chiar mai puţin unde se află. Era ca şi cum în ultimele ore, sau poate că era vorba de zile, fusese într-un vid în care timpul stătea încremenit.

Trebuie să fi dormit, pentru că acum era treaz, cel puţin de asta era sigur. În plus, era culcat pe spate, pe ceva tare, măcar de atât şi-a dat seama, şi că o uşă tocmai s-a închis pe undeva, sau s-a deschis. Cineva intra în cameră, asta auzea clar, iar vocea care a urmat părea cunoscută.

— Jan? Deci aici te ascunzi?

Atât de cunoscută, încât era de neînțeles că nu ştie de unde s-o ia. A înfruntat migrena, a deschis ochii şi l-a văzut pe Kim Sleizner uitându-se în jos la el.

— Ce naiba înseamnă asta? Sleizner şi-a desfăcut larg brațele. Chiar aşa? Ăsta a fost cel mai bun lucru care ți-a dat prin cap?

— Cum? şi-a venit el în fire în cele din urmă şi şi-a dat seama, pe când vederea i se limpezea, că e culcat pe o masă mare înconjurată de scaune.

— Cum adică „cum”? Sleizner s-a aplecat spre el şi s-a prefăcut că-i ciocăneşte capul. Hei, e cineva acasă? Ştii măcar ce faci? Pentru că eu n-am nicio idee.

Pe unul dintre pereți era o tablă albă mare, goală, draperiile erau închise, iar deasupra lui atârna din tavan un proiector.

— Te-am susținut şi ți-am dat tot ce ai cerut. Şi asta e mulțumirea pe care o capăt.

Sleizner a clătinat din cap.

O sală de conferințe…? Hesk nu pricepea nimic.

— Credeam că am spus clar că asta e o anchetă prea confidențială ca să te apuci să anunți presa. Şi ce faci tu? Organizezi o afurisită de conferință de presă. În plus, pe la spatele meu. Îți dai seama cum mă face asta să arăt?

Aşa-i, conferința de presă la care Sleizner a apărut brusc şi a preluat controlul. După aceea nu-şi mai amintea nimic.

— Kim, n-am avut intenția să te umilesc. Zău că nu. Cu toate că era încă amețit, s-a trudit să se ridice în capul oaselor. Însă există multe indicii că mai sunt şi alte persoane care au putut fi implicate.

Trebuie să fi leşinat. Era singura explicație. Fusese cald pe scenă, îşi

amintea acum că a transpirat şi a golit paharul cu apă adus de Sleizner, dar tot îi era sete.

— Da? a exclamat Sleizner, ridicând din umeri. Şi?

Hesk a încercat să înghită, dar avea gâtul uscat.

— Nu vreau să spun decât că nu putem închide ochii la indiciile şi urmele care…

— Cine naiba a zis să închideți ochii? În niciun caz eu. Sau zici că am făcut-o?

Nu era prima dată când leşina. De fapt, se întâmplase mai des decât voia el să recunoască. Uneori era suficient să se ridice din pat prea repede. Dar să se întâmple în timpul unei conferințe de presă era cam ciudat.

— Jan, îți pun o întrebare, a continuat Sleizner. Ți-am spus eu vreodată să închizi ochii la ceea ce apare în anchetă? Că ar trebui să ascundem adevărul?

— Nu, dar…

— Nu, exact. Ceea ce am spus e că trebuie să mă ții la curent. Tocmai ca să evităm astfel de incidente. Cer prea mult?

Gândul părea complet interzis, şi totuşi era prezent.

— Bine, se pare că ți-ai pierdut cu totul uzul vorbirii, a continuat Sleizner. Dar uite cum stau lucrurile. Personal, mă doare-n cot că-i implicată o a treia persoană sau un afurisit de regiment. Singurul lucru care contează este să se încheie cât se poate de repede.

— Kim, lucrăm deja cât de repede putem…

— Acum ține-ți gura şi ascultă!

A fost drogat? Să fie explicația faptului că brusc a început să transpire şi i s-a făcut atât de sete?

— Ți-am dat şansa asta. Sleizner a ridicat în aer arătătorul. Eu sunt cel pe care te sprijini. Pentru binele tău, nu uita niciodată asta, fir-ar să fie!

Se putea să fi fost apa cu care venise Sleizner? Nu, fusese într-o sticlă nedesfăcută. Sau avusese la el două sticle?

— Hei! Sleizner l-a apucat de umeri şi l-a zgâlțâit ca pe o jucărie stricată. Ce mama dracului e cu tine? Pari dus de pe lume. L-a plesnit uşor pe obraji. Asculți măcar ce zic?

Hesk s-a uitat în ochii lui Sleizner.

— Mă urmăresc nişte oameni.

— Cum adică te urmăresc? Despre ce vorbeşti?

— Sunt doi. Doi bărbați. Vorbesc în engleză, însă cred că unul dintre ei e

danez. Şi-a scos telefonul şi a derulat fotografiile pescarului amator trimise de Hemmer. Iată-l pe unul dintre ei.

Sleizner a luat telefonul şi s-a uitat ca şi cum i-a trebuit o vreme până să priceapă.

— La naiba! I-a înapoiat mobilul şi a rămas cu privirea în gol. Apoi a încuviinţat din cap ca la propriile gânduri. Exact de asta m-am temut. Ei trebuie să fi fost. Nu-i nevoie de nicio explicaţie. Ei trebuie să fi fost.

— Aşadar, ştii cine sunt?

— Aş zice că da. Directorul executiv al PET e mort, poate chiar ucis. Crezi că vor sta cu braţele încrucişate aşteptând să ne facem noi treaba?

— Deci vrei să spui că sunt…

— Cine altcineva să fie? i-a tăiat vorba Sleizner. Exact de asta ar fi fost preferabilă o încheiere rapidă. Sunt, desigur, îngrijoraţi de ceea ce ar putea ieşi la suprafaţă dacă noi suntem cei care facem investigaţia. Numai că n-am crezut că vor merge atât de departe.

— Poftim? Ce altceva au mai făcut?

Sleizner a pus mâna pe umărul lui Hesk şi a înghiţit în sec.

— Nu sunt sigur, însă bănuiesc că s-ar putea să te fi drogat. Că de aceea ai leşinat şi te-ai trezit abia acum.

— Dar… nu înţeleg. De ce să facă ceva atât de… grav?

— Bănuiesc că era un fel de a te face să taci, ştiu şi eu? Sleizner a ridicat din umeri. Toate vorbele alea despre faptul că s-ar putea să fie implicaţi mai mulţi oameni… Sau poate că ai vreo idee? Ceva ce nu mi-ai spus? Însă, oricum, pescarul tău amator şi încă un bărbat au fost cei care au venit pe scenă şi au avut grijă de tine după ce ţi-ai pierdut cunoştinţa.

— Cum, cei doi au venit şi m-au cărat de pe scenă?

Sleizner a încuviinţat.

— Am presupus că sunt doar doi paznici obişnuiţi.

— Şi apoi? Ce au făcut după aceea?

— Au dispărut cu tine. Nu ştiu mai mult. A trebuit să rămân la masă şi să încerc să termin totul cât mai frumos posibil. De atunci mă învârt pe aici căutându-te. Sleizner a râs. Am încercat să te sun de mai multe ori decât un adolescent îndrăgostit.

Hesk nu ştia ce să spună. Într-un fel, suna perfect logic, dar, în acelaşi timp, cu totul neverosimil.

— Poţi să te ridici? l-a întrebat Sleizner întinzându-i mâna.

— Cred că da.

Cu ajutorul lui Sleizner, s-a ridicat cu grijă de pe masă.

— Bine. Bravo! Acum vreau să-ți cercetezi buzunarele.

— Dar de ce…

— Te rog, fă doar ce spun şi vezi dacă îți lipseşte ceva.

Hesk a început să se caute prin buzunare, pe rând. Mobilul şi-l scosese deja.

— Portofelul, a zis Sleizner. Îl ai?

El a încuviințat. Portofelul era exact acolo unde trebuia să fie, în buzunarul interior stâng al hainei, şi din cât putea să vadă nu lipsea nimic din el.

— Şi cheile?

Şi-a pipăit buzunarele pantalonilor şi le-a găsit în cele din urmă în cel stâng.

— Bine. Şi sunt acolo toate cheile?

A controlat legătura de chei, calm şi metodic, cheie cu cheie şi în cele din urmă a încuviințat din cap. Erau acolo toate.

Singurul lucru care nu era în ordine era că întotdeauna le ținea în buzunarul din dreapta.

Niciodată în cel din stânga.

19

„Bine, uite ce propun să facem”, s-a auzit vocea înăbuşită a lui Sleizner dintr-un difuzor aflat lângă ecranul care, în afară de o fâşie de lumină într-un colţ, era complet negru. „O să iau legătura cu PET ca să văd în ce ape se scaldă. Asta a depăşit orice limită şi nu-i ceva ce ar trebui să acceptăm, pur şi simplu.”

— Poţi vedea unde sunt?

Qiang s-a răsucit spre Fareed, care cerceta harta cu punctul roşu ce părea să fie la sediul poliţiei din Copenhaga.

„Şi eu?”, s-a auzit vocea sleită a lui Hesk. „Ce să fac?”

— Nu văd exact la ce etaj sunt. Fareed şi-a mutat privirea la ecranul de alături, unde a mărit un model virtual tridimensional al clădirii poliţiei. Însă, dacă nu sunt pe coridorul de aici sau într-una dintre toalete, ar trebui să fie în sala de conferinţe 44B de la etajul doi, aripa din nord.

— Sună interesant chestia cu toaleta, a zis Qiang. Dar mai degrabă aş paria pe sala de conferinţe.

„Mă întreb dacă n-ar trebui să te duci direct acasă să te odihneşti”, s-a auzit Sleizner. „Şi în starea ta, aş prefera să iei un taxi. Plăteşte serviciul, nu-ţi face griji.”

— Sunt Hesk şi Sleizner? a zis Dunja venind din baie, ieşită de la duş şi înfăşurată într-un prosop.

Qiang a încuviinţat.

— Tocmai s-a trezit.

„Mulţumesc, Kim, dar stai liniştit. Acum mă simt mai bine”, s-a auzit Hesk. „Mult mai bine.”

— De-abia acum?

— Da, Jigodia l-a găsit într-una dintre sălile de conferinţe de la etajul doi tocmai când era pe cale să se trezească.

— Dar au trecut aproape două ore de când a leşinat.

— Sleizner zice că s-ar putea să fi fost drogat, a zis Fareed.

— De către cine?

— PET.

— Devine tot mai ciudat şi…

Dunja a tăcut şi s-a aplecat spre difuzorul din care se auzea iar vocea lui Sleizner.

„Jan, ascultă-mă. Tocmai te-ai trezit după ce ai fost dus de pe lume două ore. Ceva nu-i în ordine, aşa că insist să te duci acasă şi să te relaxezi. Între timp, o să încerc să aflu mai multe, şi ne apucăm iar de asta mâine.”

„Dar, de fapt, eu sunt cel care conduce ancheta asta”, s-a auzit Hesk. „Şi aş vrea să hotărăsc singur când să mă duc acasă.”

— Uau, ați auzit? Dunja s-a întors spre ceilalți. Nu glumeşte.

„Jan, linişteşte-te. Sigur că tu hotărăşti, şi nu-ți face griji pentru anchetă. Nu ți-o ia nimeni. Eu sunt aici doar ca să te ajut. În ordine?”

„În ordine.”

„Ultimul lucru pe care îl vreau este să-ți distrugi sănătatea şi să nu te întorci decât peste o jumătate de an. Pricepi? Pentru mine asta ar fi o adevărată catastrofă. Atunci eu aş fi în rahat şi ar trebui să caut o nouă vedetă, şi ele nu cresc în copaci, poți să mă crezi. Aşadar, de dragul meu, ai grijă să rămâi în viață. Cel puțin până se încheie această anchetă.” Sleizner a râs. „Nu putem fi de acord cel puțin cu asta? Că ar trebui să mai rămâi în viață o vreme?” A râs din nou. „Hai încoace să te îmbrățişez.”

— Omul ăla! Dunja a clătinat din cap. Nu pricep cum rabdă Hesk până şi să fie în aceeaşi încăpere cu el. Scuze, a zis ceva de comunicat?

— Nu, n-a suflat o vorbă, a zis Qiang.

— Ciudat. Trebuie să apară la miezul nopții.

— Sau poate nu-i deloc atât de ciudat.

— Şi ce vrei să zici cu asta?

— Nu vreau să zic decât… Qiang a înghițit în sec şi a aruncat o privire spre Fareed. Întrebarea e dacă… dacă e atât de…

— E atât de cum? Ce încerci să spui?

— Dacă e cu adevărat atât de interesant, a completat Fareed. Ca tu, cu toate riscurile pe care le implică asta, să ieşi diseară să agăți un polițist cu o stație de emisie-recepție.

— Dacă ai tu o idee mai bună, spune-o. Şi de ce n-ar fi interesant comunicatul? Ați auzit cu urechile voastre cum Sleizner insista să apară orice o fi cât mai repede cu putință. De ce ar fi făcut asta la un prânz secret dacă nu era important?

— Bine, şi ce crezi că ar putea să fie?

Qiang şi-a încrucişat brațele.

— N-am nicio idee. Asta vreau să aflu. Însă, dacă e să ghicesc, e ceva destul de important ca să facă toată lumea să se uite în direcția greşită, şi dacă este adevărat, singurul lucru pe care trebuie să-l facem atunci este să

ne răsucim. Şi cu cât o facem mai repede, cu atât mai bine.

— Dunja. Fareed a privit-o în ochi. Ştiu că crezi că am prins o pistă ieri şi că ceea ce s-a spus la acel prânz ar putea fi cheia unui lucru important. Şi poate chiar este, nu ştiu. Ceea ce ştiu, totuşi, este că eu şi cu Qiang am analizat întreaga înregistrare, cuvânt cu cuvânt, şi îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar nu e mare lucru. A clătinat din cap. Singurul lucru concret este îngrijorarea lor dacă Hesk e omul potrivit care să conducă ancheta şi, judecând după conferința de presă de azi, cel puțin, nu mi-e greu deloc să le înțeleg îngrijorarea. Acel comunicat de care ai făcut atâta caz nu-i decât ceva ce a apărut în trecere, şi întrebarea este dacă va fi ceva interesant.

— Nu, dacă e să-l crezi pe Michael Rønning, a zis Qiang.

— Ce are el de-a face cu asta? a zis Dunja.

— Păi, este cel mai bun prieten al tău, şi ne-ar fi ajutat la amândouă sistemele de protecție şi la ştergerea urmelor dacă ar fi crezut că este atât de interesant cum crezi tu.

Dunja a clătinat din cap.

— Singurul lucru pe care îl vrea Michael este să renunț şi să mă întorc la viața mea normală.

— Şi nu ți-a dat prin cap că poate are dreptate? a zis Fareed.

Dunja s-a gândit o vreme înainte să încuviințeze.

— Sigur că are.

— Însă? a zis Qiang.

— Suntem în război, dacă încă n-ați priceput asta. S-a uitat de la unul la altul. Un război în care nu există decât două posibilități, şi să ne întoarcem pretinzând că nu s-a întâmplat nimic nu-i una dintre ele. Suntem sau noi, sau Sleizner. Şi eu pot să jur că omul nu se gândeşte să renunțe şi să plece în weekend. Munceşte zi şi noapte să ne găsească şi să ne atace, iar în acest moment e îngrozit şi panicat că o să reuşim să găsim orice o fi ceea ce el încearcă să măture sub covor.

Fareed a oftat.

— Bine, ieri s-a îndepărtat de rutină. Cel puțin cu asta pot să fiu de acord.

— La fel şi eu, a zis Qiang şi a încuviințat din cap.

— Dar este cu adevărat atât de ciudat? a continuat Fareed. La urma urmei, e o anchetă asupra căreia sunt îndreptate toate privirile. Cât despre întâlnirea de la prânz, pot să spun că Sleizner era cel mai calm dintre toți trei.

— La fel şi eu, a zis iar Qiang.

— Dar se întâmplă ca eu să fiu cea care îl cunoaşte cel mai bine, a zis Dunja. Şi ce am auzit eu a fost un Sleizner disperat care făcea totul ca să-i liniştească pe ceilalți. Nu ştiu ce are de-a face cu toate astea Jakob Sand. Rămâne de văzut. Însă nu există nicio umbră de îndoială că, dintr-un motiv oarecare, moartea lui Mogens Klinge l-a afectat pe Sleizner la un nivel personal foarte înalt, şi sarcina noastră este să aflăm de ce, chiar dacă am deja teoriile mele.

— Şi cum poți fi atât de sigură că e ceva personal? a zis Fareed.

— N-ai văzut ce stresat era la conferința de presă?

Fareed a ridicat din umeri şi a clătinat din cap.

— Dacă mă întrebi pe mine, mi s-a părut mai degrabă în dispoziție bună şi chiar destul de destins, a zis Qiang.

— Dar nu te-a întrebat nimeni. Dunja a clătinat din cap. Nu, ce ai văzut a fost un Sleizner care, cu zâmbetul lipit pe față şi glumele lui, făcea tot ce putea ca să pară destins. De fapt, lupta să scape cu viață.

— Eu aş zice că mai degrabă Hesk părea stresat, a zis Fareed. La urma urmei, el a fost cel care a leşinat.

— Da, şi asta a fost ciudat, a zis Dunja încuviințând din cap. Hesk a fost întotdeauna sensibil, dar nu l-am văzut niciodată atât de fragil. Însă de-abia după ce a intrat Sleizner în scenă a început să se simtă rău, ceea ce îmi spune că ei doi nu sunt acum în cea mai bună relație. Şi tocmai ați auzit cum l-a pus la punct.

— Asta nu se aplică mai mult sau mai puțin la toți când este vorba despre Sleizner? a întrebat Qiang.

— Toți în afară de Hesk. El a fost întotdeauna soldățelul cel bun al lui Sleizner, iar acum, când toată slugărnicia a dat în sfârşit roade şi a ajuns să conducă ancheta, îşi răsplăteşte mentorul neinformându-l că o să țină o conferință de presă. Şi atunci ce se întâmplă? Păi, de îndată ce Sleizner îşi dă seama de mica şmecherie, se grăbeşte să urce pe scenă ca să spună ceea ce aşteptau deja toți. Şi anume că Mogens Klinge şi-a luat viața după ce, cu sau fără intenție, a sugrumat femeia în timpul actului sexual. Conferința de presă ar fi putut să se încheie acolo şi nicio sprânceană nu s-ar fi înălțat. Dacă n-ar fi fost faptul că Hesk a obiectat. Nu cred că l-am mai auzit vreodată împotrivindu-i-se lui Sleizner. Însă acum a făcut-o, şi încă în fața camerelor de luat vederi, cu o teorie care se opunea celei a lui Sleizner, că ar putea să fie vorba de încă una sau mai multe persoane. Şi, dacă îl cunosc

bine pe Hesk, n-ar fi suflat o vorbă dacă n-ar fi fost sigur.

— Şi cealaltă persoană, a zis Fareed, vrei să zici că ar putea să fie Sleizner?

— De ce nu?

Dunja a ridicat din umeri.

— Şi de ce să-l omoare pe Klinge?

— Bună întrebare, şi n-aş fi surprinsă dacă o parte din răspuns ar fi ascunsă printre rândurile comunicatului.

— Bine. Dar, dacă pot să spun acum ceva, a zis Qiang şi a aşteptat ca Dunja şi Fareed să se întoarcă spre el. Nimic din asta nu schimbă faptul că toate nu-s decât presupuneri vagi, mai mult sau mai puțin nefondate.

— Ştiu, aveți nevoie de dovezi concrete, a zis Dunja. Însă n-aş fi deloc surprinsă dacă s-ar dovedi că le avem deja.

— Ce, dovezi? Ce vrei să zici?

— În ultima lună nu l-a supravegheat nimeni aşa cum am făcut-o noi. Am adunat informații şi i-am supravegheat până şi cele mai mici mişcări. Am urmărit fiecare pas pe care l-a făcut. I-am ascultat fiecare conversație telefonică. SMS-uri, e-mailuri, i le-am citit pe toate, şi toate sunt aici. Dunja a arătat spre îngrămădeala de computere, ecrane şi hard-diskuri. Problema este că nu ştiam ce să căutăm. Era ca şi cum am fi umblat după acul din carul cu fân, fără să ştim că e făcut din metal, e mic şi ascuțit şi n-are mai mult de câțiva centimetri. Însă acum avem un nume şi un eveniment cu care să lucrăm, iar pe la miezul nopții să sperăm că vom şti mai multe. Aşa că propunerea mea este să petreceți aceste ore revăzând încă o dată tot ce avem. Între timp, eu ies şi încerc să fac rost de un agent de poliție în uniformă drăguț, cu stație de emisie-recepție, şi să mă asigur că sunt în rândul întâi când iese comunicatul.

20

De departe, de dincolo de peretele de sticlă, probabil că arăta stăpân pe situație, cum stătea pe scaun în spatele mesei de lucru şi se uita prin biroul său. „Omul chiar că s-a descurcat bine”, poate că ar fi gândit cei care îl vedeau. „Jan Hesk ăsta.” Însă nimic n-ar fi putut să fie mai înşelător. De fapt, trudea să facă față panicii care declanşa atât de mult acid gastric, încât simțea cum îl roade pe dinăuntru.

Nu aşa şi-a imaginat că va fi prima dată când se va aşeza să lucreze în noul birou, doar al său, cu vedere spre curte şi cu loc pentru canapea şi fotolii. N-a fost niciun strop de plăcere. Nicio ocazie să se lase pe spătar, mulțumit, să-şi suie picioarele pe masă, să tragă în piept mirosul triumfului şi să fie unul dintre cei care se pot considera fără sfială oameni de succes.

El, care în concediu chiar şi-a făcut timp să comande propriul scaun de birou, din piele, dând pe el jumătate din salariul pe o lună. Un scaun care, întâmplător, era exact aceeaşi marcă exclusivă ca al lui Sleizner, cu mica diferență că era un pic mai sofisticat.

Însă nu era momentul să tragă mica manetă de sub scaun şi să se lase pe spate. Nici să se uite pe geam sau la cotoarele cărților de pe rafturi, pe care Lone le aranjase după culoare, sau la afişul înrămat al unei lucrări de Joan Miró de pe peretele opus. Acum toate păreau doar ridicole, şi o parte din el tânjea să se întoarcă în vechiul său spațiu de lucru din mijlocul unui birou comun, printre ceilalți.

Evenimentele recente îl dezechilibraseră cu totul şi, chiar dacă trecuse destulă vreme de când şi-a venit în fire în sala de conferințe, încă nu putea să digere faptul că fusese cu adevărat drogat şi dus în altă parte în mijlocul unei conferințe de presă.

Trecuse prin multe de când era în poliție, însă niciodată nu fusese agresat atât de grav ca acum.

Partea bună era că asta îl determinase, în sfârşit, să i se împotrivească lui Sleizner, ceea ce a făcut ca pentru prima dată să primească din partea şefului ceva care semăna a respect.

Cât despre drogarea lui, Sleizner trăsese concluzia că probabil au fost cei de la PET, şi nu era niciun motiv să nu creadă asta. Însă cum anume se întâmplase, niciunul dintre ei n-avea vreun răspuns. De aceea hotărâse să vadă transmisia conferinței de presă, care era deja online.

Până acum, nu fusese în stare să apese pe triunghiul alb şi să pornească înregistrarea, care dura o oră. Era ca şi cum avea să fie agresat încă o dată.

Pe de altă parte, era greu de evitat. Ştirea despre leşinul lui inundase fluxul ştirilor, iar clipul de douăsprezece secunde în care el s-a lăsat într-o rână şi a căzut de pe scaun devenise viral şi deja avea sute de mii de vizualizări pe YouTube.

Îl văzuse chiar şi el de câteva ori. Nu doar cu acele secunde avea probleme, ci cu toate celelalte. Ceva îi spunea că acolo se petrecuse adevăratul atac.

A luat mouse-ul şi a pus săgeata pe triunghi. Dar n-a reuşit. Ceva din el se împotrivea şi, brusc, arătătorul n-avea puterea să apese pe butonul din stânga.

În loc de asta, a luat legătura de chei şi a cercetat-o la lumina soarelui care venea prin fereastra din spatele său. Nu-i spusese lui Sleizner că era în buzunarul greşit. Atunci era încă amețit după trezire şi şi-a zis că poate, la urma urmei, el însuşi se întâmplase s-o pună în buzunarul greşit.

Dar n-a fost aşa, acum era sigur de asta. Cheile ajunseseră dintr-un buzunar în altul pe când el era leşinat. Cel mai plauzibil era ca ei să fi făcut copii după chei şi n-avea să treacă mult până să înceapă să le folosească.

În orice caz, ei n-au intrat în maşină. Acolo era aceeaşi harababură ca de obicei. Nici prin noul birou nu scotociseră. Ce-i drept, nici nu era acolo nimic mai interesant decât scaunul lui sofisticat.

Mobilul, care era pe masa de lucru, s-a luminat şi a început să zumzăie. Era Lone. Era clar că auzise ştirile şi văzuse clipul cu el. Însă va trebui să aştepte şi să se mulțumească cu un SMS: *N-am timp să vorbesc acum, dar totul e în ordine. Te pup, J.* Atunci i-a picat fisa. Curând după şuieratul care confirma că mesajul şi-a început călătoria.

Mobilul.

Uitase cu totul de el. Era clar că asta caută ei.

Vechea „aripioară de rechin” galbenă.

A luat telefonul şi a sunat-o pe Lone.

„Iată-te”, a auzit vocea ei. „Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat?”

— E în ordine. Totul e bine, a zis el, însă auzea ce crispat sună.

„În ordine? Cum poți să zici că e în ordine, când…”

— Iubito, o să-ți povestesc mai încolo. Totul e în ordine, îți jur. Nu pentru asta te-am sunat.

„Nu, însă pentru asta te-am sunat eu, şi acum vreau să ştiu ce…”

— Lone, putem vorbi mai pe seară? Acum nu vreau decât să asculți şi să-mi răspunzi la întrebări. Bine?

Tăcerea de la celălalt capăt era grăitoare.

„Stai şi îți vezi soțul prăbuşindu-se în mijlocul unei transmisii în direct. Te îngrijorezi şi încerci să suni, dar îți răspunde? Nu, de-abia după câteva ore."

— Iubito, ştiu, şi îți pot explica.

„Nu, acum eu vorbesc, pentru că un lucru trebuie să-ți fie foarte clar. Doar pentru că ai fost promovat, să nu-ți închipui că poți să începi să faci pe şeful şi să-mi dai tu mie ordine."

— Nu, şi nici vorbă să fac asta. Dar acum am nevoie doar să ştiu dacă a venit cineva acasă, a zis el, încercând să ignore proasta ei dispoziție.

„Să vină? Nu, cine ar fi putut fi?"

— Şi ai fost acasă toată ziua, nu?

S-a auzit pe fundal cum Benjamin începe să plângă şi ea se duce să-l ia în brațe ca să-l liniştească.

„Jan, ce faci?"

— Iartă-mă, te rog, răspunde doar. Ai fost acasă toată ziua sau nu?

„Unde altundeva să fiu? Tu nu eşti acasă, şi când mă uit în jur nu e Legoland ceea ce văd."

— Bine, şi ai fost înăuntru tot timpul? Vreau să zic, în casă.

„Hei, ce-i cu interogatoriul ăsta?"

— Nu-i niciun interogatoriu. Nu vreau decât să ştiu dacă ai fost înăuntru tot timpul. Sau dacă la un moment dat ai ieşit şi te-ai dus…

„Of, la dracu'!", a şuierat ea.

„Dacu", s-a auzit cum repetă Benjamin. „Ai zis dacu."

„Tu ce crezi? Ei? Când afară sunt douăzeci şi şapte de grade. Nu, sigur că n-am stat înăuntru tot timpul."

— Bine. Şi unde te-ai dus?

„Ei bine, asta-i o nebunie. Pricepi, da? O blestemată de nebunie."

— Lone, te rog, a zis el, încercând s-o potolească. Înțeleg că toate astea par ciudate şi de neînțeles. Îşi dorea mai mult ca orice să spună adevărul. Însă trebuie să ai încredere în mine şi să-mi spui unde ai fost, sau cât de departe de casă. Dar ar fi speriat-o şi, dacă se întâmpla asta, nu te mai puteai înțelege cu ea. Iar dacă ți-ai aminti când ai ieşit şi cât de mult timp ai fost plecată, ar fi şi mai bine.

„Am ieşit să pun rufele la uscat", a zis ea pe un ton sec, în timp ce

Morten Heinesen intra şi se uita prin noul birou. „Printre care chiloții tăi vechi şi jerpeliți. Era ora nouă şi cincizeci şi opt de minute şi a durat douăsprezece minute şi douăzeci şi şase de secunde.”

I-a făcut semn lui Heinesen să plece şi să-l lase în pace. Însă colegul a clătinat din cap şi a rămas acolo.

„Şi m-am dus cu Benjamin la Adam, dincolo de gardul viu, la ora treisprezece zero şapte. Benjamin a țopăit pe trambulină.”

„Hopa, țopa…”

„Între timp, eu şi Adam am băut cafea la soare şi ne-am distrat de minune timp de două ore şi trei minute, după care am venit acasă la această conversație încântătoare.”

Două ore. Era mai mult decât suficient ca ei să scotocească prin casă şi să găsească mobilul.

„În plus, la ora paisprezece şi patruzeci şi două de minute mi-a oferit o țigară”, a continuat Lone, pe când Heinesen se aşeza pe canapea. „Şi am zis, da, mulțumesc, pentru că am crezut că o merit. Dar acum, după ce am vorbit cu tine, îmi dau seama că ar fi trebuit să iau două.”

Începuse iar. A bănuit deja în primăvară, când i s-a părut că jacheta ei miroase a fum, şi a alungat gândul, considerându-l paranoia. Însă nu era. În ciuda a tot ce făcuseră ca ea să se lase. Toate încercările lui să-i abată atenția de la pofta de nicotină. Toate dățile în care i-a întâmpinat proasta dispoziție cu o îmbrățişare şi o nesfârşită îngăduință.

— Iubito, vreau să te duci în dormitor, la birou.

„Iubito”, a repetat ea batjocoritor. „Auzi tu însuți ce penibil sună?”

— Te rog, fă doar ce îți spun.

„Da, acum sunt acolo. Ce vrei să mai fac? Să țopăi?”

— Vreau să deschizi biroul, să tragi sertarul de sus din stânga şi să vezi ce se află sub teancul de plicuri.

„Un telefon vechi galben, urât. Fericit?”

— Da, a zis el şi a putut, în sfârşit, să dea drumul aerului din piept. Foarte. Îți mulțumesc, iubito. Ne vedem pe seară. S-a auzit un clic şi convorbirea s-a încheiat. Şi eu te iubesc, i-a zis el tăcerii, apoi a lăsat din mână mobilul şi şi-a întors privirea spre Heinesen.

— Ce rost are să ai propriul birou dacă nu poți fi lăsat în pace?

— Din păcate, asta nu poate să aştepte.

Heinesen s-a ridicat.

— Tocmai am luat legătura cu ceilalți din echipă.

— Da? Şi?
— Pistolul, batista, toate fotografiile şi probele. Totul a dispărut.

21

Jadwiga Komorovski stătea la biroul vechi din lemn de nuc. În afara unei lămpi de birou cu picior, din alamă, cu abajur de sticlă verde, pe tăblie mai erau o mapă de birou din piele, un stilou şi o agendă cu foi liniate. Restul suprafeţei era gol.

Nu era prima oară când Fabian stătea pe scaunul confortabil pentru vizitatori, care avea până şi rezemătoarele pentru braţe tapiţate. Însă era pentru prima dată când vedea cum arătau cu adevărat avocata lui Theodor şi biroul ei elegant, care dădea spre portul din Helsingborg.

Aproape toţi avocaţii cu care avusese de-a face de când era în poliţie erau ascunşi în spatele unor vrafuri de dosare şi documente, în mijlocul unei harababuri pline de praf în care nimeni în afara lor nu putea găsi un anumit dosar.

În schimb, aici era curat lună, cu un vag miros de lac de mobilă. La fel de ordonat ca Jadwiga însăşi, care stătea acolo în costumul ei albastru-închis cu bluză petrecută de culoarea fildeşului şi se uita la el cu ochelarii de citit ridicaţi pe părul şaten lăsat liber.

De aceea o angajase? Pentru impresia de control şi exclusivitate. Nu-şi mai amintea. Tot ce se întindea înapoi în timp mai departe de câteva zile devenise ceţos şi impenetrabil. În orice caz, onorariul ei era mare, şi poate că asta îl orbise. Ideea că nu trebuie decât să plăteşti bine ca totul să reuşească şi să fie iar bine.

— Fabian, aşa nu se mai poate, a zis ea ca şi cum el era un elev chemat în cabinetul directoarei. Sper că înţelegi.

— Ceva e dubios. A fost surprins cât de calm sună. Ceea ce ascund ei.

Poate că, pur şi simplu, nu mai avea energie.

Jadwiga şi-a cântărit cu grijă vorbele.

— N-am copii şi probabil nu pot să înţeleg cât de greu trebuie să fie să pierzi unul. Nu aşa ar trebui să fie şi este împotriva tuturor lucrurilor în care credem. Însă e ceva ce înţeleg, şi anume că ceea ce faci n-o să te ajute pe tine, nici pe Sonja sau pe Matilda. Dimpotrivă, pare să fie mai rău. Mult mai rău. Sonja m-a sunat un pic mai devreme azi şi mi-a spus că…

— Ştiu, i-a tăiat vorba Fabian. Aşadar, trebuie, pur şi simplu, să renunţ şi să-i las să scape nepedepsiţi? Asta vrei să zici? Să-şi vadă de vieţile lor ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Nepedepsiți pentru ce anume?
— Pentru faptul că mi-au luat fiul. Că l-au brutalizat şi l-au frânt, aşa că în cele din urmă el…
A tăcut. Cuvintele erau încă prea dureroase.
— Fabian.
Ea s-a aplecat peste birou şi i-a dat o batistă, pe care el a luat-o, cu toate că n-avea nevoie.
— Am luat legătura cu cei de aici, sau, mai degrabă, ei au luat legătura cu mine de la vizita ta neanunțată de mai devreme, şi, crede-mă, nu ascund nimic.
— Şi atunci de ce nu ne-a spus nimeni că a fost ținut la izolare?
— Ne-au spus, Fabian. Am asta şi pe e-mail, dacă nu mă crezi.
A tras un sertar al biroului, a scos din el un e-mail printat şi i l-a pus în față.
— Am primit asta pe 27 iunie şi spune de agresiunea din sala de mese şi că au hotărât să-l pună câteva zile la izolare.
— Şi de ce nu mi-ai spus nimic despre asta?
— Ți-am spus. Dar singurul lucru la care ai reacționat a fost agresiunea. Am auzit cât de supărat erai pe el, şi dezamăgit. De cum ai auzit asta, ai văzut roşu în fața ochilor şi n-ai mai fost în stare să prelucrezi nimic altceva. Încă am discuția, dacă nu mă crezi. După cum ştii, înregistrez totul.
Era ca şi cum memoria i-ar fi devenit opacă. Nu-şi putea aminti nimic din ce spunea ea. Într-un fel, voia să asculte acea discuție. Să audă dacă a fost cu adevărat aşa de plin de furie, încât n-a ascultat ce spune ea. Dar nu putea, nu putea decât să clatine din cap.
— Dar Theodor, atunci? De ce n-a zis nimic când l-am vizitat?
— Au fost multe lucruri pe care nu le-a spus. Mai ales celor în care n-avea încredere.
Fabian s-a uitat în sus şi i-a întâlnit privirea.
— Îmi pare rău, a sunat a critică, a continuat ea. Intenția n-a fost deloc asta. Nu mi-a spus nici mie nimic.
— Dar eu sunt tatăl lui. Dacă nu putea să aibă încredere în mine, atunci în cine?
— Asta încerci să faci? Să-i arăți că poate avea încredere în tine?
— Nu încerc decât să aflu ce s-a întâmplat. Cu adevărat.
Jadwiga Komorovski şi-a întors privirea de la el şi nu şi-a mai reținut oftatul.

— Da, n-ai decât să oftezi cât pofteşti. Însă eu, împreună cu unul dintre cei mai buni medici legişti din Suedia, am examinat toate rănile şi vânătăile de pe trupul lui, mai ales de pe scalp, şi toate arată că el a fost cel bătut şi n-a făcut altceva decât să încerce să se apere.

— Deci, vrei să zici că ne mint de la obraz.

— N-ar fi prima oară.

— Dar de ce? Ce motiv ar avea să mintă în această privință? Vreau să zic, oricum el s-a sinucis. Şi în ce priveşte semnele de pe trupul lui, nu-i foarte ciudat că a primit şi el nişte lovituri după ce l-a agresat pe celălalt deținut, nu? Sau poate şi le-a provocat singur? Poate că el s-a izbit cu capul de pereți până i s-a prins în păr cojița colorată? Comportamentul autodistructiv nu e neobişnuit la cineva aflat la izolare.

Fabian a clătinat din cap.

— Dacă tot restul celor spuse de ei ar fi fost adevărat, poate că aş fi reuşit să fiu de acord. Dar nu acum, nu cu toate perdelele de fum.

— Nu pricep despre ce perdele de fum vorbeşti.

— Ca, de exemplu, unde s-a sinucis. Ei susțin că în celula sa. Întrebarea este cum explică piuneza din palma lui? Sau faptul că Einar Greide a constatat la autopsie că semnele din jurul gâtului n-aveau cum să fie lăsate de fâşii de cearşafuri împletite. Dacă e să-l crezi, e mai probabil că s-a spânzurat cu un cablu electric. Însă nu există aşa ceva în celula lui obişnuită. Există, totuşi, în încăperea în care a fost izolat şi unde, apropo, la fel ca pe pereți, au dat cu vopsea verde pe cablul care duce la lampa de pe tavan.

Jadwiga s-a gândit o vreme şi, în cele din urmă, a încuviințat din cap.

— Da, poate că ai dreptate. Poate că la izolare s-a sinucis, nu în celula lui.

A ridicat mâinile în aer.

— Şi apoi ajungem la întrebarea ta, a zis Fabian. De ce să mintă în această privință?

— Fabian, poate că ai uitat, însă eram acolo ieri când ai mers să-l identifici şi te-ai apucat dintr-odată să interoghezi personalul. Eram acolo şi am văzut cum i-ai presat şi ai vrut să ştii exact cum a procedat el.

— Da, aşa am făcut. Şi chiar este atât de ciudat?

— Deloc. Dar poate că ar fi trebuit să întrebi pe cu totul altcineva. Pe cineva care ştia exact ce s-a întâmplat, nu doar bâjbâia după cel mai plauzibil scenariu ca să te liniştească.

— Hai să zicem că aşa este. În acest caz, de ce nu recunosc acum că mi-au dat informații greşite şi nu-mi spun cum a fost cu adevărat, în loc s-o țină în continuare cu minciuna?

— Fabian, ştiu şi eu? Poate din cauză că ai fost atât de dur şi nu le-ai dat de ales.

— Aşadar, e vina mea că ei mint? Nu pentru că vor cu adevărat să ascundă faptul că nu l-au pus într-o celulă de izolare reală, ci într-o debara mare cu rafturi fixate în perete, ca el să poată ajunge la cablul electric de pe tavan? Asta zici? Că ei n-au nimic de ascuns şi că în realitate eu sunt problema?

A văzut asta în ochii ei. Răspunsul. Mult înainte ca gura ei să înceapă să se mişte.

Când au venit cuvintele, el deja pleca.

22

Jan Hesk Hade nu mai auzise de aşa ceva. Când era pierdută sau dispărea vreo probă dintr-o investigație, în cele mai multe cazuri era dintr-o neglijență a etichetării, şi dacă îți luai destul timp ca să cauți, de obicei o găseai, doar că pe raftul greşit.

Cu ce se confruntau acum era cu totul altceva. Aici, cineva din afară intrase atât în sediul poliției, cât şi în morgă, şi luase toate probele din investigația lor.

Vestea l-a izbit în față ca o lovitură de pedeapsă când i-a spus Heinesen. Dar, în loc să se tăvălească prin iarbă şi să se ghemuiască în poziție fetală plângându-şi de milă, el s-a înfuriat. El, care aproape niciodată nu se supăra, a fost brusc mânios şi a simțit că acum s-a săturat. Acum s-a săturat de afurisita asta de treabă.

A frânat şi a parcat în fața casei, pe Japanvej, a oprit motorul şi a ieşit din maşină. Nu mai exista niciun motiv să parcheze altundeva şi să pretindă că ei nu-l țin sub observație. Sigur că ştiau unde locuieşte el.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să adune echipa şi s-o pună la curent cu ultimele evenimente. De data asta n-a mai lăsat nimic deoparte, le-a spus tot, de la mobilul pe care l-a găsit în casa lui Mogens Klinge până la cei doi bărbați care l-au urmărit şi poate chiar l-au drogat.

A fost o mişcare riscantă, care ar fi putut să-i explodeze în față, dat fiind că, în afară de Heinesen, nu-l cunoştea pe niciunul destul de bine ca să ştie că poate să aibă încredere în ei. Dar ori mergea, ori nu. Asta nu era ceva ce ar fi putut face singur. Avea nevoie de ei, şi de îndată ce i-a făcut să înțeleagă asta, spiritul de echipă pe care-l căutase întotdeauna s-a manifestat, în sfârşit.

Gata cu marcarea teritoriului şi permanenta punere sub semnul întrebării a rolului său de conducător. Dintr-odată, fiecare era conştient de rolul lui, ca şi cum niciodată n-ar fi făcut altceva decât să lucreze împreună.

A aruncat o privire în spate şi a văzut o femeie care venea cu un cărucior şi un bărbat în vârstă cu un şoricar care făcea pipi pe un stâlp, apoi şi-a continuat drumul spre casă.

Căzuseră de acord că e destul ca el să schimbe încuietorile casei, şi ca de acum încolo, în măsura posibilului, să țină şedințele în afara sediului poliției. Heinesen, după un pic de insistență, le pusese la dispoziție

apartamentul său din Christianshavn şi acum conducea activitatea de mutare acolo a celor mai importante lucruri.

Cât despre eşantioanele şi probele dispărute, unele erau pierdute definitiv, însă altele puteau fi recuperate. Noile dovezi aveau să fie etichetate intenționat greşit, conform unui cod propriu, răspândite şi depozitate pe alte rafturi, printre anchete încheiate.

Dar mai important decât orice era mobilul, în care îşi puneau cele mai mari speranțe. „Aripioara de rechin” galbenă.

De cum îl puneau din nou în funcțiune şi reuşeau să analizeze amănunțit conversațiile prin SMS-uri, ar fi trebuit să aibă destule indicii ca să-şi continue munca.

În plus, era extrem de interesant numărul de mobil al lui *Contact1*. Până acum aveau doar primele patru cifre, 26 58. Dacă ar putea obține ultimele patru cifre, ar avea în sfârşit un capăt de fir de care să tragă.

A intrat în hol şi a încuiat uşa, atât încuietoarea obişnuită, cât şi cea pentru care era nevoie de cheie şi din interior. Asta nu i-ar fi împiedicat pe ei să intre cu dublurile cheilor lui. Însă erau puține şanse ca ei să intre în casă când erau acolo el şi restul familiei. În plus, lăcătuşul promisese că vine într-o oră.

În drum spre bucătărie a simțit mirosul sosului cu carne tocată care fierbea la foc mic. Nu băgase nimic în gură toată ziua, şi o porție zdravănă de paste, carne şi ketchup era exact ceea ce-şi dorea.

— Bună, i-a zis lui Lone, care golea oala cu paste într-o strecurătoare. Ce bine miroase!

— Trebuie să-ți faci singur ceva de mâncare, a zis ea şi a pus pastele înapoi în oală. N-aveam cum să ştiu când ai de gând să vii acasă.

— Nu, sigur că nu. Cum ai fi putut să ştii, a zis el şi a observat că masa de cină era aşternută doar pentru trei. Dar nu-i nicio problemă. Nu-ți face griji pentru mine. Încă nu mi-e prea foame.

— Atunci e bine. Cu alte cuvinte, toată lumea e fericită.

Asta spunea ea întotdeauna când era sătulă de propria viață şi, mai ales, de el. „Dar ce drăguț că suntem aşa de fericiți! Merităm felicitări”, putea ea să izbucnească într-un sarcasm usturător, şi orice ar fi făcut el, indiferent cât de mult ar fi încercat, cearta nu putea fi ocolită.

Însă de această dată n-avea de gând să se ducă la ea, s-o ia în brațe şi s-o întrebe care e problema. Pe de o parte, pentru că ştia exact care este; pe de alta, pentru că n-avea nici timp, nici energie pentru o ceartă zdravănă.

În loc de asta, a împăturit muşamaua, a apucat tăblia şi a tras masa pe podea, făcând paharele şi farfuriile să zdrăngănească.

— Dar, Dumnezeule mare, ce faci?

— Nimic. Trebuie doar să urc în pod.

— Acum? Tocmai ne aşezăm la masă.

— Am înțeles asta, şi puteți la fel de bine s-o faceți şi aici, a zis el şi a mutat acolo scaunele, apoi s-a dus la debara şi a luat tija de metal cu cârlig.

— Jan, vreau să-mi explici ce anume…

— Nu acum, iubito. N-am timp. Dar îți promit să-ți povestesc după ce se termină toate astea, bine?

— Bine, dar…

— Am zis după aceea, a întrerupt-o. Nu acum.

A prins cu cârligul inelul trapei din tavan şi a tras până ce s-a lăsat în jos şi, ca întotdeauna când trecuse o vreme de la ultima urcare în pod, a căzut un pic de pământ şi pietriş când s-a desfăcut scara.

— Linişteşte-te, am eu grijă, a zis el urcând. Promit să fac curățenie.

— Multe mai promiți zilele astea, s-a auzit vocea lui Lone de dedesubt. Marea cu sarea. Ca Legoland. Îți aminteşti? Şi asta ai promis!

Însă el era concentrat pe haosul care îl înconjura în pod. Peste tot zăceau saci de plastic negri cu haine care nu aveau să mai fie purtate niciodată, împreună cu cutii pentru mutat, rachete de tenis vechi, schiuri de fond, vrafuri de jocuri de societate şi o grămadă de alte ciurucuri care nu ştia de unde proveneau.

De câțiva ani plănuia să-şi petreacă un weekend curățând şi aranjând totul aici, sus. S-a gândit chiar şi să închirieze un container, să se debaraseze de toate dintr-o mişcare şi să pornească de la zero. Singurul lucru care l-a împiedicat a fost faptul că ştia cum o să reacționeze Lone.

Aşadar, într-un fel, ei trebuia să-i mulțumească atunci când, după cinci minute, i-au căzut ochii exact pe cutia pe care o căuta. Pentru că iat-o acolo. Sub un vraf de cutii, având scris pe ea *De la birou + Amintiri.*

A ridicat-o dintre celelalte cutii, a dus-o pe culoar şi a deschis-o.

Deasupra erau două dosare pe care scria *Economii 1* şi *2*, iar sub ele erau câteva suluri de hârtie de fax nefolosită, o colecție de creioane tocite, calupuri de Post-it, precum şi o cutie de lemn vopsită în roşu, încuiată, pe care o făcuse el însuşi la tâmplărie când era elev. Însă nu căuta nimic din toate astea, ci cablul negru care se ițea din vraful de fotografii vechi, dischete şi alte cabluri. A tras de el cu grijă să nu-l rupă şi a scos

încărcătorul vechiului său telefon mobil Ericsson.

— Ei bine? Ai găsit ceea ce era atât de al naibii de important că nu putea să aştepte? a întrebat Lone când el a strâns scara pliantă.

— Da, am găsit.

A întins mâna în care ținea încărcătorul pentru mobil.

— Mulțumită ție, iubito.

S-a dus la ea şi a sărutat-o pe obraz, apoi şi-a continuat drumul spre dormitor.

— Şi podeaua? a strigat ea. Nu trebuia să cureți după tine?

— De îndată ce termin cu asta, a strigat el şi s-a aşezat la biroul cu rulou care era deschis.

A tras sertarul din stânga şi a ridicat vraful de plicuri, descoperind că nu era acolo nicio „aripioară de rechin” galbenă. Nu erau decât câteva timbre, o gumă de şters şi un sul de bancnote străine.

Panica ar fi trebuit să fie deja acolo. Însă nu era. Poate că s-a întâmplat doar ca Lone să pună mobilul printre teancurile de facturi, sau, de ce nu, în spatele computerului. De-abia după ce a scotocit prin toate colțişoarele biroului a început panica să se manifeste.

— Lone, a strigat, şi îşi auzea disperarea. Lone! Ce ai făcut cu mobilul? S-a uitat prin dormitor. Nu-l găsesc!

Fuseseră ei aici, totuşi? S-a aplecat şi a căutat pe podea sub birou şi printre hainele trântite pe scaun. Chiar să fi venit ei aici după ce a vorbit cu Lone la telefon? A scotocit prin coşul de gunoi care dădea pe dinafară şi, în cele din urmă, l-a întors cu fundul în sus. În cazul acesta, însemnă că trebuie să-i fi ascultat telefonul şi au ştiut exact unde este.

— Lone! Vrei să-mi răspunzi? a continuat el întorcându-se în bucătărie. De ce nu răspunzi când te strig?

— La ce să răspund? Lone a pus pe masă sticla cu ketchup. Cu ce mă pisălogeşti acum?

— Mobilul, la dracu’! a zbierat el. Pentru care te-am sunat!

— Doamne, ce mai urli! Potoleşte-te!

— De care ai zis că e în birou!

Ea s-a întors cu spatele.

— Katrine şi Benjamin! La masă! E gata cina!

— În orice caz, acum nu-i acolo, aşa că întreb unde este!

— Nu ştiu. Lone a ridicat din umeri. Nu mă-ntreba pe mine.

— Pe cine naiba altcineva să întreb?

— Katrine şi Benjamin! La masă!

— Hei?

A prins-o de braţe şi a răsucit-o spre el.

— Pe cine mama dracului să întreb dacă nu pe tine?

— Nu ştiu ce-i cu tine. S-a smuls din strânsoarea lui. Însă dacă nu te potoleşti imediat, iau copii şi plec, de îndată ce mănâncă ceva. Cât despre casă, părinţii mei sunt cei care au depus garanţia şi au plătit contribuţia în bani lichizi, aşa că până luni trebuie să-ţi faci bagajele. N-ai fost niciodată prea interesat de copii, aşa că ar trebui să-ţi ajungă câteva ore în fiecare al doilea weekend.

— Iar te-ai dus pe furiş să fumezi acasă la Adam ăla? Da? Asta nu vrei să recunoşti? Şi cât timp ai lipsit de data asta? O oră? Două?

Lone a clătinat din cap fără să-şi ia privirea de la el.

— Nu ştiu dacă pricepi cât de aproape eşti acum de limită. Dar nu, n-am fost la Adam. Eu şi Benjamin am fost să facem cumpărături pentru cină şi în drum spre casă am stat o vreme pe terenul de joacă. După aceea am spălat rufe, am dereticat şi am dat cu aspiratorul înainte să vii tu şi să faci iar mizerie, şi am gătit cina. Şi acum, că tot ne-am luat unul pe altul la întrebări, nu te sfii să-mi spui de ce dintr-odată e aşa harababură prin lenjeria mea. Katrine şi Benjamin! Dacă nu veniţi în clipa asta, mănânc fără voi!

— Iubito, ce harababură?

Nu mai era nicio îndoială. Fuseseră aici.

— „Iubito”? N-am trecut de câţiva ani de faza asta?

— Lone, nu caut gâlceavă.

Au intrat în casă folosind dublura cheilor lui şi au reuşit să găsească mobilul. Şi acum dispăruse. Singura şansă de vreo lămurire în toată încâlceala asta le alunecase printre degete.

— Nu? Nu faci decât asta de câte ori vii acasă.

Hesk şi-a tras un scaun, s-a aşezat, şi-a turnat apă într-un pahar şi l-a golit dintr-o suflare.

— Singurul lucru despre care e vorba e acel mobil, şi pe când erai la cumpărături şi pe terenul de joacă ei trebuie să fi… S-a întrerupt şi a amuţit în clipa în care Benjamin a intrat în bucătărie. Dar… Panica, agitaţia şi întreaga impresie că totul era pierdut au dispărut brusc. Iată-l!

— Ce anume? a zis Lone.

— Mobilul pe care l-am căutat tot timpul ăsta.

— A, asta. Benjamin nu l-a mai lăsat din mână după ce ai sunat şi te-ai jucat de-a Gestapoul prima dată. E singurul lucru care îl face să stea liniştit.

— Oh, ce bine! A râs şi s-a ridicat în picioare. Benjamin îl salvase. Extraordinar! Dacă nu l-ar fi luat cu el pe terenul de joacă, cu siguranță ar fi dispărut. Însă acum trebuie să-i dai lui tati înapoi telefonul. S-a dus la Benjamin şi a întins mâna. Poate tati să-l ia acum înapoi?

— Nu. Al meu.

Benjamin şi-a dus mâna la spate.

— Nu, Benjamin, de fapt e al lui tati.

A râs din nou şi a încercat să rămână cât mai calm.

— Nu lui tati. Numai meu.

Benjamin a clătinat din cap, şi până la urmă lui Hesk nu i-a mai rămas decât să prindă brațul fiului său şi să-i smulgă mobilul din mână.

— Nu lua fon meu! Nu fon meu. Tati luat fon meu.

Benjamin a fugit plângând la Lone, care l-a luat în brațe şi a început să-l mângâie.

Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să-i lase în pace, de aceea s-a întors repede în dormitor, a închis uşa, a dat deoparte mormanul de haine de pe scaun şi s-a aşezat cu mobilul. Apoi a vârât încărcătorul în placa de distribuție din spatele computerului, a suflat nisipul de pe telefon şi a conectat cu grijă încărcătorul. În cele din urmă, a apăsat butonul roşu ca să-l pornească.

La început nu s-a întâmplat nimic.

Apoi tot nimic.

Ecranul rămânea stins.

Cu toate că reuşise să mai sufle câteva fire de nisip şi verificase că e intact cablul.

Cu toate că a mai făcut o încercare cu butonul roşu mai mult de un minut.

Mobilul era mort.

Peste câteva secunde l-a prins îndoiala. Ca şi cum hotărârea sa atât de fermă să-i dea de cap investigației nu era decât un strat de lac subțire, care crăpa la cea mai mică solicitare.

Apoi ecranul s-a luminat, în sfârşit. Ca şi cum ar fi vrut să-l țină în şah ca să vadă cât rezistă înainte să se prăbuşească.

Erau în telefon multe lucruri pe care le puteau găsi şi analiza, însă acum nu era decât unul singur pe care îl căuta.

Numărul lui Contact1.

După câteva clicuri în lista de adrese a mobilului a putut să adauge ultimele patru cifre, 89 32. Apoi şi-a luat propriul mobil şi l-a sunat pe Morten Heinesen.

„Salut”, s-a auzit vocea lui Heinesen după ce a sunat doar o dată. „Cum merge?”

— Bine, până la urmă, după oarece peripeții, a zis el, pe când auzea cum sună cineva la uşă. Iubito, deschizi tu? a strigat el spre bucătărie. Scuze, a venit lăcătuşul. Cum e la voi?

„Te aşteptam doar pe tine. Torben s-a conectat şi tocmai a început un tunel VPN, aşa că nu ne mai trebuie decât numărul.”

— 26 58 89 32.

„26 58 89 32”, a repetat Heinesen, şi pe fundal s-a auzit cum Hemmer repetă şi el. „Dar ştii, e ceva la care m-am gândit”, a zis Heinesen, în timp ce soneria se auzea în continuare. „Toată mişcarea asta. Chiar e o idee atât de bună să nu informăm…”

— Iubito! a mai strigat el o dată, fără să capete niciun răspuns. Morten, trebuie să închid. Te sun eu.

„Bine, înțeleg. E în ordine. Ne auzim de îndată ce termini.”

Hesk a încheiat convorbirea şi a ieşit repede din dormitor.

— N-auzi că sună la uşă? a zis el trecând pe lângă masa la care stătea Lone cu copiii şi mâncau.

— Ba da, însă, după cum vezi, stăm la masă, şi nimeni dintre noi n-aşteaptă musafiri.

A ajuns în hol, a descuiat, apoi a deschis uşa şi s-a oprit în mijlocul mişcării când a văzut cine este.

— Iată-te. Da’ mult timp ți-a mai trebuit.

Sleizner a adăugat, cu unul dintre zâmbetele sale tipice:

— Sper că nu vă deranjez.

23

Heinesen tocmai pusese în dormitor modelul navei Slave 1 din *Star Wars* când a auzit-o pe Julie Bernstorff din living.

— Torben, nu-i casca lui Bobby ăla?

S-a dus repede înapoi şi a văzut că ea luase casca numerotată de pe raft.

— Cum îl cheamă? A, da, Bobby Fett. Nu-i aşa?

Şi-a pus casca pe cap şi s-a răsucit spre el.

— *Hello, my name is Bobby, and I'm a robot*[20].

— Bobba Fett, a corectat-o el. Şi aş prefera s-o pui la loc.

— O! *Sorry.*

Julie şi-a scos-o şi i-a dat-o lui Heinesen, care a pus-o cu grijă la locul ei de pe raft.

— Ce, aşadar e valoroasă? Pot să întreb cât costă?

— Destul, dacă te gândeşti că e intactă şi are în interior autograful lui Jeremy Bulloch. Aşadar, nu Temuera Morrison, ci actorul original.

Julie a încuviinţat.

— Aşa că nu poţi s-o iei cu tine atunci când eşti pe afară şi vă jucaţi prin pădure costumaţi.

— Cafea sau ceai? a zis el ca să schimbe subiectul.

— Ceaiul e perfect. Mulţumesc.

— Iar eu aş fi bucuros de o cafea, dacă nu-i prea mare deranjul, a zis Hemmer, care stătea pe canapea şi lucra la laptopul ţinut pe genunchi.

— Sigur. Nicio problemă.

Heinesen s-a dus în bucătărie, a pus la fiert o oală cu apă şi s-a aşezat la masă, aşteptând să fiarbă.

Nu erau aici decât de vreo oră, dar se simţea deja epuizat. Ce-i drept, nu avusese mai multe vizite decât putea număra pe degetele de la o mână în cei aproape treizeci de ani petrecuţi în micul apartament cu trei camere de pe Overgaden Oven Vandet din Christianshavn. De trei ori, mama sa venise nepoftită, iar când a împlinit patruzeci de ani, acum opt ani, i-a invitat la cină pe Anders, Frank şi Lars. Şi în seara asta erau Torben şi Julie.

Dacă nu i-ar fi cerut-o direct Hesk, nu s-ar fi oferit niciodată să deschidă uşa casei sale. Dar nu voia să fie o piedică şi, dat fiind că situaţia în care se aflau era indiscutabil neobişnuită, cu probele dispărute şi tot restul, poate că nu era aşa de ciudat că trebuia ca ei să facă lucruri neobişnuite.

Totuşi, nu-i plăcea. Avea tabieturile sale şi trebuia să nu se abată deloc de la rutină ca să funcționeze, iar ce făceau acum era împotriva tuturor lucrurilor în care credea. Dacă ar fi putut hotărî el, l-ar fi informat măcar pe Sleizner de noile lor inițiative, acoperindu-şi astfel spatele, lucru pe care l-a propus, şi nu o dată. Însă Hesk insistase să nu fie implicat nimeni din afara echipei şi, chiar dacă înțelesese argumentul că exista probabil o scurgere de informații, nu putea să vadă asta altfel decât ca pe o inutilă luptă de cocoşi în care n-avea niciun chef să fie implicat.

De fapt, era tot mai îngrijorat că Hesk e pe cale să ajungă la ananghie. Nu încăpea îndoială că e gata de orice ca să facă ancheta să înainteze, şi nu-l mai văzuse niciodată pe Hesk atât de implicat ca acum. Însă, dacă îl cunoştea bine pe Sleizner, veştile n-aveau să cadă pe teren fertil când ajungeau la el, ceea ce avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu, şi nu putea decât să spere că Hesk ştie ce face.

Dar, oricum, faptul că nu-şi informau superiorii era o evidentă încălcare a regulilor. N-are nicio importanță ce crezi despre reguli sau cât de bune îți sunt intențiile. Marea lor majoritate există cu un motiv şi dacă începi să le forțezi, să le denaturezi sau să le ocoleşti, asta poate să pară o idee bună pe moment, dar tot în catastrofă se termină.

Când apa mai avea câteva grade până la punctul de fierbere, a turnat-o în două ceşti, una cu nes şi alta cu un pliculeț de Earl Grey, şi s-a întors în living, unde Julie scrisese numărul de mobil *26 58 89 32* cu cerneală neagră în partea de sus a unui bloc de desen mare şi acum desena săgeți către câteva pătrate în care era scris, printre altele, *furnizorul de rețea, numărul cartelei SIM, retailerul, cartelă preplătită* şi la sfârşit, *identitate.*

Înainte de asta, se pare că ea avusese timp şi să-şi facă de lucru cu colecția lui de figurine din *Star Wars* şi să le schimbe locurile lui Greedo şi Bossk pe raft. De parcă el n-ar fi putut observa.

— Morten, ce crezi despre asta? a zis ea cu un zâmbet fericit când a pus ceştile pe măsuța de cafea.

— Vrei să zici, dacă numărul nu mai este activ, a zis el şi a hotărât să pretindă că nu s-a întâmplat nimic.

— Da, pentru că, de fapt, nu cred că ar trebui să ne bazăm pe asta, şi mai cred că, dacă am putea obține numărul cartelei SIM, am putea, cu ajutorul companiei de telecomunicații, să sunăm oriunde…

— Însă nu va fi nevoie, i-a tăiat vorba Hemmer şi a ridicat privirea de pe ecran. Nu numai că numărul e activ. Mobilul mai e şi deschis.

24

— Scuze. N-am vrut să deranjez, a spus Sleizner intrând în hol. Dar s-a nimerit să trec pe aici şi m-am gândit că am putea vorbi un pic după tot ce s-a întâmplat azi.

— Bine, a zis Hesk încuviinţând din cap. Ne-ai nimerit exact la masă, dar nu-i nimic. Asta poate să aştepte.

— Minunat. Sleizner a intrat în bucătărie şi le-a făcut semn cu mâna lui Lone şi copiilor. Salut.

— Salut, a zis Lone, cu ochii la paharul cu apă.

— Mami, cine e? a zis Benjamin.

— Şeful lui tati.

— Ce-i aia şef?

— Vezi-ţi de mâncare.

— Mă cheamă Kim. Sleizner s-a aplecat ca să ajungă la înălţimea ochilor băieţelului. Dar e adevărat ce ţi-a zis mami. Sunt şeful tatălui tău, ceea ce înseamnă că eu îl dirijez când e la lucru. Întocmai aşa cum face mami a ta când el e acasă. A râs şi s-a întors spre Hesk. Tu ce zici, Jan? Ai ceva de spus în propria casă, sau nevasta e cea care hotărăşte?

— Ăăă… păi, noi…

— În orice caz, ea nu pare să creadă că tu ar trebui să ai parte de cină azi. Sleizner s-a întors spre Lone. Bătrânul s-a îngrăşat? De aceea l-ai pus la regim?

— Ai spus că vrei să vorbim, a zis Hesk.

Sleizner a încuviinţat din cap, şi-a rotit privirea prin bucătărie şi s-a întors spre Hesk.

— Dar preferabil undeva unde să nu fim deranjaţi.

Hesk a încuviinţat şi l-a condus pe Sleizner mai departe prin casă.

— Ce drăguţ e aici!

Sleizner s-a uitat în jur şi şi-a vârât capul în dormitor.

— Poate cam dezordine, după părerea mea. Dar altfel, grozav. Sau, cum se zice acum? Are potenţial.

— Putem sta aici.

A închis uşa livingului în spatele lui Sleizner şi s-a aşezat pe marginea canapelei, cu toate că de obicei stătea în fotoliu.

Sleizner s-a uitat în jur, apoi s-a aşezat în fotoliu şi a început să răpăie cu

degetele pe rezemătoare, ca şi cum i-ar fi aparținut.

— De fapt, cred că n-am mai fost niciodată aici, a zis în cele din urmă şi a continuat să scotocească în jur cu privirea. Dar poate că n-ai făcut o petrecere de casă nouă.

— Ba da, însă au fost doar prietenii cei mai apropiați.

— Desigur. Sleizner a încuviințat din cap. Cu o casă atât de mică, trebuie să stabileşti prioritățile.

Încă un moment de tăcere. La fel de insuportabil.

— Apropo, vrei ceva de băut? a zis Hesk, mai ales ca să spargă liniştea.

— Ei bine, de ce nu? Dacă nevasta n-are nimic împotrivă.

Hesk s-a ridicat şi s-a dus la uşă.

— Ce vrei să bei?

— N-ar fi rea deloc o bere. E sâmbătă, la urma urmei.

S-a repezit în bucătărie să ia două beri. Însă nu era decât Tuborg Grön, aşa că s-a dus repede mai departe, la frigiderul din cămară. Exista probabil o explicație bună a faptului că simțea că nu-i poate da o Tuborg obişnuită, sau un pahar cu apă şi o felie de lămâie. Însă analiza trebuia să mai aştepte.

Când s-a întors, Sleizner stătea lângă bibliotecă şi cerceta şirurile de cotoare de cărți.

— Mulțumesc.

Sleizner a luat sticla şi s-a uitat la eticheta cu Nørrebro Bryghus înainte să ia o înghițitură.

— Mmm, o bere cu adevărat bună nu pică niciodată rău. Apropo, le-ai citit pe toate?

A arătat cu capul spre şirurile de cărți.

— Nu, mai ales Lone citeşte, a zis el şi a gustat berea.

— Şi la mine, la fel. Sleizner a băut iar. Nu pricep cum poți da gata o carte de câteva sute de pagini când ai serviciu, familie şi toate celelalte obligații. Ultima dată când am citit ceva din scoarță-n scoarță a fost când, în tinerețe, m-am silit să citesc trilogia *Stăpânul inelelor.*

— N-am ştiut că-ți place ficțiunea.

— Nici eu n-am ştiut. Mi-a luat toată vacanța de vară, şi niciodată nu m-am bucurat atât de tare că începe şcoala. Tu ai citit-o?

— Nu.

— N-ai pierdut nimic. Ştiu că este considerată absolut uimitoare şi printre cele mai bine scrise vreodată. Însă, după părerea mea, pare un pic… cum să zic… scrisă în pripă. Gândeşte-te doar că devii invizibil de îndată

ce-ți pui Inelul Puterii. Sleizner a luat o înghițitură de bere. Adică, zău aşa. Nu putea fi un pic mai creativ? Uite, de exemplu, *Omul invizibil,* a fost scris probabil în secolul al XIX-lea. Aici putem vorbi despre ceva care îşi depăşea epoca. Şi n-a reuşit nimeni până acum să-mi explice cum poate fi cineva atât de prost ca Frodo, să-şi pună inelul a doua, a treia şi a patra oară când ştia că în câteva secunde apar călăreții negri. Dar la naiba cu asta. Nu-i motivul pentru care sunt aici. Hai, noroc!

A ridicat sticla şi s-a întors în fotoliu.

Hesk s-a aşezat pe canapea şi a văzut că încercarea căznită a lui Sleizner de a fi jovial a fost înlocuită cu seriozitatea.

— Am auzit ce s-a întâmplat cu probele tehnice. Sleizner şi-a ridicat privirea drept în ochii lui. E o blestemăție, însă, din păcate, nu pot spune că sunt prea surprins. Aşa lucrează ei.

A oftat şi a sorbit din bere.

— Ce anume nu vor să găsim? a zis Hesk în momentul în care mobilul său a început să sune.

— Păi, cine ştie?

Sleizner a ridicat din umeri.

Hesk a văzut că e Heinesen şi a respins apelul.

— Însă e ceva ce ştiu, a continuat Sleizner. Şi anume că trebuie să găsim acel lucru. Pentru că, dacă e ceva care mă scoate din pepeni, e să vină cineva şi să urineze pe teritoriul meu.

Mobilul s-a luminat din nou şi a început să vibreze, dar oricât de mult şi-ar fi dorit să răspundă, trebuia să aştepte.

— Pricepi ce zic, Jan?

Hesk a încuviințat, chiar dacă nu-i ascultase toate vorbele.

— Ceea ce s-a întâmplat azi a depăşit orice limită, într-un fel mă simt complice şi vreau să-ți cer iertare că m-am vârât în conferința ta de presă şi am înrăutățit lucrurile. Zău că nu asta era intenția mea.

— E în ordine.

— Nu, nu e. Dar probabil o să mă deprind cu faptul că tu eşti la cârmă. Însă nu doar pentru scuze sunt aici. Mai presus de toate, vreau să mă asigur că nu eşti pe cale să arunci prosopul în ring.

— De ce să fac asta?

— Păreai cam zdruncinat şi, cum să zic, plin de îndoieli despre toate când te-am găsit în sala aceea de şedințe. Şi crede-mă, nu mi-e deloc greu să înțeleg de ce. Am simțit exact acelaşi lucru. Sunt în mişcare forțe mari.

— Cum vrei să mergem mai departe?
— Jan, e ancheta ta. Nu a mea. Însă, dacă aş fi în locul tău, m-aş uita în spate, mai bine o dată în plus decât o dată în minus. Şi, că veni vorba, ai văzut vreun semn că au fost aici, în casa ta?
— Nu. Răspunsul a venit fără ca el să se fi gândit şi n-a avut încotro, l-a însoțit de o clătinare a capului. Nimic.
— Ce bine! Acum, nu ştiu dacă au reuşit să ia toate probele sau a mai rămas ceva valoros. Dar, oricum, cred că trebuie să ne aşteptăm să se întâmple din nou, dacă n-avem grijă. De aceea vreau să iei asta.
Sleizner a pus pe măsuța de cafea o cheiță de culoarea alamei şi a împins-o spre Hesk.
— E de la seiful din biroul meu. Ştii tu, care e încastrat în perete, lângă fişier.
Hesk a încuviințat.
— Din păcate, nu e frigorific, aşa că nu pot fi puse probe organice. Însă toate celelalte, în afară de cazul în care sunt prea voluminoase, pot fi puse.
— Şi nu avem cheia lui decât tu şi eu?
— Desigur. Şi e doar provizoriu, cât tu… Sleizner s-a întrerupt când mobilul lui Hesk s-a luminat iar şi a început să vibreze pentru a treia oară. Poate că ar fi bine să răspunzi, a zis şi a băut restul de bere.
Hesk a acceptat apelul şi a dus telefonul la ureche.
— Salut. Acum sunt un pic ocupat. Pot să te sun eu?
„Nu, din păcate, asta nu poate să aştepte”, a zis Heinesen.
— Bine, despre ce este vorba?
„Hemmer tocmai a făcut o cercetare a numărului şi, aşa cum ne-am aşteptat, e anonim. Am putea să aflăm de unde a fost cumpărat şi să verificăm cumpărăturile făcute cu cardul, însă ar dura săptămâni întregi. Oricum, a făcut triangulația şi acum devine foarte interesant, pentru că s-a dovedit că numărul este încă activ.”
— Bine. Aşadar, i-ați găsit poziția?
„Da, şi la început am presupus că am greşit pe undeva şi am reluat totul de la început. De aceea a durat un pic.”
— E în ordine. Cum ziceam, sunt un pic ocupat.
„Dar chestia e că poziția a rămas exact aceeaşi, şi motivul pentru care te sun este că poate ai tu vreo explicație.”
— Eu?
„Da, pentru că exact în acest moment persoana respectivă e în casa ta.”

25

Bărbatul de sub Dunja era cu siguranță mai tânăr cu zece ani decât ea. Poate chiar mai mult. Dar ei nu-i păsa. Cel puțin nu acum, când, în sfârşit, ea era cea care conducea şi avea grijă ca până şi cea mai mică mişcare să fie în folosul său.

Era musculos şi putea fără niciun efort s-o întoarcă în orice poziție. O demonstrase cu prisosință de la bun început. Mai întâi, poziția misionarului, apoi lingura. Apoi a răsucit-o de parcă ar fi fost la circ şi a luat-o pe la spate înainte să termine.

Totul fusese atât de tipic pentru un bărbat tânăr plin de testosteron care se uită la filme porno şi se sileşte să treacă prin cât mai multe poziții posibil, apoi nu mai rezistă decât câteva minute până să adoarmă, ca şi cum ar fi avut brusc o pană de curent.

Însă era bine echipat. Trebuia să recunoască asta, şi dacă n-ar fi fost aşa l-ar fi lăsat să doarmă mai departe, ceea ce i-ar fi convenit mai mult când mai rămăseseră doar câteva minute până la miezul nopții.

În viața sa dinainte, ieşea în oraş în fiecare marți seara, pentru că era într-o marți când l-a părăsit pe Carsten. Dar în ultimele două luni, trăise într-un celibat involuntar, în care nu putea nici măcar să rezolve singură problema fără ca Fareed şi Qiang să observe. Iar acum, cu toate că era sâmbătă şi amantul dintre picioarele ei era nepriceput, trezise la viață ceva din ea, şi şi-a jurat că de îndată ce o să aibă ocazia o să reia tradiția zilei de marți.

În seara asta, intrase drept în vizuina leilor din Byens Bodega, la o zvârlitură de băț de sediul poliției, şi, ca atunci când şi ea abia devenise agent în uniformă, acesta era în continuare locul în care se întâlneau cei mai tineri polițişti la o bere după încheierea turei. Nu se schimbase nimic. Mobilierul din lemn cafeniu afumat, tejgheaua mică a barului şi tablourile de pe pereți. Nimic, în afară de ea însăşi.

La început s-a simțit prea elegantă în salopetă şi tocurile înalte. Planul fusese să atragă privirile şi să găsească pe cineva cât mai repede posibil, fără riscul de a fi recunoscută, în cazul în care se întâmpla să fie pe acolo cineva foarte apropiat de Sleizner. Prin urmare, s-a machiat, s-a îmbrăcat elegant şi chiar şi-a pus o perucă paj, castaniu-închis.

Noua înfățişare a funcționat peste aşteptări. Deja după o jumătate de halbă, bărbatul al cărui nume nu şi-l mai amintea şi care tocmai îşi începuse

activitatea de poliţist rutier i-a propus s-o ducă acasă la el, iar pe bancheta din spate a taxiului n-a trebuit să spună mai mult decât că o excită uniformele ca el să se abată pe la sediul poliţiei şi să-şi ia tot echipamentul.

Ajunşi în apartamentul lui, s-a închis în baie şi a zis că nu-i deschide decât unui poliţist adevărat, cu tot echipamentul, după care, curând, el a bătut la uşă în uniforma completă.

În vreme ce el făcea un soi de încercare de striptease în baie, l-a pus să-i arate cum se folosesc bastonul şi cătuşele, şi mai ales cum funcţionează staţia portabilă de emisie-recepţie folosită la comunicarea internă cu poliţia şi serviciile de salvare. El chiar i-a dezvăluit indicativul necesar ca să poată deschide staţia.

Acum totul zăcea pe podeaua băii, inclusiv peruca ei. Totul, în afara staţiei. Era ceea ce căuta ea. Restul era doar avantaj suplimentar. Pentru că acolo, în mai puţin de cinci minute, avea să afle care era următoarea mişcare a lui Sleizner, ceea ce, în cel mai bun caz, avea să-i dea destule informaţii ca să-l poată lovi unde doare mai tare.

Nu era o decizie conştientă. Dintr-odată, mâna ei era acolo şi ajuta, în vreme ce coapsele îşi iuţeau ritmul şi împingeau tot mai adânc. Până acum fusese plăcut. Dar era ca şi cum trupul ei îşi dăduse seama că, dacă era să fie cu adevărat plăcut, trebuia să preia controlul, nu doar de la tânăr, ci şi de la ea însăşi.

Nimic nu-l putea opri să galopeze până la capăt, mai transpirat, mai repede şi mai dur, iar când s-au sfârşit focurile de artificii ea s-a prăbuşit, trăgându-şi sufletul.

— Nu pleca, a zis bărbatul ieşind din ea. Mă întorc repede.

A împins-o uşurel într-o parte şi a coborât din pat.

— Cred că o să dorm, a zis ea şi s-a învelit cu pilota. Tu ce o să faci?

— Atunci o să fie rândul meu să te trezesc. Cum anume, va fi o surpriză.

A dispărut în baie.

De cum s-a închis uşa, s-a uitat la staţia aflată în aşternut, a deschis-o şi a tastat indicativul, iar ceasul dintr-un colţ al ecranului a trecut de la *23:59* la *00:00.*

După câteva secunde s-a luminat un simbol care arăta că este un nou mesaj cu prioritate maximă, şi în clipa în care l-a deschis i-a stat inima în loc, apoi a luat-o la trap de parcă de acum înainte nu mai era vorba decât de un singur lucru.

Să supravieţuiască.

Fotografia ei nu era o captură de ecran zgrunțuroasă dintr-un video de supraveghere cu rezoluție mică. Era un portret extrem de clar făcut de un fotograf profesionist într-un studio adevărat. Îşi amintea de parcă ar fi fost ieri, când a venit vremea să-şi reînnoiască legitimația de polițist şi a hotărât să-şi facă o fotografie bună.

Chestia era că fotografia fusese manipulată. Dispăruseră buclele blonde pe care nu reuşea niciodată să le îmblânzească. Acum părul era scurt şi vopsit argintiu, arătând exact ca noua sa tunsoare. La fel cerceii rotunzi, mari, şi buzele vopsite roşu. Până şi obrajii fuseseră retuşați, pentru că în realitate ea arăta mai slabă.

DATĂ ÎN URMĂRIRE NAȚIONALĂ!

Fosta polițistă Dunja Hougaard (36 de ani, 1,67 m) este arestată în contumacie, suspectă de amenințare la adresa siguranței regatului. Se crede că se află în Copenhaga sau în împrejurimi, împreună cu doi bărbați de origine străină. Dat fiind că se ştie că este extrem de violentă, trebuie să fie luate toate măsurile posibile în eventualitatea arestării ei.

Răsufla pe gură, respirații superficiale stresate care îi oxigenau prea puțin sângele. Iar pulsul gonea ca şi cum ar fi fost apăsate simultan pedala de accelerație şi cea de ambreiaj. Trebuia să plece de acolo. Imediat.

Sleizner nu se străduise să şteargă urmele implicării sale în moartea lui Mogens Klinge. În loc de asta, fusese vorba despre ea. Sigur că da. Ura lui clocotitoare ajunsese acum la altă dimensiune a nebuniei, acuzând-o de amenințare la adresa siguranței regatului, care era ceva destul de vag, incluzând orice, de la sustragerea de documente secrete până la plănuirea unui atentat terorist. De acum n-o mai căuta doar el, ci şi forțele de poliție reunite din Danemarca.

S-a uitat în jur. Hainele sale zăceau pe podeaua băii. Cu un pic de noroc, găsea în dulapul lui ceva ce putea să ia. Altfel, nu-i rămânea decât să…

Gândul a ajuns acolo în momentul în care s-a deschis uşa băii şi bărbatul s-a întors, gol şi cu mădularul bârzoiat. Ațintit drept spre ea.

— După cum vezi, sunt gata pentru următoarea rundă.

L-a fluturat prin aer şi s-a dus spre pat.

— În sfârşit, a zis ea, trăgând pătura peste stație. Credeam că nu te mai întorci.

— Dar acum sunt aici.

El a urcat în pat, a împins-o pe spate şi s-a aşezat călare pe pieptul ei,

astfel încât glandul umflat de sânge îi apăsa gura.

— Mmm, ce drăguț! a zis ea şi s-a strecurat printre picioarele lui. Însă acum e rândul tău să aştepți.

S-a dat jos din pat, s-a dus repede în baie şi a încuiat uşa.

— Numai să nu stai prea mult, l-a auzit strigând din pat.

— Tu ai grijă să nu ațipeşti, i-a strigat ea, punându-şi chiloții care erau atârnați pe robinetul din cadă.

Nu era vreme pentru sutien. Trebuia să plece acum, nu într-un sfert de oră sau câteva minute, ci imediat. Salopeta care zăcea grămadă pe podea nu putea fi îmbrăcată prea repede. Mai întâi, cracii erau întorşi pe dos, apoi mânecile, iar după ce s-a îmbrăcat şi-a dat seama că e cu spatele în față.

Dar n-avea încotro. Deja stătuse prea mult. Important era ca el să n-aibă timp de bănuieli şi să reacționeze înainte ca ea să ajungă la uşă. Trebuia să-şi țină în mână pantofii cu toc. Tot n-avea cum să alerge cu ei.

S-a dus repede la uşă şi a pus mâna pe clanță ca să descuie, când clanța s-a lăsat în jos singură. „La dracu'", şi-a zis, trăgându-se înapoi. „La dracu', la dracu', la dracu'."

— Hei? Vrei să deschizi? a auzit vocea lui din cealaltă parte.

— N-ai avut prea multă răbdare, a zis ea şi a tras apa la toaletă, apoi s-a dus la cadă şi a deschis iar duşul.

— Hei! Vreau să deschizi!

— Ce? Nu te aud.

S-a întors la toaletă, a lăsat jos capacul, s-a suit pe el şi a deschis fereastra mică şi pătrată care dădea spre grădină.

— Deschide! Imediat!

— Termin imediat. Scuze, unde găsesc un prosop curat?

Fereastra era prea strâmtă ca să poată ieşi pe acolo. Dar era singura ei şansă, aşa încât, fără să aibă nicio idee despre ce este pe partea cealaltă, a început să se împingă prin gaura îngustă, cu brațele întinse în față.

Umerii erau cea mai mare problemă, şi a simțit cu adevărat cum îi este jupuită pielea de pe amândouă părțile, ca şi cum ar fi plimbat cineva pe ea o răzătoare. Dar valul de adrenalină s-a ocupat de durere, iar restul trunchiului a trecut destul de uşor.

Pământul era mai departe decât se aşteptase. Cel puțin şase, şapte metri. Dacă reuşea să evite tomberoanele şi bicicletele, aterizând în schimb pe peluza aflată un pic mai departe de fațadă, cu un pic de noroc, ar fi putut să scape cu viață. Dar cu siguranță avea să fie schilodită.

Şansa ei era burlanul care cobora pe faţadă, aflat cam la un metru în dreapta ferestrei. Dacă ar fi ieşit cu picioarele înainte, ar fi rămas atârnată în mâini pe pervaz, şi-ar fi putut face vânt şi ar fi prins burlanul cu picioarele. Acum trebuia să facă aceeaşi mişcare cu capul în jos şi nu putea decât să spere că va reuşi să se ţină cu picioarele.

Însă alternativa era mai rea şi, cu riscul ca cea mai mică eroare de poziţionare a centrului de greutate s-o facă să cadă, s-a împins tot mai departe până ce tot trunchiul a ajuns să-i atârne pe faţadă. Cel puţin a reuşit să se agaţe de ridicăturile cărămizilor, ceea ce a ajutat-o să se tragă spre burlan, centimetru cu centimetru.

Până la urmă a reuşit să întindă o mână spre burlan, şi poate chiar l-ar fi apucat, dacă n-ar fi fost mâinile care au prins-o brusc de glezne şi au tras-o înapoi. A încercat să se elibereze, dar el era mult prea puternic, şi curând s-a pomenit înapoi în baie şi s-a izbit cu capul de capacul vasului de toaletă, înainte să se poată sprijini cu mâinile de dalele podelei.

A încercat să se răsucească, însă era deja peste ea cu cătuşele şi o apăsa cu un genunchi între omoplaţi.

— Ce bine că am luat astea acasă!

I-a tras mâna stângă şi i-a prins cătuşa pe încheietură, fără să-şi dea seama că între timp ea reuşise să apuce cu mâna dreaptă cântarul de sub chiuvetă.

Fără să ştie exact unde se află el în spate, l-a izbit din răsputeri peste cap cu cântarul. Sunetul înăbuşit al plăcii de sticlă care s-a spart, urmat imediat de răcnetul lui, i-a arătat că nu-şi greşise ţinta.

Genunchiul lui o ţintuia mai departe, dar nu cu aceeaşi forţă, şi cu o smucitură rapidă a reuşit să se întoarcă pe spate. Doar ca să constate că el e în continuare gol şi stă călare pe ea, pipăindu-şi rana sângerândă de sub un ochi.

A încercat să se smulgă din strânsoarea lui, dar, în ciuda faptului că era ameţit, era prea greu şi puternic, aşa că l-a înşfăcat de scrot şi l-a răsucit atât de tare, că el s-a rostogolit singur de pe ea, ţipând.

După ce s-a ridicat în picioare, şi-a trecut rapid în revistă posibilităţile de scăpare. Ar fi putut să-l ocolească prin cada plină până la refuz, în care duşul curgea în continuare, dar, pentru că el nu părea încă să-şi fi revenit, a hotărât să sară direct peste el.

— Nici să nu te gândeşti, a zis el, ca şi cum ar fi citit-o.

— Ascultă-mă, a zis ea în timp ce el se trudea să se ridice în picioare.

Ştiu că eşti un tip cumsecade care nu-şi face decât datoria. De-abia acum a văzut un ciob de sticlă albă de la cântar care sclipea în rana de sub ochiul lui. Îți pot spune că ceea ce ai citit despre mine nu-i adevărat. Că nu-i decât o minciună, născocită de Kim Sleizner ca să-mi facă o înscenare. Dar n-are rost. Ai putea totuşi să nu mă crezi. De aceea vreau să-ți spun foarte clar că, deşi te-am vătămat deja mai mult decât suficient, nu voi şovăi să merg şi mai departe.

— Poți să spui ce vrei. Dar eşti dată în urmărire, aşa că îți propun să faci asta cu avocatul tău. Pentru că orice ai spune, te arestez.

Dunja şi-a cântărit opțiunile şi, în cele din urmă, a oftat adânc şi s-a întors, cu brațele la spate. În secunda următoare el a fost acolo şi i-a înşfăcat mâna stângă, pe care era deja prinsă una dintre cătuşe.

A fost luat prin surprindere de mişcarea ei. Tocmai când dădea să-i prindă mâna dreaptă, aceasta a dispărut în acelaşi timp în care ea s-a răsucit şi s-a repezit în sens contrar acelor de ceasornic, ajungând brusc în spatele lui. După alte două secunde l-a prins în brațe, a prins cu mâna dreaptă capătul liber al cătuşelor, le-a ridicat la gâtul lui şi a strâns, apoi i-a lovit puternic picioarele.

Nu mai trebuia nimic ca el să-şi piardă echilibrul şi să se răstoarne pe spate. De restul a avut grijă greutatea lui, iar ea n-a trebuit decât să facă un pas în spate cu piciorul stâng ca să-i schimbe centrul de greutate şi, cu cătuşele de la gât ca un frâu, să-l facă să se prăbuşească în cadă.

El s-a apărat cu brațele şi a izbit cu picioarele, încercând să scape din strânsoare, însă legile naturii erau de partea ei şi, curând, îi apăsase capul sub apă.

N-a mai ştiut câte secunde au trecut după aceea.

Zece?

Cincisprezece?

De-abia când nu s-au mai ridicat la suprafață bule de aer, iar brațele şi picioarele nu s-au mai mişcat, l-a tras afară şi l-a lăsat să cadă pe podea, tuşind şi încercând să tragă aer în piept.

26

Până şi să deschidă ochii şi să se trezească era o pedeapsă. Un pumn în faţă, o amintire a faptului că de acum conştienţa avea să preia controlul şi să-l tortureze până ce izbutea iarăşi să-şi ţină ochii închişi timp de câteva ore. Pentru că doar acolo, în fundul întunericului fără vise, îşi putea găsi pacea.

După vizita la Jadwiga Komorovski a încercat să-şi astâmpere neliniştea cu alcool. Dar nu l-a ajutat. Băutura nu fusese niciodată drogul său preferat. În loc să-şi ia o pauză de la el însuşi, gândurile şi sentimentele sale au fost amplificate şi distorsionate în ceva care durea şi mai mult.

După aceea şi-a vărsat şi maţele.

Apoi, în drum spre casă pe jos, pentru că n-a vrut să-l ia niciun taxi, s-a gândit la alte droguri, dar a ajuns la concluzia că e inutil. Câtă vreme te trezeşti după aceea, e la fel ca somnul, doar o soluţie temporară, şi pentru prima dată a zărit o posibilă ieşire urmând exemplul lui Theodor.

— Eşti aici? s-a auzit vocea firavă a unei fetiţe care era gata să izbucnească în plâns. Hei? Mă auzi?

Fabian s-a răsucit spre draperia trasă şi şi-a dat seama că e întins pe podea, sub o pătură, în biroul său din pivniţă.

— Sunt eu, Matilda, a continuat vocea din cealaltă parte a draperiei. Am nevoie să vorbesc cu tine.

— Sunt aici dacă vrei să vorbim, a zis el, încercând să-şi amintească de ce s-a dus să se culce în pivniţă.

Dar memoria îi era goală şi a hotărât că trebuie să fi fost o acţiune de pură autoapărare faptul că nu s-a dus la culcare alături de Sonja.

— Trebuie să te întreb dacă vrei să mă ajuţi cu ceva. Ceva foarte important.

— Sigur că o să te ajut, Matilda. S-a ridicat în capul oaselor. Fac orice pentru tine.

Cea mai mare nedreptate pe care a suferit-o Theodor a fost să-l aibă pe el ca tată. Aşa i-a spus Sonja fără cea mai mică şovăială în glas. A căutat argumente care s-o contrazică şi să ofere altă imagine, însă până la urmă a fost silit să admită că ea avea dreptate. Că totul era din vina lui şi nu exista nimic care să fi putut în cele din urmă să compenseze sau să schimbe ceva.

Dar Matilda încă exista. La urma urmei, cu ea avea un viitor care încă nu

era scris.

— Ai avut dreptate, a zis ea, şi el s-a întrebat ce vrea să zică. Ai avut dreptate tot timpul. Dacă exista ceva ce el nu avea, era dreptate. Şi acum trebuie să ştiu dacă eşti în legătură cu fratele meu, a continuat ea, şi în clipa aceea Fabian a înțeles. Numele lui este Theodor, dar asta ştiai deja, sigur.

Lămurirea a durut, dar era perfect logic. Sigur că nu spre el s-a întors ea ca să ceară ajutor, ci spre spiritul Greta. La ea îşi căuta alinarea.

— Mi-e dor de el şi trebuie să-i vorbesc. Înțelegi? Vocea ei părea că e gata să se frângă. Am ştiut că ai dreptate. Însă nu trebuie să se termine aşa. Pur şi simplu, nu trebuie să se termine. Trebuie să mă ajuți să iau legătura cu el.

Iar era cu tăblița ouija. Tăblița care, indiferent dacă credeau în ea sau nu, îi orbise fiica şi aducea un întuneric în casa lor.

— Poți să-l întrebi cum îi este? Şi dacă e bine. Doar asta vreau să ştiu. Că e bine. Şi spune-i că îl iubesc. Te rog, spune-i asta.

În ciuda apăsării din spatele frunții, Fabian s-a ridicat în picioare şi a tras deoparte draperia. Şi acolo stătea ea pe podea, fiica lui şi acum singurul lui copil, înconjurată de lumânări-pastilă aprinse, cu degetele pe un indicator care se mişca pe o tăbliță cu litere şi cifre.

— Matilda, a zis şi s-a aşezat în fața ei. Nu vrei mai bine să vorbeşti un pic cu mine? Putem să facem o plimbare, dacă vrei. Să mergem să mâncăm ceva. Doar tu şi cu mine.

— Prefer să fiu lăsată în pace, a zis ea fără să-şi ia degetele de pe indicator.

— Şi eu prefer să nu mai faci asta.

I-a prins mâna ca să i-o ridice de pe indicator.

— Termină! Şi-a smuls mâna dintr-a lui. Rupi legătura.

— Matilda, înțeleg că eşti tristă. Cu toții suntem, şi fiecare are felul lui de a înfrunta durerea, însă…

— Greta, nu-ți face griji din pricina lui, l-a întrerupt Matilda. O să plece repede.

— Matilda, ascultă-mă. Înțeleg că ai nevoie să vorbeşti cu cineva.

— Nu, nu înțelegi nimic. Aşa că, te rog, pleacă.

— Dar, zău aşa. De ce nu poți să vorbeşti cu mine sau cu mami în loc de spirite, sau cum le zice? Sau, de ce nu, cu alt adult? Probabil va trebui cu toții să facem terapie ca să trecem prin asta.

— O cheamă Greta şi vorbesc cu ea exact atât de mult cât poftesc. Şi

acum vreau să pleci. Du-te sus să te cerți cu mama sau orice. Te pricepi atât de bine la asta!

Ea ştia exact cum să pună degetul pe rană. Cum să-l facă să înceapă să se apere şi să se înfurie, şi până la urmă să-şi piardă cumpătul. Însă de această dată nu cădea în capcană.

— Matilda. S-a aplecat spre ea. Faptul că Theodor şi-a luat viața n-are nimic de-a face cu prietena ta iluzorie.

— Poți să-i zici cum vrei. Dar ea a spus că cineva din familie o să moară. A spus asta tot timpul, dar n-ai vrut să asculți. În ciuda faptului că ți-am spus de mai multe ori, tu…

— Eu, ce? i-a tăiat el vorba. Ce crezi că aş fi putut să fac cu această informație? Spune-mi. Ce ar fi trebuit să fac altfel?

— Totul.

Cel mai rău a fost felul în care a spus-o. Privindu-l drept în ochi, fără nicio şovăială.

— Matilda, ştiu că am făcut multe greşeli. Mai ales în privința lui Theodor. Şi îți jur că nu trece o zi în care să nu mă gândesc la ce aş fi putut să fac ca să nu se întâmple asta. Dar nu-i ca şi cum aş fi putut face cu adevărat ceva.

— Nu trebuia decât să-l laşi în pace.

— Vrei să zici că asta l-ar fi salvat? Că el ar fi rămas aici şi s-ar fi simțit bine, dacă eu aş fi ignorat totul?

— În orice caz, ar fi rămas în viață.

— Ar fi rămas? Cât de mult timp, crezi? Apropo, asta ar fi însemnat că Greta ta a greşit. Ea, care ştie tot şi are întotdeauna dreptate.

— Ea a zis doar că e cineva din familie. Niciodată cine.

— Deci zici că ar fi trebuit să mor eu în schimb. Asta spui?

Matilda l-a privit în continuare în ochi fără să spună nimic.

— Ei bine? a continuat el fără să obțină nicio reacție. Aşa se leagă? Eu eram, de fapt, cel care murea şi doar s-a nimerit ca Theodor să-mi ia locul?

Matilda nici n-a încuviințat, nici n-a clătinat din cap. Stătea doar acolo, mută, şi se uita la el.

— A fost el în locul meu? A spus ea asta? Greta aia. Că Theodor a murit în locul meu? Sau asta e doar ceva care ți-a venit ție în minte?

A aşteptat un răspuns, dar n-a primit nimic.

— Matilda, te rog să răspunzi când vorbesc cu tine. Hei!

A izbit cu pumnul placa veche, care a crăpat în mai multe locuri.

— Eu sunt cel care ar fi trebuit să moară?

Matilda s-a uitat la placa sfărâmată, s-a ridicat în picioare, i-a întors spatele şi a plecat.

27

Hesk parcurgea cadru cu cadru întreaga conferință de presă, pe care îşi dorea mai mult ca orice s-o uite. Aşezat pe capacul vasului de toaletă, cu laptopul pe genunchi şi Lone dând agresiv cu aspiratorul dincolo de uşă, şi-a adunat curajul şi acum îşi retrăia umilirea în public ca pe un calvar prelungit, în care fiecare cadru era încă o ocară zbierată de gloată. Durea, însă poate că aici era răspunsul la întrebarea de ce şi-a pierdut cunoştința.

Nu dormise toată noaptea. Vizita lui Sleizner, plus discuția cu Heinesen despre faptul că numărul de mobil cu care fusese în legătură Mogens Klinge tocmai se afla acasă la el nu i-au dat deloc pace. Asta însemna că Sleizner este cea de-a treia persoană? Care a ucis-o pe tânăra din maşină şi poate chiar şi pe Klinge?

Faptul că şeful său numai bun nu era n-a fost o mare surpriză. Faptul că îi agresa şi îi înjosea pe cei din apropiere ca să se înalțe el şi, în acelaşi timp, nu se sfia să închidă ochii câtă vreme îi ieşea vreun câştig era cunoscut prea bine de mulți dintre polițiştii din Copenhaga. Dar să treacă de la asta la uciderea cuiva era cu totul altceva. Chiar şi în cazul lui Sleizner, era un lucru pe care nu reuşea să şi-l imagineze.

Încercase să găsească altă explicație, cum ar fi că toată chestia era un soi de coincidență nefericită, în care tehnologia mobilelor s-a nimerit să le joace o festă tocmai când Hemmer a făcut triangulația. Dar n-a reuşit să se convingă nici măcar pe sine, şi în cele din urmă a trebuit să accepte ideea că această piesă de puzzle se potrivea mult prea bine.

Ajunsese acum la partea când se răsucea spre Sleizner, care intra în scenă zâmbitor, cu o sticlă de apă minerală şi două pahare, pe care le-a pus pe masă în fața lor. A dat clic mai departe şi a văzut cum Sleizner se apleacă spre el şi îi şopteşte la ureche ceva, cu o mână pe umărul lui.

De departe putea fi interpretat ca un salut prietenesc între colegi, dar şi-a amintit. Şi-a amintit fiecare silabă. Cum au fost rostite cu o răceală care l-a paralizat de-a binelea. În acel moment nu s-a gândit la nimic altceva.

În schimb, acum apa era ceea ce îl interesa. Sticla cu apă minerală şi cele două pahare. Bănuise asta şi înainte, însă a respins ideea ca fiind prostie curată. Sau nu, adevărul era că n-a cutezat să urmărească acel gând, din cauză că, dacă se dovedea că bănuielile se adeveresc, consecințele ar fi fost de neînchipuit.

Încă erau. Diferența era că după vizita lui Sleizner nu mai exista cale înapoi spre nesiguranță.

În mod normal, întotdeauna erau apă şi pahare pe masă înainte de o conferință de presă. Dar nu şi de această dată. Probabil din cauză că atât de puțini oameni ştiau că avea să fie o adunare, apa era unul dintre amănuntele care au fost omise, ceea ce a făcut să pară cu totul firesc şi potrivit ca Sleizner s-o aibă la el.

Un ciocănit în uşa băii.

— Alo, ai adormit acolo? a auzit-o pe Lone. Mai sunt şi alții care au nevoie să intre.

— Termin repede, a strigat şi el.

— Şi ce înseamnă repede?

— Cinci minute, nu mai mult.

S-a auzit cum ea a oftat şi a pornit iar aspiratorul. Între timp, ajunsese la secvența în care Sleizner a deşurubat capacul sticlei şi a umplut ambele pahare, mai întâi pe al lui Hesk şi apoi pe al său, şi a băut. Cu alte cuvinte, nu prin intermediul apei a fost drogat.

Oare să fi fost deja dinainte? A trecut în revistă orele dinaintea conferinței de presă. Pe unde a fost şi cu cine s-a întâlnit, ca să vadă dacă a fost vreo altă ocazie în care i s-a servit ceva de băut sau de mâncat, însă n-a putut găsi nimic.

În lipsă de alte idei, a derulat înapoi filmul cu apa minerală, cadru cu cadru, până unde apa din paharul lui Sleizner a ajuns înapoi în sticlă, iar când a fost gol l-a pus înapoi pe masă şi a luat paharul lui Hesk, apoi şi apa de acolo a început să iasă din pahar şi să curgă înapoi în sticlă.

Şi acolo era explicația felului în care trebuie să se fi întâmplat. Chiar acolo unde Sleizner a pus jos paharul lui Hesk şi a prins capacul ca să-l deşurubeze de pe sticlă. În acel cadru se vedea clar paharul. Care ar fi trebuit să fie gol. Care ar fi trebuit să fie uscat, exact ca al lui Sleizner. Dar nu era deloc aşa.

Acolo, la masă, în fața tuturor camerelor de luat vederi şi în căldura reflectoarelor, fusese prea stresat ca să observe. Fusese vorba doar să iasă nevătămat din conferința de presă, în ciuda amestecului lui Sleizner.

Însă acum putea să vadă clar. În imaginea statică n-aveai cum să nu vezi picăturile transparente din interiorul paharului şi lichidul de pe fund. Nu era mult, nu mai mult decât dacă ar fi fost proaspăt spălat, dar în acelaşi timp suficient ca să adoarmă ore în şir un adult.

28

Somnul fusese din două părți clare. De la tot la nimic. De la unu la zero. Atât de adânc, încât nu se ştia dacă se va mai putea scula iar. Ca şi cum trupul trecuse prin noapte cu o flacără de veghe atât de slabă, încât o forță prea mare ar fi putut s-o stingă complet.

La sunetul mormăielilor lui Fareed şi Qiang acolo, jos, şi-a umplut plămânii cu aer şi a încercat să respire şi mai adânc. Putea s-o facă, chiar dacă o durea după loviturile primite în piept. Apoi a ridicat pătura şi s-a uitat la toate vânătăile, umflăturile şi rănile.

Nu era o priveliște frumoasă. Totuşi, se simțea ca o versiune mai bună a sa, plină de energie, şi după ce s-a asigurat că nu are nimic rupt, s-a trudit să se ridice din pat, şi-a pus pantaloni de trening şi un tricou şi a coborât pe treptele înguste.

— Hopa, iată pe cineva care pare că s-a distrat pe cinste astă-noapte.

Qiang a urmărit-o cu privirea.

— Cea mai distractivă noapte de multă vreme încoace, a zis ea şi a şchiopătat spre ei.

— Eşti bine? a zis Fareed, ținând în mână o cană cu ceai care aburea.

— Nici vorbă. Dar să lăsăm asta. Vouă cum v-a mers?

Qiang şi Fareed s-au uitat unul la altul.

— Dunja.

Fareed a lăsat cana din mână.

— Eşti pe site-ul poliției, pe lista cu persoanele date în urmărire.

Ea a oftat.

— Ştiu. Dar acum nu vreau decât să aud dacă ați găsit ceva. Dacă îmi amintesc bine, trebuia să mai parcurgeți o dată tot materialul cât am fost plecată.

— Şi asta am şi făcut, însă faptul că eşti dată în urmărire națională şi bănuită de amenințare la adresa siguranței regatului nu-i de joacă. Poate fi echivalat cu terorismul şi nu-i ceva ce ne putem preface că n-are importanță.

— Ce vrei să fac? Să mă predau?

— Tu hotărăşti. Chestia e că suntem pomeniți şi eu cu Qiang. Din fericire, deocamdată nu cu numele, doar *doi bărbați de…*

— Fareed, am citit, i-a tăiat ea vorba. V-am spus că clocește ceva. Ce-i

drept, nu-i deloc la ce m-am aşteptat, însă, privind în urmă, nu pot spune că sunt chiar surprinsă. E tipic pentru Sleizner să sară peste cal. Întrebarea e ce facem mai departe.

— Ceea ce cred că încerca să spună Fareed… Qiang a înghițit în sec. Întrebarea e mai degrabă dacă ar trebui să facem ceva.

— Bine, ca să mă asigur că vă înțeleg corect. Dunja s-a uitat de la unul la altul. Glumiți, da?

— N-aud pe nimeni care râde, a zis Fareed şi s-a întors spre Qiang. Tu auzi?

— Nu.

— Dacă credeți cu adevărat că puteți, pur şi simplu, să vă faceți bagajele şi să…

— Dunja, până acum el nu ştie decât că suntem de origine străină, a zis Fareed. Dar nu-i decât o chestiune de timp până să…

— Nu-i nicio chestiune de timp. Sigur că ştie cine sunteți. Cum altfel ne-ar fi găsit vechiul sediu? Bag mâna-n foc că ştie foarte bine că Qiang e stângaci şi că îşi roade unghiile de îndată ce e un pic emoționat. Sau că tu deteşti rooibosul şi te înfurii de câte ori cineva se întâmplă să-i zică „ceai”.

— Însă pe tine te caută, a zis Qiang. Nu pe noi.

— Asta-i adevărat, însă dacă credeți că o să vă lase să vă vedeți de drum nepedepsiți după ce termină cu mine, nu sunteți în toate mințile. Nu sunteți mult sub mine pe lista celor pe care îi urăşte şi, ca atare, vă aflați, cu un foarte mic decalaj, într-un rahat la fel de mare ca ăla în care sunt eu.

Fareed şi Qiang s-au uitat iar unul la altul.

— Dar mi-ar plăcea să răstorn situația, a continuat ea. La urma urmei, el e cel care e în rahat. Nu noi. Să luăm doar acest ultim comunicat. După părerea mea n-am putea avea o dovadă mai clară că se simte presat şi amenințat. E disperat şi, exact aşa cum ziceam ieri, încearcă să îndepărteze de el privirile tuturor. Şi de ce ar face asta dacă n-ar avea ceva de ascuns?

A tăcut, ca să-i lase să-şi formuleze obiecțiile, dar cum nimeni n-a spus nimic, a continuat.

— Cel mai bun lucru pe care îl putem face acum este să nu încetăm să-l stresăm până ce face o greşeală. Pentru că o s-o facă, de asta sunt sigură, şi atunci o să-l lovim.

— Deci ce vrei să facem?

— Ce-ar fi să începeți prin a-mi spune ce ați găsit?

— Asta am făcut-o deja.

— Aşadar, n-aţi găsit nimic? Cu toate că aţi parcurs din nou şi aţi analizat tot materialul, n-aţi reuşit să daţi de nicio mică pistă care merită să fie urmărită?

— Nu ştiu dacă e important, dar poate că am ceva, a zis Qiang după câteva secunde de tăcere.

— Ce? Cum? Fareed s-a întors spre el. De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că mi-a dat prin cap astă-noapte, exact înainte să adorm, şi cu siguranţă nu e nimic. Dar, aşa cum ştiţi, am făcut harta tiparelor de mişcare ale lui Sleizner şi există un loc căruia nu reuşesc să-i găsesc o explicaţie solidă.

— Care loc? a zis Dunja.

— Ştii garajul acela subteran de pe Østerbrogade?

— Vrei să zici unde îşi lasă maşina în câteva nopţi pe săptămână?

— Întocmai.

— Dar cu siguranţă avem o explicaţie, a zis Fareed. O explicaţie care locuieşte peste drum şi pe care o cheamă Jenny *Wet-Pussy* Nielsen.

— Ştiu, însă…

Qiang a tăcut şi a clătinat din cap.

— Deci crezi că nu pe ea o vizitează? a zis Dunja.

— Am studiat-o un pic mai mult azi-dimineaţă, şi uite cum arată acum.

Qiang a dat clic pe o fotografie de pe unul dintre ecranele sale în care se vedea în prim-plan o femeie cu părul excesiv de decolorat şi care îşi făcuse multe operaţii estetice.

— Nu ştiu ce credeţi voi, dar mie mi-e greu să cred că asta e ceea ce îl atrage câteva nopţi pe săptămână.

Dunja a cercetat poza şi, cu toate că nu credea că există vreo limită la cât de jos poate coborî Sleizner, înclina să fie de acord.

— Deci vrei să zici că nu-i decât o coincidenţă că târfa lui preferată se nimereşte să locuiască chiar acolo?

— Sau există o cu totul altă explicaţie. Ea s-a mutat din Vesterbro la sfârşitul verii lui 2010, curând după ce numele i-a apărut în ziare împreună cu al lui Sleizner, şi de atunci n-a mai raportat niciun venit.

— N-ar fi prima prostituată care o duce greu, a zis Fareed şi a pornit unul dintre computere.

— De unde altundeva şi-ar lua banii? a zis Dunja.

— N-aş fi surprins ca, la urma urmei, să aibă legătură cu Sleizner, a zis Qiang.

— Poate că el este proprietarul clădirii?
— De ce nu?
— Mi-e greu să-mi imaginez că şi-ar permite să fie proprietarul unui întreg imobil din centru, a zis Fareed, în timp ce tasta nişte comenzi de căutare. Cu toate că ia bani, nu glumă, nu-i decât un sclav al salariului.
Dunja s-a dus la tabla plină cu fotografii ale lui Sleizner făcute de departe. Într-una dintre ele era în fundal o blondă înaltă cu pantaloni de piele şi ochelari de soare mari.
— Poate că ea e asta. A luat fotografia, s-a întors şi a comparat-o cu femeia de pe ecran. Da, uite, sigur că ea e. I-a dat-o lui Fareed. Deci, e evident că încă mai au un fel de legătură. Unde a fost făcută?
— Piața Gunnar Nu Hansen. Este exact scuarul de deasupra garajului.
— Şi mai e ceva, a zis Qiang. Din cine ştie ce motiv, se pare că mobilul lui rămâne în garaj de fiecare dată când este el acolo, şi nu pricep de ce ar sta acolo, jos, timp de câteva ore o dată la două nopți.
— Nu-i doar GPS-ul pus de noi în mobil care pierde semnalul? a zis Dunja.
— Ba da, dispare de pe ecranele noastre când intră acolo şi reapare doar atunci când iese iar ca să se întoarcă acasă. Însă dacă s-ar duce acasă la Jenny Nielsen, sau altundeva, ar ieşi din garaj pe jos şi atunci l-am vedea imediat din nou.
— În afară de cazul în care îl lasă, pur şi simplu, în maşină, ca să n-o pățească la fel ca atunci când au încercat să dea de el cei de la poliția suedeză.
— Bine, ascultă aici, a zis Fareed. Din 1992, clădirea este proprietatea companiei de capital speculativ Greener Grass Investment Limited.
— Şi cine sau ce e în spatele ei? a zis Dunja.
Fareed şi-a luat ochii de la ecran şi s-a întors spre ei.
— Nimeni altul decât Jakob Sand.
— Nu-i cel cu care a fost la prânz? a zis Qiang, iar Fareed a încuviințat.
— În sfârşit, a zis Dunja. Asta e ceea ce v-am spus tot timpul. Ce poți să afli despre proprietate?
Fareed a dat clic mai departe.
— Este o clădire pe colț, cu intrarea principală pe Østerbrogade, la numărul 120. Are douăzeci şi şase de apartamente închiriate, pe cinci etaje, precum şi două spații comerciale la parter, închiriate de Sesam Låse şi McDonald’s.

— Asta-i tot?
Fareed a derulat alte documente.
— Da, şi a fost o mare renovare în 2005, apoi aceeaşi companie de capital speculativ a cumpărat garajul din partea cealaltă a Østerbrogade.
— Vorbim despre acel garaj în care obişnuieşte să stea Sleizner?
— Aşa se pare.
— Bum! Asta e, a zis Qiang.
— Acolo mai este şi un atelier. Kronow Auto.
— Şi renovarea aceea, a zis Dunja. Ai găsit nişte planuri în care să putem vedea ce au făcut?
Fareed a încuviinţat şi s-a dus la imprimanta care tocmai pornise şi scotea câteva foi, pe care le-a împărţit în două grupuri de câte patru.
— Aici e cel vechi, şi acesta a fost depus împreună cu autorizaţia de construcţie.
Dunja le-a pus unul lângă altul şi a văzut imediat că fuseseră făcute o mulţime de modificări. Unele apartamentele fuseseră unite, altele, împărţite. Podul fusese transformat, ferestre şi uşi fuseseră înlocuite. De fapt, fuseseră făcute atât de multe lucrări, încât era imposibil să-ţi dai seama dacă ceva din toate astea era interesant pentru ei.
Însă a fost mult mai uşor când a pus una peste alta cele două planuri şi le-a ridicat la lumină.
— Ai găsit ceva?
Fareed a venit la ea împreună cu Qiang.
— Nu ştiu. Poate.
A pus planurile pe podea, unul lângă altul.
— Uite aici.
Şi-a plimbat degetul de-a lungul subsolului dintr-unul dintre planuri.
— Vedeţi? Acum comparaţi-l cu celălalt.
Fareed şi Qiang au cercetat mai atent cele două planuri.
— Dar nu înţeleg. Qiang s-a întors spre ea. Cel cu nivelul subsolului este planul vechi.
— Tocmai. Dunja a încuviinţat din cap. Asta e ceea ce e ciudat. Să luăm ascensorul de aici. A arătat cu degetul puţul unui ascensor. Înainte de renovare, mergea până jos. Acum nu merge mai jos de parter.
— Trebuie să fi costat o avere, a clătinat din cap Fareed. Nu pricep, cine ar face aşa ceva?
Nici Dunja nu pricepea. N-avea nici măcar o teorie care să se apropie cât

de cât de răspunsul la întrebarea de ce ar elimina cineva la o renovare întregul nivel al subsolului.

29

Hesk nu ştia cum să se descurce cu tăcerea care s-a lăsat după ce a vorbit despre bănuielile sale împotriva lui Sleizner. În primul minut n-a avut nicio problemă cu ea. Dacă se dovedea că este adevărat, era un scandal mai mare decât orice altceva văzuse vreunul dintre ei în toți anii petrecuți în poliție, de aceea a pus-o pe seama faptului că Heinesen, Hemmer şi Julie Bernstorff erau şocați, exact aşa cum el însuşi a fost şi, cumva, încă mai era.

Însă acum tăcerea continua de încă un minut şi jumătate, şi a început să suspecteze că niciunul dintre ei nu îl crede. De ce altceva ar sta toți pe canapeaua de piele roasă şi i-ar ocoli cu stângăcie privirea?

Sau, de fapt, el era cel care trebuia să spargă tăcerea şi să deschidă o discuție, în loc să se uite prosteşte la colecția de figurine din *Star Wars?* La urma urmei, el era la cârma anchetei.

Şi Julie, şi Hemmer erau relativ noi. Niciunul dintre ei nu lucrase direct sub conducerea lui Sleizner şi cel mult auziseră nişte zvonuri vagi despre el. Cu Heinesen era altfel. În cazul lui erau mult mai mult decât zvonuri şi un chip familiar. Dintre ei, era cel care lucrase cel mai mult timp cu Sleizner, şi poate că de aceea doar stătea acolo cu o expresie indescifrabilă.

— Cât de sigur eşti? a întrebat în cele din urmă cel mai vechi coleg al său, spărgând tăcerea.

— Cât de sigur poți să fii fără să fii cu totul sigur. Exact asta simțea. Confuz, şi totuşi nu. Până acum sunt doar bănuieli bazate pe indicii. Dar pot spune că sunt atât de puternice, încât n-avem de ales, trebuie să-l considerăm pe Sleizner principalul nostru suspect.

— Bun, însă acum chiar trebuie să întreb, a zis Julie şi s-a întors spre el. Vrei să zici foarte serios că trebuie să ne luăm de unul dintre cei mai mari mahări de aici pe baza unor indicii care, după părerea mea, par destul de vagi?

— Vagi? a fornăit Hesk şi a clătinat din cap, ceea ce l-a făcut să-şi dea seama că e iritat. Cum poți să spui că sunt vagi?

Ei, da, era iritat. Ea îl atacase.

— Ce naiba vrei să zici?

— Cred că voia doar să spună că nu-i destul ca să putem acționa, a zis Hemmer.

— Iar eu cred că Julie poate să răspundă singură la întrebare, a zis el şi s-

a întors spre Heinesen. Tu ce zici, Morten? Şi tu crezi că indiciile sunt prea vagi ca să-l considerăm pe Sleizner principalul suspect?

— Ăăă, deci…

Heinesen s-a zăpăcit şi a înghițit în sec, cu toate că nu mâncase şi nu băuse nimic.

— Nu ştiu. Este…

— Cum, nu ştii? Morten, zău aşa. Ce naiba aveau toți azi? Nu pricepeau că e serios? Recunoaşte, nici ție nu ți-a plăcut niciodată de el şi, la fel ca mine, ai avut această impresie. Nu-i aşa?

— Da, adică Sleizner a fost întotdeauna Sleizner, însă…

— Morten, e clar că suntem surprinşi. Dar suntem cu adevărat atât de surprinşi, dacă e să fim pe deplin sinceri?

Heinesen nu părea să ştie ce ar putea să spună.

— Exact aici e problema, a zis Julie. Cum putem şti dacă nu este doar din cauză că nu-ți place de el?

— Exact la asta m-am gândit, a zis Hemmer. N-am venit nici măcar de o săptămână, dar deja mă simt complet îndoctrinat de felul în care cam toți care au lucrat aici câțiva ani par să-l urască.

— Nimeni n-a spus nimic despre ură, a zis Hesk şi s-a străduit să-şi alunge iritarea. Însă e perfect adevărat că el nu este unul dintre cei mai iubiți şefi din poliție, şi n-o să ascund faptul că el şi cu mine am avut neînțelegeri de-a lungul anilor. Însă ideea că asta ar fi vreo vendetă personală din partea mea e cum nu se poate mai greşită. Dimpotrivă, nu-mi doresc nimic mai mult decât să fie altcineva, nu el. S-a aplecat în față în fotoliu şi a privit-o pe Julie în ochi. Sincer să fiu, nu-mi pot imagina o situație mai proastă decât cea în care suntem acum, şi dacă n-ar fi faptul că sunteți atât de noi aici şi nu ne cunoaşteți nici pe mine, nici pe Sleizner, aş fi luat obiecțiile voastre drept un atac la persoană.

A ridicat cana cu cafea, însă mâna îi tremura atât de tare, că a vărsat-o, cu toate că s-a ajutat cu cealaltă mână.

— La dracu'…

— Nicio problemă. Heinesen s-a ridicat iute şi a plecat grăbit. Aduc o cârpă.

— Scuze, n-am închis deloc ochii astă-noapte, a zis el, în timp ce Heinesen ştergea fotoliul şi podeaua de sub el.

— Dar poate că este exact ceea ce trebuie să faci înainte să hotărâm cum să procedăm, a zis Julie.

— Şi ce naiba vrei să zici cu asta?

A pus la loc cana cu o mişcare un pic prea pripită, aşa încât a stropit cu cafea masa. De data asta nu mai găsea niciun motiv ca să-şi ascundă iritarea. Era complet îndreptățită şi nu era micşorată de faptul că Heinesen era chiar acolo, cu blestemata lui de cârpă.

— Vrei să zici că sunt prea obosit ca să gândesc limpede? Că nu ştiu despre ce vorbesc?

— Nu spun decât că a-ți considera şeful un suspect serios nu e o hotărâre pe care s-o iei cât ai clipi. Mai ales dacă ne gândim cum pari să te simți tu acum.

— Dar, la naiba, nu-i vorba de cum mă simt eu sau cât de odihnit se nimereşte să fiu. E vorba de faptul că cele mai multe indicii arată spre Sleizner. În aşa măsură, încât aş vrea să spun că e limpede că este el. Tu ce zici, Morten? S-a întors spre Heinesen, care se întorcea din bucătărie. Pot să primesc un pic de ajutor?

— Propun să începem prin a trece în revistă tot ce ştim sigur, a zis Heinesen.

— Bine, a încuviințat Julie. Pare o idee bună.

— Credeam că am spus deja ce este important. Dar hai să începem. Pot s-o mai fac o dată, a zis Hesk, îndreptându-şi spatele. Din 16 aprilie anul acesta şi până în ziua dinaintea morții sale, Mogens Klinge a fost în legătură cu Sleizner prin intermediul unui Ericsson vechi. Din mesaje a aflat, printre altele, că a fost ales în ceva. Bănuiala mea este că e ceva de genul club pentru domni. Apoi a primit informația despre o ceremonie de inițiere care avea să aibă loc în seara de 28 iulie, ceea ce se potriveşte cu momentul morții lui. I se mai spune că trebuie să se îmbrace în smoching, cămaşă albă şi papion, şi că va fi luat dintr-un anumit loc la şapte şi jumătate în acea seară. Am scris toate astea. Torben, poți să verifici unde este?

I-a dat lui Hemmer un bilet cu indicațiile.

— Şi cum ştim cu siguranță că e Sleizner şi nu altcineva cel care are celălalt mobil? a zis Julie.

— Pentru că Torben a găsit prin triangulație casa mea în acelaşi timp în care Sleizner îmi bătea la uşă.

— Dar chiar este poziția exactă?

Julie s-a întors spre Hemmer.

— Nu, pot spune că e o marjă de zece-douăzeci de metri.

Hemmer a ridicat din umeri.

— Zece-douăzeci de metri? De fapt, asta înseamnă că mobilul putea la fel de bine să se afle la unul dintre vecinii tăi, sau, de ce nu, într-o maşină parcată pe stradă, în fața casei?

Hesk s-a întors spre Hemmer, care dădea din cap aprobator, tastând în computer cifrele de pe bilet.

— E adevărat, însă ar fi o coincidență absolut improbabilă. Dar sigur, ar putea fi.

— Ai încercat să afli poziția mobilului acum? a zis Heinesen.

— Da, exact înainte să începem şedința, dar era închis, a răspuns Hemmer. O să mai verific din când în când, însă nu cred că va mai fi deschis vreodată.

— Rămâne de văzut, a zis Hesk. Hai mai bine să continuăm trecerea în revistă. Mai e ceva, şi motivul pentru care nu v-am spus asta până acum este că nu-i decât o oră de când mi-am dat seama şi probabil sunt încă în stare de şoc.

— Jan, ce s-a întâmplat?

Heinesen s-a uitat la el îngrijorat.

— Sunt multe lucruri care sugerează că tot Sleizner a fost cel care m-a drogat la conferința de presă.

— Vorbeşti serios?

— De ce n-aş vorbi serios? El a fost cel care mi-a turnat apă, şi el a fost cel care m-a găsit mai târziu în sala de şedințe. În plus, tocmai când eram pe cale să mă trezesc.

— Şi eşti convins în continuare că ai fost drogat? a zis Julie. Vreau să zic, n-a putut să fie, pur şi simplu, o cădere bruscă de tensiune sau altceva?

— Am fost inconştient mai mult de două ore, aşa că nu, nu cred. A clătinat din cap. Julie, înțeleg că toate astea pot părea copleşitoare. Exact aşa mă simt eu însumi. Însă am examinat înregistrarea conferinței mele de presă şi acolo se vede clar că e ceva în paharul meu, cel cu care a venit Sleizner, înainte să-l umple cu apă. În plus, avem de-a face cu doi bărbați care ne-au urmărit şi nu ne-au scăpat din ochi încă de când am scos maşina din apă. Au făcut duplicate ale cheilor mele, au intrat şi au scotocit prin casa mea, au furat cea mai mare parte a probelor şi au intrat în casa lui Klinge căutând mobilul. Toate astea le ştim sigur. Şi, ca şi cum n-ar fi fost suficient, Sleizner a venit acasă la mine aseară şi a tatonat dacă ne-au mai rămas din probe sau au dispărut toate. Mi-a dat chiar şi o cheie de la seiful din biroul lui, în cazul în care dorim un loc cu adevărat sigur, de unde nu

dispar lucruri. Toate la un loc îmi spun că sunt disperați să găsească mobilul.

— Şi unde este acum? a zis Heinesen.

— Acasă la mine. M-am gândit că e cel mai sigur loc după ce tocmai au fost acolo şi l-au căutat. Dar de îndată ce terminăm aici cred că trebuie să-l cercetezi amănunțit, Torben. Sunt cu siguranță lucruri care mie mi-au scăpat.

Hemmer a încuviințat fără să-şi ia ochii de la ecran.

— Apropo, ai găsit locul de unde trebuia să fie luat?

— Da, stația de metrou Østerport, exact în fața clădirii.

— Şi din asta nu aflăm nimic, a zis Julie. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar încă nu pricep de ce te-ar fi drogat Sleizner şi ar fi angajat gealați care să ne urmărească şi să ia probele. Ar fi fost mult mai simplu să-şi păstreze el ancheta şi s-o desfăşoare după bunul său plac. Aşa ar fi avut controlul total.

— Ar fi fost prea bătător la ochi, a zis Hesk. Chiar şi pentru cineva ca Sleizner. Tu ce zici, Morten?

— Eu?

— Da, tu. La urma urmei, tu eşti cel care îl cunoaşte cel mai bine pe Sleizner.

— De fapt, probabil sunt gata să fiu de acord, a zis Heinesen şi a încuviințat din cap.

— Mulțumesc, a zis Hesk şi s-a întors iar spre Julie.

— Vreau să zic cu Julie, a precizat Heinesen. Probabil cred, de asemenea, că întregul scenariu pe care îl zugrăveşti sună un pic tras de păr şi, cum să zic, ca o teorie a conspirației.

— Aha, aşa crezi.

Hesk nu şi-a putut opri oftatul. Nici clătinarea din cap.

— Păi, bine. Sună aproape ca şi cum ar fi trebuit să te promoveze pe tine, nu pe mine.

— Jan, încetează. Nu-i deloc asta…

— Nu, chiar aşa gândesc. Mi-a dat un birou mai frumos doar pentru că a presupus că mă voi lăsa dus de nas. Nu mi-am dat seama atunci, dar acum îmi dau. Şi chiar în această anchetă, a fost convins că o să adopt cea mai evidentă şi mai simplă soluție. Şi anume, că Mogens Klinge a fost cel care a sugrumat fără să vrea femeia şi apoi s-a sinucis. Atunci totul ar fi fost fără vâlvă şi ar fi fost dat repede uitării. Dar când a înțeles că n-o să fac asta,

ceea ce trebuie să fi fost legat de conferința de presă, nu i-a mai rămas decât să acționeze rapid şi să recupereze controlul. A ridicat din umeri. Aşadar, privind înapoi, pare perfect evident.

— Nu, Jan. Nu-i deloc aşa. Heinesen a clătinat din cap. Aş zice mai degrabă că numai evident nu pare. În plus, o astfel de acțiune ar indica faptul că e în joc mult mai mult. Mult mai mult decât faptul că ei doi se întâmplă să fie membri ai aceluiaşi club pentru domni.

— Vrei să zici, de exemplu, o crimă sau două?

— Da, de exemplu, şi în acest moment n-avem nicio dovadă, indiciu sau orice altceva care să arate că Sleizner e în spatele uciderii femeii sau a lui Klinge.

— Apropo de asta, am primit rezultatul analizei ADN-ului din pielea de sub unghiile femeii, a zis Hemmer. A sosit acum câteva ore.

— Şi n-ai găsit nicio potrivire în baza de date criminalistică? a întrebat Julie.

— Computerul din laborator lucrează la asta. Stai să intru în el să văd dacă a găsit ceva.

— Păi, dacă e Sleizner, n-o să fie o potrivire, a zis Heinesen şi a râs.

— Nu, dar nu m-ar mira dacă s-ar dovedi o potrivire cu probele de aici.

Hesk şi-a deschis servieta şi a scos o pungă transparentă pentru probe în care era o sticlă de bere golită.

— A băut-o aseară la mine acasă, aşa că ar trebui să se găsească probe din belşug.

— Nu sunt atât de sigur că va fi nevoie.

Hemmer a ridicat privirea de la laptopul său.

— Ce, ai obținut un rezultat?

Hesk nu ştia ce să creadă.

Nu exista nicio posibilitate ca Sleizner să se afle în baza de date cu ADN-ul delincvenților condamnați sau suspectați. Sau exista? N-ar fi fost o surpriză ca Sleizner să fi făcut lucruri de care să nu ştie niciunul dintre ei. Însă n-ar fi putut să fie condamnat şi nici suspectat. În acest caz, ei ar fi auzit. Singura explicație era că se află acolo din cu totul alt motiv.

— Ia să văd, a zis el şi a luat laptopul, şi într-adevăr analiza ADN-ului găsise o potrivire în baza de date.

Însă nu era Sleizner, ci unul dintre cei mai cunoscuți antreprenori din Danemarca: Jakob Sand.

Hesk nu înțelegea nimic.

Absolut nimic.

30

Câțiva copaci plasați strategic, un gard de lemn înalt ca paravan pentru câteva tomberoane şi un gard viu des în jurul rampei de coborâre în garajul şi atelierul auto subterane alcătuiau un camuflaj atât de eficient, încât era aproape imposibil de găsit. Asta, în ciuda faptului că începea chiar în mijlocul pieței Gunnar Nu Hansen – un scuar din Østerbro plin de cafenele şi pietoni care se plimbă.

Dar nimeni n-a dat atenție dubei cenuşii anonime, cu pete de rugină pe alocuri, care a coborât pe rampa de ciment cu striații şi a dispărut în garaj.

În spatele perdelelor trase care despărțeau cabina de restul maşinii stătea Dunja şi se uita la nişte ecrane mici, conectate la câte o cameră video wireless. Patru erau montate pe dubă, câte una în fiecare direcție, mascate de vopseaua anticorozivă. Alte patru erau fixate pe caschetele lui Fareed şi Qiang, în față şi în spate, iar ultimele patru încă mai aşteptau să fie aşezate.

— Ia-o la stânga, a răspuns ea în căşti la apelul de grup dintre cele trei telefoane proaspăt achiziționate.

Fareed a trecut de intrarea în atelierul auto şi a mers încet mai departe printre maşinile parcate pe ambele părți.

Ce putea ea să vadă pe ecran era că garajul avea forma unui cerc mare, cu atelierul Kronow Auto, drept în față cum coborai pe rampă şi locurile de parcare, pe două rânduri, pe circumferință.

„În sfârşit, un loc liber acolo, pe dreapta.”

Qiang s-a aplecat pe locul pasagerului, ca ea să poată vedea locul pe ecran.

„N-ar trebui să-l ocupăm?”

— Nu, mergeți mai departe. Vreau mai întâi să văd tot garajul.

După ce au văzut tot, ea a constatat că nu arată altfel decât un garaj obişnuit, cu un amestec de locuri închiriate şi publice. Nici măcar atelierul auto nu i-a trezit interesul, cu bărbații în salopete albastre aplecați sub capote ridicate.

Dacă n-ar fi fost o mică platformă de încărcare cu câteva tomberoane înşirate de-a lungul unui perete, probabil i-ar fi spus lui Fareed să conducă maşina înapoi acasă. Aşa că i-a spus să dea cu spatele şi să parcheze pe unul dintre locurile libere.

Ce căuta o platformă de încărcare într-un garaj subteran? Din câte ştia,

nu exista vreun supermarket deasupra, sau altceva care să aibă nevoie de marfă grea pe paleți.

— Vreau să începeți cu tomberoanele alea înşirate pe platformă, a zis ea de îndată ce Fareed a oprit motorul.

„Tu le cercetezi şi eu pun camerele”, s-a auzit vocea lui Qiang, apoi cei doi au ieşit din dubă.

În vreme ce Qiang se grăbea să fixeze ultimele patru camere video, Fareed a urcat pe treptele de metal până pe platformă şi a deschis primul dintre cele trei tomberoane.

— E prea întuneric. Aprinde lanterna, vreau să văd şi eu.

„Nu-i nimic de văzut. E gol”, a zis Fareed şi a luminat interiorul tomberonului, care era într-adevăr gol.

— Bine, du-te la următorul.

Fareed a deschis tomberonul de alături, care era şi el gol.

„Nici aici nu-i nimic interesant. Poate că tocmai au fost golite.”

— Da, dar uită-te, totuşi, la următorul, a zis ea, neavând altă idee. Ca să fim siguri.

Fareed a deschis ultimul tomberon şi i-a luminat interiorul, şi acolo chiar era ceva.

— Vezi ce este? a zis ea.

„Par să fie haine, uzate şi murdare.”

— Ce fel de haine?

„Nu ştiu. Cam de toate. O pereche de pantaloni, o fustă, nişte pulovere, chiloți şi şosete.”

Hainele aruncate puteau să însemne orice. Însă în combinație cu faptul că aici obişnuia Sleizner să-şi parcheze maşina o seară din două, imaginile care i-au apărut în fața ochilor numai frumoase nu erau. În acelaşi timp, descoperirea a însuflețit-o. Era primul semn că poate, la urma urmei, acesta nu era un garaj obişnuit.

„Vrei să văd dacă mai este ceva dedesubt?”

— Nu, e destul, a zis ea şi a mărit imaginea camerei de la spatele caschetei lui Fareed. Mă înşel, sau este o uşă în spatele tău?

Fareed a închis tomberonul, s-a întors şi s-a dus la uşa de metal.

— E încuiată?

„Da”, a zis Fareed, iar mâna lui părea că pipăie clanța din partea de jos a imaginii.

— Qiang, ia şperaclul şi ajută-l. Trebuie să ştim ce e în partea cealaltă.

„Bine”, s-a auzit vocea lui Qiang, care tocmai fixa ultima cameră video şi o îndrepta spre platformă.

Imediat după aceea a luat un rucsac din dubă, i s-a alăturat lui Fareed pe platformă şi, după ce a scos şperaclul electric, a montat dornul care trebuie şi l-a introdus în încuietoarea cu şapte cilindri, n-a trecut mult şi a putut să descuie.

„Bun, intrăm”, s-a auzit vocea lui Fareed, apoi cele patru ecrane conectate la camerele lor s-au întunecat.

Însă un senzor de mişcare a făcut să se aprindă un şir de lămpi fluorescente în ceea ce s-a dovedit a fi un lung pasaj subteran.

Pe ecran era greu să-ți dai seama exact cât de lung este, însă ea l-a estimat la 40-50 de metri, ceea ce corespundea distanței dintre garaj şi clădirea de vizavi. Aşadar, de aici ajungeau ei în mica lor pivniță secretă.

După cinci-şase metri în pasaj, au ajuns la altă uşă metalică, în partea stângă. Însă aceasta nu avea o gaură de cheie. În schimb, era instalată alături, pe perete, o tastatură.

„Ce zici? Să fac o încercare?”, a întrebat Qiang. „Am adus ce ne trebuie.”

— Nu, mai aşteaptă cu asta şi mergeți mai departe.

„Sigur? Am perfecționat cu câteva niveluri programul. De exemplu, am adăugat posibilitatea de a testa diferite combinații în ordine aleatorie. Tare, nu?”

„Super-tare. Dar hai acum”, s-a auzit vocea lui Fareed, care era deja pe drum prin hol spre celălalt capăt, unde era altă uşă cu acelaşi tip de încuietoare codificată ca a celei dinainte.

— Poți s-o deschizi, Qiang?

„Vom vedea.”

Qiang scosese deja o şurubelniță şi începuse să slăbească şuruburile, apoi a ridicat capacul tastaturii şi a conectat la placa de circuite câteva cabluri, cu cleme-crocodil. În cele din urmă, a conectat cablurile la laptopul său şi un program a început să testeze diferite combinații ale cifrului.

— Cât o să dureze? a zis ea privind ecranul pe care cifrele se perindau atât de rapid, încât pluteau împreună în opturi pâlpâitoare.

„Depinde. Aşa cum am zis, dacă era cineva interesat să asculte, programul testează combinațiile în ordine aleatorie, ca să nu trebuiască să aşteptăm o veşnicie ca acel cod să se nimerească să fie 9999.”

— Cât timp? E singurul lucru pe care vreau să-l ştiu.

„Dumnezeule mare, eşti mai rău decât o femelă de elefant gravidă cu…”
„Contează pe o oră”, i-a tăiat vorba Fareed.
— O oră?
„Păi, pot spune că sunt şanse să dureze patruzeci şi cinci, cincizeci de minute, a zis Qiang. Dacă n-avem noroc, poate să dureze până la nouăzeci, contând pe faptul că programul verifică o sută unsprezece combinații pe minut. Cât crezi tu că o să ne ia?”
— Câteva minute. Cel mult.
S-a auzit cum Fareed şi Qiang izbucnesc în râs.
„Tipa a văzut prea multe filme”, a zis Fareed.
„Trebuie să fii bucuroasă că nu e un cod cu şase cifre. Atunci ar fi durat până la câteva…”
Qiang a amuțit brusc.
— Ei? a zis Dunja. Ce s-a întâmplat?
„Mulțumită noului meu program, se pare că ai nimerit-o.”
— Ce, ai terminat deja?
„7895, dacă e să ne încredem în tehnică.”
Qiang a montat la loc capacul, şi-a împachetat ustensilele şi a tastat codul din patru cifre, iar uşa s-a descuiat.
„*Voilà.*”
După ce au trecut de o draperie, s-au pomenit într-o încăpere cu o canapea de pluş violet în mijloc, lumină slabă, covor din perete în perete şi tapet cu model în culori întunecate.
— Câte uşi, în afară de cea pe care ați intrat? a zis ea.
„Două, din cât văd”, a zis Fareed, şi pe unul dintre ecrane s-a văzut cum deschide una dintre ele şi intră într-o cameră în care lămpile nu erau deloc puternice, însă lumina lor de un roşu stins era suficientă ca să nu încapă vreo îndoială ce fel de încăpere este.
În mijloc era o masă sculptată în piatră, înconjurată de patru piedestale cu sfeşnice cu douăsprezece brațe. Pe un perete atârnau lanțuri cu cătuşe pentru mâini şi picioare, funii groase, precum şi o colecție de bice cu de toate, de la biluțe de fier până la țepi.
Tăcerea lui Fareed şi Qiang vorbea de la sine. În cele din urmă, îşi dăduseră seama că bănuielile ei legate de Sleizner sunt mai mult decât o idee fixă.
Pe ecranele lui Qiang se vedea cum se duce la o comodă plină cu tot soiul de lucruri, de la legături pentru ochi, cagule de piele şi căluşuri până la

cleşti, cabluri electrice şi freze dentare. Într-un sertar erau cuțite şi scalpele. În altul, pipete şi flaconaşe de sticlă cafenie cu acid clorhidric şi sulfuric.

Pe alt ecran s-a văzut cum intră în garaj un SUV alb cu ferestre întunecate.

— Auziți, a zis Dunja şi a urmărit cu privirea maşina care vira la stânga exact aşa cum făcuseră ei. Cred că trebuie să ieşiți acum.

„Ce?”, s-a auzit vocea lui Fareed. „De ce?”

— Ieşiți şi gata. Imediat.

„De ce? S-a întâmplat ceva?”, a întrebat Qiang, grăbindu-se să iasă în holul întunecat, pe lângă canapeaua de pluş, în pasajul subteran.

— Trebuie să se fi declanşat o alarmă sau aşa ceva. În orice caz, ei sunt pe drum încoace, aşa că grăbiți-vă, vă rog.

De fapt, nu era nimic ciudat ca o maşină să fie într-un garaj, nici măcar una cu ferestre fumurii. Însă aceasta mergea atât de repede prin garaj, încât putea să-i audă scrâşnetul cauciucurilor pe ciment.

Fareed şi Qiang au ajuns înapoi pe platformă în momentul în care maşina trecea de camera montată în spatele dubei.

— Aproape au ajuns, a zis ea şi i-a văzut cum se pornesc repede spre dubă. Nu, n-aveți timp să veniți aici.

„Şi unde naiba să mergem?”, a şuierat Qiang. „Nu putem doar să…”

— Ascundeți-vă pe undeva, l-a întrerupt ea. Oriunde, dar faceți-o acum.

S-au aruncat după nişte maşini parcate, chiar în clipa în care maşina albă s-a oprit patinând în fața platformei de încărcare. Cele două portiere din față s-au deschis ca şi cum ar fi fost sincronizate şi din maşină au ieşit doi bărbați în costum, cu căşti în urechi, care au urcat repede treptele de metal ale platformei.

Dunja a mărit imaginea, a reglat contrastul şi a făcut câteva capturi de ecran cu fețele lor înainte ca unul dintre ei să intre pe uşa metalică, în vreme ce celălalt a rămas de pază.

„Au plecat?”, s-a auzit vocea lui Qiang, care părea să fie culcat pe burtă sub o maşină. „Nu pot să…”

— Qiang, dacă este un moment în care trebuie să taci, ăsta e, l-a întrerupt ea. Unul dintre ei a rămas de pază la nici doi metri de tine.

Bărbatul s-a răsucit şi a tras cu urechea, apoi a băgat mâna în buzunar şi a scos un pistol.

— În plus, e înarmat şi acum se îndreaptă spre tomberoane.

A văzut pe ecran cum deschide cele trei tomberoane, unul după altul, şi

se uită în ele. Apoi s-a întors la scara de metal şi s-a îndreptat spre maşină, uitându-se prin garaj.

— E aproape de tine, a continuat ea. Stă chiar lângă platformă.

Dintr-odată, bărbatul s-a răsucit şi s-a uitat drept spre ea cu o privire atât de intensă, încât a trebuit să-şi aducă aminte că ea este cea care îl poate vedea pe el, nu invers. Dar când el a pornit drept spre dubă a început să aibă îndoieli că aşa stau lucrurile.

A văzut ceva sau a reacționat la vocea ei? Cât de mult zgomot răzbătea prin pereții maşinii?

Bărbatul a venit la dubă şi s-a uitat împrejur ca şi cum ar fi căutat ceva, până s-a aplecat spre obiectivul camerei, aşa că fața şi ochii cercetători au umplut ecranul atât de mult, încât ea s-a tras instinctiv înapoi.

Apoi bărbatul a făcut câțiva paşi în spate, şi-a îndreptat atenția spre cabină şi, prin intermediul uneia dintre camerele pe care Qiang le montase pe peretele despărțitor, Dunja a văzut că bărbatul se apropie şi se uită pe geamul lateral. A încercat să-şi amintească ce lăsaseră în cabină Fareed şi Qiang, era acum la vedere şi ar fi putut să-i dea idei bărbatului, care a smucit brusc uşa pasagerului, făcând să se clatine toată duba.

Cel puțin îşi amintiseră să încuie. Bărbatul s-a dus pe partea şoferului şi de data asta a smucit portiera aşa de tare, că ceaşca ei de cafea pe jumătate plină a alunecat de pe mica masă de lucru şi a căzut.

Reacția a fost instinctivă – a dat scaunul în spate, s-a aplecat şi a prins ceaşca la câțiva centimetri înainte să ajungă pe podea şi să se spargă. Dacă s-ar fi gândit la asta, ar fi lăsat-o să se izbească de podeaua de metal. La urma urmei, era un zgomot rezonabil de firesc dacă zgâlțâi o dubă, ceea ce nu se putea spune despre scrâşnetul picioarelor scaunului, care amintea de o rudă agresivă a lui Chewbacca.

Sunetul l-a făcut pe bărbat să dea drumul portierei şoferului şi să ocolească duba, şi atunci i-a venit ei în minte.

Uşile din spate.

În ciuda faptului că era dată şi cu unsoare, şi cu ulei, încuietoarea refuza să funcționeze de la sistemul central, aşa că s-a dus acolo cât de repede şi fără zgomot a putut şi a apăsat pe butonul roşu.

Bărbatul de afară a început să tragă de uşă. Nu doar o dată, ci iar şi iar, ca şi cum ar fi hotărât că acum era rândul său să câştige. Ea a rezistat cât a putut, însă, dacă el o mai ținea aşa, curând uşile aveau să cedeze. Aşa că s-a pregătit să-l surprindă, deschizând brusc uşile cu toată puterea şi sărind pe

el.

Dar nu s-a ajuns acolo, pentru că cineva a început să claxoneze şi să strige undeva mai departe în garaj, ceea ce l-a făcut pe bărbat să lase uşile şi să se ducă spre maşina care nu putea să iasă din cauza SUV-ului lor parcat oblic.

— Bun, ascultaţi-mă, a zis Dunja în cască. Tipul se întoarce acum la maşina lor, care e în direcţia voastră. Aşa că, la semnalul meu, ieşiţi de acolo. Nu pe culoarul din mijloc, că acolo daţi drept peste el, ci pe celălalt culoar, de-a lungul peretelui.

A aşteptat ca el să deschidă portiera şi să se aşeze la volan.

— Bine, acum.

Fareed şi Qiang s-au târât afară din ascunzători şi au mers mai departe pe vine, protejaţi de maşinile parcate, pe lângă atelierul auto. Cu cât se îndepărtau, cu atât puteau să se ridice mai mult şi, astfel, să ajungă acolo mai repede.

Dacă n-ar fi fost Citroënul roşu care, ca un aparat de *pin-ball* prea sensibil, s-a trezit şi a început să claxoneze şi să semnalizeze cu farurile când Qiang s-a lipit de perete în faţa lui.

Bărbatul a ieşit iute din maşină.

— *Hey! You there!*[21], a strigat el şi a început să alerge spre Qiang.

„M-a văzut. Ce să fac?”, s-a auzit vocea lui Qiang, mergând zorit mai departe. „La dracu’, spune ceva. Ce mama naibii să fac?”

— Atelierul auto, a zis ea, fără să aibă habar dacă e o idee bună sau proastă. Poate că e pe acolo, pe undeva, o ascunzătoare. Dacă nu, ar trebui să fie martori care să-l împiedice să facă ceva.

„Bine.”

Qiang s-a răsucit şi a început să alerge exact în direcţia opusă, spre atelierul auto, în care a intrat şi a pornit repede printre maşinile fără roţi, uitându-se în jur pe unde s-o ia, cu mişcări atât de haotice, încât era greu să desluşeşti ceva pe ecrane, până ce a părut că a ajuns într-o încăpere cu o tejghea în partea din spate şi un şir de scaune pentru vizitatori de-a lungul unui perete, alături de un dozator de apă. N-a putut să vadă mai mult, căci o voce l-a făcut pe Qiang să se răsucească pe călcâie.

„Cu ce vă pot ajuta?”

Mecanicul vârstnic cu păr cărunt lăţos şi salopetă albastră a venit din atelier şi a trecut pe lângă Qiang până în cealaltă parte a tejghelei.

„Am o maşină care are nevoie de depanare.”

„Da, de obicei cam despre asta este vorba."

Mecanicul a început să râdă, a dat într-o criză de tuse şi a început să caute într-un calendar.

„Ce maşină este?"

„Un… un Volkswagen."

„Sunt multe modele de Volkswagen."

— Bine, nu te agita, dar, ca să ştii, tipul e în drum spre sala de aşteptare, a zis Dunja, cu ochii la ecranul conectat la camera din spatele lui Qiang, unde se vedea bărbatul în costum intrând în sala vizitatorilor. Continuă, pur şi simplu, să vorbeşti ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic şi, mai ales, nu te întoarce spre el.

„E un Golf", a continuat Qiang. „Adică modelul. Un Golf din 2005. Câteodată motorul moare fără niciun motiv."

„Moare." Mecanicul a încuviințat din cap. „Da, e o chestie care se întâmplă. Uneori când te aştepți mai puțin."

Cu un zâmbet strâmb, s-a aplecat şi a dispărut după tejghea.

Dunja nu pricepea nimic, până ce a văzut pe ecran că bărbatul în costum s-a oprit la câțiva metri de Qiang şi a scos un pistol.

— La podea, a zis ea. Are pistol!

Qiang s-a aruncat jos exact înainte să pornească glonțul şi, fără să ştie dacă a fost lovit sau nu, Dunja a continuat să-i dea instrucțiuni.

— Acum coseşte-i picioarele. Nu aştepta să-şi revină şi să ochească iar. Răsuceşte-te şi loveşte cu picioarele cât de tare poți.

Nu vedea decât părți din linoleumul murdar, câteva dintre scaunele de la perete şi picioarele Omulețului Michelin. Nu vedea nimic din bărbat. În schimb, l-a auzit cum a gemut, s-a prăbuşit pe podea şi a scăpat din mână pistolul, care a alunecat în imagine.

Mâna lui Qiang a înşfăcat pistolul, apoi el s-a ridicat şi s-a întors spre ieşire.

— Nu pe acolo. Nu se poate, a zis ea, în vreme ce celălalt bărbat se vedea trecând repede pe lângă camera de supraveghere de la intrarea în garaj şi intrând în atelier cu pistolul scos. Sunt doi. N-ai nicio şansă. Mai bine ia-o pe uşa din spatele tău. De cealaltă parte a tejghelei.

Qiang s-a întors şi a pornit grăbit înapoi.

„Să stai acolo", a zis el cu pistolul ațintit spre bărbatul de pe podea, pe când ocolea tejgheaua, şi aici imaginea a devenit iar fragmentată, când el se uita de la bărbatul de pe podea la mecanicul ciucit sub tejghea şi înapoi.

„Şi tu. Stai acolo, jos”, i-a zis el mecanicului, mergând mai departe spre uşa biroului.

După câteva mişcări rapide, camera din față a arătat pe ecran că bărbatul în costum era pe cale să se ridice de pe podea.

„Stai acolo, am zis”, s-a auzit vocea lui Qiang, care intra cu spatele în birou.

Dar s-a oprit brusc, ca şi cum s-ar fi împiedicat de ceva, şi când s-a uitat în jos, Dunja a văzut că mecanicul îl prinsese de un picior. Reacția lui Qiang a venit pe loc şi, cu toate că imaginea de pe ecran era întretăiată, a putut ghici că l-a pocnit pe mecanic în cap cu pistolul.

După aceea a închis uşa, a încuiat-o şi s-a răsucit spre ceea ce părea să fie un birou în neorânduială, cu două mese de lucru supraîncărcate şi câteva rafturi montate în perete, încovoiate sub greutatea dosarelor.

Judecând după gâfâit şi imaginile de pe cele două ecrane, pe care mişcările erau atât de rapide şi smucite, încât nu se puteau vedea decât câmpuri de culoare în diferite nuanțe de cafeniu şi bej, Qiang era panicat.

„Şi acum? Ce mama dracului fac acum?”, a strigat el. „Tu ai spus să intru aici, aşa că zi ce dracu’ fac acum!”

— Încearcă să te linişteşti, ca să am o şansă să văd unde eşti.

„Să mă liniştesc? Ție ți-e uşor să zici, care stai acolo şi…”

— Qiang, l-a întrerupt ea. Cel mai mare duşman al tău în clipa asta e panica. Îți jur, e mult mai rea decât tipii ăia de afară. Ei ştiu că ai un pistol şi nu vei şovăi să-l foloseşti.

„Dar voi şovăi, desigur. N-am mai împuşcat niciodată pe cineva, şi…”

S-a auzit o bufnitură în uşă şi cineva a început să smucească de ea.

„Vezi, curând vor fi aici. Ce mama naibii fac atunci? Ce? Nu pot doar să…”

— Qiang, la dracu’! Ascultă-mă. Era pe cale să te împuşte în spate. Dar te-ai aruncat pe podea şi ai cosit picioarele bărbatului şi i-ai luat pistolul. Aşa ți-ai câştigat respect. Deci, acum adună-ți naibii mințile.

„Bine”, a răspuns el şi ea a văzut din mişcările camerei că încuviința din cap, în timp ce se auzea cum se sileşte să respire adânc şi cum se întăreau bubuiturile în uşa aflată la un metru de el.

Cel puțin mişcările i-au devenit destul de potolite ca ea să-şi poată face o părere despre încăperea în care se află. Vedea într-un colț un fişet şi portretul reginei Margrethe, înconjurat de postere cu sâni siliconați şi pelvisuri bronzate.

— Poți să te duci să vezi ce e acolo? a zis ea după ce a observat că ceva făcea unul dintre postere să stea depărtat de perete.

„Ce?”

— E ceva strâmb sub fata care se întinde.

„Care dintre ele?”

— Cea de pe capotă.

Qiang se îndrepta spre poster când s-a auzit brusc o împuşcătură.

„La naiba”, a exclamat el cu ochii la uşa care, cu încuietoarea împuşcată, era pe cale să cedeze.

— Trage, a zis ea. Trage în direcția uşii.

Qiang a tras rapid două gloanțe, după care asaltul asupra uşii a încetat.

— Bine. Acum avem un avantaj.

Nu era vreme să se întrebe dacă cineva de dincolo de uşă fusese rănit.

— Acum vreau să te duci la perete şi să vezi ce este sub acel poster.

„Dar trebuie să supraveghez uşa. Ca să nu intre. De îndată ce intră, s-a terminat.”

— Qiang, fă doar ce ți-am spus.

Nu-şi putea explica de ce, doar că ar fi trebuit să existe o legătură cu prima uşă de care au dat în pasajul subteran.

Pe ecran se vedea cum Qiang, cu pistolul în mână, mergea cu spatele dinspre uşă spre peretele cu postere. L-a rupt pe cel cu femeia de pe capotă fără să scape din ochi uşa, şi prin camera de la spatele lui Qiang, Dunja a văzut ceea ce, cu un pic de noroc, putea să fie exact ce le trebuia, însă nu cutezase să spere nici în cele mai îndrăznețe visuri.

— Întoarce-te, a zis ea şi n-a obținut nicio reacție. Qiang! Trezeşte-te!

În cele din urmă, Qiang s-a răsucit spre tastatura de pe perete.

„Ce naiba-i aici?”, a zis.

— Lasă dracului asta şi tastează codul.

„Dar? Nu-i nicio…”

— Haide, ce mai aştepți? 7895.

Qiang a tastat codul cu arătătorul tremurând, după care s-a auzit un clic.

— Ai auzit acelaşi sunet ca mine? a zis ea, fără să primească răspuns.

Qiang cerceta deja spatele fişetului.

— Qiang, nu vrei să răspunzi? Ai auzit şi tu un clic?

Fără să răspundă, Qiang a pus amândouă mâinile pe fişet şi l-a împins în perete. Nici măcar n-a părut să facă vreun efort, era atât de uşor, şi în câteva clipe întregul dulap a dispărut în perete, unde se căsca acum o gaură

întunecată.

Ea tocmai voia să-i spună să intre în gaură, însă el era deja în întuneric şi, judecând după sunet, fişetul aluneca înapoi la locul lui. Cele două ecrane erau acum negre, dar în cască se auzea cum el bâjbâie prin întuneric.

N-aveai cum să-ți dai seama dacă este un culoar îngust sau o încăpere mare, însă, când o lumină a început să se reverse înăuntru printr-o deschizătură care se lărgea, Dunja a înțeles că el trebuie să fi dat de o uşă. Era cu totul altă lume față de atelierul auto. Aici nu era nimic uzat şi sărăcăcios. Dispăruseră lumina fluorescentă dură, haosul, hârțoagele şi dosarele. Pereții de aici erau zugrăviți într-un cenuşiu sobru, care se armoniza cu covorul albastru întins de la un perete la altul.

Era acolo o uşă întredeschisă, şi Qiang a intrat într-o cameră ticsită, care părea să fie plină de tehnică la fel de avansată precum cea a lor. Deasupra a ceea ce părea un pupitru de control atârnau câteva ecrane. Pe unul dintre ele se vedeau imagini de la câteva camere de supraveghere amplasate prin garaj, la platforma de încărcare, în pasajul subteran şi în câteva spații din atelierul auto.

S-a gândit la ce putea să însemne asta, dar n-a ajuns la vreo concluzie până să vadă un alt ecran, prin intermediul obiectivului de la spatele lui Qiang. Un ecran pe care se vedea fotografia ei prelucrată din comunicatul de dare în urmărire.

Aşadar, aici îşi avea Sleizner centrul de comandă de unde îi căuta pe ei. Întrebarea era cât de multe informații avea despre ei. Dacă ei erau cei care îl găsiseră pe el sau el era cel care îi găsise pe ei.

— Întoarce-te spre computerul din spatele tău, a zis ea, fără să obțină nicio reacție. Cel cu imaginea mea.

În continuare nicio reacție.

— Hei? Qiang, mă auzi? Qiang?

Şi-a luat mobilul, a văzut că e întreruptă convorbirea şi a încercat să-l sune din nou. Între timp, a văzut că el se întoarce spre alt ecran, care arăta imagini mai mult sau mai puțin clare de la diferite camere de supraveghere. Elementul comun în toate imaginile era faptul că în centrul lor era ea. Printre altele, din Gara Centrală, dar şi din câteva locuri publice din Copenhaga, „Byens Bodega”, şi când ea…

Fără vreun avertisment, ecranul a dispărut din imagine şi a fost înlocuit cu piciorul unei mese şi covorul albastru pe care stătea. Ca şi cum cascheta lui Qiang ar fi căzut pe podea. Sau era Qiang însuşi. După aceea, s-au

înnegrit ambele ecrane conectate la el.

31

Hesk a coborât cu maşina în garaj şi n-a trebuit să parcurgă mai mult de douăzeci de metri până să găsească un loc liber, unde a hotărât să intre cu spatele. Cine ştie de ce, a nimerit într-un unghi ciudat faţă de stâlpii de beton şi a fost silit să dea de câteva ori înainte şi înapoi, ca un cursant agitat de la şcoala de şoferi, până să oprească motorul, să-şi desfacă centura de siguranţă şi să iasă din maşină.

De obicei era expert în manevrarea în locuri strâmte şi întotdeauna trebuia să ia volanul de la Lone când era nevoie să pună maşina într-un spaţiu îngust. Dar astăzi nu era în apele lui şi chiar se simţea un pic nesigur pe picioare pe când mergea prin garaj, cu ochii la maşini şi la plăcuţele de înmatriculare.

Explicaţia simplă era oboseala, după ce nu dormise deloc de aproape o zi şi-o noapte. Şi sigur că era obosit. Aşa de al naibii de obosit! Însă asta nu era explicaţia completă.

Motivul era în primul rând confuzia. De unde avusese o linie de urmat, fie ea şi cu mai multe semne de întrebare, acum nu mai ştia care-i stânga şi care-i dreapta. Era ca şi cum totul se putea petrece fără cel mai mic avertisment, iar în mijloc stătea el şi se străduia să alcătuiască un puzzle, pe când piesele se încăpăţânau tot timpul să-şi schimbe forma.

De aceea, în loc să se ducă acasă după şedinţa de la Heinesen, a ales să se ducă în Østerbro şi să arunce o privire prin garajul subteran în care Hemmer reuşise să localizeze mobilul lui Jakob Sand. Nu ştia ce anume caută, dacă măcar caută ceva. Dar nu se sinchisea. Era mai degrabă în lipsă de alte variante şi, dacă era ceva ce nu suporta, era să ajungă acasă la altă ceartă fioroasă cu Lone. Aşa că a preferat să dea pe aici o tură fără idei preconcepute, încercând să-şi recapete o parte din respectul de sine.

Se împăcase de mult cu faptul că e departe de a se număra printre cei mai buni anchetatori din ţară, însă nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de convins de ceva care s-a dovedit apoi complet aiurea. Aşa că, privind înapoi, era fără îndoială una dintre cele mai jenante situaţii în care fusese în anii petrecuţi în poliţie, inclusiv leşinul din timpul conferinţei de presă.

Până şi Heinesen îl contestase. Heinesen, dintre toţi. El, care nu contesta pe nimeni şi nimic. Faptul că s-a dovedit că au avut dreptate n-a îmbunătăţit cu nimic lucrurile. De acum încolo nu vor mai ţine seama de el.

Nu-i putea învinovăți. Însă asta nu însemna că își acceptă înfrângerea fără să încerce să facă ceva. Poate că era la podea de-a binelea. Însă cât timp arbitrul nu ajunsese cu numărătoarea la zece mai avea o șansă să se ridice.

În afară de situația personală, ancheta făcuse, la urma urmei, un mare pas înainte. Exact așa cum le spusese celor din echipă, în încercarea de a îndulci pilula, trebuie să fie bucuroși și ușurați că nu era Sleizner cel aflat în spatele uciderii femeii. Asta simplifica mult continuarea muncii. În plus, putea să fie mulțumit că reușiseră să-l identifice pe Jakob Sand și puteau să se pregătească să facă o arestare.

Acestea fiind zise, Julie Bernstorff, ca trâmbița adevărului care era, avusese perfectă dreptate că bănuielile lui legate de Sleizner nu se datorau doar faptelor. N-a vrut să recunoască asta atunci și n-avea chef s-o facă nici acum, însă adevărul curat era că a fost dezamăgit. Oricât de urât ar fi sunat, în adâncul său nu-și dorea nimic mai mult decât să fi fost Sleizner.

Pe undeva, ar fi fost pe deplin logic dacă acel stil pe care șeful său și-l șlefuise la perfecție – să forțeze fiecare regulă până la punctul de rupere – l-ar duce până la urmă la prăbușire.

În ce privește echipa de criminaliști și munca ei, nu încăpea îndoială că Sleizner este rădăcina răului. Cu o hotărâre impresionantă, avusese grijă să-și împrăștie veninul în întreaga organizație. Hesk însuși ajunsese în câteva rânduri în bătaia puștii, și îi văzuse pe alții expuși la lucruri care depășeau atât de mult limitele, încât acum nu putea înțelege de ce nimeni, inclusiv el însuși, n-a reacționat și n-a făcut plângere.

Dar asta a fost atunci. Acum spusese „nu” și i se împotrivise lui Sleizner într-un fel în care n-ar fi cutezat niciodată înainte. Era ca și cum ultimele evenimente făcuseră să cadă o barieră și, dacă ar fi fost vreodată nevoie, n-ar fi avut nicio problemă să bată la ușa biroului elegant al șefului său, să se ducă la masa lui de lucru și să-i prezinte calm și politicos faptele de care este acuzat, apoi să-i pună cătușele și să-l ducă în arest.

Însă nu Sleizner era cel care luase viața femeii, și poate că nu el a fost în contact prin SMS-uri cu Mogens Klinge. Poate că, exact cum spusese Julie, nu era decât o coincidență nefericită.

În schimb, cea mai mare probabilitate era ca vinovatul să fie Jakob Sand. Cel mai norocos antreprenor pe care întreaga Danemarcă adora să-l urască. Era o bombă și avea să țină capul de afiș. Dar, pe de altă parte, acel bărbat era obișnuit cu asta de cum cobora din pat, dimineața. Dacă nu era un nou

scandal de evaziune fiscală, era o nouă amantă sau alt divorț.

Însă de fiecare dată a reuşit să se ridice, să-şi scuture praful de pe costum şi să meargă mai departe ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Chiar şi când, acum şase ani, fusese suspectat de uciderea prostituatei Jana Helsing. Atunci analiza ADN-ului l-a dezvinovățit. Aceeaşi analiză ar putea acum să-l doboare.

Și iat-o. Maşina lui. Sau, cel puțin, una dintre maşinile lui. Un Mercedes-Benz sport roşu, decapotabil, cu portiere care se deschid în sus. Aşadar, triangulația lui Hemmer s-a dovedit corectă. Dar Sand însuşi nu se vedea, desigur.

S-a aplecat spre geamul lateral al maşinii şi şi-a pus mâinile pâlnie în jurul feței ca să vadă mai bine. Interiorul era cu roşu şi negru, iar pe locul pasagerului se afla o cutie de bomboane Läkerol, alături de o pungă verde de pastile mentolate Fisherman's Friend. Asta nu spunea decât că omul se îngrijea de respirația sa. Apoi Hesk şi-a îndreptat spatele şi a hotărât că cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să se ducă acasă şi să doarmă câteva ore. Tot n-avea să afle vreun răspuns aici, jos, şi chiar dacă ar fi aflat, era prea obosit ca să-l poată vedea.

Şi atunci, tocmai când voia să se înghesuie pe lângă stâlpul de beton, mobilul a început să vibreze în buzunarul jachetei. L-a scos şi a văzut că e un număr suedez pe care nu-l recunoştea.

— Da, alo? Sunt Jan Hesk.

„Salut, numele meu este Malin Rehnberg, de la poliția din Stockholm. Îți cer scuze că te deranjez atât de târziu duminică seara."

— Despre ce este vorba?

„Oho, nu vrem să pierdem timpul", a chicotit ea. „Dar e în ordine. Îmi convine de minune. Am sunat în legătură cu femeia pe care ați găsit-o în maşină şi încercați s-o identificați. Cea cu cicatricea în formă de cruce pe coapsă."

— Ştii cine este?

„Nu, din păcate. Însă chestia e că a fost o crimă şi în Stockholm."

— Da, soiul ăsta de lucruri se întâmplă, din păcate, şi în lumea lui Astrid Lindgren.

„Da, şi cum ar vrea sora cea mică, Danemarca, să reacționeze sora cea mare, Suedia? Să ne dăm cu tifla şi să ne strâmbăm unii la alții, sau să încercăm să ne ajutăm între noi?"

— Scuze. Sunt foarte obosit. N-am avut deloc intenția să… S-a întrerupt,

nu-şi mai amintea ce voia să spună. Dar să lăsăm asta. E tot o crimă dublă, un bărbat şi o femeie?

„Nu, aici e doar o femeie.”

— E prostituată?

„Nu, din câte ştim în acest moment. De fapt, din ce am văzut în raport, nu sunt asemănări nici între victime, nici între procedee.”

— Bine, însă atunci trebuie să întreb de ce…

„… am sunat?”

— Exact.

„În sfârşit, ne înțelegem unul pe celălalt. Pentru că singurul indiciu pe care îl avem despre suspectă este o cicatrice asemănătoare cu a femeii de la voi.”

Suspectă? A auzit bine? Sau era doar o confuzie lingvistică…?

Sunetul unei uşi solide care se închidea undeva în garaj i-a abătut atenția.

„Hei, mai eşti acolo?”

Apoi a auzit paşi grăbiți, ca şi cum cineva aproape alerga pe podeaua de ciment. S-a aplecat pe după stâlp şi a văzut un bărbat în costum cum merge grăbit spre un SUV alb oprit în fața unei platforme de încărcare.

— Va trebui să te sun mai încolo, a zis el şi a încheiat convorbirea.

Ar fi putut să rămână lipit de stâlp. Să pretindă că nu vede cum bărbatul a deschis portbagajul şi a scos un sul de saci de gunoi negri, bandă adezivă şi o sacoşă neagră mare cât o geantă de sport. Ar fi fost, fără îndoială, cel mai uşor. Pur şi simplu, nu vezi ce nu suporți să vezi. O jumătate de minut, nu mai mult, până să dispară bărbatul, şi s-ar fi putut întoarce la maşina sa în beatitudinea neştiinței.

Era, în toată simplitatea ei, o alternativă reală. Numai că nu pentru el. Nu acum. Nu după toate prin care trecuse. Bărbatul care urca treptele metalice ale platformei era acelaşi care a pescuit pe chei, a schimbat becurile la morgă şi l-a cărat jos de pe scenă la conferința de presă. N-avea cum să nu observe inelarul lipsă de la mâna dreaptă.

Aşadar, exista o legătură între cei doi bărbați şi Jakob Sand, şi el era, evident, cel pentru care venise aici ca să cerceteze până la capăt; de aceea şi-a părăsit ascunzătoarea şi a pornit spre rampa de încărcare, unde bărbatul tocmai descuia o uşă.

În timp ce mergea, şi-a desfăcut haina şi tocul de la umăr ca să scoată pistolul, dar s-a răzgândit şi a scos legitimația de poliție, ca să nu rişte să provoace o violență inutilă.

Ceea ce s-a petrecut după aceea a priceput de-abia după un minut. Când şi-a pierdut echilibrul şi a căzut pe burtă pe podea era deja prea târziu. Era evident că cineva a sărit pe el din spate. Însă bărbatul care parcase maşina trebuia să se afle în fața sa. Nu în spate. Pe de altă parte, erau doi.

A încercat să se răsucească, însă atacatorul era deja peste el şi îi apăsa brațele pe podea.

— Acum să stai potolit şi să nu scoți nici măcar un sunet, i-a şoptit cineva la ureche.

O voce pe care nu ştia de unde s-o ia, până ce apăsarea de pe brațe a dispărut, s-a putut răsuci şi a văzut că e Dunja Hougaard.

— Ce mama naibii faci aici? a zis el, în timp ce se ridica şi îşi scotea pistolul. Eşti dată în urmărire.

— Iar tu pari să fii surd.

Până ca Hesk să reacționeze, Dunja a făcut un pas spre el, i-a smuls pistolul din mână şi a continuat cu o lovitură zdravănă cu cotul sub bărbie.

32

— Ce făceai aici?

Jan Hesk auzise diferite variante ale aceleiaşi întrebări. „De ce eşti aici?”, „Ce te-a adus aici?”, „Cât de mult ştii?” Însă toate sunau atât de înăbuşite şi îndepărtate, încât nu pricepuse că îi sunt puse lui. A priceput de-abia după ce şi-a revenit destul de mult ca să-şi poată deschide ochii şi s-o vadă pe Dunja aplecată deasupra lui în ceea ce părea să fie interiorul unei dube.

— Jan, a continuat ea. Trebuie să ştiu ce te-a adus tocmai în acest garaj.

— Tu eşti cea dată în urmărire. Nu eu.

Hesk s-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat în jur prin spațiul strâmt, uimit de harababura de cabluri, aparate cu antene şi şiruri de ecrane mici. Se părea că zvonurile pe care nu le luase niciodată în serios erau adevărate.

— Însă eu sunt cea care are pistolul tău. Nu tu.

Dunja a ridicat arma lui.

— Încă din prima ta zi la serviciu m-ai impresionat. Uneori eram chiar un pic invidios că tu, spre deosebire de mine, aveai tot ce trebuie ca să faci exact ceea ce visam eu. Pe de altă parte, niciodată nu te-am plăcut.

— Bine. Tocmai începeam să mă simt un pic stingherită. Însă cel puțin sentimentele noastre sunt reciproce.

— Îmi amintesc că Sleizner te-a lăsat să sari peste rând şi să-mi iei locul doar pentru că erai tânără şi apetisantă. Habar n-avea cât de iscusită eşti cu adevărat, şi mă întreb dacă tu însăți ştiai. Cel mai mult te interesa să-i atragi lui atenția şi să mă calci pe mine pe picioare, câtă vreme asta te ajuta să urci. Hesk s-a ridicat în picioare. Dar tot mi-e greu să cred că ai putut folosi asta împotriva unui vechi coleg, chiar dacă acum eşti considerată un risc la adresa securității naționale. S-a dus la ea, i-a luat pistolul din mână şi l-a pus înapoi în tocul de la umăr. Aşadar, acum eu sunt cel care vrea răspunsul la întrebarea ce faci. De ce tu, în afară de faptul că nu mă placi, ai considerat că e o idee bună să mă ataci şi să mă loveşti, lăsându-mă inconştient?

— A fost din pură grijă față de tine.

Dunja i-a întins încărcătorul pistolului.

— Măcar atât am putut să fac drept mulțumire pentru ce ai făcut tu pentru mine la acea petrecere de Crăciun în biroul lui Sleizner. Dacă n-ai fi

apărut, m-ar fi violat şi, dacă n-ar fi fost micul meu efort de azi, bărbatul spre care te îndreptai ți-ar fi făcut felul. Consideră că e un mic „mulțumesc” întârziat pentru ajutor.

— Întâmplător, acel bărbat era unul dintre suspecții din ancheta mea. Hesk a scos pistolul şi i-a montat încărcătorul, apoi l-a pus înapoi în toc. Aşa-zisul tău mulțumesc m-a împiedicat să-l prind.

Dunja a clătinat din cap.

— N-ai nici cea mai mică idee despre ce este vorba, nu?

— În orice caz, ştiu atâta cât…

— Jan, se vede pe tine, l-a întrerupt Dunja. Cum te străduieşti să-i convingi pe toți, inclusiv pe tine însuți, că deții controlul, când de fapt n-ai nicio idee cu ce sau cu cine ai de-a face.

— Eu conduc anchetarea dublei omucideri în care una dintre victime e Mogens Klinge. Şi da, sunt gata să recunosc că este mult mai complicat decât am crezut la început. M-am întrebat nu o dată dacă merită efortul. Dar nu sunt dintre cei care se lasă păgubaşi şi în acest moment investigația m-a adus aici. Prin urmare, nu pot să accept ca tu…

— Jan, crede-mă, i-a tăiat vorba Dunja. N-ai nicio şansă. Deja mi-au luat unul dintre prieteni.

— Unul dintre prietenii tăi? Cât de mulți sunteți, de fapt? Şi toate astea? A arătat cu mâna prin spațiul de lucru strâmt cu toate ecranele. Te întreb din nou. Ce anume faci?

Dunja s-a uitat la el ca şi cum ar fi încercat să vadă dincolo de scalpul şi țeasta lui, până la gânduri. Dar în clipa în care a încercat să spună ceva, uşile din spatele lor s-au deschis.

Hesk s-a răsucit şi a ațintit pistolul spre bărbatul negricios cu caschetă care intra cu spatele în dubă.

— Şi tu cine eşti?

— Doar un bărbat de origine străină, a zis Fareed şi a închis uşile.

— E cu mine. Dunja s-a apropiat de Hesk şi i-a apăsat în jos brațul cu pistolul. Cum a mers?

Fareed şi-a scos cascheta şi a clătinat din cap.

Dunja a încuviințat, oftând, şi s-a răsucit spre Hesk.

— *Sorry,* unde rămăsesem?

— Tocmai urma să-mi spui ce faci.

— Îl caut pe Sleizner.

— Iar el pare să te caute pe tine.

— Diferența este că el face ceva. Nu mă întreba ce, însă din puținul pe care l-am văzut astăzi nu sunt neapărat lucruri frumoase.

— Din nefericire, pot să te informez că e nevinovat.

— De ce anume?

— Uciderea femeii şi, eventual, şi a lui Mogens Klinge.

— Ia stai un pic. Dunja s-a întors spre Fareed, care se aşezase cu un laptop pe genunchi. Ai auzit? L-au bănuit pe Sleizner că e în spatele dublei crime.

— „Bănuit" e puțin spus. Hesk a clătinat din cap. Cu doar câteva ore înainte eram convins că el e în spatele crimelor. Dunja s-a uitat la el fără să spună nimic. Ştiu exact ce gândeşti, a continuat el. Că sunt micul idiot cuminte al lui Sleizner, şi poate chiar am fost. Dar acum nu mai sunt. S-au întâmplat multe de când ai dispărut.

— Ce te-a făcut să crezi că e el?

— Câteva lucruri, însă cel mai mult, un număr anonim de mobil cu care Klinge a fost în legătură, prin intermediul unui telefon mobil secret, din aprilie până în ziua morții. Am reuşit să găsim prin triangulație o poziție care s-a dovedit a fi casa mea, exact în timp ce Sleizner se afla acolo într-o vizită neanunțată.

— Aşadar, el are celălalt mobil?

— Asta am presupus, şi încă mai presupun.

Dunja s-a întors spre Fareed.

— De ce nu ne-am gândit la asta?

— Bună întrebare, a ridicat din umeri Fareed. Asta ar trebui să lămurească multe.

— Bine, dar acum zici că n-a fost el.

Hesk a încuviințat.

— ADN-ul țesutului găsit sub unghiile femeii nu se potriveşte cu cel al lui Sleizner, ci cu…

— Jakob Sand, l-a întrerupt Dunja.

— Cum de ştii asta?

— Nu ştiu. Doar ghicesc. Ei doi şi încă unul pe care nu l-am identificat au luat prânzul la Zeleste cu doar câteva zile înainte şi, în afară de hotărârea să mă dea în urmărire, au vorbit despre tine şi cât de potrivit eşti să conduci ancheta.

El voia să întrebe cum obținuse toate acele informații. Dacă ascultaseră discuția şi, dacă da, cum reuşiseră s-o facă în timpul unui prânz neoficial

într-un local intim ca Zeleste. Voia să ştie exact ce spusese Sleizner despre el. Ce ton a avut. Dacă râdea sau era serios. Voia să ştie tot. Dar n-a apucat să afle, căci bărbatul numit Fareed s-a întors spre ei.

— Dunja, uită-te aici. A arătat cu degetul un ecran pe care se vedeau câteva tonuri de alb. Vezi? Camera de aici a revenit.

— Care dintre ele?

— Cea din fața caschetei lui.

S-a dus acolo şi Hesk şi s-a uitat la ecranul alb, fără să priceapă nimic.

— E posibil să se afle mai aproape de noi, aşa încât recepția să fie mai bună? a zis Dunja.

— Nu, atunci ar fi trebuit să revină şi cea din spate.

Fareed a arătat cu degetul spre ecranul de alături, care era în continuare complet negru.

— Atunci cum explici că a revenit brusc?

— Nu pot să-ți explic, n-am nicio idee. Fareed s-a aplecat în față ca să vadă mai bine. Întrebarea este dacă el o poartă. Nu prea pare.

— Cum poți să-ți dai seama? Nu-i decât o grămadă de alb.

— E complet încremenit. Nu vezi? A arătat spre tonurile de alb. Nimic nu se mişcă.

— Dar asta înseamnă că el… că el…

Dunja a tăcut.

— Vezi liniile astea mici mai închise la culoare, aici şi aici? Fareed a arătat spre ecran şi Dunja a încuviințat. Ar putea să fie o podea, nu? O podea din dale.

— Aşadar, vrei să zici că zace acolo.

— Aşa arată.

Niciunul dintre ei n-a ştiut cât timp a stat cu ochii la ecran. Parcă erau hipnotizați de tonurile de alb şi s-au trezit de-abia când Dunja a spart tăcerea.

— Nu se întâmplă chiar acum ceva?

A arătat spre ecran.

— Sau numai mie mi se pare că se mişcă?

— Nu, ai dreptate.

Fareed s-a luminat la față.

Într-adevăr, diferitele câmpuri de lumină se mişcau unul în raport cu altul, şi curând liniile grilei, care bănuiseră că e o podea, s-au înmulțit, iar pătratele au devenit tot mai mici.

— Da, uite, se ridică în picioare.

— Dar de ce e atât de neclară imaginea? a întrebat Hesk arătând spre ecran, unde camera nu reuşea să focalizeze, chiar dacă puteai ghici că e o încăpere îmbrăcată în plăci albe.

Fareed a încercat să mărească imaginea.

— Arată ca şi cum obiectivul ar fi aburit.

— Nu pare că se află într-o baie? a zis Dunja.

Fareed a încuviinţat din cap.

— Vezi dacă nu poţi să-l suni şi să-i spui să şteargă obiectivul.

Dunja a selectat pe mobil numărul şi a sunat, în vreme ce imaginea de pe ecran a început să se mişte smucit înainte şi înapoi. La intervale regulate, apărea lampa de pe tavan, care era atât de puternică, încât albea întreaga imagine. La un moment dat, a trecut prin cadru ceva ce semăna cu o chiuvetă. Apoi, o scurgere din podea de metal strălucitor.

— Nu, nici măcar nu se conectează.

— Nu e semnal acolo. Dar…

Fareed s-a aplecat spre ecran.

— Dar ce?

— Nu sunt sigur, însă nu pare să aibă cascheta pe cap. E prea jos şi pare să se legene înainte şi înapoi.

— Poate că o ţine în mână, a zis Hesk în momentul în care ecranul telefonului Dunjei s-a luminat.

— Stai aşa, acum sună el.

A apăsat pe butonul de începere a conversaţiei şi a pus pe difuzor.

— Da, alo? Sunt Dunja. Ce-i cu tine?

A aşteptat un răspuns, însă nu s-a auzit decât un pârâit slab.

— Qiang, mă auzi? Alo? Qiang? Eu nu te aud. Ridică în faţa camerei două degete dacă mă poţi auzi.

Fareed a conectat la mobil un cablu, după care pârâitul s-a auzit în două difuzoare. Apoi a făcut nişte reglaje ale sunetului pe un egalizator, încercând să evidenţieze tot ce nu era zgomot de paraziţi.

Între timp, camera s-a apropiat şi s-a văzut tot mai mare o figură întunecată cu margini difuze. S-a dovedit că e o persoană care stătea în genunchi cu mâinile la spate şi capul aplecat în faţă. Însă de-abia după ce a apărut în imagine un deget şi a şters ceaţa de pe obiectiv au putut vedea că este Qiang.

— Ah, Dumnezeule mare!

Dunja şi-a întors privirea de la ecran.
— E prietenul tău?
Hesk s-a întors spre Fareed, care a încuviinţat din cap.
Cineva a intrat în imagine şi a rămas în picioare în spatele lui Qiang. Dar nu se vedeau din el decât bocancii şi pantalonii de camuflaj groşi.
— Ce mama dracului se întâmplă? Dunja s-a întors spre Fareed. Ce-or fi făcând?
— N-am nicio idee.
— Trebuie să facem ceva. Nu putem sta aici, pur şi simplu, fără să facem nimic.
Mâna dreaptă a bărbatului a intrat în imagine, l-a înşfăcat pe Qiang de păr şi l-a silit să se uite în obiectiv, cu o privire în care licărea spaima.
— El e. Hesk a arătat spre mâna căreia îi lipsea degetul inelar. El e cel pe care tocmai l-am văzut.
— Alo, ce vreţi? a strigat Dunja în telefon. Sunt Dunja Hougaard. Spuneţi ce mama dracului vreţi!
„Trebuie să mă ascultaţi”, s-a auzit vocea întretăiată a lui Qiang, printre suspine. „Auziţi? Trebuie să ascultaţi cu atenţie.”
— Ascultăm, a zis Dunja. Spune doar ce trebuie să facem, şi facem. Îţi jur că totul o să…
„Ascultă aici, fiindcă ticăloşii ăştia nu se joacă. Trebuie să…”
Qiang a izbucnit în plâns.
— Qiang, noi…
— N-are rost, a întrerupt-o Fareed. Tot nu te poate auzi.
„Trebuie s-o lăsaţi baltă, auziţi?”, a continuat Qiang. „Totul. Toată ascultarea şi toate pozele şi filmele. Tot rahatul trebuie să dispară, pricepi? Altfel ne vor lua unul după altul. Asta zic ei. Unul după altul.”
— Sigur că o să facem asta. Qiang, o să facem tot ce vor ei, doar să-ţi dea drumul. Spune-le. Orice…
N-a avut timp să continue, mâna stângă a bărbatului în uniformă de camuflaj a intrat în cadru atât de repede, încât doar când s-a văzut despicătura de sub bărbia lui Qiang şi-au dat seama că mâna ţinea un cuţit, care acum îi era înfipt mai sus de mărul lui Adam, pe când sângele ţâşnea din rana deschisă pe haine, pe plăcile albe.
Qiang a încercat să mai spună ceva, dar n-a putut. Din gură nu-i ieşeau decât bulbuci de sânge şi până la urmă s-a prăbuşit în spasmele morţii, apoi transmisia s-a întrerupt.

33

La lumina lămpii de lucru din biroul său de la subsol, Fabian a pus adeziv bicomponent pe marginile de lemn subțiri. Apoi a suflat peste adeziv, a pus bucata la locul ei şi a apăsat cât de tare a putut, cu forță distribuită uniform.

Era ultima bucată, şi tăblița ouija veche arăta din nou bine. Crăpăturile provocate când şi-a ieşit din fire erau, desigur, vizibile dacă te uitai cu atenție. Dar nu era mai rău de atât, spre deosebire de altele dintre greşelile lui.

Îşi petrecuse ultimele ore afară din casă, într-o plimbare lungă. Mai întâi, prin pădurea Pålsjö şi pe pasarela de peste calea ferată. Apoi s-a dus până la Pålsjöbaden, şi-a scos pantofii şi a mers mai departe spre nord pe la marginea apei, prin nisipul cu pietriş.

După vreo oră de mers pe pietre colțuroase şi sfărâmături de scoici au început să-l doară picioarele, iar în dreptul orăşelului Hittarp s-a tăiat într-un ciob de sticlă. Dar şi-a văzut, pur şi simplu, de drum, şi după încă o oră durerea din picioare a dispărut.

În apropiere de cătunul Grå läge s-a dezbrăcat şi a intrat în apă. I-a trecut prin cap să continue să înoate, până la infinit. Însă ceva l-a împiedicat, şi după ce s-a întors la mal a stat pe nisip şi s-a zvântat la soare.

A stat acolo, uitându-se la mare şi la câmpiile daneze care se vedeau pâlpâind deasupra orizontului, şi a luat cea mai grea hotărâre din viață, ca de acum înainte să nu mai încerce să afle ce i s-a întâmplat cu adevărat fiului său.

Părea să fie încă o trădare a lui Theodor şi, într-un fel, fugea de o datorie pe care trebuia s-o plătească. Însă acolo şi atunci a hotărât să renunțe. Să accepte faptul că nu va şti niciodată şi că toate probele şi indiciile care arătau ceea ce era dubios aveau să fie îngropate odată cu Theodor.

Sonja, Jadwiga Komorovski şi toți ceilalți aveau dreptate. N-avea nicio importanță cât de aproape ajungea el de adevăr, nu va reuşi niciodată să dea timpul înapoi. Ce a fost făcut a fost făcut, şi unele lucruri era mai bine să fie lăsate neatinse.

Pentru a doua oară în această vară a tras sertarul din mijloc al scrinului, a scos obiectul înfăşurat în pânză, l-a pus în fața sa pe birou, lângă tăblița ouija, l-a desfăcut şi s-a uitat la pistolul cu care fiul său venise acasă după

acea noapte fatidică în care a fost la Helsingør împreună cu „banda Smiley”.

Încercase să-l facă pe Theodor să spună de unde are pistolul, însă nu reuşise să obţină altceva decât încercări de răspunsuri care erau evident născociri. Era un Heckler & Koch USP Compact de 9 mm, un model destinat luptei de aproape şi folosit de obicei de forţele de poliţie daneze. Măcar atât ştia, însă numărul de serie fusese şters, aşa că era imposibil să-l caute.

Planul fusese să li-l dea danezilor şi să-i lase pe ei să investigheze şi să-l examineze. Însă acolo, pe nisipul încălzit de soare din dreptul cătunului Grå läge, s-a răzgândit. Nimănui nu-i va fi îngăduit să-l investigheze. Avea să se descotorosească de el. Avea să se asigure că dispare pentru totdeauna, împreună cu toate celelalte întrebări fără răspuns.

A împăturit la loc pânza, a dat pachetul deoparte şi a verificat lipiturile, apoi a luat cel mai bun glaspapir pe care l-a putut găsi şi a început să şlefuiască cu mişcări delicate marginile unite. De acum încolo, avea să privească înainte şi să fie alături de Sonja şi Matilda. Dacă mai erau interesate să-l aibă în viaţa lor.

Ceea ce era departe de a fi sigur. Felul în care se uitau la el şi vorbele rostite de ele aveau să răsune între ei multă vreme. Poate pentru totdeauna. Însă el avea să facă o încercare sinceră.

De cum termina tăbliţa, avea s-o ducă sus, la Matilda, şi să-i ceară iertare. Fără explicaţii sau reţinere, doar o cerere sinceră de iertare pentru că şi-a ieşit din fire de dimineaţă. Avea să-i spună clar că poate să vină în subsol ori de câte ori vrea ca să ia legătura cu spiritul căreia îi zicea Greta. Dacă Greta era ceva în care ea credea şi de care avea nevoie ca să treacă prin durere, el n-avea să-i stea în cale.

În ceea ce o privea pe Sonja, nu ştia ce ar putea să facă. Nu exista vreo scuză care să poată schimba ceva. Nici o iertare vindecătoare. Probabil n-avea nicio importanţă ce spunea el. Ea se hotărâse şi, într-un fel, putea s-o înţeleagă.

De-a lungul anilor, făcuse tot ce-i stătea în puteri, şi totuşi rămăsese departe de ţintă. Erau atât de multe lucruri pe care ea şi le dorea, iar el nu i le putea da. Atât de multe, încât întrebarea era dacă el însuşi mai voia să încerce.

A închis ochii, şi-a plimbat mâna peste tăbliţă şi a constatat că suprafaţa este atât de netedă, încât degetele aproape că pluteau deasupra lemnului.

Sigur că simțea reparațiile, însă numai ca pe ceva care părea deja îndepărtat şi difuz. Ca şi cum lemnul însuşi ar fi avut putere de vindecare.

Când a deschis iar ochii, a fost ca şi cum ar fi văzut tăblița pentru prima oară. Măiestria execuției, vinişoarele lemnului – ce frumoasă era, de fapt, cu toate că era aşa de veche şi uzată, că unele dintre litere şi cifre aproape că nu se mai desluşeau.

Şi dacă era adevărat?

Şi dacă Matilda avea dreptate?

Dacă exista vreun argument în favoarea acestui lucru, era un episod de acum o lună. La fel ca multe altele, îl reprimase, încercând să se convingă că nu s-a întâmplat. Dar s-a întâmplat ceva. La mijlocul anchetei în desfăşurare ceva vorbise cu el. Tocmai când făcuseră câteva arestări şi începeau, în sfârşit, să vadă o legătură între unele dintre cazuri, ceva i-a spus că tot ce ştiau ei era greşit. La rândul lui, acest lucru l-a făcut să înlăture întreaga anchetă şi s-o ia de la capăt, ceea ce a dus, până la urmă, la prinderea „Ucigaşului cu zaruri”.

Putea cel puțin să spună „mulțumesc”. Indiferent dacă credea sau nu, măcar atât putea să facă. De aceea, s-a ridicat în picioare, a luat cu el tăblița în cealaltă parte a draperiei trase şi s-a aşezat pe una dintre pernele puse pe jos.

Aici obişnuiau Matilda şi Esmaralda să stea când făceau şedințele de spiritism şi, la fel ca ele, a aprins lumânările care alcătuiau un cerc în jurul său. Apoi a pus indicatorul pe tăbliță şi s-a asigurat că se poate mişca nestingherit peste litere.

Din puținul pe care-l văzuse din ce făcea Matilda, ea ținea arătătorul pe indicator şi punea întrebările. Era, practic, o copie a jocului de-a „duhul din sticlă” de care fuseseră obsedați unii dintre colegii săi în şcoala primară.

Părea o rupere de toate lucrurile în care crezuse când a ridicat brațul drept şi şi-a coborât degetul pe indicator. Ca şi cum ar fi făcut ceva interzis. Nu simțea nicio forță magică, şi se gândea mai mult la cât de jenant ar fi să-l vadă cineva decât la ceea ce credea că o să se întâmple.

— Scuze, a zis el în cele din urmă cu blândețe. Însă, dacă e cineva acolo, de partea cealaltă, aş vrea doar să…

S-a întrerupt. Simplul fapt că şi-a auzit vocea spărgând tăcerea l-a făcut să se simtă stingherit. O parte din el a făcut un efort să se ridice în picioare, însă alta îl ținea acolo.

— Mă cheamă Fabian, Fabian Risk, a continuat el. Sunt tatăl lui

Theodor. Şi al Matildei.

Nu ştia de ce adăugase ultimele cuvinte. Era vorba despre ajutorul primit la anchetă, nimic altceva.

Şi indicatorul nu s-a mişcat din loc. Cum ar fi putut s-o facă sub greutatea întregului său braţ? Poate că apăsa prea tare şi ar trebui să slăbească presiunea?

— Nu ştiu dacă mă aude cineva. De data aceasta a încercat să vorbească mai tare. Poate că nu. Însă vreau, totuşi, să mulțumesc, indiferent cine sau ce m-a ajutat în investigație şi a spus că tot ce ştiam noi era greşit. Poate că a fost cineva care se numeşte Greta, nu ştiu. În orice caz, ne-a ajutat. Doar asta voiam…

Brusca vibrație l-a făcut să tresară şi să-şi tragă mâna de pe indicator ca şi cum s-ar fi ars. Însă după ce s-a liniştit şi-a dat seama că nu era decât mobilul din buzunar, semnalând primirea unui mesaj.

L-a scos, a deschis mesajul şi l-a citit.

Mesajul era semnat de fostul său coleg Ingvar Molander, care era arestat şi îşi aştepta procesul. Erau cinci propoziții. Nici mai mult, nici mai puțin.

Cinci propoziții care schimbau totul.

34

Hesk a apăsat butonul de sus din coloana lungă de zece nume de familie elegante până ce ecranul interfonului s-a luminat şi a început să piuie. Apoi şi-a netezit repede părul, a băut ce mai rămăsese în sticla de bere şi a dus-o la spate, ca să n-o poată vedea camera de supraveghere.

Acum câteva ore pornise spre casă. Însă când s-a aşezat în maşină, a pornit motorul şi a ieşit din garajul de pe Østerbro, au revenit imaginile execuției lui Qiang. Imagini mărite ale unor amănunte pe care nimeni n-ar trebui să le vadă.

În sine, nu era nimic nou. De când tehnologia video a ajuns la îndemâna omului de rând, fuseseră săvârşite violuri, bătăi şi crime în fața unui aparat de filmat pornit. Teroriştii îşi făcuseră o carte de vizită din găsirea de căi, una mai dezgustătoare ca alta, de a omorî oameni, răspândind filmele pe internet.

Însă asta fusese cu totul altceva decât un video *snuff*[22] anonim. Nu pentru că era cineva pe care îl cunoştea. Nu-l întâlnise niciodată pe prietenul Dunjei, cel cu mâinile legate, care a fost silit să sângereze în ceea ce trebuie să fi fost o durere indescriptibilă.

Nu, ceea ce l-a afectat cu adevărat a fost faptul că s-a întâmplat în direct, în fața ochilor săi. Nu era o crimă filmată care s-a petrecut undeva în lume acum mult timp. Era ceva ce se petrecuse chiar atunci, şi tot ce a putut face a fost să stea acolo şi să vadă cum literalmente se scurge viața din el.

Ticăloşii i-au dat o singură lovitură. Una singură, ca să nu se petreacă prea repede. Aşa încât ei să aibă cu adevărat timp să vadă şi să priceapă cu cine au de-a face. Ce îi aştepta şi pe ei.

În ciuda tuturor imaginilor şi a gândurilor, a încercat să se ducă acasă, când, în drum spre Amager, pe H.C. Andersen Boulevard, dintr-odată, l-a bufnit plânsul la un stop pe roşu, în față la Tivoli. Nu un plâns fără zgomot, cu ochii înrourați şi o lacrimă care alunecă pe obraz, ci unul cu sughițuri şi nas curgător, care a continuat pe tot drumul peste Langebro, unde în cele din urmă a tras pe dreapta, ca să nu rişte să piardă controlul maşinii.

Nu era de ajutor faptul că acea bandă era doar pentru biciclişti, şi după ce s-a izbit de câteva borduri ascuțite, a trecut de cvartal şi a oprit maşina pe un loc liber în față la Café Langebro. A stat acolo şi a plâns, în timp ce cuțitul se înfigea în gât iar şi iar, indiferent dacă închidea sau nu ochii.

Când emoțiile s-au potolit destul de mult ca să poată ieşi din maşină, a intrat în cafeneaua deschisă noaptea şi s-a aşezat la bar, unde a comandat o halbă de bere şi un pahar de Gammeldansk[23]. Şi, cu fiecare bere pe care o dădea pe gât, filmul care rula în buclă se estompa un pic, până ce imaginile sângeroase abia se mai desluşeau prin ceața tot mai deasă.

Piuitul interfonului a încetat şi a mai apăsat o dată pe buton. Era în toiul nopții, însă văzuse un şir de ferestre luminate la ultimul etaj din Gemini Residence, una dintre cele mai urâte clădiri din Islands Brygge, şi chiar observase mişcarea unei umbre înăuntru, aşa că avea de gând să sune până i se deschide.

Când barmanul i-a oferit un pahar mare cu apă în loc de încă o halbă de bere, a reuşit să-l înduplece să-i mai dea o sticlă, apoi a plătit şi s-a dus pe chei, unde luminile de la turnul Danhostel şi de la cubul de sticlă al băncii Nykredits, din partea cealaltă, se oglindeau pe suprafața întunecată a apei ca nişte bănuți de soare în noapte.

Briza răcoroasă ca o mângâiere pe fața sa înfierbântată şi buhăită l-a făcut să-şi continue drumul spre vest, pe Islands Brygge. Dar, pe măsură ce se trezea din beție, imaginile mărului lui Adam care se mişca în sus şi în jos, luptând să primească aer în loc de sânge, au devenit iar clare. Până la urmă a fost atât de rău, că a trebuit să-şi golească stomacul şi apoi a stat pe marginea cheiului şi şi-a dat seama cât de aproape este, de fapt.

Nu intenționase să-şi îndrepte paşii tocmai în direcția aceea. Însă când s-a răsucit pe călcâie şi s-a uitat în sus la fațada arcuită, brăzdată de balcoane de sticlă, i-a dat prin cap că poate, la urma urmei, rătăcirea lui avea un rost.

Din asta s-a înfiripat un plan. Un plan în care arăta o dată pentru totdeauna că el este cineva de care trebuie să ții seama şi că era prea devreme ca să fie înlăturat. Era un joc extrem de riscant, şi erau nenumărate feluri în care putea s-o ia razna. Însă, dacă exista cineva care a fi putut să reuşească, el era.

„Jan? Tu eşti?”, s-a auzit o voce în interfon.

— Salut, Kim, a zis el şi s-a silit să zâmbească pentru obiectiv. Mă gândeam că am putea vorbi un pic.

„Acum? E unu şi jumătate noaptea. Nu poate să aştepte până dimineață? Luăm micul-dejun, dacă nu vrei să fim văzuți la serviciu. Ştiu un loc drăguț în Vesterbro.”

— Nu, aş prefera să facem asta chiar acum.

Tăcerea care a urmat a fost scurtă, cu siguranță nu mai mult de câteva

secunde. Totuşi, arăta clar că, în ciuda orei târzii, era pe drumul cel bun.

„Bine, dar despre ce este vorba? De ce nu poate să aştepte câteva ore?”

— Ai spus să te țin la curent dacă se întâmplă ceva. N-ai spus aşa?

De data asta, tăcerea a durat mai mult, mult mai mult, până să se audă un clic în încuietoare.

Erau câțiva ani de când fusese ultima dată aici. Atunci Sleizner şi soția lui, Viveca, dădeau petrecerea anuală cu *glögg*{24} în prima sâmbătă din decembrie, şi în fiecare noiembrie întrebarea constantă era cine din departament avea să primească mult-râvnita invitație.

Interiorul clădirii era cu adevărat diferit de fațadă. Prima dată când păşise în lobby rămăsese cu gura căscată, recunoştea asta bucuros. Ca un cilindru enorm, se întindea până sus, la cupola luminatorului, la vreo treizeci de metri deasupra şi, cu coridoarele lui albe şi scările care atârnau aparent fără greutate în aer şi legau între ele etajele, nu semăna cu niciun alt hol.

Însă în această noapte n-a intrat în lift cu stomacul crispat de emoție şi cu impresia că este unul dintre aleşi. Se afla aici ca să capete răspunsuri. Să-şi pună şeful la zid şi să-l facă să-i spună ce mama dracului era cu toate astea. De acum încolo, gata cu orbecăitul în beznă şi statul cu pălăria în mână, culegând firimituri. De acum încolo, el era cel care ținea cârma, şi planul său era pe cât de simplu, pe atât de strălucit.

Simplu, pentru că aproape oricine îl putea transpune în fapt. Strălucit, pentru că nimănui, cu atât mai puțin lui Sleizner, nu i-ar fi dat prin cap că el ar fi în stare să facă aşa ceva.

Uşile liftului s-au deschis fără zgomot, şi el a înaintat spre Sleizner, care, îmbrăcat cu un halat, îl aştepta în deschizătura uşii.

— Ei, avem aici pe cineva care s-a distrat pe cinste. Intră. Sleizner i-a pus brațul pe umăr, l-a condus înăuntru şi a închis uşa. Nu în fiecare noapte primesc aşa vizită plăcută.

— Kim, iartă-mă că te deranjez la aşa oră târzie, însă m-am gândit că ar fi bine să ne lămurim pe loc, a zis el şi a mers mai departe în living, unde s-a lăsat să cadă pe o canapea arcuită masivă care se afla în mijlocul încăperii, în fața celui mai mare ecran de televizor pe care îl văzuse vreodată.

— Da, chiar este târziu, dar să lăsăm asta. Răul a fost deja făcut, ca să zic aşa, şi pot, pur şi simplu, să-mi recuperez timpul peste program din salariul tău. Sleizner a râs. Fii pe pace, glumesc. Nicio problemă. Apropo, vrei să bei ceva? Pari să ai nevoie de un întăritor. Ce zici de un whisky? Am un Glenfiddich excelent, vechi de douăzeci şi trei de ani, pe care trebuie

neapărat să-l guşti.

Ultimul lucru de care avea nevoie acum era mai mult alcool. Cu toate acestea, a încuviinţat şi a luat paharul cu fundul atât de gros, încât oricât de beat ai fi fost, nu-l puteai răsturna. Apoi a gustat, sau mai degrabă a lipăit, whiskyul care, într-adevăr, era grozav de bun.

— Ce zici? Nu-i rău deloc, eh?

Sleizner a ridicat paharul în chip de toast şi a băut.

A făcut şi el la fel, apoi a pus paharul pe măsuţa de cafea, şi-a dres glasul, chiar dacă nu-l supăra nimic în gât, şi a încercat să stea cu spatele un pic mai drept, chiar dacă era greu pe canapeaua adâncă. Însă trebuia să preia controlul şi să arate că are cu adevărat un plan cu întâlnirea asta.

— Când am scos maşina lui Mogens Klinge din apă am văzut în faţa mea o anchetă rezonabil de simplă, a zis, iar Sleizner s-a ridicat în picioare şi s-a dus la un raft de sticlă montat pe perete. O anchetă care avea să se încheie rapid, exact aşa cum voiai tu.

— Zi mai departe. Ascult.

Sleizner a luat o telecomandă.

— Iar după trei zile, e evident că nu puteam să mă înşel mai tare. Nimic nu s-a dovedit a fi aşa cum ne aşteptaserăm. Dimpotrivă, pare cu adevărat să fie ceva ascuns…

— Stai un pic, să fac ceva, l-a întrerupt Sleizner şi a îndreptat telecomanda spre celălalt capăt al încăperii. Am pus să fie instalată chestia asta acum câteva luni, şi nu vrei să ratezi sunetul. Asta pot să jur. Ascultă un pic aici.

Trupa Yes a început piesa „Owner of a Lonely Heart” la un volum atât de tare, încât primele acorduri au fost auzite probabil până la sediul poliţiei, de cealaltă parte a apei.

— Nu-ţi face griji, a strigat Sleizner şi a dat volumul un pic mai tare. Tot apartamentul e izolat fonic, ca să ne putem bucura doar noi. Recunoaşte că sună cu totul excepţional!

Hesk a încuviinţat din cap şi a hotărât să mai ia o înghiţitură de whisky. În acest moment avea nevoie de tot ajutorul posibil ca să nu mai stea acolo şi să se lase călcat în picioare iar şi iar.

— Simţi basul? a continuat Sleizner şi a mimat cântatul la chitara bas, făcând câteva mişcări de dans evident exersate. E un difuzor în canapea! Cu totul aiurea, însă al dracului de eficient când ai cucoane în vizită!

Hesk era gata să izbucnească în râs, aşa cum făcea întotdeauna când

Sleizner trântea una dintre glumele lui proaste. Însă de data asta şi-a îndreptat atenția spre whisky, ceea ce l-a făcut pe Sleizner să dea sunetul mai încet, în cele din urmă.

— *Sorry,* nu voiam decât să auzi. Unde rămăseserăm? Ai zis ceva despre faptul că ai greşit.

Hesk a încuviințat din cap şi a încercat să-şi amintească ce voia să spună, dar a hotărât să înceapă din cu totul altă direcție.

— În ultima zi s-au întâmplat o mulțime de lucruri, cum să zic, surprinzătoare şi, mai presus de toate, au ieşit la iveală în anchetă lucruri grave.

— E grozav că cel puțin se întâmplă ceva. Trebuie să-ți spun sincer că începeam să mă îngrijorez. Dar atunci poate chiar vom avea curând nişte rezultate.

Hesk a încuviințat.

— Într-un fel, de aceea sunt aici.

— Bine. Foarte interesant. Povesteşte. Ce ați descoperit?

— Kim, nu sunt aici ca să povestesc, ci ca să ascult ce ai tu de spus.

A fost o tăcere, o alegere care avea să influențeze restul discuției, şi chiar putea să-l vadă pe Sleizner cum stă acolo în halatul lui şi se gândeşte exact la acelaşi lucru.

— Eh? Acum nu ştiu dacă pricep. Sleizner şi-a dus mâna la piept. Ce anume vrei de la mine?

— Să limpezeşti anumite lucruri.

Sleizner a încuviințat din cap şi a zâmbit.

— Nu că aş avea o droaie de informații secrete, însă dacă pot fi de vreun folos, atunci sigur că da. Şi-a aşezat mai bine halatul şi a strâns nodul peste burtă. *So bring it on, I'm at your service*[25], să vedem ce putem face.

— Îl cunoşti pe Jakob Sand? Antreprenorul.

Sleizner, care tocmai se pregătea să mai ia o înghițitură de whisky, a lăsat jos paharul.

— Nu, nu mai mult decât că e acel om de afaceri excentric care a câştigat „Let's dance" anii trecuți.

— Sau omul de afaceri excentric care a fost suspectat de uciderea unei prostituate.

— Dar n-a fost dezvinovățit? E atâta timp de atunci, aşa că nu-mi mai amintesc totul.

— Aşa este. O analiză de ADN l-a salvat. E un pic ciudat că nu-ți

aminteşti, dacă ne gândim că tu eşti cel care a condus ancheta.

— Da, dar ştii cum e. Sunt atâtea anchete, că până la urmă se amestecă între ele. Hai noroc!

Sleizner a ridicat paharul şi a băut.

Hesk n-a spus nimic, doar stătea acolo şi îşi studia şeful, care era clar să se simte strâns cu uşa.

— Sau poate că tu nu ştii deloc cum e, a continuat Sleizner. De fapt, n-ai avut nici măcar o fracțiune din numărul anchetelor mele. Dar destul cu asta. Cum apare în peisaj acest Sand?

— I-am găsit ADN-ul.

— Ei, la naiba! Şi de unde ați luat probele?

— Sânge şi fragmente de piele sub unghiile femeii.

— Ca să vezi! Bună treabă. Sleizner a încuviințat din cap şi şi-a ferit privirea. Foarte bună.

— Dar nu-l cunoşti, totuşi?

— Nu, deloc. De ce l-aş cunoaşte? Nu l-am întâlnit niciodată.

Aşadar, Sleizner îl mințea de la obraz. Îi era cu siguranță în fire să mintă, însă nu fusese niciodată atât de evident ca acum.

— Şi când este vorba despre probele de ADN, trebuie să-ți fie foarte clar un lucru, a continuat Sleizner. În ciuda a ceea ce ai putea crede, nu-i deloc garantat că persoana în cauză va fi condamnată până la urmă.

— Dacă a putut fi dezvinovățit, ar trebui să poată fi şi condamnat.

— Da, însă e un lucru pe care trebuie să-l înțelegi. Doar pentru că s-a nimerit să fie pielea lui sub unghiile femeii nu trebuie neapărat să însemne că el e cel care a omorât-o. Dacă era prostituată, ar fi putut să fie cu Sand înainte să-l întâlnească pe Klinge. Şi acum să zicem că a fost un pic mai dur, aşa că s-a întâmplat ca ea să-l zgârie. Nu m-ar surprinde ca el să fie dintre cei pe care asta îi excită. De fapt, e un lucru mai obişnuit decât s-ar crede ca un mascul alfa să nu-şi dorească nimic mai mult decât să fie dominat.

— Eu aş spune că, probabil, ea a fost cea dominată. Nu Sand.

Sleizner a oftat.

— Nu spun decât că, oricât de mult ai vrea, ADN-ul nu este răspunsul la toate.

— Nu, vom vedea ce iese când ajungem acolo. Acum o să-l aducem la interogatoriu să vedem ce are de spus.

— Da, pare să fie singurul lucru rezonabil. Sleizner a încuviințat din cap

şi a sorbit din whisky. Mai ai întrebări la care nu pot răspunde, sau terminăm?

— Ştii un garaj subteran de la stadionul Østerbro?

— Nu, a clătinat din cap Sleizner. Nu prea înțeleg întrebarea. De ce ar trebui să-l ştiu?

— Cel care e pe Østerbrogade, exact peste drum de McDonald's.

— Şi eu întreb din nou: de ce ar trebui să-l ştiu? Probabil că sunt o grămadă de garaje împrejur.

— Pentru că ai fost acolo nu mai departe de ieri, după ce m-ai vizitat pe mine, a zis el, perfect conştient că se aruncă în necunoscut având ca singur colac de salvare informațiile la mâna a doua de la Dunja.

— Cum adică, am fost acolo? Despre ce vorbeşti? De ce să fiu acolo?

— Asta era următoarea mea întrebare.

— Dar, Jan, ia stai un pic. Ce faci, de fapt? E un afurisit de interogatoriu, despre asta este vorba? Sunt suspectat de ceva şi trebuie să-mi chem avocatul?

— Nu ştiu. Asta încerc să aflu.

— Atunci îți propun ca mai bine să încerci să te ridici în picioare şi să te duci acasă, înainte să te îmbeți şi să te faci şi mai tare de râs.

Sleizner avea, fără îndoială, dreptate. Asta era o discuție pe care trebuia s-o aibă când era treaz. Însă n-avea încotro. Acum stătea aici, scăpase deja pe gură porumbelul şi, dacă îşi cunoştea bine şeful, i l-ar fi îndesat înapoi pe gât dacă s-ar fi întrerupt acum.

— Avem informații că ai stat în acel garaj subteran destul de des în ultima vreme.

— Poftim? Scuze, dar chiar nu pricep încotro bați.

— Avem, de asemenea, informații că ai prânzit la Zeleste vineri împreună cu Jakob Sand şi încă o persoană.

Sleizner s-a uitat la Hesk şi a clătinat din cap.

— Bine, la început am crezut că e o glumă, sau că am înțeles eu greşit. Dar e evident că nu-i aşa. Chiar mă suspectezi. Nu ştiu exact de ce anume, dar, în orice caz, destul de mult ca să-ți sacrifici întreaga carieră. Însă da, am luat prânzul la Zeleste vineri. Şi da, poate s-a nimerit să fie acolo şi Sand ăla. Dar nu la masa mea. Pentru că nu-l cunosc. E chiar atât de al dracului de greu de înțeles?

— Nu încerc decât să-mi fac treaba.

— Treaba? Sleizner a pufnit şi a strâns şi mai tare nodul cordonului, apoi

şi-a luat mobilul, a dat clic pe un număr şi l-a dus la ureche. Mai degrabă i-aş zice pătrundere ilegală. Da, alo… E corect… Hesk. Jan Hesk. Perfect, mulțumesc.

A încheiat convorbirea, s-a dus la canapea şi s-a lăsat pe vine ca să ajungă ochi în ochi cu Hesk.

— Jan, ascultă-mă. Eşti beat şi nu ştii ce faci.

Nu se simțea beat, poate cherchelit. Însă felul în care era el cu siguranță n-avea nimic de-a face cu ceea ce simțea şi, oricum ar fi, băuse deja prea mult, de vreme ce stătea acolo şi încerca să-şi ducă la îndeplinire planul cu Sleizner ca adversar.

— Dar e în ordine, a continuat Sleizner. Putem cădea toți în şanț din când în când. Şi poți sta liniştit. O să mă fac că nu s-a întâmplat nimic, iar mâine-dimineață totul va fi ca de obicei. Sper că n-ai venit cu maşina.

— Ba da, însă e departe, la Café Langebro, şi poate să mai stea acolo.

— Bine, atunci vino cu mine, o să te ajut să ajungi la un taxi. Sleizner s-a ridicat şi a întins o mână. Jan. Haide, zău, înainte s-o iei cu totul razna.

— Mulțumesc, dar probabil că o să pot ajunge singur la taxi. Şi-a încrucişat brațele şi şi-a dat seama că alcoolul, de fapt, îi era de ajutor. De îndată ce capăt răspunsuri la întrebările mele.

Dacă n-ar fi fost alcoolul, n-ar fi îndrăznit niciodată să facă ceea ce ar fi trebuit făcut de multă vreme.

— Răspunsuri la întrebările tale? Sleizner a clătinat din cap. Să-ți dau eu un răspuns? Da? Chiar vrei să-l auzi? Este că în acest moment îți sapi singur groapa. Pricepi? Cariera ta e sfârşită dacă mergi mai departe în această direcție.

— Atunci aşa să fie. Însă asta nu schimbă faptul că vreau să ştiu de ce eşti în legătură cu Jakob Sand şi de ce te duci în acel garaj subteran în care…

— Dar, fir-ar să fie, Jan! Ce mama dracului e cu tine? Ce nu pricepi? i-a tăiat vorba Sleizner. Nu sunt în legătură cu Sand. Nici măcar nu l-am întâlnit vreodată! Şi garajul ăla despre care aiurezi. Sleizner şi-a desfăcut brațele. Nu ştiu, la dracu'. Poate că acolo mi-am schimbat cauciucurile şi mi-a fost reparată maşina. Poate că nu. Dacă e măcar vreun garaj acolo, ceea ce tu probabil că ştii mai bine decât mine. Însă asta n-are nicio importanță. Nimic din toate astea n-au importanță, pentru că acum o să te cari de aici. Imediat. S-a înțeles? O să te ridici pe picioarele alea împleticite şi o să te duci direct afară.

Sleizner a arătat cu brațul spre hol.

— Dar e ceva ce nu înțeleg, a zis Hesk, fără să încerce măcar să se ridice. Dacă e aşa cum declari, că nu-l cunoşti pe Sand şi nu l-ai întâlnit niciodată… A luat paharul cu whisky şi a sorbit o înghițitură zdravănă, ca să nu rişte să-şi piardă curajul. Cum se face că la prânzul luat împreună de voi doi la Zeleste ați discutat dacă eu sunt sau nu potrivit să conduc această anchetă? Şi nu te sfii să dai o explicație bună a faptului că Sand, un om de afaceri excentric care a câştigat „Let's dance", ar fi interesat de asta. Şi, te rog, o explicație care nu implică ADN-ul.

Sleizner s-a uitat la Hesk cu o privire care arăta că de-abia acum îi dă prin cap că şi-a judecat complet greşit colegul.

— Aşadar, mi-ai urmărit mobilul? Da? Asta ai făcut pe la spatele meu? Urmărire şi ascultare. Când n-am făcut nimic altceva decât să te sprijin şi să am grijă să ai o carieră de care n-ai fi putut nici măcar să te apropii dacă nu eram eu. Dar răspunde, fir-ar să fie!

— Da, aşa este, a zis Hesk. Am luat nişte măsuri.

— Şi de ce mama dracului, dacă-mi permiți să întreb?

— Nu pot vorbi despre o anchetă în curs. Însă cel mai bine ar fi să mă însoțeşti la sediul poliției şi să stai peste noapte în arest, ca să lămurim totul de dimineață, la un interogatoriu regulamentar.

— În arest? Ți-ai pierdut cu totul mințile, ticălos afurisit care nu eşti bun de nimic? Cine mama dracului te crezi? Ha?

— Kim, pentru mine e exact la fel de greu ca pentru tine.

— Îmi bați la uşă în crucea nopții, dai buzna în casa mea şi crezi că poți, pur şi simplu, să faci pe şeful.

— Te rog, nu face să fie mai greu decât este deja.

— Greu? N-o să fii în stare nici să rosteşti cuvântul „greu" când o să termin cu tine. O să am grijă să te bubui atât de tare, că o să-ți doreşti ca maică-ta să nu-şi fi desfăcut picioarele când a vrut tac-tu să intre.

Perfect conştient că astea nu erau amenințări în vânt, Hesk s-a îmbărbătat, a luat paharul şi a dat pe gât restul de whisky înainte să vorbească.

— Kim, uite cum stau lucrurile. Ştim că eşti în legătură cu Sand. Ştim că ai fost de multe ori în garajul subteran de pe Østerbrogade şi ştim că mai ai un telefon mobil, probabil un model mai vechi, de pe care ai comunicat prin SMS-uri cu Mogens Klinge despre ceremonia de inițiere din 28 iulie, ora 20, care a fost noaptea în care a murit. Toate astea le ştim deja. Voiam mai

ales să-ți dau o şansă să explici. Însă e evident că nu poți.

Fața lui Sleizner a pălit, pe când înghițea în sec de câteva ori, ca şi cum stomacul era pe cale să i se întoarcă pe dos.

— Bine, a zis în cele din urmă şi şi-a trecut mâinile prin părul rărit. Ai dreptate. Îmi pare rău. N-am spus tot adevărul. Recunosc. Şi acum te întrebi, desigur, de ce n-am făcut-o, dacă n-am nimic de ascuns. Explicația simplă este că credeam şi speram să nu fie nevoie. Că totul va fi în ordine dacă te las pe tine să conduci investigația şi am grijă să stau la o distanță sigură. A fost prima greşeală. Acum îmi dau seama. O blestemată de greşeală. Dar nu mai poate fi reparat nimic. Şi asta-i tot.

— Kim, e vorba de investigarea unor crime.

— Vrei o explicație, atunci stai dracului şi ascultă. Da, am ținut legătura cu Mogens în privința alegerii lui în clubul nostru.

— Clubul?

— Suntem câțiva bărbați care avem un mic club în care facem nişte lucruri împreună.

— Cum ar fi?

Sleizner s-a gândit o vreme înainte să răspundă.

— O mulțime de lucruri diferite, dar, ca să răspund la întrebarea ta, uneori facem sex cu dame de companie. Şi vreau să subliniez că încă nu este ilegal în țara asta, şi, apropo, nimic din ce facem acolo nu este.

— Să strangulezi o femeie până moare încă nu este legal, din câte ştiu eu.

— Mă refeream la celelalte lucruri pe care le facem. Ceea ce s-a întâmplat în acest caz anume este, desigur, foarte regretabil.

— Poate că ar fi potrivit să-mi spui ce s-a întâmplat.

Sleizner a încuviințat din cap, apoi s-a dus şi a luat sticla de whisky, şi-a umplut paharul şi a ridicat sticla spre Hesk, ca o ofertă tăcută. Hesk a ridicat paharul, l-a lăsat să i-l umple, apoi a băut fără să schimbe între ei vreun cuvânt sau o privire. Când paharele au fost golite, Sleizner şi-a tras un scaun şi s-a aşezat în fața lui Hesk.

— De cât timp ne cunoaştem şi lucrăm împreună?

— De doisprezece ani.

— Treisprezece în septembrie. Îmi amintesc de parcă a fost ieri când te-am angajat. Am văzut imediat că eşti înzestrat, în ciuda faptului că erai destul de tânăr. Nu era nicio îndoială. Însă nu de aceea te-am angajat. De fapt, erai de departe cel mai bun candidat. Însă ceea ce aveai, de care nici

măcar nu se apropia vreunul dintre ceilalți, era foamea de carieră. Se vedea perfect pe tine că ești gata să faci orice ca să avansezi. Sleizner a râs și a clătinat din cap. Mulți oameni cred că asta e urât, însă eu m-am văzut în tine și, după părerea mea, asta e cea mai bună forță motoare care există. Devii ambițios, meticulos și, mai presus de toate, devii loial față de cei care te pot ajuta să urci.

Și-a mai turnat un pic în pahar și a ridicat sticla spre Hesk.

— E destul, mulțumesc.

Hesk a făcut semn cu mâna că nu.

— Spune-mi dacă te răzgândești. Sleizner și-a golit paharul. Știu că pot fi dur, și că tu și cu mine am avut micile noastre neînțelegeri. Însă nu m-am îndoit niciodată de capacitatea ta de a conduce o anchetă sau de loialitatea ta. Am putut întotdeauna să mă bizui pe tine și, de fapt, ai putut întotdeauna să te bizui pe mine. O simbioză care sper să poată continua chiar și acum, când o să-ți spun ceva ce n-am crezut niciodată că va trebui să-i spun cuiva.

— Kim, conduc o anchetă de omucidere și dacă reiese că tu ai făcut ceva care…

— Jan, te rog, l-a întrerupt Sleizner. Vrei să povestesc, atunci lasă-mă s-o fac. În felul meu. Singurul lucru pe care trebuie să-l faci este să asculți și să aștepți până termin. Bine?

Hesk a încuviințat.

— După ce am ținut legătura cu Mogens prin SMS timp de câteva luni, m-am dus în seara de 28 iulie să-l iau din fața stației de metrou Østerport, a continuat Sleizner. După ce a urcat în mașină, l-am legat la ochi și l-am dus la sediul nostru.

— Acel sediu, a zis Hesk, cu toate că promisese să tacă, e alături de garajul de care am vorbit?

— Din păcate, asta nu pot s-o spun, pentru că ar încălca regulamentul nostru. Este o asociație secretă și nu ceva despre care să poți trâmbița o mulțime de amănunte.

— Kim, asta e…

— Un interogatoriu? l-a întrerupt Sleizner și a clătinat din cap. Nu, nu este. Nu văd vreun echipament de înregistrare sau un avocat lângă mine. Nu văd decât doi colegi beți care vorbesc între ei. Bine, deci, ceremonia de inițiere s-a desfășurat conform planului, și unul dintre ritualuri este să primești o damă de companie cu care, practic, poți să faci tot ce vrei. În limitele legii, firește. Asta n-a fost niciodată o problemă, însă de această

dată totul a luat-o razna. Noi, ceilalți, ne aflam în Sala de Cristal şi aşteptam ca el să termine când am auzit o împuşcătură. Sleizner şi-a desfăcut brațele. Niciunul dintre noi nu înțelegea nimic, şi Jakob Sand s-a repezit acolo să vadă ce s-a întâmplat. S-a dovedit că Mogens, tâmpitul, adusese una dintre armele sale, pe care fata asta trebuie să i-o fi luat. Cine ştie de ce, l-a împuşcat drept în gură. Cu alte cuvinte, execuție curată. După spusele lui Sand, fata era nebună de-a binelea şi s-a repezit la el urlând. Sunt cuvintele lui, însă n-am niciun motiv să nu-l cred. Oricum, în deplină legitimă apărare, a prins-o de gât şi a încercat s-o potolească. Însă ea era ca un tigru turbat, zgâria şi sfâşia tot ce apuca, până ce, din cât am înțeles, dintr-odată s-a prăbuşit pe pat moartă. Pur şi simplu. De la tot la nimic într-o fracțiune de secundă. Sand a ieşit repede şi m-a dus înăuntru, i-am controlat pulsul şi respirația şi am constatat că fata murise.

— Aşadar, el a sugrumat-o?

— Da, a încuviințat Sleizner din cap. Însă a fost legitimă apărare. Asta vreau să subliniez. Pură legitimă apărare.

— Şi de ce n-ați sunat la poliție să faceți un raport?

— Cu siguranță că ar fi trebuit s-o facem. Sleizner şi-a mai turnat nişte whisky şi a golit paharul dintr-o înghițitură. Dar e uşor de spus după aceea. Atunci era panică totală. Fiecare striga la ceilalți, şi până la urmă am preluat eu controlul şi am încercat să fac tot ce se putea mai bine în acea situație. Problema cea mare cu raportul la poliție era că încălca unele dintre regulile noastre fundamentale. Printre altele, dreptul la anonimatul deplin al fiecăruia.

— Aşadar, mai bine încalci legea decât…

— Jan, ştiu exact ce ai de gând să spui, a oftat Sleizner. Şi nu, fireşte că nu suntem mai presus de lege. Poate că e greu de înțeles pentru cineva din afară, însă regulamentul nostru este înrădăcinat adânc în toți membrii, şi prin asta înțeleg incredibil de adânc, şi pot să jur că nu sunt oameni de rând.

— În lumea mea, toți sunt egali în fața legii.

Hesk a întins paharul.

— Şi în lumea mea, a zis Sleizner şi i-a umplut paharul. Motivul pentru care subliniez asta este ca să-ți fie mai uşor să-mi înțelegi acțiunile.

— Ceea ce te aud spunând este că n-ai nimic de-a face cu crimele.

— Da, e absolut corect. Nu cu crimele în sine. Însă eu sunt răspunzător că l-am invitat şi l-am dus acolo pe Mogens, şi sigur că ar fi trebuit să verific că nu e înarmat, ceea ce n-am făcut. În plus, eu am fost cel care i-a

dus pe amândoi de acolo.

— Însă erau în maşina lui Mogens. Mi s-a părut că ai spus că l-ai dus acolo cu maşina ta.

— N-am spus niciodată că era maşina mea, însă era. Aşa că primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă duc la el acasă şi să iau maşina lui. Apoi am făcut tot ce am putut ca să pară că au făcut sex cu sugrumare erotică, şi că apoi el a ucis-o. Te întrebi, desigur, cum am putut să fiu atât de prost, şi unicul răspuns pe care îl am este că singurul lucru pe care îl aveam în minte, oricât de greşit o fi fost, era să mă descotorosesc de problemă cât de repede posibil.

Sleizner a tăcut o clipă şi a clătinat din cap.

— Apoi trebuie să spun că a fost un ghinion extrem ca afurisita aia de femeia din canoe să se răstoarne chiar acolo şi să dea cu ochii de maşină. Sperasem că o să treacă măcar câteva luni. Şi apoi, faptul că tu şi noua ta echipă sunteți mult mai ageri decât mă aşteptam n-a îmbunătățit cu nimic situația, chiar dacă asta, cumva, mă face să mă mândresc.

Hesk şi-a privit şeful cum ridică iar paharul cu whisky, cu mâna un pic tremurătoare, şi îl goleşte. Avea toate motivele să presupună că lunecă pe lângă adevăr. Dacă exista cineva care putea să improvizeze fără să clipească o prezentare rezonabil de credibilă, acela era Sleizner.

Însă acum nu era cazul. Ceva îi spunea că de data asta şeful lui era complet sincer. Fireşte, nu putea să fie sigur, însă erau prea multe lucruri pe care Sleizner şi le-a asumat şi le-a recunoscut fără şovăială ca să pară minciună.

Nu putea decât să ghicească motivul bruştei destăinuiri. Poate că îşi dăduse seama că întreaga poveste nu mai putea fi acoperită. Cu cât tăinuia mai mult adevărul şi ridica perdele de fum, cu atât mai rău avea să cadă. Sau, pur şi simplu, se dăduse bătut şi nu-şi dorea decât să scurteze cât mai mult posibil procesul.

Chestia era că Sleizner nu se număra printre cei care renunță brusc, pur şi simplu, şi rămân la pământ. Era ca un buldog care nu-şi descleştează fălcile până nu-i ajunge la urechi sunetul oaselor sfărâmate, ceea ce îi spunea că există, probabil, un motiv ascuns ca să pună toate cărțile pe masă.

Oricum ar fi fost, planul său reuşise şi ancheta era aproape terminată. Toată discuția era înregistrată pe mobilul său. Întreaga explicație a celor întâmplate şi, mai ales, mărturisirea lui Sleizner, care avea să ducă, fără îndoială, la condamnarea la mulți ani de închisoare. Nu mai rămânea decât

să le spună lui Heinesen şi celorlalți din echipă şi să încheie ancheta.

— Jan, sper că eşti conştient că toate astea nu sunt ceva ce ar fi trebuit să povestesc, a continuat Sleizner după o scurtă pauză. Aş fi putut să-ți servesc cu totul altă poveste, mult mai simplă, care să se potrivească perfect cu probele tale şi să mă dezvinovățească pe deplin. Însă n-am făcut-o, şi ştii de ce? Hesk nici măcar n-a încercat să spună ceva, că Sleizner a continuat. Pentru că am încredere în tine. Dacă n-ar fi fost loialitatea noastră reciprocă nu ți-aş fi făcut confidențe. N-ai fi fost nici măcar prin apropierea poziției de conducător al acestei anchete. Însă acum te afli aici, cu cel mai bun whisky pe care l-am gustat eu vreodată, şi pentru prima dată în prietenia noastră, care în curând va împlini treisprezece ani, a venit rândul tău să faci ceva pentru mine.

— Kim, dacă vrei să zici că eu o să mătur toate astea sub…

— Dacă nu te superi, l-a întrerupt Sleizner. Ți-aş fi extrem de recunoscător dacă m-ai lăsa să vorbesc până la capăt înainte să vii cu toate obiecțiile tale. Ai putea să faci asta?

Hesk a încuviințat.

— Mulțumesc. Şi poți fi liniştit, n-o să mai dureze mult. Aproape am ajuns acolo. Nu cer decât să mergi mai departe în direcția în care ai pornit deja şi să faci tot ce-ți stă în puteri ca să duci la bun sfârşit ancheta, ca toată lumea să fie fericită şi mulțumită. Asta-i tot.

Pentru prima dată după ceva vreme, Sleizner şi-a îngăduit să zâmbească.

— Nu cred că înțeleg. Dacă merg mai departe pe calea bătută înseamnă că trebuie să-l arestez…

— Jan, fă exact ceea ce aveai de gând înainte să vii aici. Ia-l pe Jakob Sand la interogatoriu şi pune-l la zid. Fă-o, şi gata. El o să răspundă ceva în genul că s-a întâlnit cu femeia şi a făcut sex cu ea la un moment dat în după-amiaza de sâmbătă, 28 iulie. Apoi o să explice că s-au înfierbântat rău şi s-a întâmplat ca femeia să-l zgârie pe gât în timpul orgasmului. Ce a făcut ea după aceea, cu cine s-a întâlnit şi ce s-a mai întâmplat, el n-are cum să spună, pentru că n-are nici cea mai mică idee.

— Şi după aceea? Ce se întâmplă după aceea?

— Îi mulțumeşti pentru discuție şi îl laşi să plece. Apoi ai de ales. Fie continui să-l cercetezi şi vânezi dovezi care pot să-l doboare, ceea ce va duce din fundătură în fundătură, fie ai grijă să îndrepți investigația în direcția luată deja când ai văzut prima oară cele două cadavre din maşină. Că Mogens Klinge a sugrumat-o în timpul actului sexual şi apoi s-a sinucis.

Cu alte cuvinte, nu se vede pe nicăieri a treia persoană.

— Dar asta nu-i deloc ce s-a întâmplat.

— Nu, corect. Nu este exact adevărul. Însă este o variantă a lui asemănătoare şi folositoare, exact aşa cum rotunjeşti nouă virgulă cincizeci la zece şi, mai presus de toate, este singurul scenariu în care vei putea să închei cazul şi să mergi mai departe. De adevăr poţi ţine cu dinţii o veşnicie. Totuşi, nu vei putea niciodată să-l dovedeşti. Nici prin indicii, nici prin probe tehnice, dintre care pe cele mai multe aţi reuşit să le pierdeţi.

— Nu şi mobilul lui Klinge. Încă îl avem. Cel prin care ţinea legătura cu tine.

Sleizner a încuviinţat din cap şi a zâmbit.

— E adevărat. Dacă n-ar fi fost mobilul acela vechi, probabil n-ar fi trebuit să ne aflăm aici. Întrebarea e cum ai de gând să dovedeşti că eu sunt cel cu care ţinea el legătura? Doar nu mă crezi atât de prost încât să mai am încă acel mobil sau acel număr? S-a aplecat spre Hesk. Jan, de ce nu încerci să priveşti asta ca pe o oportunitate, în loc să te împotriveşti şi să te izbeşti cu capul de zid?

— Oportunitate? Hesk a pufnit. Ce oportunitate?

— Ce-ai zice să mai urci nişte trepte şi să preiei locul meu?

Hesk s-a uitat la Sleizner, încercând să-şi dea seama dacă vorbeşte serios.

— Ai auzit bine, a continuat Sleizner. Şi, cu mâna pe inimă, nu-i asta tocmai ceea ce în adâncul tău ai vrut tot timpul?

— Dar, nu înţeleg. Şi tu? Ce o să…

— Trebuie să fiu cu totul sincer şi să recunosc că am început să obosesc. Sleizner a luat o înghiţitură de whisky. Sau, nu am început. Chiar sunt obosit. Simt că am făcut ce aveam de făcut în poliţie şi este, pur şi simplu, vremea să merg mai departe.

— Mai departe la ce?

— Asta vom vedea, dar PET n-ar fi o alegere rea. Tocmai a apărut un loc vacant şi sunt convins că aş putea face mult bine într-o astfel de poziţie. Deci, ce zici? Sleizner şi-a desfăcut larg braţele. Nu-i asta o ocazie prea bună ca s-o laşi să-ţi alunece printre degete?

Tot ce îi trebuia era înregistrat pe mobil. Totul şi chiar mai mult. Nu-i mai rămânea decât să se ridice şi să plece. Însă ceva din el şovăia şi îl făcea să rămână aşezat pe canapea şi să se întrebe dacă asta se întâmpla cu adevărat, sau era doar ceva ce visase dormind beat undeva pe Islands Brygge.

— Promovarea care te-a făcut atât de fericit acum câteva săptămâni nici nu se poate compara cu asta, a continuat Sleizner. Cât despre cariera ta, treci de la viteza melcului la viteza luminii. Vei putea munci în cu totul alt fel, mai strategic şi în ansamblu. Îți vei putea alcătui echipele exact aşa cum vrei şi nu va mai trebui să mergi la o mulțime de locuri ale faptei şi să stai prin şedințe nesfârşite ca să analizezi ce semnificație are un fir de păr. Şi, ca să fim acum sinceri, oricum asta nu ți-a plăcut niciodată. Nici mie, ca să fiu sincer. Se ocupă alții de asta, apoi îți dau raportul. Dacă progresați, e meritul tău. Dacă nu, dai vina pe ei. Floare la ureche.

Hesk şi-a revenit, stătea şi încuviința din cap, şi şi-a prins bărbia ca să înceteze. Dar Sleizner avea dreptate. Chiar dacă nu recunoscuse, îşi dorise întotdeauna să fie şef. Niciodată nu fusese prea important în ce domeniu, câtă vreme el era cineva de care să se țină seama. Că se nimerise să muncească în poliție nu era, în principiu, decât o coincidență.

— Să luăm doar salariul tău, pe care tocmai ți l-am mărit, *by the way*[26], a continuat Sleizner, vorbind tot mai repede. O să se dubleze, la fel ca biroul, când o să-mi iei locul. Sau nu, stai un pic, probabil e de trei ori cât al tău. Jan, pricepi despre ce vorbesc? E vorba despre o schimbare imensă pe toate planurile.

Hesk a încuviințat iar din cap, şi de data asta n-a făcut nimic ca să se oprească. N-avea nicio importanță că era alcoolul. Exact aşa cum subliniase Sleizner, era o ofertă care nu putea fi ignorată, şi ca să-şi ajute propria convingere a întins paharul şi a primit imediat încă o porție.

— De acum înainte vei avea o libertate pe care nici măcar nu ți-ai fi imaginat-o, a zis Sleizner şi şi-a ciocnit paharul de al lui. Uite, Lone, de exemplu. Nu mă bag în ceea ce este între voi, însă, dacă mă întrebi pe mine, n-a fost imaginea cea mai fericită pe care am văzut-o la masa de cină când am venit la tine, aseară. Poate să fie din orice pricină. Însă mie mi s-a părut că ea era, cum să zic, epuizată. În noua ta viață ea nu mai are nevoie să muncească. Tu aduci banii, iar ea poate să-şi petreacă zilele ducându-se la sala de sport, să scape de kilogramele pe care le-a pus pe ea.

Sleizner a ridicat iar paharul, iar Hesk i-a urmat exemplul, nesigur dacă era ca să sărbătorească sau să se anestezieze.

— Vreau să zic, dacă e să fim sinceri, nu poate fi prea amuzant să te duci la culcare cu grăsimea aia care se vălureşte în jur de parcă întreaga mare ar fi cuprinsă de furtună. Până la urmă, nu mai ştii dacă frământi un sân sau o cocoaşă.

Sleizner a râs şi a băut iar.

Însă, în ciuda beției, lucrurile începeau să se limpezească.

— Şi dacă asta nu-i destul ca să te convingă, de fapt mai am un as în mânecă. Cel mai grozav, după părerea mea. Şi anume, calitatea de membru al micii noastre societăți. Sleizner a tăcut, încuviințând din cap, ca să lase înțelesul să pătrundă. Din păcate, nu-ți pot spune cine sunt ceilalți membri înainte să fii ales şi inițiat. Dar n-are importanță, oricum nu m-ai crede. Vorbim de *crème de la crème*{27}. *Top of the pops*{28}. Despre asta este vorba. Aici, în micul nostru club, se iau adevăratele hotărâri. E, pur şi simplu, locul căruia îi aparții. Sleizner i-a întins mâna ca să i-o strângă. Aşadar, ce zici?

Hesk s-a uitat la mâna întinsă, apoi a ridicat privirea şi s-a uitat în ochii lui Sleizner.

— Cred că acum trebuie să plec.

— Să pleci? Doar nu poți să pleci, pur şi simplu? Nu acum, când o să sărbătorim şi tot tacâmul.

Hesk a lăsat paharul din mână, s-a ridicat în picioare şi s-a luptat cu toate procentele de alcool din sânge.

— Ai timp până la ora opt ca să te gândeşti ce să faci, a zis şi a simțit că whiskyul i-a îngroşat gâtul.

— Nu, hei, stai aşa, Jan. Aşteaptă un pic şi mai gândeşte-te o dată la ceea ce zici înainte să fie prea târziu.

— Ori te prezinți de bunăvoie cel mai târziu la ora opt fix, ori emit un mandat de arestare şi am grijă să fii prins.

— Nu. Sleizner a clătinat din cap. Nu, nu, nu spune asta, Jan. Nu-i cinstit.

— E singurul lucru cinstit, şi ştii asta la fel de bine ca mine.

— Nu după tot ce am făcut pentru tine în toți aceşti ani. Nu după toate astea. Suntem împreună, că vrei sau nu. Dar, hei, a ridicat Sleizner mâinile. Înțeleg că totul pare copleşitor şi că nu poți spune „da” pe loc. E în ordine. Noaptea e sfetnic bun, şi o să vorbim din nou de dimineață, când vom fi treji. Rămâne aşa? Dimineață. Ofer o masă pe cinste, şi vom putea trece în revistă toate detaliile în linişte şi pace. Nu sună bine?

Hesk doar stătea acolo şi se uita la şeful său, şi a văzut pentru prima oară cât de jalnic este, de fapt, cum stătea acolo în halatul care tot timpul se desfăcea. Iarăşi nu ştia ce ar putea să spună, însă de data asta nu s-a sinchisit. Totul fusese deja spus. Toate cuvintele fuseseră folosite şi riscau doar să se dilueze dacă erau repetate.

— Hei, deci am hotărât? a continuat Sleizner. Ne vedem de dimineață şi vorbim atunci, şi dacă ai nişte întrebări le pui atunci. Orice. N-are nicio importanță. Te implor. Sleizner a alunecat de pe scaun în genunchi în fața lui Hesk şi şi-a încleştat mâinile una de alta. Vezi? Am şi îngenuncheat. Dacă nu vrei să intri în club, foarte bine, e în ordine, înțeleg, nu-i pentru toată lumea, chiar dacă sunt convins că ți-ar fi plăcut. Dar poate că vrei altceva. Orice. Doar spune şi arată şi mă ocup eu. Orice.

Hesk s-a întrebat dacă ar trebui să spună ceva, să zică „nu" şi să înceapă să explice, dar s-a hotărât să se întoarcă, pur şi simplu, cu spatele şi să pornească spre ieşire. I s-a părut că-l aude în spate pe Sleizner cum se ridică de pe podea oftând adânc, apoi brusc două mâini l-au prins de glezne şi i-au tras picioarele în spate cu o smucitură atât de puternică, încât s-a prăbuşit pe burtă, prea beat ca să aibă timp să se sprijine pe mâini.

— Îmi pare rău, Jan. Îmi pare rău, n-am avut intenția, l-a auzit pe Sleizner pe când, amețit, cu gustul sângelui în gură, se rostogolea pe spate şi se trudea să se ridice în capul oaselor. Dar nu pot, pur şi simplu, să te las să pleci. Pricepi asta, da? Nu acum, după ce ți-am spus tot.

— Exact asta o să faci, a zis Hesk şi şi-a şters cu dosul palmei cea mai mare parte a sângelui care îi curgea din nas, adunându-şi puterile ca să se ridice în picioare. O să mă laşi să plec şi o să chibzuieşti la ceea ce vrei să faci. Ai timp până la ora opt.

— Dar nu pot. Sleizner l-a prins de haină ca să-l țină jos. N-ai înțeles nimic? Jan. Trebuie să putem discuta asta. Suntem doi oameni în toată firea. Nu-i aşa? Nu putem, pur şi simplu, să…

— Kim, dă-mi drumul, a zis el şi a încercat să pară cât mai calm posibil. Nu mai avem nimic de discutat. Nu în aceste condiții.

— Cu siguranță avem. Sunt atât de multe de…

— Am văzut astăzi execuția, a trântit-o el, cu toate că hotărâse să aştepte până la interogatoriul oficial. Am văzut cu ochii mei cum i-au înfipt cuțitul drept sub bărbie şi au lăsat sângele să curgă până s-a sfârşit.

— Execuție? Nu înțeleg despre ce vorbeşti.

— Nu? E ciudat, dacă te gândeşti că erau aceiaşi bărbați care m-au dus de pe scenă. Adică oamenii tăi.

Sleizner a încremenit şi pupilele i s-au micşorat ca două gămălii de ace.

— Dunja… Ai găsit-o pe Dunja. A dat drumul hainei lui Hesk. E singura explicație. Ai luat legătura cu Dunja.

Hesk a văzut cum panica se răspândeşte ca un foc prin Sleizner, a cărui

față s-a făcut albă ca varul, iar respirația i-a devenit rapidă şi superficială, ca şi cum ar fi putut să leşine în orice clipă.

În schimb, totul s-a întunecat pentru el însuşi, iar când a deschis ochii şi-a dat seama că iarăşi zace pe podea. De data asta, cu falca ruptă şi cu Sleizner călare pe pieptul lui, cu genunchii apăsându-i brațele atât de tare, că nu se putea mişca.

— Kim, a zis el, în ciuda durerii. Ce faci?

— Eu? Tu hotărăşti. Sleizner i-a descheiat haina. Pentru că asta nu-i ceea ce voiam eu. Chiar deloc, a continuat el, în vreme ce slăbea nodul cravatei lui Hesk şi potrivea capetele să fie la fel de lungi. Dimpotrivă, am făcut tot ce am putut ca să nu ajungem aici. Apoi a înnodat-o şi a luat în mâini capetele. Asta am făcut, nu-i aşa?

Hesk a încercat să răspundă, însă n-a putut scoate niciun cuvânt.

— Nu-i aşa, zic?

Cu toate că mai putea să respire, nodul era atât de strâns în jurul gâtului, încât corzile vocale erau scoase din funcțiune.

— Dar nu mi-ai dat de ales. Sleizner a strâns şi mai tare. Pricepi asta, da? Nimeni în afară de tine nu te-a vârât în colțul ăsta afurisit. Pricepi asta, idiotul dracului?

Durerea nu era nici pe departe lucrul cel mai rău. Sau întreruperea fluxul sângelui, care îl făcea să simtă că şi capul, şi venele din gât ar putea exploda în orice clipă. Lucrul cel mai rău era apăsarea pe trahee şi senzația că e iarăşi în clasa a doua, în curtea şcolii, şi nu putea să şuteze înapoi mingea de fotbal din cauză că cineva îi furase inhalatorul pentru astm.

— N-am luat niciodată viața cuiva. Niciodată în toți aceşti ani.

Sleizner a strâns nodul atât de tare, încât Hesk a putut nu numai să simtă, ci şi să audă cum se rup cartilajele gâtului.

— Asta e prima dată. Pricepi? Prima dată. Şi e vina ta, Jan. Vina ta afurisită! Dacă ai fi zis, pur şi simplu, „da” la sugestia mea, nu trebuia să se întâmple nimic din toate astea. Dar nu puteai să renunți, nu-i aşa? Trebuia să mergi până la capăt, în ciuda faptului că te-am avertizat. În ciuda faptului că am făcut totul ca să pricepi şi ți-am dat o şansă după alta. Şi totuşi, a trebuit să continui cu tâmpenia, nu-i aşa? Aşa că tu eşti cel care m-a împins la asta. Tu şi nimeni altul! Nu-i aşa, Jan? Nu-i aşa, îți zic!

Însă Hesk nu putea să răspundă.

Nu putea nici măcar să încerce.

Partea a doua

6-8 august 2012

Era sfârşitul sau nu. Veşnica întrebare.

Nimic nu durează veşnic. Nici măcar universul. În ce mă priveşte, întrebarea a fost întotdeauna ce urmează după asta. Ce pândeşte dincolo de infinit. Poate că nu-i decât sfârşitul începutului.

Singurul lucru pe care îl ştiu sigur este că vorbele au pălit şi şi-au pierdut înțelesul. Dorința de a încerca să explic. Să spun cuiva.

Când se întâmplă asta, nu mai rămâne decât să laşi din mână stiloul şi să te ridici în picioare. Să părăseşti masa de scris şi să treci de la vorbă la faptă.

35

„Din păcate, nu pot să-ți răspund la telefon în acest moment, aşa că lasă-mi un mesaj, sau mai bine trimite-mi un SMS şi te caut eu cât mai repede posibil.”

Morten Heinesen a închis telefonul, l-a pus pe masă şi a întâlnit privirile întrebătoare ale lui Hemmer şi Julie Bernstorff.

— Poate că doar s-a întâmplat să nu se poată trezi la timp.

Hemmer a ridicat din umeri.

— Ieri părea sleit, ca să nu zic mai mult. Ar putea să fie cum nu se poate mai obosit.

— Poate să fie oricât de obosit, a clătinat din cap Heinesen. Jan nu-i genul care să nu se trezească la timp.

— Poate că-i doar un pic pleoştit şi are nevoie să fie lăsat în pace, a zis Julie.

— Pleoştit?

— Da, după ce bănuielile lui despre Sleizner nu s-au adeverit. Era clar că mizase totul pe asta, aşa că atunci când l-am găsit pe Jakob Sand, a fost ca şi cum s-ar fi dezumflat. N-ați observat?

Hemmer a încuviințat din cap.

— N-a fost toată chestia un pic ciudată? Vreau să zic, bine, evident că Kim Sleizner nu-i cel mai drăguț tip de pe-aici. Însă ca tocmai el să fie în spatele acestor crime, să pună un coleg în fruntea anchetei şi apoi, când lucrurile nu merg aşa cum plănuise, să înceapă această întreagă operațiune de curățare a urmelor, cu toate riscurile de a fi descoperit pe care le implică… A clătinat din cap. Nu, e ca în cele mai multe dintre teoriile conspirației. Imaginea pur şi simplu nu e credibilă.

Julie a încuviințat.

— Întrebarea e dacă el va mai fi în stare să-şi continue munca aici, în departament. În orice caz, eu nu m-aş simți prea bine în pielea lui.

— Poate că de aceea nu e aici. Vreau să zic, la urma urmei, Sleizner e cel care ne-a convocat aici ca să vedem unde am ajuns cu ancheta.

— Nu, asta-i clar, a zis Heinesen. Nu-i ceva ce să aştepte cu plăcere, dar niciodată nu s-ar retrage aşa, pur şi simplu. Niciodată.

— Bine, însă evident nu este aici, a zis Julie şi a aruncat o privire spre ceasul de la mână. Aşadar, ce-ați zice să începem oricum şedința? Am ceva

ce aş vrea să discut cu voi înainte să vină Sleizner.

— Te gândeşti la Jakob Sand, a zis Hemmer.

— Da, chestia e că n-avem la dispoziție toată ziua dacă vrem să-l aducem la interogatoriu. Din puținul pe care îl ştiu despre el, există cu adevărat riscul iminent să hotărască brusc să plece din țară cu unul dintre avioanele sale. Tu ce zici, Morten? S-a întors spre Heinesen. N-ar trebui să acționăm imediat?

El nu era pregătit pentru întrebare. Ca să nu mai vorbim că nu de el depindea hotărârea. Fusese în toți aceşti ani şoricelul cenuşiu pe care nu-l băga nimeni în seamă. Acum, brusc, el era detectivul cu cea mai multă experiență din încăpere.

Îşi dorea mai mult ca orice să apară Hesk, ca să discute între ei înainte să vină Sleizner. Acum, brusc, hotărârile strategice depindeau de el doar pentru că Hesk nu se trezise la timp, sau ce s-o fi întâmplat. El, care niciodată nu năzuise să conducă o anchetă, sau, că veni vorba, să urce în ierarhie. El, care întotdeauna fusese mulțumit de locul său şi căruia îi era greu, dacă nu imposibil, să se vadă pe locul şoferului.

— Bine, a zis şi a încuviințat din cap, încercând să-şi asume rolul cât de bine putea. Hai să începem.

Julie s-a ridicat, s-a dus la tablă, a luat unul dintre markere şi a desenat câteva linii.

— Aşa cum ştiți, avem oameni care îi supraveghează casa începând de aseară şi, după spusele lor, Sand s-a întors la două şi jumătate dimineața, aşa că o presupunere nu prea hazardată este că încă doarme, ceea ce, după părerea mea, e o mare ocazie să punem mâna pe el.

Heinesen a încuviințat din nou. Nu era nicio îndoială că e important să nu lase timpul să se scurgă. Sand ar fi trebuit să fie interogat cât mai repede posibil. În cel mai bun caz, ar fi putut să-l preseze destul ca să facă o mărturisire, şi atunci ancheta ar fi fost aproape terminată.

Totuşi, nu se putea implica pe deplin. Faptul că Hesk nu apăruse era îngrijorător şi, cumva, îi era greu să creadă că, pur şi simplu, colegul său nu se trezise la timp din pricină că i se descărcase telefonul. Hesk pe care îl cunoştea nu şi-ar fi permis niciodată asta. Pe de altă parte, în ultimele zile nu fusese în apele lui.

Încă din prima zi a anchetei păruse neobişnuit de agitat şi stresat. Atât de stresat, încât cu o seară în urmă păruse în pragul nebuniei. Iar acum, de dimineață, nu era de găsit.

— Bine.

Julie a desenat o ultimă linie pe tablă.

— Aşa cum vedeți, desenul nu-i punctul meu forte, dar cu puțină fantezie asta ar trebui să reprezinte casa lui Sand. E la colțul dintre Frydendalsvej şi Jacobys Allé din Fredriksberg. Are patru intrări, una pe fiecare parte, precum şi o ieşire de incendiu care duce de la etaj până pe garaj. Acum, sincer, nu cred că o să încerce să fugă când vom suna la intrarea principală. Dar, ca marjă de siguranță, cred că ar trebui să avem cel puțin şase…

S-a întrerupt când mobilul lui Heinesen a început să zbârnâie pe masă.

— E Hesk?

Heinesen a ridicat mobilul, a văzut un număr pe care nu l-a recunoscut şi a răspuns.

— Da, sunt Morten.

„Morten Heinesen?”, s-a auzit o voce de femeie.

— Da, întocmai. Cu cine vorbesc?

„Şi eşti unul dintre colegii lui Jan Hesk, nu-i aşa?”

— Ba da, aşa e. Lucrăm de mult împreună.

„Bine. Nu eram sigură că este numărul corect.”

— Scuze, dar cu cine vorbesc?

„Mă cheamă Lone. Lone Hesk, sunt soția lui Jan.”

— Ei bine, salut. Ce bine că ai sunat! Tocmai începeam să ne întrebăm dacă n-ar trebui să-l sunăm acasă. Trebuia să începem şedința deja de o jumătate de oră.

„Ah, Dumnezeule mare…” S-a auzit cum gâfâie şi se trudeşte să-şi țină în frâu plânsul. „Deci, nici voi nu ştiți pe unde este?”

— Nu, ne-am gândit că poate nu s-a trezit la timp şi ne aşteptam să se arate în orice clipă.

„Am simțit asta. Chiar aşa. Deja de aseară am simțit că ceva nu-i în ordine. Am pregătit cina, pui la cuptor, care ştiu că-i place, şi ca desert, tartă de rubarbă cu sos de vanilie. Am pus până şi vinul lui preferat la răcit. În ultima vreme a fost, cum să zic, o perioadă mai grea. Dar, în realitate, mai ales eu am fost supărată pe el, şi acum voiam să încerc să…”

— Lone, a întrerupt-o el şi a aşteptat până ce ea a tăcut. Jan n-a venit acasă aseară?

„Nu, şi el întotdeauna sună sau trimite mesaj dacă întârzie. Întotdeauna. Dar aseară n-a făcut-o. Doar tăcere, iar eu n-am vrut să-l sun, fiindcă ştiu că sunteți în mijlocul anchetării unor crime şi nu vreți să fiți deranjați. Am

sunat totuşi când era aproape opt, însă n-a răspuns. La fel şi acum. Am încercat de mai multe ori, dar nu răspunde decât robotul, care intră de fiecare dată.”

S-a deschis uşa şi a intrat Sleizner.

— Bună dimineața, bună dimineața.

„Ce să fac?” a continuat femeia. „Dacă i s-a întâmplat ceva?”

Sleizner a închis uşa, privind în jur.

— Ați dormit bine cu toții?

Hemmer şi Julie au încuviințat din cap.

— Bine. Am auzit că ați lucrat până târziu aseară, aşa că spiritul poate fi aşa şi aşa a doua zi.

— Nicio problemă cu noi, a zis Julie. Cred că o să rezolvăm cazul.

— Ce bine! Nu vreau pentru nimic în lume să vă deranjez de la muncă, sunt aici doar pentru o mică aducere la zi despre cum merge şi ce ați mai găsit între timp.

— Lone, a zis Heinesen. Cu siguranță nu-i nicio problemă. Dar pot să te sun peste douăzeci de minute? Tocmai sunt prins cu ceva.

„Dar dacă i s-a întâmplat ceva? Nu i s-a întâmplat, nu-i aşa?”

— Nu, din câte ştiu eu, şi cu siguranță aş fi auzit dacă era ceva grav. Dar te sun eu un pic mai târziu şi vorbim mai mult. Bine?

„Bine. Sunt aici, aşa că poți să suni oricând. Preferabil cât mai repede posibil.”

Heinesen a închis telefonul şi s-a întors spre Sleizner şi ceilalți.

— Era soția lui Jan. E îngrijorată că i s-a întâmplat ceva.

— Da, tocmai voiam să întreb pe unde e. Sleizner s-a uitat în jur. Credeam că tocmai se dă mare pe aici.

— Nu, chiar nu ştim unde e. L-am sunat, dar nu răspunde, şi, după spusele soției lui, Lone, n-a ajuns acasă aseară.

— Vai de mine! Sleizner s-a uitat în ochii celorlalți. Nu sună bine. Deloc. Când l-ați văzut ultima dată?

— La şedința de aseară, a zis Hemmer.

Sleizner a încuviințat din cap şi şi-a dus mâna la bărbie.

— Credeți că are de-a face cu ancheta?

Heinesen a ridicat din umeri.

— N-am nicio idee. Ieri am primit rezultatul analizei ADN a probelor recoltate de sub unghiile femeii şi s-a dovedit că provin de la Jakob Sand.

— Jakob Sand? a zis Sleizner, ca şi cum n-ar fi auzit bine.

— Da, ştii tu. Antreprenorul care…

— Ştiu cine este Sand. Doar nu vreți să spuneți că el e în spatele crimelor.

— Sunt lucruri care indică în direcția asta, a zis Heinesen.

— Motiv pentru care nu cred că mai trebuie să aşteptăm până să-l aducem aici şi să-l interogăm, a zis Julie.

— Nu, chiar nu, a clătinat din cap Sleizner. Dacă i-ați găsit ADN-ul, dați-i drumul şi aveți grijă să încheiați cazul cât mai repede cu putință.

Julie a încuviințat din cap şi s-a ridicat în picioare.

— Însă asigurați-vă că totul merge uşor, a continuat Sleizner. Dat fiind numele lui, putem încerca să nu facem prea mare vâlvă. Cel puțin, nu până ştim cu siguranță. S-ar putea să existe altă explicație.

— Desigur. Ne ducem îmbrăcați civil şi sunăm la interfon, a zis Julie şi a ieşit din sala de şedințe.

— Şi ce facem cu Hesk? Heinesen a ridicat mobilul. I-am promis soției lui că o sun.

— Adică Lone, a zis Sleizner. De ea pot să mă ocup eu. Nicio problemă. Ne-am întâlnit de câteva ori la cină în vremea când eram încă însurat, aşa că ne cunoaştem destul de bine. Însă trebuie să spun că totul e destul de îngrijorător. A rămas cu privirea în gol. Ce a zis când ai vorbit cu ea?

— Că n-a dat niciun semn şi n-a ajuns acasă aseară, şi că au avut o perioadă mai grea în ultima vreme. Fusese supărată pe el şi părea că are mustrări de conştiință.

— Poate că aici e explicația, a zis Hemmer. Poate că doar s-a dus la un hotel ca să găsească un pic de linişte şi pace după toate certurile.

— Nu, nu-l cunoşti pe Hesk. Sleizner a clătinat din cap. Nu-i stă în fire. E ordinea întruchipată şi n-ar dispărea niciodată aşa în toiul unei anchete în plină desfăşurare, pe care, în plus, o conduce. A mai apărut ceva, în afară de proba de ADN? Ceva de care Hesk să se poată ocupa el însuşi şi care, cumva, să-l fi făcut să… Sleizner şi-a desfăcut brațele şi a oftat. Ei bine, nu ştiu. Să dea de vreun necaz. Oare ce să fie?

— E o anchetă care se întinde în mai multe direcții, a zis Heinesen. Cum este acel telefon mobil vechi pe care l-a găsit acasă la Klinge, cu câteva SMS-uri care ar arăta că a fost ales într-un fel de societate secretă.

— Societate secretă, a râs Sleizner. Ei bine, de ce nu? N-ar trebui să mă mire despre Klinge sau Sand, ca să fiu cu totul sincer.

A clătinat din cap.

— Şi mobilul ăla vechi. Pe unde este?

— E acasă la Hesk. Aici s-a dat o spargere şi am pierdut o parte din probe.

— Da, am auzit asta. Cu totul absurd. Însă dacă acel mobil se dovedeşte cu adevărat important, o să apară. Aşa cum sperăm să facă şi Hesk curând. Apropo, n-ați încercat să faceți triangulație la mobilul lui Sand?

— Ba da, am făcut-o aseară, de îndată ce am găsit rezultatul probei de ADN, a zis Hemmer.

— Şi unde era atunci?

— Într-un garaj subteran de pe Østerbrogade, şi lucrul ciudat este că acolo s-a aflat în ultimele nopți.

— De ce ar fi asta atât de ciudat? Că face ca toți ceilalți şi îşi parchează maşina acolo?

— În cazul ăsta, îşi lasă acolo şi mobilul, pentru că nu iese din garaj nici măcar o dată până să plece cu maşina de acolo, adică, de obicei, timp de câteva ore.

Sleizner a încuviințat din cap şi şi-a rezemat iar bărbia în palmă.

— Da, nu pot să neg că e un pic ciudat. S-a întors spre Heinesen. Tu ce crezi, Morten? Poate că ar trebui să te duci acolo să arunci o privire. Cine ştie? E o şansă să se fi abătut pe acolo aseară, în drum spre casă. Dacă avem noroc, poate sunt în garaj camere de supraveghere care ne pot da nişte răspunsuri.

Heinesen a încuviințat din cap şi s-a ridicat în picioare, într-un fel uşurat că luase altcineva în mâini cârma, dar şi îngrijorat. Nu doar de ceea ce se întâmplase cu Hesk, ci poate mai presus de toate de o impresie vagă care se întărise în ultimele minute, după ce Sleizner preluase controlul şedinței.

36

Fabian şi-a lăsat cheile, portofelul şi telefonul mobil, a fost controlat şi scanat, apoi a fost condus mai departe pe unul dintre coridoarele închisorii. După câteva uşi şi porţi încuiate, a ajuns într-o sală de vizite care, în afară de o masă de patru persoane, o canapea şi un pat, era împodobită cu flori de plastic la fereastra zăbrelită şi avea pe pereţi câteva acuarele înfăţişând clovni.

S-a gândit la mesajul primit de la Ingvar Molander acasă, în subsol, şi şi-a dat seama că şi-l amintea pe tot, până la ultima virgulă.

> Salut, Fabian,
>
> Am auzit de fiul tău, Theodor, şi îmi pare rău. Zvonurile circulă, şi aud nişte lucruri aici, la mititica. Lucruri care cred că te-ar interesa. Dacă vrei să ştii mai multe, treci pe aici.
>
> Eu am, după cum ştii, tot timpul din lume.
>
> Toate cele bune,
>
> Ingvar Molander

Mesajul răsturnase totul în el. De unde hotărâse să nu se mai ocupe de evenimentele din jurul morţii fiului său şi să-şi investească toată energia în Sonja şi Matilda şi în înmormântarea care se apropia, acum făcea exact invers.

Şi-a tras unul dintre scaune, s-a aşezat la masă şi i-a făcut semn cu capul gardianului care îl urmase că poate să plece. Se bucura că a ajuns acolo primul. Şi că Molander a fost cel care l-a căutat, nu invers.

Cinci săptămâni. Doar atât trecuse de când îl prinsese pe însuşi tehnicianul criminalist al poliţiei din Helsingborg în Norra Hamnen. Atunci nu se putea gândi la nimic altceva. Singurul lucru care conta era să strângă destule probe solide pentru ca Molander să fie condamnat. Să nu mai fie niciodată lăsat în libertate.

După aceea nu s-a mai gândit niciodată la asta. Dintr-odată, a fost ca şi cum Molander şi toate crimele pe care le săvârşise fuseseră şterse din memoria sa şi deveniseră ceva despre care citise în ziar. N-avea nicio importanţă faptul că fostul său coleg se afla la nu mai mult de câteva sute de metri de sediul poliţiei, aşteptându-şi procesul. Un proces de la care nimeni

nu aştepta alt rezultat decât condamnarea pe viaţă. Probabil nici Molander însuşi.

Fabian nu fusese deloc îngrijorat. Nu până acum, când stătea aici şi aştepta fără tragere de inimă. Avea Molander un as în mânecă? Era întâlnirea asta o parte din ceva mai mare care, în cele din urmă, ar fi putut să pună beţe în roate întregului dosar?

N-avea cum să ştie. Niciodată n-aveai cum să ştii când era vorba despre Molander.

De aceea îi fusese întotdeauna greu să se simtă în largul lui şi destins în compania colegului său. În ciuda faptului că rezolvaseră împreună unele dintre cele mai complicate cazuri de crimă din ţară, întotdeauna avusese impresia că se putea întâmpla orice de îndată ce se aflau în aceeaşi încăpere. Că Molander era, pur şi simplu, ultimul om la care să te întorci cu spatele.

Nu ştia dacă ceilalţi din echipă simţeau acelaşi lucru. Mulţi erau, cu siguranţă, amăgiţi de faptul că era foarte competent. Faptul că mai avea şi acea permanentă sclipire în ochi nu-i strica deloc. Nimeni nu reuşea la fel de bine ca Molander să păstreze cea mai bună dispoziţie, indiferent cât de macabră era investigaţia la care lucrau.

Era uşor de imaginat că era ceva ce el făcea pentru echipă. Aşa crezuse şi Fabian înainte să i se trezească bănuielile. Dar pentru Molander fusese întotdeauna vorba de investigaţia de care se ocupau în acel moment. Cu cât mai dezgustători şi cruzi se dovedeau făptaşii cu victimele lor, cu atât mai voios era Molander. Ce-i drept, se inspirase din faptele lor.

Zvonurile circulă, scria în mesajul legat de sinuciderea lui Theodor. Nu-i trebuise decât atât ca să-l facă să sune la acel număr ca să audă mai multe. Dar n-a răspuns nimeni, şi până la urmă s-a împăcat cu gândul că va trebui să-l viziteze.

— Ei bine, iată-l, a izbucnit Molander când a intrat în sala de vizite însoţit de un gardian. *The man, the myth, the legend*{29} şi, să nu uităm, vechiul meu coleg preferat. Ce plăcut e să te văd! Şi cum mai e? Cu siguranţă preferi în continuare să bei espresso?

Fabian a încuviinţat din cap şi s-a întrebat dacă să se ridice să dea mâna, însă a rămas aşezat.

— Eu a trebuit să mă obişnuiesc cu o cafea fiartă care are un pH atât de mare, că poate să-i vină de hac oricărui stomac, a continuat Molander, care evident era într-o dispoziţie excelentă. Dar poate ni se îngăduie o mică excepţie, să cerem două cappuccino spumoase acum, că avem aşa o vizită

distinsă? S-a întors spre gardianul din uşă şi şi-a împreunat mâinile. Te rog.

— Bine. Mă ocup de asta, a zis gardianul şi a pornit spre uşă.

— Ah, îţi rămân îndatorat pe vecie. Şi, dacă nu cer prea mult, poate poţi pune deasupra un pic de scorţişoară şi zahăr pudră, a strigat Molander după el înainte să se aşeze în faţa lui Fabian. Ştii, există un aparat adevărat pentru espresso în camera personalului, cu siguranţă doar ca să ne facă în ciudă nouă, muritorilor de rând. Însă nici măcar nu ştiau cum să-l folosească până să ajung eu aici. A clătinat din cap, a tăcut şi l-a privit pe Fabian în ochi. Ce plăcere să te văd! Nu eram sigur că o să te arăţi, dacă ne gândim că eu, aşa cum desigur înţelegi, nu ţi-am putut trimite mesajul de pe telefonul meu.

— Ce înţeleg este că n-ar fi trebuit să poţi trimite niciun mesaj.

— Nu, ce-i drept. Molander a râs. E cam la fel de interzis ca o ceaşcă de espresso bun. Însă acum eşti aici, oricum, şi a trecut ceva vreme.

— Treizeci şi nouă de zile, a zis Fabian fără să i se clintească vreun muşchi pe faţă.

Ultimul lucru pe care îl dorea era să pretindă că asta e plăcut.

— Aşadar, şi tu ţii socoteala. Interesant. Molander a încuviinţat din cap. E ca şi cum amândouă vieţile noastre vor fi asociate pe vecie cu acea dată, 28 iunie 2012. Cine ştie? a ridicat el din umeri. Poate că într-o bună zi vom scrie împreună o carte despre asta.

— Nu ţin socoteala. N-am făcut decât să verific acum, când veneam aici. Altfel, nu m-am mai gândit la asta sau la tine.

Molander a răspuns cu un zâmbet.

— Îţi aminteşti când ne-am întâlnit prima oară? Erai mutat de curând şi ar fi trebuit să fii în concediu, iar eu aveam parte în sfârşit de o scenă a crimei interesantă, în atelierul şcolii Fredriksdal. O anchetă care s-a dovedit a nu fi deloc banală, lipsită de fantezie. Şi încă de atunci am fost uimit de capacitatea ta de a vedea ceea ce nu vede nimeni altcineva. Şi totuşi, te-am subestimat. A râs iar şi a clătinat din cap. Nu că nu mi-aş fi dat seama că lucrai la mica ta investigaţie tainică legată de mine. Am ştiut asta imediat. De fapt, chiar am privit-o ca pe o…

— Ai pomenit ceva despre zvonurile legate de moartea fiului meu, i-a tăiat vorba Fabian.

— De ce atâta grabă?

— Pentru că n-am la dispoziţie toată ziua.

— Nu cred că e nevoie să-ţi amintesc, dar, de fapt, eu chiar am.

Molander s-a întors spre gardianul care a intrat cu două căni cu

cappuccino pe o tavă.

— Oho, Bengan[30], se pare că te-ai întrecut pe tine însuți de data asta. Dacă aş putea, ți-aş da un bacşiş gras.

A împins spre Fabian una dintre căni, a ridicat-o pe cealaltă la gură şi a sorbit.

— Mmm… absolut perfect. Am reuşit chiar să-i fac să cumpere boabe bune şi o râşniță ca lumea. Gustă să vezi.

— Ingvar, nu sunt aici ca să stau, să mă distrez şi să depănăm amintiri. Sunt aici pentru că mi-ai trimis un mesaj în care…

— Ştii că eşti primul care a venit să mă viziteze? l-a întrerupt Molander şi a băut din cafea. Nimeni din echipă n-a trecut pe aici, în ciuda faptului că suntem aproape vecini. Nici măcar Gertrud n-a catadicsit să-mi facă o mică vizită. Vreau să zic, nu-i cam neglijent?

— Ştiu şi eu? Ea e încă internată şi face tratament.

— Ce am auzit eu este că e din nou pe picioare şi complet restabilită, aşa că o plimbare până aici cu siguranță i-ar face bine.

— Aşadar, nu crezi că faptul că ai încercat s-o omori îi taie un pic din entuziasm? La urma urmei, ai închis-o într-o pivniță şi ai lăsat-o să zacă acolo.

— Nu ştiu de vreo încercare de omorâre, a ridicat din umeri Molander. Crede-mă. Dacă aş fi vrut să moară, s-ar fi aflat cu totul altundeva decât la recuperare. În plus, n-a zăcut acolo jos decât câteva zile. Asta e nimic în comparație cu cât timp am fost căsătoriți. Aproape treizeci şi cinci de ani. E mai mult decât o să apucați tu şi Sonja, ascultă ce-ți spun.

— Hai mai bine să vorbim despre zvonuri. Ce anume ai auzit?

— Ştii cum e. Cum se şopteşte pe coridoare în locuri ca ăsta. Singurul loc care îl întrece este, probabil, o închisoare de femei. Molander a chicotit. Dacă crezi pe jumătate, eşti atât de prost, încât nu-i sigur că o să supraviețuieşti mai mult de un an. Dacă crezi o zecime, eşti doar naiv. A clătinat din cap. Însă când am auzit ce se spunea despre Theodor n-a fost nicio îndoială. Din primăvară încoace, aşa cum probabil eşti conştient, v-am ținut sub observație pe tine cu familia ta şi, din păcate, nu pot spune că am fost prea surprins, atât de rău părea să se simtă băiatul ăla.

— Zvonul, a zis Fabian şi s-a străduit să nu lase emoțiile să-l copleşească. Pentru că asta era exact ceea ce urmărea Molander: să se joace cu el şi să-l târască în jurul manejului până ce totul dă în foc. Spune mai bine despre zvon. Cu tot restul poți să te duci la terapeut sau la oricine

altcineva care te poate asculta.

— De ce ar trebui să fac terapie? Molander a sorbit din cafea. Nu fiul meu s-a sinucis. Nu eu am crezut că orice altceva e mult mai important decât să fiu alături de el când avea cea mai mare nevoie de mine.

— Nu ştii despre ce vorbeşti.

— Nu, asta aşa-i. Cine sunt eu să stau aici şi să cred că ştiu ce simţi? De fapt, ai avut succes în tot ce ai făcut. Cum ar fi să ne prinzi şi pe mine, şi pe „ucigaşul cu zaruri". Aşa că, într-un fel, poţi fi pe deplin mulţumit. La naiba cu faptul că te-a costat viaţa fiului tău. Ne stabilim cu toţii priorităţile, nu-i aşa?

Fabian s-a ridicat de pe scaun, străduindu-se din toate puterile ca mişcările să-i fie cât mai calme şi sobre posibil.

— Cred că cel mai bine ar fi să plec acum.

— Deja? Nici măcar n-ai gustat cafeaua.

— Nu mă dau în vânt după scorţişoară şi zahăr.

A pornit spre uşă cu paşi calmi şi măsuraţi. Faptul că Molander nu căuta decât să-şi bată joc de el nu era nicio surpriză. Pui întâi un picior, apoi pe celălalt. Sigur că avea nevoie să se răzbune, să-l împungă cu degetul unde doare cel mai tare.

— Îl cheamă Preben{31}, a zis Molander în clipa în care Fabian punea mâna pe clanţă. A fost adus aici după ce a petrecut câteva luni în Helsingør.

Nu voia decât să deschidă uşa, să-şi continue drumul şi să lase toate astea în urmă. Să încuie şi să arunce cheia cât mai departe.

— Ce crezi? a continuat Molander şi a sorbit iar din cafea. Părinţii lui aveau umor, sau doar au avut o zi proastă atunci când au ajuns la concluzia că este firesc să-şi boteze fiul Preben, din câte nume sunt? Mă întreb care ar fi echivalentul suedez? Ce zici? Sven{32}, sau poate chiar Fabian?

Fabian n-a răspuns, a stat doar acolo, cu privirea goală îndreptată spre fostul său coleg.

— Da, da, la naiba cu asta. La ce voiam să ajung este că atunci când a auzit că tu şi cu mine am fost colegi a spus că a existat un ordin care a circulat printre gardienii danezi. Un ordin de la cineva din vârful conducerii să-l zdrobească prin orice mijloace pe fiul tău până ce… Ei bine, până ce e distrus, pur şi simplu. Molander a izbucnit în râs. Un râs complet nepotrivit. Da, poate crezi că eu am ales cuvintele, dar nu-i aşa. Chiar aşa au zis. *Până ce e distrus.* Ca şi cum ar fi fost o păpuşă de porţelan care poate fi călcată în picioare.

Fabian a rămas tăcut.
Pe dinafară.

37

Senzația că atârnă ținându-se doar cu vârfurile degetelor a urmărit-o pe Dunja toată noaptea. În clipa în care n-ar mai fi avut puterea să se țină de muchie s-ar fi prăbuşit, şi totul s-ar fi prăbuşit împreună cu ea în hăul negru fără fund. În întunericul veşnic. Faptul că afară soarele era iarăşi sus pe cerul fără nori nu schimba nimic. Totul avea să se sfârşească.

Fareed se chinuia la fel ca ea. Să prelucreze şi să înțeleagă imaginile de la execuția lui Qiang, care stătea acolo în genunchi şi aştepta să se întâmple ceva. Şocul, care a fost total când cuțitul i-a pătruns în gât. Însă pentru ea, Hesk şi Fareed, nu era nimic în comparație cu ceea ce trebuie să fi fost pentru Qiang.

Văzuse asta în privirea lui. Durerea cumplită, însă mai presus de toate, o mirare față de ceea ce se întâmpla în realitate. Cum de a ajuns tocmai aici? Şi, exact aşa cum inima lui neştiutoare continuase să pompeze sângele pe gură şi pe gât, Dunja nu putea decât să spere că n-a avut timp să priceapă înainte să se sfârşească.

Până acum nu vorbise cu Fareed despre asta. N-au vorbit deloc unul cu altul. A încercat din când în când să înceapă o discuție, însă a primit imediat semnale clare că el încă nu e pregătit. Aşa că a domnit tăcerea şi au făcut din ea un fel de acord improvizat care, cel puțin, i-a făcut să treacă nevătămați prin noapte.

Au dormit cu schimbul, câte o oră, în vreme ce celălalt supraveghea zona din jurul dubei cu ajutorul camerelor, sau avea grijă ca maşina să fie în mişcare ca să încarce bateriile şi să evite privirile prea curioase.

După două ore s-au întors în oraş şi, dintr-un loc de parcare de pe Vester Søgade, aflat la o distanță prudentă, fiecare cu un binoclu, au putut supraveghea „casa şahului” din cealaltă parte a lacului Sankt Jørgens, ca să vadă dacă nu sunt niscaiva musafiri nepoftiți.

N-aveau cum să ştie ce pățise Qiang înainte să fie pornită camera de supraveghere. Dacă cei doi bărbați l-au făcut să dezvăluie unde se află ei şi cât de multe ştiu. Însă n-aveau încotro. Chiar dacă riscau să nimerească drept într-o ambuscadă, nu puteau, pur şi simplu, să părăsească acea casă şi să se lase în voia sorții. Acolo aveau cea mai mare parte a echipamentului şi, mai ales, acolo erau dovezile lor, aşa că, mânați de acelaşi instinct, au luat de la ochi binoclurile şi s-au întors unul spre altul.

— Tu ce spui? a zis ea. Riscăm?

Fareed a încuviințat din cap, apoi au ieşit din dubă şi au pornit pe malul lacului, pe sub umbra copacilor, pe lângă planetariul Tycho Brahes şi mai departe, căutând permanent cu privirea tipare de mişcări nefireşti la toți cei pe lângă care treceau. Cum ar fi cei doi care stăteau pe o bancă aplecați unul spre celălalt într-o discuție tainică, sau bătrânul de lângă apă care hrănea rațele, sau alergătorii care gâfâiau, transpirați şi roşii la față.

Însă totul şi toți păreau complet normali, şi curând au putut să-şi croiască drum prin gardul viu des din spate şi să-şi continue drumul spre casă, unde au aşteptat un pic înainte să meargă mai departe, după colț, spre intrare.

Ajunşi înăuntru, s-au uitat în jur după semne că ar fi fost cineva acolo. Însă toate arătau aşa cum le lăsaseră în ziua dinainte. Cana de cafea golită alături de punga de Djungelvrål[33] desfăcută. Cabluri care mergeau de la un aparat la altul în mănunchiuri de diferite culori, imposibil de desluşit. Saltelele cu aşternutul nestrâns de pe podea şi izul de sudoare din aerul neprimenit. Totul era ca de obicei.

— Poate că n-a spus, totuşi, nimic, a zis ea şi a scos din pungă ultimul Djungelvrål.

— Poate că nu.

Fareed s-a dus la stația sa de lucru, unde a răsucit unul dintre computere, a scos cablul şi a ridicat carcasa.

— Înainte să începem, poate ar trebui să vorbim despre felul în care să mergem mai departe? Dacă rămânem aici sau ne mutăm. Şi, în acest caz, ce trebuie să luăm cu noi.

— Vorbeşte tu, a zis Fareed şi a demontat placa de bază. La asta eşti bună. Eu o să-mi iau doar lucrurile. Apoi am plecat.

— Ce? Cum adică, ai plecat? Ce anume mi-a scăpat? Nu poți să pleci, pur şi simplu, şi să mă laşi cu toate astea.

— Cu siguranță pot, şi este exact ce am de gând să fac, a zis Fareed şi a continuat să demonteze placa de circuit şi alte mici componente şi să le pună în rucsac.

— A, da? Şi unde ai de gând să te duci, dacă mi-e îngăduit să întreb? Acasă, în micul tău apartament? Noroc, e tot ce pot să spun.

Fareed a oftat, apoi s-a întors în cele din urmă spre ea.

— De acum încolo, cel mai bine e să ştim cât mai puțin unul despre celălalt.

— Dar stai aşa, să văd dacă am înțeles bine. Cu doar câteva zile înainte

erai gata să renunți şi să te retragi, pentru că credeai că nu e nimic rău cu Sleizner. Că am epuizat toate posibilitățile şi totul nu era decât ceva născocit de mine. Iar acum pleci pentru că ştii că adevărul este exact invers.

— Zi-i cum vrei. Cum îți convine. E în ordine. Oricum, o să plec de aici de îndată ce pot.

— Da, am înțeles asta. Însă ce nu pricep este ce naiba e în capul tău. Chiar vrei să zici că-i laşi să scape cu fața curată? Că n-au decât să-i ia viața celui mai bun prieten al tău – sau nu, să-l execute – în fața ochilor tăi? Asta vrei să zici? Că singurul lucru care te interesează e să-ți aduni blestematele de plăci de circuite?

Fareed s-a răsucit spre ea.

— Ăsta-i războiul tău. Al tău, nu al meu.

— Poate că a fost al meu. Dar nu mai este. Nu după asta. Mai ales acum ar trebui să fie al nostru.

— Multe ar trebui. De exemplu, eu şi Qiang ar fi trebuit să părăsim de mult vaporul ăsta care se scufundă. Şi vrei să ştii de ce n-am făcut-o? Da? Vrei? Pentru că ne plăteai. Sigur că tu credeai altceva, ca să te facă să te simți mai bine. Însă compensația pe care ai primit-o la plecarea din poliție era singurul motiv ca să stăm. Şi acum ghiceşte dacă a meritat în cazul lui Qiang. Aşa că da, mă gândesc la plăcile mele de circuite, dar mai ales mă gândesc la viața mea.

— Bine, aşadar chiar crezi că poți, pur şi simplu, să pleci de aici şi nu mai ai nicio problemă?

— Pe tine te vânează, nu pe mine.

— În acest moment, da. Însă de îndată ce termină cu mine o să fii printre primii pe lista lui. Aşa funcționează el. Exact asta îl însuflețeşte, şi pentru el n-o să se termine niciodată. O să meargă tot mai departe până îl opreşte cineva.

— Da, nu mă îndoiesc că ai dreptate, a zis Fareed, umplându-şi rucsacul cu ultimele lucruri. Şi exact de aceea o să mă asigur că nu mă găseşte.

Dunja a oftat. Voia să spună ceva. Ceva care l-ar fi putut face să se răzgândească, însă totul fusese spus deja.

— Bine, a zis ea în cele din urmă şi a încuviințat din cap. Toate cuvintele fuseseră rostite. Deci, asta este. Şi-a desfăcut larg mâinile, mai ales pentru că nu ştia ce să facă cu ele. Atunci să-ți fie bine, oriunde ai de gând să te duci.

Fareed a încuviințat şi a închis fermoarul rucsacului.

— Şi apropo de salariu, încă mi-l datorezi pe iulie.
— Sigur. Nicio problemă. O să rezolv.
— Bine.
Fareed continua să încuviințeze din cap, de parcă n-ar fi ştiut ce altceva să facă. Apoi s-a întors şi şi-a pus rucsacul pe umăr. În cele din urmă, a scos mobilul din buzunar şi l-a pus pe masă, împreună cu cheile casei şi dubei.
— Atunci mă duc.
I-a făcut semn cu mâna un pic stângaci şi a pornit spre uşă.
Dunja a rămas acolo uitându-se după el. Voia să-i strige să se întoarcă. Să-l amenințe cu pistolul, dacă ar fi avut vreunul, şi să-l silească să-şi vină în fire. Însă exact asta făcuse el. Şi-a dat acum seama de asta. Nu exista nimic la care să se întoarcă. Niciun plan. Niciun drum înainte. Nimic decât înțelegerea faptului că au pierdut.
Şi totuşi, s-a oprit şi s-a întors spre ea. Nu pentru că uitase ceva sau se răzgândise, ci din cauza vocilor. Vocile care vorbeau în engleză afară.
Nu era timp să chibzuiască şi să compare între ele alternativele. Nu exista nicio alternativă. Bărbații încercau deja să deschidă uşa, care avea să cedeze curând. S-au uitat unul la altul, n-a fost nevoie de mai mult ca să cadă de acord asupra hotărârii.
În clipa în care a ajuns la ei zgomotul uşii sparte cu piciorul urcau scara spre mansarda în care dormea ea, unde nu puteau face altceva decât să spere că bărbații vor fi mai interesați de echipamentele de jos şi de ce putea fi găsit în ele decât să-i caute pe ei.
Cel puțin nu părea că vreunul dintre ei urcă pe scară. Nu păreau nici măcar să caute prin încăpere. În schimb, ceva a fost pus pe podea, ceva dur, poate metalic, pe când vorbeau, sau mai degrabă mormăiau, între ei. Curând după aceea, ei i s-a părut că aude gâlgâit de apă, ca şi cum ar fi umplut cafetiera, sau aşa ceva. Însă nu putea să fie adevărat. Erau chiar atât destinşi încât şi-au făcut timp pentru o ceaşcă de cafea?
Apoi s-a făcut linişte. Linişte deplină. Nu se mai auzeau nici măcar vocile care mormăiau.
A schimbat o privire cu Fareed şi a văzut că, la fel ca ea, nu îndrăznea să facă nimic, doar aştepta ca bărbații să plece. Între timp, liniştea continua, ca şi cum şi ea şi-ar fi ținut răsuflarea, aşteptând să se întâmple ceva.
În cele din urmă, mirosul a făcut-o să-şi dea seama că bărbații plecaseră din casă. Mirosul acru al fumului.
— Haide, a zis ea şi s-a grăbit să coboare. Până nu se întinde prea mult.

Însă când a ajuns jos a văzut că cea mai mare parte a aparaturii era în flăcări şi scotea trâmbe de fum negru care umpleau repede încăperea.

— Mă duc să iau stingătorul! a strigat Fareed şi a pornit repede spre bucătărioară.

Însă flăcările se întinseseră atât de mult, încât căldura făcea imposibil să te apropii destul de mult ca să le stingi.

— E prea târziu, i-a strigat lui Fareed. A cuprins deja prea mult!

Nu reuşea să priceapă cum a putut înainta atât de repede. De-abia când a văzut focul întinzându-se pe podea şi înconjurând-o cu un zid de flăcări. Nu era apă ceea ce auzise. Era benzină.

— Dunja, trebuie să ieşim, a strigat Fareed de la intrare. Trebuie să…

N-a mai avut timp să continue, pentru că intrarea a explodat într-o mare de flăcări şi a iscat un val de presiune atât de puternic, încât a trântit-o la podea.

Nu, nu Fareed, a fost primul ei gând când s-a trezit şi nu i-a auzit vocea. Nu şi el.

— Fareed! a strigat ea şi s-a trudit să se ridice iar în picioare. Fareed!

Însă zgomotul flăcărilor tot mai puternice, care înghițeau totul în cale, i-a acoperit glasul.

Ardea peste tot, şi când arsura i-a ajuns la picioare şi a văzut că flăcările de pe podea i s-au întins pe pantaloni, şi-a tras peste cap puloverul şi s-a repezit prin marea de flăcări afară din casă, unde s-a prăbuşit, cu flăcările încă lingându-i picioarele, dar nu mai simțea.

Însă ce a simțit a fost benzina. Benzină încă rece care era turnată pe ea. Aşadar, aici au aşteptat. Cei doi bărbați. Au stat şi au aşteptat ca ea să iasă.

Singurul lucru care nu se potrivea era mirosul. Sau, mai degrabă, lipsa mirosului. Şi-a dat seama despre ce este vorba când două mâini i-au scos puloverul şi cu degetele mari i-au deschis blând ochii, aşa că a văzut că e Fareed.

N-avea nevoie de mai mult ca să priceapă.

Niciun cuvânt.

Doar o privire.

De acum încolo, era războiul lor.

38

De fapt, Lone Hesk ar fi trebuit să stea afară, pe terasă. Soarele strălucea şi cu siguranță era frumos acolo. Însă nu putea să se arate din cauza vecinilor care treceau pe stradă şi probabil începeau să-şi dea seama că nu-i totul în ordine. Aşa era la ei, la periferie. De cum îşi scrântea cineva un deget de la picior, începeau bârfele.

De aceea prefera să stea aici, sub hotă, cu perdelele trase, şi să-şi umple plămânii cu fumul alinător, pe când lăsa noua țigară s-o pupe pe cea veche destul de mult timp ca jarul să se întindă la ea. Apoi a strivit mucul de țigară şi a mai tras un fum, în ciuda faptului că nu mai avea gust atât de bun.

Însă avea nevoie de asta. Ca să nu scoată scântei din pricina tensiunii, era silită să se ocupe cu ceva care cel puțin dădea o iluzie de calm. Şi ce altceva putea să facă decât să stea aici, în bucătărie, şi să aştepte să nu se întâmple nimic?

A mai tras un fum, l-a inspirat cât de adânc a putut şi a ridicat privirea spre hota care huruia deasupra. De parcă asta ar fi contat. Filtrul de cărbune nu fusese înlocuit de câțiva ani, şi singurul lucru pe care îl făcea era să împrăştie în toată casa mirosul fripturii, sau, în cazul acesta, duhoarea țigării. Faptul că încă nu puseseră la punct conductele care să ducă aerul ventilat până afară din casă era de neînțeles.

Cel puțin Benjamin adormise, iar Katrine plecase cu bicicleta împreună cu o prietenă prin Amager Strandpark. Până acum nu le spusese nimic nici unuia dintre ei, însă Benjamin simțise că e ceva şi izbucnea în plâns din orice fleac. Iar aseară, când se uita la ştiri, Katrine a întrebat dacă vor divorța. Aşa, din senin. Ea a reacționat complet aiurea, a ridicat glasul şi s-a înfuriat, ceea ce a avut efectul contrar şi a arătat că, de fapt, e un punct dureros.

Însă adevărul era, pur şi simplu, că simțea lipsa lui Jan mai mult decât de câțiva ani încoace. Brusc, nu-i venea în minte niciun exemplu din milioanele de lucruri care obişnuiau s-o calce pe nervi.

Singurul lucru la care se putea gândi acum era cât de cumsecade şi grijuliu era el. Cât de loial şi demn de încredere. Şi chipeş. Asta îi sărea în ochi ori de câte ori scotea mobilul şi se uita la o fotografie cu el. Spre deosebire de atât de mulți bărbați de vârsta lui, îi fusese îngăduit să-şi păstreze atât părul, cât şi fața fără riduri şi pungi sub ochi.

Cu toate acestea, ea fusese atât de furioasă şi frustrată, încât se plângea de tot ce făcea el. Până la urmă, era destul să se afle în aceeaşi cameră ca ea să înceapă.

Până azi-dimineață fusese convinsă că el, din pur instinct de conservare, a luat taurul de coarne şi a părăsit-o. Asta fusese obsesia ei, la care se gândea de atâția ani, dar n-a îndrăznit niciodată să-şi asume consecințele, iar acum şi-o însuşise el. Ca şi cum i-ar fi înhățat ideea şi ar fi făcut pasul spre începerea noii lui vieți.

De-abia când şi-a luat inima-n dinți şi l-a sunat la serviciu s-a îngrijorat de-a binelea, iar acum era convinsă că i s-a întâmplat cu adevărat ceva grav, ceea ce o îngrozea, pur şi simplu.

Cum avea să se descurce? Să luăm doar magazinul pentru bebeluşi – nu putea nici măcar să plătească chiria. Va trebui să-l închidă, şi poate că era mai bine, chiar dacă o lua cu arsuri la stomac la gândul că va sta iar la casă în supermarketul Føtex. Va fi silită să vândă casa şi va trebui să se mute cu chirie într-un apartament înghesuit undeva, departe…

Sunetul puternic al soneriei a făcut-o să scape din mână țigara, care s-a stins cu un scurt sfârâit în cana cu cafea. S-a ridicat şi s-a dus în hol să descuie uşa.

Cu siguranță era Adam. Era acasă, ocupându-se de copii, în vreme ce soția lui lucra, şi se ajutaseră unul pe altul să facă zilele să treacă. Dacă nu se ducea ea la el, îi bătea el la uşă.

Nu se întâmplase nimic, încă nu, însă flirtau şi, de câte ori se vedeau, aerul vibra de ceva care n-avea nimic de-a face cu iubirea. Nu putea continua aşa, mai devreme sau mai târziu aveau să meargă prea departe, o ştiau amândoi. Când avea să se întâmple, se va sfârşi. De aceea a încercat să tragă de timp şi să se bucure de joaca lor interzisă cât mai mult posibil. Însă nu azi. Azi nu voia decât să fie singură şi să stea acolo, sub ventilator.

A deschis, şi tocmai dădea să spună că nu se simte bine, când a văzut că nu-i Adam, ci şeful lui Jan, Kim Sleizner.

— Salut, Lone, a zis Sleizner zâmbind. Pot să intru?

Ar fi vrut să zică „nu” şi să-i spună să plece. Din acel moment de acum câțiva ani, când au luat cina în patru, se simțea murdară de câte ori se uita la ea. Cu toate acestea, a încuviințat din cap şi s-a tras într-o parte ca să poată intra.

— Am venit doar să văd ce mai faci, a continuat el în drum spre bucătărie, unde s-a oprit şi s-a întors spre ea. Deci, cum eşti?

— Ăăă, da… Nu ştiu prea bine. A ridicat din umeri şi nu-şi dorea decât ca el să plece. Este, cum să zic, greu să nu ştii ce se întâmplă. Să te învârţi prin casă şi să te întrebi. Apropo, n-ai auzit nimic, nu-i aşa?

Sleizner a clătinat din cap.

— Încă nu. Dar vom afla curând, îţi promit. Am folosit toate resursele ca să nu se tărăgăneze. Aşa că, orice s-o fi întâmplat, o să ne lămurim curând.

— Aproape că sună ca şi cum ai şti deja că s-a întâmplat ceva, a zis ea şi a simţit cum o încearcă plânsul. Ceva grav.

— Nu, nu, nu. Sleizner a râs, clătinând iar din cap. În acest moment nu ştim nimic. Îţi jur, poţi sta cu totul liniştită. De cum vom avea vreo veste, o să fii prima care află.

L-a privit în ochi şi i s-a părut că vede din nou limpede cum încearcă să ascundă faptul că ştie deja, sau cel puţin bănuieşte, şi nu vrea decât să-i dea timp să se pregătească pentru înştiinţare.

— Hei… a zis el şi s-a apropiat. Pur şi simplu, aşa sunt eu. E o consecinţă a muncii mele. După toţi anii petrecuţi în poliţie, m-am învăţat să pornesc de la ce e mai rău. De cele mai multe ori, tendinţa e să devină mult mai bine. Dar în rarele situaţii în care nu este cazul, vreau să fiu complet pregătit. Mă urmăreşti? Nu m-am priceput niciodată prea mult la surprize.

Lone a încuviinţat, cu toate că nu erau decât vorbe. Vorbe care sunau bine, însă nu-i spuneau nimic.

— Lone… a continuat el şi a luat-o în braţe. Înţeleg cât de greu trebuie să fie, dar probabil o să se rezolve, o să vezi. A tras-o aproape şi şi-a lăsat o mână să alunece în sus şi în jos pe şira spinării ei. O să fac tot ce-mi stă în putere ca să aflu ce s-a întâmplat. În caz că s-a întâmplat ceva. Cine ştie, ar putea să existe o cu totul altă explicaţie. Orice o fi, o să aflu.

Ea nu mai auzea niciun cuvânt. Se ciocneau între ele şi se contopeau într-un covor gros de zgomot. Ceea ce conta era îmbrăţişarea lui. Căldura trupului şi bufniturile surde ale inimii lui la câţiva centimetri de urechea ei.

Nu-i plăcea asta, nici îmbrăţişarea sau mângâierile pe spate. O făceau să se simtă murdară şi dezgustătoare, ca după acea cină care a început cu faptul că el a flirtat cu ea pe sub masă, în faţa lui Jan şi a soţiei lui, Viveca. Şi totuşi, n-ar fi vrut să se termine.

Cu doar un minut înainte, ar fi zis că n-ar accepta nici moartă. Însă, oricât de murdară s-ar fi simţit, exact de asta avea nevoie. O îmbrăţişare şi un pic de apropiere. Se părea că n-avea nicio importanţă de la cine.

După cină, când Viveca era în bucătărie pregătind desertul, el i-a dat lui Jan un pahar cu whisky bun şi a dus-o să-i arate o lucrare a lui Jens Jørgen Thorsen pe care tocmai o cumpărase. Avea ca titlu ceva cu Disneyland şi un Mickey Mouse excitat. După părerea ei, lucrarea era mai degrabă o grămadă de mâzgăleli de diferite culori, ceea ce a şi spus. Însă Kim doar a râs şi a condus-o mai departe prin apartamentul uriaş, până într-o baie.

— Hei… a zis el fără s-o lase din brațe. Mă gândesc la investigația de care se ocupa Jan. Dacă dispariția lui ar putea avea ceva de-a face cu asta. Nu ți-a spus nimic despre ea?

— Nu, nimic, a zis ea şi şi-a dat seama că mângâierile lui pe spinare au făcut să se trezească ceva în ea. El a fost întotdeauna foarte secretos cu munca sa şi nu-mi spunea aproape nimic. Însă era stresat, asta pot s-o spun. Se vedea limpede pe el.

— Înțeleg. Sleizner şi-a lăsat mâinile să-şi continue drumul până pe fund, unde cea mai mică atingere o făcea să tremure. Şi n-a adus nimic acasă de la anchetă?

— Nu, din câte ştiu eu, a zis ea cu o scârbă de sine care creştea în ea. Ce ar putea să fie?

— Cine ştie? Vreo urmă pe care o cerceta sau orice. Poate că asta ar putea să ne dea un indiciu despre ce s-a întâmplat. Cum ar fi un telefon mobil vechi, de exemplu.

— Telefon mobil? Şi-a amintit brusc şi s-a uitat în ochii lui. Un mobil Ericsson vechi, galben?

— Ei bine, de ce nu? Pe fața lui Sleizner s-a lățit un zâmbet şi i-a potrivit părul după urechi. Du-te să-l aduci şi vom vedea.

39

După ce în ultimele cincisprezece minute s-a tot învârtit pe acolo, Morten Heinesen a găsit în cele din urmă intrarea garajului subteran de pe Østerbrogade. După ce a plătit la automat, a pus chitanța pe parbriz şi a început să se uite împrejur.

Singurul indiciu pe care îl aveau despre garaj era că Jakob Sand obişnuia să parcheze acolo de multe ori noaptea, dacă era să crezi analiza lui Hemmer despre triangulația numărului de mobil. Adesea, câteva ore în şir. Asta, în sine, nu era chiar atât de ciudat. Ciudat era faptul că în acest timp Sand nu părea să iasă din garaj, în afară de cazul în care îşi lăsa mobilul în maşină, ceea ce ar fi fost, de asemenea, neobişnuit.

După spusele lui Hemmer, Sand fusese aici şi cu o seară înainte. Totuşi, era greu de spus dacă asta era destul ca Hesk să fi hotărât să vină aici după şedința lor. În esență, Hesk nu era omul care să-şi asume riscuri şi să pornească singur în misiuni îndrăznețe. Dar cât de îndrăzneață poate fi considerată coborârea într-un garaj public? Chiar dacă se întâmpla să fie acolo şi Sand, nu numai mobilul lui, la urma urmei, nu era un ucigaş în serie fioros.

Pe de altă parte, Heinesen nu se simțise niciodată în largul său în garaje, şi mai ales în cele în care putea să vină oricine şi să stea ascuns în umbră. Oricine, că avea sau nu ce căuta acolo. În plus, era înspăimântător de uşor pentru un făptaş să iasă de acolo la iuțeală.

Se simțea la fel în benzinăriile de lângă autostrăzi, în pustietate. Mai ales în cele din Europa, care erau adesea aşezate la intersecția mai multor autostrăzi. Cel mai uşor lucru din lume este să răpeşti un copil care aşteaptă în maşină până plătesc părinții la casă. După aceea nu mai trebuia decât să dispari în orice direcție.

Ce-i drept, el însuşi nu pățise niciodată ceva. Însă nu şovăise să plătească în plus pentru o încuietoare în stil american la maşină, la care prima apăsare pe telecomandă descuie doar portiera şoferului, aşa că nu putea nimeni să intre pe portiera pasagerului şi să-l înjunghie în clipa în care apasă pe încuietoarea centrală şi se aşază la volan.

Însă acest garaj părea să fie destul de liniştit. Atelierul auto cu cei doi bărbați în salopete albastre l-a făcut să se relaxeze şi, întocmai aşa cum bănuia Sleizner, erau acolo câteva camere de supraveghere. Câte una la

intrare şi ieşire, două lângă atelierul auto şi încă una la o mică rampă de încărcare.

— Hei, voi de acolo, a zis el după ce a făcut un tur complet. Nu vă supărați.

Şi-a fluturat mâna, cu toate că un mecanic era aplecat sub o capotă ridicată, iar celălalt tocmai intrase sub o maşină.

— Ştiți cumva cine se ocupă de camerele de supraveghere din garaj?

Niciunul dintre bărbați n-a răspuns. În schimb, de sub maşină au început să cadă scântei de la sudură.

— Hei? Nu vă supărați, a repetat el cât de tare a putut fără să strige, ceea ce l-a făcut pe bărbatul de sub capotă să-şi întoarcă fața spre el. Sunt de la poliție şi trebuie să ştiu cine…

— *Policja*?

Bărbatul s-a întors spre colegul de sub maşină.

— Krzysztof!

Bărbatul al cărui nume era, evident, Krzysztof, a ieşit de sub maşină, s-a ridicat în picioare şi şi-a şters mâinile pe salopetă.

— *I'm from the police and would like to know who's responsible for the surveillance cameras here in the garage*{34}*,* a repetat el.

Însă bărbatul n-a răspuns, doar s-a întors spre colegul său şi a zis ceva într-o limbă care părea poloneză. Colegul i-a răspuns ceva în aceeaşi limbă, după care Heinesen şi-a scos legitimația de poliție şi a ridicat-o, ca să-şi întărească vorbele.

— *As I said, I'm from the police, and*{35}*…*

— *Not me,* l-a întrerupt bărbatul din partea opusă. My *boss*{36}.

A arătat din cap spre o uşă aflată mai departe în atelier.

— *Talk to boss*{37}.

— *Okay, thank you*{38}.

Heinesen a mers mai departe pe lângă ei şi a simțit că îl însoțesc cu privirea pe tot drumul până la uşa pe care scria *Recepție.*

Nu era nimeni acolo, însă apa din rezervorul albastru al dozatorului se vălurea ca şi cum cineva tocmai umpluse un pahar de plastic. A mers mai departe până la tejgheaua la care nu era nimeni şi a apăsat pe soneria de acolo, care, cu sunetul ei puternic, l-a făcut să-şi dea seama câtă linişte era, de fapt.

A numărat secundele până să se stingă sunetul, însă au fost atât de multe, că le-a pierdut şirul până să revină tăcerea. Ei bine, n-o să-şi aducă

niciodată aici maşina la reparat, de asta era sigur. S-a întrebat dacă să sune din nou, de data asta mai insistent, dar s-a oprit când a văzut o gaură de câțiva centimetri, cu contur neregulat, în uşa de dincolo de tejghea şi ceva albastru care se mişca acolo, înăuntru, în ceea ce părea spațiul unui birou.

S-a aplecat peste tejghea ca să vadă mai bine şi chiar aşa, erau două picioare în salopetă albastră sub o masă de lucru aglomerată. Halal serviciu pentru clienți!

— *Hello*, a strigat şi a lăsat dinadins să i se observe iritarea. *Can you please come out? I've been waiting here for a while now.*[39]

După o vreme, uşa a fost deschisă de un mecanic mai în vârstă, care ținea la ureche un telefon.

— *Dobrze. Dobrze*[40], a zis bărbatul, apoi a încheiat convorbirea şi s-a uitat la Heinesen.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Este vorba despre camerele de supraveghere din garaj. Trebuie să ştiu cine se ocupă de ele.

— Şi tu cine eşti?

— Numele meu este Morten Heinesen, şi sunt de la Poliția Municipală.

— Legitimația. Vreau să văd legitimația.

Heinesen şi-a scos legitimația şi a pus-o pe tejghea în momentul în care uşa din spatele său se deschidea. S-a răsucit şi a văzut un bărbat în costum care stătea cu brațele încrucişate, ca şi cum ar fi trebuit deja să aştepte prea mult. I-a zâmbit bărbatului ca să-i arate că ştie cum e, însă n-a primit niciun răspuns.

Mecanicul vârstnic i-a cercetat legitimația ca şi cum ar fi memorat fiecare cifră şi codul numeric personal, apoi a pus-o pe tejghea, s-a uitat pe lângă Heinesen şi a clătinat din cap spre bărbatul în costum.

Heinesen s-a întors spre bărbatul care se apropia de el.

— Nu te supăra, dar n-am terminat aici, nu-i aşa? Nu-i aşa?

S-a răsucit înapoi şi a descoperit că bătrânul tocmai se lăsa pe vine în spatele tejghelei.

— Nu te supăra, dar ce faci? S-a aplecat peste tejghea. Hei, vrei să răspunzi? Cu tine vorbesc. Cine se ocupă de camerele de supraveghere de afară? Cu cine trebuie să iau legătura ca să cercetez ultimele…

S-a întrerupt când bărbatul din spate l-a bătut pe umăr.

— Cum spuneam, n-am terminat, a şuierat el şi a împins deoparte mâna bărbatului. Cât de greu e de înțeles? Sau poate că nici tu nu vorbeşti

daneza?

Bărbatul n-a zis nimic, doar a ridicat o mână în care era un stick de memorie.

— Şi cu asta ce mai e?

— Filmările de care întrebai, a zis bărbatul mai în vârstă, care se ridicase la loc şi îi întindea o hârtie şi un pix. Scrie, te rog, aici numele, numărul de telefon şi semnează.

40

Sonja a reuşit cu greu să-şi ascundă surprinderea când Fabian a apărut în fața firmei de servicii funerare Fonus, aflată la colțul dintre Pålsjögatan şi Föreningsgatan, cu câteva minute înainte de ora pe care o stabiliseră. Probabil nu se aşteptase ca el să vină.

— Salut, a zis ea şi s-a abținut să-l întrebe unde a fost toată dimineața.

El i-a răspuns la salut, însă n-a pomenit de întâlnirea cu Molander, care i-a spus de zvonul că neregulile legate de fiul lor erau din ordinul cuiva din vârful ierarhiei din închisoarea daneză.

— Intrăm? a zis el în schimb şi a luat-o de mână.

Ea a încuviințat, dar şi-a tras imediat mâna ca să țină uşa deschisă. O uşă de aluminiu urâtă, care te ducea cu gândul la o şcoală părăginită din anii ’70, unde nimeni nu se simțise vreodată bine.

După ce au intrat a vrut din nou să o ia de mână, însă ea mergea deja mai departe după antreprenorul care se prezentase Tjälve şi îşi exprimase condoleanțele într-un fel care părea atât de artificial şi forțat, încât nu putea fi mai limpede cât de puțin îi păsa.

Au fost conduşi într-o sală de şedințe cu pereții de un alb ca fildeşul, împodobiți cu litografii insipide şi o masă de conferințe jerpelită, destul de mare pentru o familie de îndoliați. Lustra de pe tavan, de deasupra mesei, întindea şase brațe de sticlă cu cele mai proaste becuri economice, dintre care două erau arse. Totul era lipsit de inspirație, jerpelit şi, mai presus de toate, lipsit de demnitate.

— Sigur, rezolv eu. Aşadar, luați loc şi relaxați-vă.

Tjälve şi-a desfăcut larg brațele.

— Şi luați melci cu scorțişoară. Sunt proaspeți, de la Börjes de pe Tågagatan. Cei mai buni din oraş, după părerea mea, şi merită fiecare calorie.

Antreprenorul a ieşit, iar ei şi-au tras câte un scaun şi s-au aşezat. El întâi, imediat după aceea, ea, cu un scaun gol între ei. Dacă intenționat sau nu, era greu de spus, însă acum distanța era prea mare ca s-o poată lua de mână.

S-a întors spre ea şi a văzut că priveşte drept înainte. Întotdeauna crezuse că e frumoasă. Însă din profil era absolut uluitoare, cu gâtul delicat şi ceafa îngustă, care se vedea atât de bine acum, când era tunsă scurt. Ea fusese

întotdeauna, şi continua să fie, după toate prin care trecuseră împreună, într-o categorie doar a sa. Chiar şi acum, când era tristă, cu privirea în gol, şi făcea tot ce putea ca să se stăpânească.

I-a întins cutia cu şervețele, iar ea a luat unul şi şi-a şters delicat ochii în momentul în care Tjälve s-a întors cu o tavă pe care erau două ceşti cu cafea şi una cu ceai, o cană cu lapte şi un bol cu zahăr cubic. Cum de ştia că Sonja preferă ceaiul după ce trece ora prânzului? Îi spusese pe când îi conducea înăuntru?

— Bugetul? l-a întrebat Sonja întorcându-se spre el. La cât ne-am gândit?

— Nu ştiu, a zis el şi i-a răspuns cu un zâmbet. Chiar n-am avut timp să mă gândesc prea mult la asta. Însă economisirea nu-i lucrul cel mai important în acest moment, ne descurcăm noi. Lucrul important pentru mine e să fii tu mulțumită.

Singurul care a zâmbit a fost Tjälve. Desigur, i se dăduse ocazia să vândă cel mai scump coşciug şi tot restul pentru înmormântare. Însă Sonjei nu i s-a clintit niciun muşchi. Cu toate că el nu dorise decât să-şi arate sprijinul, dându-i ei mână liberă.

Dar în ochii ei era exact invers. Vedea asta pe ea. Că el îşi declina orice responsabilitate şi lăsa pe umerii ei fiecare hotărâre şi aranjament. Şi, într-un fel, avea dreptate. Lui nici că putea să-i pese mai puțin ce căptuşeală avea sicriul sau câte feluri de prăjituri ar trebui să fie pe farfurii. Dacă ar fi fost după el, ar fi ales varianta cea mai ieftină şi mai proastă. Theodor era mort, şi nicio literă îmbârligată şi aurită pe o invitație de culoarea fildeşului nu putea să schimbe asta.

Singurul motiv pentru care stătea acolo era de dragul Sonjei. Pentru ea asta era important. Ăsta era felul ei de a procesa durerea. Nu al lui.

El era încă preocupat de întâlnirea cu Molander şi presupusul zvon despre jocul murdar din spatele morții lui Theodor. Informația se potrivea atât de bine cu propriile bănuieli, încât nu putea să fie cu totul născocire. La urma urmei, trebuia să fie acolo un sâmbure de adevăr, şi asta era adevărata problemă. Sâmburele acela n-avea să-l lase niciodată să-şi întoarcă spatele cu totul şi să meargă mai departe. Avea să stea acolo şi să-l râcâie până la sânge cât timp nu afla o dată pentru totdeauna cum a fost cu adevărat.

Ca la un semnal, Sonja şi antreprenorul s-au ridicat în picioare şi s-au dus într-o sală de prezentare plină cu modele de coşciuge. I-a urmat şi l-a văzut pe bărbat arătând spre unul dintre coşciugele mai puțin mohorâte,

lăcuit cu alb şi cu mânere cromate. Sonja a încuviințat din cap, poate că a şi spus ceva. Sau nu. Oricum, bărbatul şi-a notat ceva în dosar.

Nu părea să fie unul dintre cele mai ieftine modele, dar nici dintre cele mai scumpe. Oricum, nu era frumos. Ce ar putea fi considerat frumos când e vorba despre coşciuge? Însă, dacă era cumva, era exact opusul a tot ce îl reprezenta pe Theodor. Ura albul şi întotdeauna alegea ce era complet negru, preferabil învelit în piele neagră cu ținte, dacă ar fi avut un cuvânt de spus.

Au fost discuții, încuviințări şi însemnări, apoi s-au întors în sala de şedințe, unde au fost schimbate şi mai multe replici. Apoi au fost iarăşi strângeri de mână şi încuviințări, şi, în drum spre ieşire, lui i-au venit în minte melcii cu scorțişoară din care nu gustase niciunul, şi şi-a dat seama cât de flămând este.

— Acum ar fi bine să te duci, a zis Sonja când stăteau pe trotuar în fața intrării, tocmai când el hotărâse să-i propună să meargă la masă într-un loc plăcut.

— Să mă duc? Unde? a zis el, şi s-a întrebat ce îi scăpase.

— Nu ştiu. Ea a ridicat din umeri. În orice caz, aici nu eşti, aşa că ar fi bine să te duci să cauți ceea ce te chinuieşte.

El a încuviințat din cap, crezând că înțelege.

— Însă e pentru ultima dată, a continuat ea. Acum e ultima dată când mă părăseşti.

El îşi jurase că nu va lăsa niciodată să se întâmple asta. Că va face tot ce-i stă în puteri ca să găsească alte soluții, convins că undeva, în față, există o înseninare şi pentru ei.

Însă în ultimii ani hotărârea a zăcut acolo şi a aşteptat momentul potrivit. Cu toate că era interzis, s-a jucat cu ea şi a văzut-o în fața ochilor, ca versiuni diferite ale aceleiaşi scene jucate numai pentru el. Auzise dialogul, propriile argumente. Ale Sonjei. Auzise cum se certau, plângeau şi strigau, ca până la urmă să se potolească şi să accepte inevitabilul.

Însă niciuna dintre versiuni nu fusese atât de laconică şi calmă.

Ce-i drept, nu mai era nimic de spus. Totul fusese deja spus de prea multe ori şi nu mai rămăsese decât să încuviințeze şi să plece.

Pentru ultima oară.

41

Dunja nu ştia dacă el terminase relația cu iubitul din Malmö. Acel Balthazar părea să fie un bărbat exact pe gustul lui Michael Rønnings. Când Fareed a mai reuşit şi să găsească fotografii ale bărbatului din Scania, ei i-a fost imposibil să-şi închipuie că Rønning a părăsit de bunăvoie un astfel de tip chipeş după numai trei zile, când se presupunea că va sta acolo două săptămâni întregi.

Sigur, exista şi posibilitatea ca Balthazar să fie cel care s-a săturat, însă Rønning nu era bărbatul de care să te saturi. Dacă era cineva care se sătura, el era acela. Întotdeauna, întotdeauna el.

Cea de-a treia şi, după părerea sa, cea mai probabilă variantă era că, pur şi simplu, îi păruse rău după discuția lor din tren. Ce-i drept, nu-l caracterizau mustrările de conştiință, dar, la urma urmei, era o făptură care gândea logic, şi simpla dare în urmărire a ei, sub acuzația de atentat la siguranța națională, ar fi trebuit să fie pentru el un motiv mai mult decât rezonabil ca să-şi dea seama că Sleizner trebuie să fie oprit cu orice preț.

Oricum, era înapoi în Copenhaga, şi asta îi săltase ei moralul. În ciuda tuturor necazurilor şi piedicilor, în ciuda arsurilor de pe fluierele picioarelor, care continuau s-o usture după alifii răcoritoare şi ore de ținut pe ele pungi cu gheață, chiar şi în ciuda cumplitei sorți a lui Qiang, îşi recăpătase speranța că încă mai avea o şansă.

Cu câteva ore înainte, Rønning se întorsese în apartamentul său de pe Lille Istedgade. Fareed a fost cel care a descoperit asta când i-a triangulat telefonul, la nimereală. Atunci au căzut de acord să mai încerce o dată să-l convingă. Faptul că au pe cineva în interior care să-l supravegheze pe Sleizner şi mişcările lui ar fi schimbat cu totul situația.

Din acest motiv tocmai se ghemuise pe trotuar în fața la adăpostul Mændenes Hjem şi începuse să se scarpine zdravăn pe antebraț, legănându-se înainte şi înapoi, cu gluga trasă peste cap, la fel ca toți ceilalți drogați din zonă. Toate astea, pentru ca Rønning să nu-şi oprească privirea asupra ei când ieşea din clădirea de pe cealaltă parte a străzii şi să facă obişnuita cercetare cu ochii în jur înainte să meargă mai departe.

Cu cinci minute înainte, Dunja tocmai îşi croise drum prin învălmăşeala de mizerie şi bişniță de la colțul cu Istedgade. Planul fusese simplu, avea să urce, să-i bată la uşă şi să stea de vorbă în linişte cu el. Să-i povestească tot

ce el nu ştia. Însă, chiar în clipa în care traversa strada spre poarta lui, Fareed îi spusese că se pare că Rønning era pe cale să plece din apartament.

N-au avut deloc timp să gândească şi să improvizeze. Asta nu era o discuție pe care să o poată avea oriunde, pe fugă. Era nevoie de linişte şi, mai ales, era nevoie de timp.

„Pe ecran se vede că merge spre Halmtorvet. E adevărat?”, a zis Fareed din duba care era parcată la câteva sute de metri, în față la Øksnehallen din Kødbyen, în zona abatorului.

— Da, a răspuns ea şi l-a urmărit cu privirea pe Rønning.

„Crezi că e în drum spre sediul poliției?”

— Păi, nu-i în drum spre complexul DGI ca să joace popice. Propun să-l prindem pe Stoltenbergsgade.

S-a ridicat în picioare de pe trotuar în clipa în care Rønning a dispărut după colț spre piața cu sens giratoriu, unde cu doar câțiva ani înainte se înghesuiau prostituatele ca să ocupe cele mai bune locuri. Acum peria renovării şi revigorării curățase trotuarele şi le silise să se ducă în partea de est a Istedgade, sau partea dură, cum i se spunea zonei dinspre Gara Centrală.

Faptul că Rønning se ducea la serviciu nu era o ipoteză hazardată. Aproape întotdeauna traversa Halmtorvet, în afară de cazul în care se ducea la restaurantul lui indian preferat, Tandoori Masala.

Asta arăta că avea de gând să-şi întrerupă concediul, ceea ce era exact ce voia ea să-i propună. Tocmai acolo, pe coridoarele din sediul poliției, la etajul şase, putea el să fie de cel mai mare folos.

„Trec acum pe lângă el”, s-a auzit vocea lui Fareed. „Şi nu e în căutare de *balti chicken palak*[41]*.”*

— Bine, ne vedem pe Stoltenberg.

Dunja a început să alerge spre Istedgade şi mai departe, spre Gara Centrală. Era un adevărat ocol, însă n-avea încotro. Din fericire, niciodată nu fusese în formă mai bună, spre deosebire de Rønning, care refuza cu încăpățânare până şi să-şi vâre picioarele în încălțămintea de alergare.

Stoltenbergsgade se afla la numai două străzi de sediul poliției, adică era mult prea aproape ca să-l agațe acolo. Problema era că drumul lui trecea printr-unele dintre cele mai aglomerate zone. Cel puțin în acel moment al zilei.

Pe Tietgensgade, care îl ducea peste calea ferată, trecătorii erau la fel de înghesuiți ca pasagerii în sala de sosiri, unde ea a trebuit să alerge în zigzag

ca să nu se ciocnească de cineva. Apoi el avea să-şi continue drumul în jos, spre colțul de sud-vest al Grădinilor Tivoli, unde trotuarele ar fi trebuit să fie şi mai aglomerate.

De-abia când el o lua la dreapta pe Bernstorffsgade lucrurile urmau să se liniştească, iar odată ajunşi pe Stoltenbergsgade ar fi trebuit să fie destul de pustiu ca să nu aibă timp niciun trecător să reacționeze la ceea ce se întâmpla.

„OK, am ajuns”, s-a auzit vocea lui Fareed, pe când ea îşi croia drum prin intrarea estică a sălii de sosiri şi trecea strada printre maşinile care se pregăteau să accelereze, deoarece stopul tocmai trecuse pe verde.

— Ascunde-te un pic, s-ar putea să vadă maşina.

Pe partea cu Tivoli erau atât de mulți oameni, încât a fost silită să iasă pe pista pentru biciclete, unde, în ciuda tuturor bicicliştilor care veneau din direcția opusă sunând furios din clopoțel, a alergat cât de repede a putut până la următoarea intersecție.

— Bun, îl văd, a zis ea, răsuflând adânc şi urmărindu-l cu privirea pe Rønning. Traversează acum Bernstorffsgade.

„Bine, atunci ar trebui să ajungă aici în orice moment.”

Dunja s-a pregătit să traverseze de îndată ce Rønning o lua la dreapta pe Stoltenbergsgade. Însă el a mers drept înainte.

— Bun, avem o problemă, a zis ea. Îşi continuă drumul spre H.C. Andersen.

„De ce? Te-a zărit?”

— Nu, nici măcar nu s-a uitat în direcția mea. Merg după el.

Păstrând față de Rønning distanța maximă la care îl putea vedea cu coada ochiului, Dunja şi-a continuat drumul pe H.C. Andersens Boulevard şi mai departe, pe Stormgade, în vreme ce încerca împreună cu Fareed să ghicească unde se ducea el. Însă n-aveau nicio idee. Asta nu era deloc zona lui Rønning. Mai ales canalul Fredriksholms, pe care el îl considera atât de pitoresc şi drăguț, încât avea un atac al sindromului Tourette de fiecare dată când se nimerea să treacă pe acolo.

Însă de data asta nu părea că doar se nimereşte să treacă pe acolo. Dimpotrivă, mergea tot mai hotărât, cu ochii mereu la ceasul de la mână, ca şi cum ar fi fost în întârziere. După câteva sute de metri peste piatra cubică de pe Gammel Strand s-a aşezat la o masă liberă pe terasă la Café Diamanten.

Ce mama naibii? Dunja s-a oprit şi s-a uitat la el. Diamanten era locul ei.

Acolo obişnuia să meargă şi să se ascundă printre turişti când avea nevoie să fie lăsată în pace. Unui adevărat locuitor din Copenhaga nu i-ar fi dat niciodată prin cap să vină aici.

Numai ei.

Şi, se pare, acum şi lui Rønning.

Aici îl rugase să vină ultima dată când i-a ajutat. Fusese în urmă cu o lună. După câteva încercări, el reuşise să pună mâna pe mobilul lui Sleizner, pe care apoi Fareed şi Qiang l-au piratat şi au instalat un transmițător GPS. Între timp, au putut schimba între ei câteva cuvinte. Doar cât ea să-i spună că trebuie să dispară şi l-a lăsat cu multe întrebări fără răspuns.

Când şi-a dat seama cum se legau toate astea a bufnit-o râsul.

„Ce-i atât de distractiv?”, s-a auzit vocea lui Fareed.

— Mă duc acolo, a zis şi a pornit pe ultimii douăzeci de metri. Mă duc să vorbesc cu el.

Desigur, îşi bătuse joc de ea. Ticălosul. Era atât de tipic pentru el să meargă până la capăt. Aşa că nu şi-a dat seama de asta decât acum. Desigur, încă dinainte să plece de acasă fusese pe deplin conştient că ea ar putea să-l urmărească, şi unde ar fi putut fi mai potrivită o întâlnire decât aici? Avea să vadă el pe dracu’ după ce se termina asta.

După trei paşi, totul s-a schimbat.

Din color, în alb-negru.

Din alb, în negru.

Sinapsele din creierul ei n-au putut ține pasul, şi a trebuit să-şi adune toată energia ca picioarele să-i rămână în mişcare, astfel încât să se poată întoarce într-un fel destul de firesc din drumul spre cafenea fără să rişte să rămână pe loc şi să atragă privirile.

Nu avusese timp să-l vadă mai mult de o fracțiune de secundă şi deja încerca să găsească altă explicație. Însă căutarea era zadarnică. Nu exista niciuna.

Asta nu era o coincidență nefericită.

Era Sleizner.

Ca o stafie în plină lumină, venea spre cafenea agale din partea opusă. Erau mai puțin de cinci metri între ei când şi-au încrucişat drumurile. Singura parte pozitivă era că privirea lui era îndreptată spre ceva din spatele ei.

Atunci piesele au început să se aşeze la locul lor. Una după alta. Însă nu putea fi adevărat. Nu putea fi. Ca şi cum ar fi apărut brusc dovezi că

pământul era plat, ea refuza să creadă. Nici măcar când, în cele din urmă, a îndrăznit să se oprească, să se răsucească, să-l vadă cum dă mâna cu Rønning şi se aşază în faţa lui. Nici măcar atunci n-a putut să creadă.

„Dunja, mai eşti acolo?”, s-a auzit vocea lui Fareed după o vreme. „Ce se întâmplă?”

— Sleizner e ceea ce se întâmplă, Fareed. Kim *fucking* Sleizner.

„Dar, nu înţeleg. Ce are de-a face el cu…”

— N-are rost să încerci să înţelegi. Deschide doar microfonul mobilului lui şi pune-l pe difuzor, ca să pot…

„Dar, ca să înţeleg bine. Vorbeşti serios că Rønning şi…”

— Fareed, fir-ar să fie, a şuierat ea. Fă doar ce ţi-am spus.

„O fac deja. Numai că nu merge atât de repede. Cel puţin se pare că a pus telefonul pe…”

Fareed a fost întrerupt de un zgomot puternic, urmat de un fond sonor la fel de distorsionat şi fragmentat, apoi s-au desluşit vocile.

„Camilla Krystchoff?”, s-a auzit vocea unuia dintre ei, probabil Rønning. „Cu C, H şi dublu F?”

„*Exaktemento*”, a răspuns Sleizner, pe când chelnerul turna cu zgomot apă minerală chiar lângă mobil.

„Dă-mi doar codul ei numeric personal şi mă ocup eu de asta. Nicio problemă.”

„Excelent”, a zis Sleizner şi a sorbit din apă. „Şi, sunt sigur că înţelegi, asta e ceva ce noi, cel puţin deocamdată, trebuie să ţinem ascuns.”

„Desigur. Câtă vreme nu e…”

„Nu, nu, nu-ţi face griji. Nu-i nicio neregulă aici. Niciuna. Nu-i vorba decât s-o ajut. Nu vreau decât asta şi, aşa cum ştii şi tu, în acest moment ea nu-i o primejdie doar pentru sine, ci şi pentru întreaga… Da, înţelegi ce vreau să zic.”

„Nu ştiu. Chiar nu, de fapt.”

„Michael, ceea ce încerc eu să spun este că, dacă se aude de asta prea repede, o să se dezlănţuie tot iadul, şi singura care va avea de pierdut până la urmă va fi ea însăşi. Eşti cu mine?”

„Da, înţeleg. Mai e ceva ce ar trebui să ştiu?”

„Deocamdată, nu. Alte amănunte vor fi adăugate pe parcurs. Dar înainte de asta trebuie să ştiu dacă pot să am deplină încredere în tine.”

„Sigur că poţi să ai încredere în mine.”

„Da, spui asta şi e bine. Foarte bine.” Sleizner a tăcut o clipă, apoi a

vorbit iar. „Ei bine, dacă nu mai e nimic altceva, propun să ne oprim aici.”

„În ordine. De fapt, stai un pic, mai am ceva”, s-a auzit vocea lui Rønning.

„Shoot[42] *”*.

„Poate că îți aminteşti că acum câteva luni am făcut o actualizare a setărilor de securitate din mobilul tău.”

„Da, sigur. Trebuie să le actualizezi iar?”

„Nu, nu-i nevoie. Însă, având în vedere cele întâmplate, şi dacă tot suntem aici, m-am gândit să fac doar un control ca să văd dacă totul e în ordine, aşa cum trebuie.”

„Sigur, nicio problemă. *Be my guest*[43]. Uite-l.”

S-a auzit cum mobilul este ridicat şi dat altcuiva. Apoi s-a auzit cum Sleizner bea, îşi mai toarnă în pahar apă minerală şi bea din nou.

„Hopa!”, s-a auzit vocea lui Rønning după o vreme. „Când l-ai lăsat ultima oară nesupravegheat?”

„Ce, ai găsit ceva?”

„De fapt, multe. Uită-te un pic aici şi aici. Vezi?”

„Fir-ar să fie… Ea e? Da? Asta e? Ea e?”

„Se poate. Dar nu-i nicio problemă. Ar trebui să fie destul de simplu să…”

Vocea lui Rønning s-a întrerupt, înlocuită de paraziți timp de câteva secunde, apoi a fost tăcere deplină.

42

— Bun, e deja târziu, aşa că hai să-i dăm drumul, a zis Sleizner intrând în sala de şedinţe. Fără digresiuni lungi şi amănunte lipsite de importanţă, mergem cu toată viteza înainte şi eu sunt la cârmă. Întrebări?

Heinesen avea o grămadă de întrebări, însă a tăcut şi a încuviinţat din cap la fel ca Hemmer şi Julie Bernstorff. Nu voia să se diferenţieze de grup şi să rişte să se uite Sleizner chiorâş la el.

— Bine, a zis Sleizner după o mică pauză. Avem de parcurs multe lucruri şi sfârşitul se apropie.

A închis uşa şi a mers mai departe până la celălalt capăt al mesei ovale.

— Aşa cum ştiţi, acum, în primele ore după dispariţie, când urmele sunt încă proaspete, sunt şanse destul de mari să-l găsim pe Hesk. Însă curând curba se prăbuşeşte drept în pivniţă, şi atunci va fi, practic, imposibil să aflăm ce s-a întâmplat.

— Pot să spun ceva?

Hemmer a ridicat o mână.

— Nu. Nu, decât dacă este despre interogarea lui Jakob Sand. Acum vreau o scurtă relatare despre felul în care am înaintat, apoi trecem la cel mai important punct al şedinţei.

Sleizner s-a întors spre Julie Bernstorff.

— Da, nu-i mult de spus, a ridicat Julie din umeri. Ne-a urmat cuminte la secţie, unde a avut loc interogatoriul, aşa cum plănuiserăm.

— Şi a răspuns de bunăvoie la toate întrebările tale?

— Da, era foarte liniştit şi stăpânit şi nu părea deloc îngrijorat.

— Nu, nu consideră că are ceva de ascuns.

— Cum a explicat faptul că pielea lui era sub unghiile femeii? a întrebat Hemmer.

— A recunoscut că a fost cu femeia sâmbătă, 28 iulie, adică în ziua morţii ei, însă după-amiază, cu patru-cinci ore înainte de ceremonia de iniţiere a lui Mogens Klinge de la opt seara.

— Ce fel de ceremonie de iniţiere? a zis Sleizner.

— Nu ştim exact, însă, dacă ne gândim la faptul că femeia era prostituată, precum şi la SMS-urile de pe vechiul lui mobil Ericsson, ar putea fi vorba de un fel de club erotic.

— Bine. Cu alte cuvinte, un adevărat pervers. Sleizner a clătinat din cap.

Mda. Revenind la Jakob Sand. Ne poate ajuta s-o identificăm?

— Nu, din păcate. A luat-o de la colțul dintre Istedgade şi Viktoriagade şi s-au dus la una dintre proprietățile lui de lângă Valby. Se pare că au fost destul de dezlănțuiți, însă, aşa cum a subliniat el însuşi, el a fost cel căruia i-a dat sângele, nu ea.

Hemmer a încuviințat din cap.

— Şi de ce n-a spus nimic până acum, la câteva zile după ce am apelat la public cu fotografiile cu ea şi cicatricea ei ciudată?

— Dacă e să-l credem, n-a urmărit rapoartele despre caz şi, prin urmare, n-a înțeles că este vorba despre aceeaşi femeie.

— Ce a spus despre batista care a fost găsită în gâtul ei?

— Că e frumoasă şi că are una la fel.

— În paranteză fie spus, asta n-are nicio importanță, pentru că a dispărut dintre probele noastre, a zis Sleizner. Presupun că n-ai avut de ales, a trebuit să-l laşi să plece. Dar tu ce părere ai după ce ai vorbit cu el? Crezi că el a fost?

— Şi da, şi nu. Pe de o parte, era mult prea calm, dacă ne gândim cât de cunoscut este şi că, la urma urmei, acestea sunt suspiciuni grave. Era ca şi cum ar fi ştiut exact ce o să întreb şi ar fi avut răspunsurile pregătite. Pe de altă parte, trebuie să recunosc că răspunsurile lui erau atât logice, cât şi credibile.

— *All right*{44}. Sleizner a dat jos fotografia lui Jakob Sand de pe tablă şi a pus-o pe masă. Nu-l scăpăm cu totul din ochi, dar deocamdată îl lăsăm deoparte şi ne ocupăm de dispariția lui Hesk.

— Scuze, dar numai pentru că îl lăsăm deoparte pe Sand nu trebuie să lăsăm deoparte întreaga anchetă, a zis Heinesen.

— Cine a spus ceva de lăsarea deoparte a anchetei? Sleizner s-a uitat la el ca şi cum ar fi fost o pungă cu resturi de mâncare care stătuse prea mult timp afară, la soare. Eu, în orice caz, nu.

— Mi s-a părut că ai spus că trebuie să ne ocupăm de dispariția lui Hesk, a zis el şi s-a străduit să nu-şi ferească privirea. Şi nu voiam să spun decât că suntem destui ca să lucrăm în paralel la ambele cazuri. Mai sunt multe lucruri în afară de Sand de care ar trebui să ne ocupăm.

— Sigur că sunt, a zis Sleizner. Întrebarea este doar dacă asta e mult mai important decât dispariția colegului nostru. Este vorba despre priorități, Morten. Stabilirea de priorități. Şi acum vreau să ne concentrăm toate forțele pe Hesk. Poți să-ți scrii în memorii ce vrei tu să faci.

— E ceva anume pe care crezi că ar trebui să insistăm acum? l-a întrebat Julie pe Heinessen.

— Da, de exemplu acel colț dintre Istedgade şi Viktoriagade. Dacă e adevărat că de acolo a luat-o Sand, există o şansă ca celelalte fete care obişnuiesc să stea acolo să ştie cine este ea şi să ne poată ajuta s-o identificăm.

Julie a încuviințat din cap şi s-a întors spre Sleizner, care a încuviințat şi el.

— Bine gândit, foarte bine, şi sigur că o să facem asta. Absolut. Dar nu acum, bine? Trebuie să mai aştepte o zi sau două.

— De ce? a zis Heinesen.

— Pentru că nu arde! E chiar atât de greu de priceput? şi-a mijit Sleizner ochii spre Heinesen. Pe de altă parte, ceea ce arde este dispariția colegului nostru. Cu fiecare secundă ce trece, situația se încinge tot mai tare.

S-a adresat tuturor.

— Jan Hesk poate că nu înseamnă pentru voi la fel de mult ca pentru mine. În regulă! Totuşi, o să vă rog să vă stabiliți corect prioritățile, aşa încât, printr-un efort comun, să putem afla ce i s-a întâmplat colegului nostru, în loc să sabotăm puținul timp pe care îl avem discutând o grămadă de probleme care pot foarte bine să aştepte.

Julie şi Hemmer au încuviințat din cap, iar Heinesen şi-a dat seama că e singurul lucru pe care îl poate face ca să nu se pomenească în război total cu Sleizner.

— Bine. Atunci începem. Sleizner şi-a împreunat mâinile. Nu ştiu dacă vreunul dintre voi a auzit veştile, însă în această după-amiază a fost găsită maşina lui într-o parcare din Islands Brygge, chiar în față la Café Langebro.

— Cine a găsit-o? a zis Julie.

— Un paznic al parcării care scria o amendă. Dădusem în urmărire numărul de înmatriculare, aşa că i-a apărut pe ecran, sau aşa ceva. În orice caz, am explicat asta unei echipe de scafandri care deja e în plină cercetare a fundului apei de-a lungul cheiului.

— Aşadar, vrei să spui că se poate să fi căzut în apă? a zis Hemmer.

— Nu, nu vreau să spun nimic. Însă e destul să fi băut un pahar prea mult la acel local din Langebro şi apoi să se fi dus întâmplător un pic prea aproape de marginea cheiului. Sleizner a ridicat din umeri. Personal, nu-mi pot imagina ceva mai diferit de firea lui Hesk. Însă, din cât am înțeles, în ultimele zile era complet dezechilibrat. În plus, i-am promis soției lui, Lone,

că n-o să las niciun ungher nescotocit, şi este o promisiune pe care am de gând s-o respect.

Heinesen a urmat iarăşi exemplul celorlalți şi a încuviințat din cap, chiar dacă nu ştia ce să creadă. Erau atâtea întrebări, dar nu era timp să pună niciuna. Sleizner nu era acolo ca să scotocească prin vreun ungher. Era evident că o făcuse deja. În plus, fără să piardă o secundă.

— Alo, apel de la Houston. Apel de la Houston pentru Morten.

Heinesen s-a întors spre Sleizner, care s-a luminat la față.

— Hei, ia te uită. Aici era. Pe unde umblai?

Heinesen a încercat să spună ceva.

— N-are importanță, a continuat Sleizner. Chiar dacă păreai să te distrezi acolo mai bine ca aici.

— Scuze, mă gândeam doar cum…

— Nu-i nimic. Toți avem nevoie din când în când să ne pierdem concentrarea şi să facem o pauză. A fost o zi lungă şi suntem toți obosiți. Însă înainte să ne spunem noapte bună vreau să aud de la tine cum a fost în garajul acela subteran. Erau camere de supraveghere?

Heinesen a încuviințat din cap şi a pus stickul de memorie pe masă.

— Mi-au dat asta.

— Excelent. Hai să vedem dacă este acolo ceva interesant. Sleizner s-a întors spre Hemmer. Te ocupi tu de asta?

— Vrei să zici, chiar acum? Hemmer a luat stickul şi l-a cercetat. Altfel, pot să mă uit eu la noapte şi până dimineață să selectez porțiunile interesante, ca în loc de asta să putem folosi acum timpul pentru…

— De ce să aşteptăm? i-a zis flăcăul copilei… Sleizner l-a întrerupt râzând, apoi, fără vreun avertisment, a bătut cu pumnul în masă. Ce mama dracului e cu voi? Dacă nu stați şi dormiți pe voi, vreți să aşteptăm până mâine. E vorba despre colegul vostru, nu de vreun afurisit de *nobody*{45} pe care nici măcar nu-l putem identifica. E vorba de ore şi minute, dacă e să avem vreo şansă. Nu de zile.

— *Sorry,* n-a fost decât o sugestie.

Hemmer a introdus stickul în laptopul său şi a conectat proiectorul care, după alte câteva comenzi, a început să arate imagini de la patru camere de supraveghere din garaj pe ecranul pe care Sleizner îl derulase.

Imaginea era împărțită în patru părți egale şi arăta câte un unghi din garaj. Evident, camerele erau prevăzute cu senzori de mişcare, când o maşină sau un om trecea printr-una sau mai multe dintre cele patru imagini.

Sus, în colțul din stânga, era ceasul care arăta *15:00, 05-08-12.*

— La ora trei după-amiaza poate că e un pic cam devreme, a zis Sleizner, în timp ce un Volvo bordo venea în jos pe rampă. Când ați terminat ședința aseară?

Heinesen și ceilalți s-au uitat unul la altul.

— Pe la opt, opt și jumătate, cred, a zis Julie.

— Bine, sari la ora opt. Așa cum ziceam, n-avem la dispoziție toată seara.

Hemmer a încuviințat din cap și a dat înainte până ce indicatorul din colțul stâng a arătat *19:55, 05-08-12.*

Un Lexus argintiu a intrat în garaj și a oprit pe un loc liber, apoi o femeie cu părul blond prins în coc, pantaloni de piele și tocuri înalte a ieșit din mașină și a dispărut din cadru. După aceea nu s-a mai întâmplat nimic și camera trebuie să se fi închis, pentru că următorul clip avea ora *20:48, 05-08-12,* când un Peugeot albastru a coborât pe rampă.

— Corectați-mă dacă greșesc, a zis Sleizner, pe când mașina dădea de câteva ori înainte și înapoi până să parcheze. Dar ăsta nu-i rabla de Peugeot al lui Jan?

Heinesen a încuviințat. Sigur că era mașina lui Hesk și sigur că era Hesk cel care, curând după aceea, a trecut prin fața camerelor de supraveghere, uitându-se la mașinile parcate.

Sleizner a clătinat din cap.

— E cu totul de neînțeles de ce nu-și ia ceva mai ca lumea. La salariul pe care îl are acum ar putea fără probleme să-și ia în leasing un Ferrari.

Prin urmare, Hesk se dusese acolo din proprie inițiativă. Exact așa cum sugerase Sleizner, în drum spre casă trebuie să-i fi venit o idee și a hotărât să vadă dacă e acolo mașina lui Jakob Sand, sau a lui Sleizner, ceea ce a fost evident când pătratul din dreapta, jos, l-a arătat pe Hesk la vreo douăzeci de metri de cameră, cum stătea lângă un automobil sport roșu strălucitor și apoi a dispărut între el și un stâlp de beton.

Următorul clip a fost după câteva minute, când Hesk s-a ițit din spatele stâlpului cu mobilul la ureche. Gura i se mișca, spunea ceva, apoi a pus mobilul în buzunarul hainei și a pornit drept spre camera de supraveghere.

— Torben, poți să verifici cu cine vorbea?

Heinesen s-a întors spre Hemmer, care încuviința din cap.

— Bună idee, Morten, a zis Sleizner și a făcut semn cu degetele mari ridicate.

Nu se vedea pe ce anume îi căzuseră ochii lui Hesk. Dar era acolo ceva, ceva care l-a făcut să-şi bage mâna dreaptă în haină, ca şi cum ar fi fost pe cale să-şi scoată pistolul. Însă trebuie să se fi răzgândit şi şi-a scos în schimb legitimația de poliție.

Era cineva cu care se confruntase? Cineva din afara cadrului. Da, acum vedea. O a treia persoană care era acoperită de Hesk şi nu putea fi văzută decât umbra care i-a apărut pe podeaua de ciment. Aici a luat-o totul razna?

— Mă înşală vederea, sau este cineva chiar în spatele lui? a zis Hemmer.

— Este? Unde?

Sleizner a făcut un pas spre ecran.

— Acolo, a arătat Hemmer cu degetul. Nu vezi umbra de pe podea?

Înainte ca Sleizner să aibă timp să răspundă, umbra s-a repezit la Hesk, care a căzut pe brânci cu un bărbat peste el. Un bărbat care, după ce s-a ridicat, s-a văzut că e femeie.

— Dar, ce naiba?

Sleizner s-a întors spre ceilalți în acelaşi moment în care Hesk s-a ridicat cu greu în picioare şi iarăşi a blocat imaginea femeii.

— Ați văzut cine este? Da? Ați văzut?

Însă n-au văzut decât când Hesk s-a prăbuşit din nou, de această dată, leşinat şi cu pistolul în mână.

— E Dunja Hougaard, a continuat Sleizner, în vreme ce Dunja s-a aplecat peste Hesk, i-a smuls pistolul, l-a înşfăcat de amândouă mâinile şi l-a târât pe podeaua de ciment afară din cadru.

— Pe toți dracii, ea e cea care l-a luat.

Heinesen amuțise. Dunja Hougaard. Chiar s-a întâmplat asta?

Faptul că Sleizner o ura mai mult ca orice pe lume nu-i scăpase nimănui, iar când a dat-o în urmărire generală cei mai mulți au căzut de acord că îşi dusese răzbunarea personală cu un pas prea departe. Dar se pare că n-o făcuse. În schimb, acum părea că a fost cu un pas înaintea celorlalți.

— Putem să mai vedem asta o dată? a zis el în cele din urmă, şi când imaginile s-au derulat din nou, a văzut că ea era, într-adevăr, cea care cu o singură lovitură de cot l-a făcut pe Hesk să-şi piardă cunoştința şi apoi l-a târât pe podea.

În clipul următor, după o oră şi jumătate, se vedeau doi bărbați în costum de camuflaj cărând ceva care nu putea fi altceva decât un corp omenesc înfăşurat cu totul în saci de gunoi negri şi bandă adezivă solidă.

— Dar ia stați un pic. Julie s-a întors spre ceilalți. Dunja asta, care toți

păreți să știți cine este, ce are de-a face cu ancheta noastră?

— Bună întrebare. Sleizner s-a întors spre ea. Foarte bună întrebare. A lucrat în acest departament acum câțiva ani, şi cei care mă cunoaşteți știți că nu mi-a plăcut niciodată de ea. Lista greşelilor şi ilegalităților pure pe care le-a săvârşit ar fi mai lungă decât o rolă de hârtie igienică. Nu-i de mirare că este periculoasă şi poate reprezenta o amenințare. Este exact motivul pentru care este dată în urmărire. Însă trebuie să spun că asta le pune capac la toate.

— Şi ce are de-a face cu Hesk? a zis Hemmer.

— Şi asta e o întrebare bună.

Sleizner şi-a desfăcut brațele, în vreme ce Peugeot-ul albastru al lui Hesk din partea stângă, sus, a imaginii mergea cu spatele spre intrare şi dispărea în sus pe rampă.

— Nu ştiu decât că au avut nişte neînțelegeri când ea era nouă aici şi lucrau împreună la vreo anchetă. Şi apoi, Jan mi-a fost întotdeauna fidel, şi e limpede că asta poate să irite o făptură ca… A fost întrerupt de propriul telefon. Da, sunt Kim Sleizner… Da… Bine…

A scos un oftat lung şi adânc şi a început să-şi maseze fruntea cu mâna liberă.

— Nu, n-are rost. Cel mai bine e să terminăm şi să închidem cazul… Salut.

A încheiat convorbirea, a lăsat din mână telefonul, a înghițit în sec, şi-a şters pe rând ochii, apoi s-a răsucit spre ceilalți.

— I-a fost găsit cadavrul.

43

Adresa de acasă a lui Flemming Friis, şeful închisorii din Helsingør, s-a dovedit a fi la numai câteva clicuri pe ecranul mobilului în timpul traversării cu feribotul până în țara vecină. Koldingvej, numărul 6, puțin mai la sud de Helsingør, o casă din cărămidă, netencuită, care îi amintea de cea în care locuise bunica sa înainte să fie mutată, împotriva voinței ei, într-un cămin de bătrâni, unde într-o jumătate de an s-a veştejit şi s-a stins.

Fabian îl întâlnise deja de două ori. Dar în niciuna dintre dăți n-a simțit că i-a răspuns sincer în privința amănuntelor legate de sinuciderea lui Theodor. Nu s-a ales decât cu ocolişuri şi plăsmuiri trase de păr.

Prin urmare, nu s-a dus la el la serviciu, la închisoare, ci la el acasă, seara. Asta nu era ceva legat de muncă, ci particular. De aceea îşi lăsase acasă arma de serviciu.

A parcat pe stradă, chiar în fața casei. Nu s-a gândit să facă o recunoaştere a zonei rezidențiale liniştite şi să-şi parcheze maşina într-un loc ferit. Nu el era cel care avea ceva de ascuns.

Apoi a deschis torpedoul, a scos bocceluța cu pistolul cu care venise odată acasă Theodor şi a desfăcut-o, a umplut încărcătorul cu gloanțe, l-a împins în locaş, a pus pistolul cu seria pilită în tocul de la umăr şi a ieşit din maşină.

La fel ca la mulți vecini, casa lui Friis era înconjurată de un gard înalt de doi metri năpădit de verdeață care împiedica vederea. E adevărat că existau o poartă de garaj încuiată şi o uşă cu interfon, dar el a preferat să se cațăre pe gard şi să sară pe partea cealaltă. Doar nu venea într-o vizită, mai degrabă într-o recunoaştere.

Evident, grădinăritul nu era cea mai importantă activitate a lui Friis în timpul liber. Sigur, peluza era tunsă, dar era atât de înnegrită şi uscată, încât o rază de soare prin lentila unor ochelari ar fi putut cu uşurință să-i dea foc. Ici şi colo erau tufe bătrâne care renunțaseră la orice încercare de a rodi, iar în mijlocul terenului, lângă nişte mobilier de grădină, era un uscător plin cu lenjerie de corp. Judecând după obiecte, familia lui Friis era alcătuiră din el, soția lui şi doi copii, o fiică spre sfârşitul adolescenței şi un fiu de vreo zece ani.

În colțul din dreapta erau un leagăn şi o ladă cu nisip pe care natura era pe cale să şi le ia înapoi. La câțiva metri mai încolo era o trambulină, pe

marginea căreia stătea fiul şi se uita la el. Fabian a ridicat o mână şi a fluturat-o, zâmbind. Ca şi cum ar fi fost cu totul firesc ca un bărbat complet străin să vină peste gard.

— Cine eşti? a strigat puştiul în daneză şi s-a ridicat de pe trambulină.

— Mă chemă Fabian, a răspuns el şi a continuat să-şi fluture mâna. Fabian Risk.

Însă puştiul n-a fluturat şi el mâna. În schimb, s-a uitat de la casă la el şi înapoi, într-o tăcere lungă.

— Am văzut ce ai făcut, şi nu trebuia s-o faci.

— Nu, ai dreptate, a zis Fabian şi a pornit spre trambulină. Dar uneori tot o faci. Nu-i aşa? Tu n-ai făcut asta niciodată? Ceva ce n-ar fi trebuit?

Puştiul a clătinat din cap.

— Sigur? Vreau să zic, uneori poate că n-ai de ales.

— Întotdeauna ai de ales. Cel puțin, asta spune tata.

Fabian a încuviințat.

— Exact asta îi spuneam şi eu fiului meu.

— Ai un fiu? Câți ani are? E la fel de mare ca mine?

Fabian a râs şi a încuviințat din cap.

— Şaisprezece. La primăvară ar fi împlinit şaptesprezece.

Puştiul s-a uitat la el, plin de întrebări. Însă n-a pus niciuna dintre ele, ci s-a dus înapoi şi s-a aşezat pe marginea trambulinei.

— Mama mea e tot din Suedia.

— Ei, vezi? Şi acum vorbeşti bine şi daneza, şi suedeza. Impresionant.

— N-am locuit niciodată în Suedia, însă bunica şi bunicul trăiesc acolo. Şi unchiul, şi verii mei. Însă azi am luat o înghețată din congelator fără să cer voie. Băiatul s-a întors spre Fabian şi l-a privit în ochi. Tocmai am făcut asta, cu toate că nu-i voie. Dar n-am spus nimănui.

— Promit să nu te pârăsc, dacă tu promiți să nu spui ce am făcut eu adineauri.

Altă tăcere.

— Eşti unul dintre cei cumsecade sau unul dintre cei pe care tata îi închide?

— Toată viața am încercat să fac ce trebuie şi să fiu unul dintre cei cumsecade, dar n-am prea reuşit, iar acum… Fabian a ridicat din umeri. Acum, sincer, nu mai ştiu.

— Păi, pari destul de cumsecade. Dacă vrei, vorbesc eu cu tata să nu te închidă.

— Drăguț din partea ta, însă…
— Hei! s-a auzit un strigăt din casă.
Fabian s-a întors şi l-a văzut pe Flemming Friis cu pieptul gol la fereastra deschisă.
— Ce naiba cauți aici? a continuat el. Pleacă! E o proprietate privată!
— Îl cheamă Fabian Risk şi e din Suedia, a strigat băiatul.
Cu toate că erau mai mult de zece metri între ei, Fabian a văzut cum fața lui Friis încremeneşte.
— Anton! Vino în casă imediat!
— De ce?
— Fiindcă aşa zic eu! Vino acum, şi gata!
— Dar nu vreau.
— Anton! Ascultă-l pe tata şi fă ce-ți spune, a strigat mama, care stătea la fereastra de alături şi îi făcea semn cu mâna să se grăbească.
— Poate că-i mai bine să faci ce ți se spune. Fabian i-a ciufulit băiatului părul. Ca să pot vorbi un pic cu tatăl tău.
Puştiul a oftat şi l-a lăsat să-l dea jos de pe trambulină.
— Dar jură că nu spui de înghețată. Jură.
— Jur.
Şi-au strâns mâinile, apoi puştiul a pornit peste peluză şi a dispărut în casă. Curând după aceea a venit spre el Flemming Friis cu paşi hotărâți, trăgându-şi în jos puloverul peste burtă.
— Nu ştiu ce ai de gând, a zis şi a arătat cu degetul spre el. Însă dacă nu pleci de pe proprietatea mea pe unde ai intrat, va trebui să sun la poliție.
— Ce băiat drăguț ai! a zis Fabian fără să facă cea mai mică încercare să plece. De fapt, foarte drăguț.
— Trebuie să pleci. Mă auzi? Pleacă!
— Trebuie să fie plăcut să vii acasă la o familie din care nu lipseşte nimeni. Pentru binele tău, sper că ai timp să te bucuri de asta. Nu ştii niciodată cât ține.
— Bine, acum sun la poliție, ca să vină să te ia.
Friis şi-a scos mobilul şi l-a deschis.
— Am o propunere. Ce-ar fi să lăsăm deoparte telefoanele mobile? Din doi paşi, Fabian a ajuns la el, a smuls telefonul din mâna lui Friis şi l-a aruncat în iarbă. Oricum, astea nu fac decât să emită o grămadă de radiații cancerigene.
Pumnul încleştat l-a izbit în față cu toată puterea. Însă nu putea să simtă

nimic. Doar a auzit cum s-a rupt ceva şi a început să-i sângereze nasul.

— Trebuie să pleci de aici, tâmpitul dracului! a răcnit Friis şi şi-a scos pistolul cu mâna tremurând. Şi o să trag. Asta pot să-ți spun. Trag, dacă nu pleci acum.

— Atunci suntem doi. Fabian şi-a scos pistolul, i-a tras piedica şi l-a îndreptat spre Friis. Întrebarea este doar cine are mai mult de pierdut? Tu sau eu?

Din aceeaşi mişcare a prins cu mâna stângă țeava pistolului lui Friis şi l-a tras într-o parte şi i-a izbit picioarele în cealaltă direcție.

Totul s-a petrecut atât de repede, încât Friis n-a apucat să reacționeze înainte să se pomenească pe spate în iarbă, cu Fabian călare pe el şi amândouă pistoalele apăsate pe tâmple.

— Mie nu mi-a mai rămas nimic din familie, a continuat Fabian, în vreme ce picături de un roşu-închis îi cădeau din nas pe fața lui Friis. Ai reuşit deja să-mi iei fiul. Restul familiei m-a părăsit astăzi. Aşa că, fără să ştiu prea multe despre viața ta, bănuiesc că tu eşti cel care are cel mai mult de pierdut. De fapt, foarte mult, după puținul pe care l-am văzut.

— Ce vrei? Friis tremura tot, gata să facă o criză de nervi. Ce mama dracului vrei?

— Vreau să plec de aici, a zis Fabian, pe când sângele din nas picura peste fața de sub el. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să te las în pace pe tine, pe soția ta, pe fiica ta şi, mai ales, pe fiul tău drăguț. Dar ca să pot să mă ridic şi să sar peste gardul ăla trebuie să aud de la tine ce s-a întâmplat în realitate cu fiul meu. De ce a fost expus în repetate rânduri la atacuri grave în închisoarea ta. De ce era izolat într-o debara în care avea la dispoziție tot ce-i trebuia când n-a mai putut să rabde.

— Ți-am spus asta. Ți-am spus că el…

Fabian l-a lovit cu pistolul. O lovitură cu patul peste față, atât de tare, că a țâşnit sângele din rana deschisă de sub un ochi.

— Acum sângerăm amândoi. Depinde de tine ca asta să înceteze.

— Nu ştiu, la dracu'. Nu pot spune mai mult decât am spus deja…

Următoarea lovitură a fost în acelaşi loc şi în aceeaşi rană, care acum era atât de adâncă, încât avea să-i rămână o urmă permanentă.

— Nu, se pare că nu. Fabian l-a privit atent pe Friis, care se lupta cu durerea. Şi atunci avem, incontestabil, o mică dilemă. Tu nu-mi poți spune mai mult decât ai spus deja, iar eu nu pot pleca până nu găsesc răspunsuri. Aşadar, întrebarea este: cum facem? Există un mic zvon pe care am toate

motivele să-l cred. Un zvon care spune că brutalizarea fiului meu s-a întâmplat din ordinul cuiva din vârful ierarhiei. Adică al tău.

— Nu. Friis a clătinat din cap. Nu, nu-i adevărat.

— Acum aş avea mare, mare grijă dacă aş fi în locul tău.

Cu ajutorul unei mâini şi al țevii pistolului, Fabian l-a silit pe Friis să deschidă gura, în ciuda împotrivirii şi protestelor.

— Vezi tu, am trecut deja peste atâtea limite. Limite de care, cu doar câteva zile înainte, n-aş fi crezut că pot trece. Apoi i-a înfipt țeava pistolului în gură cât de adânc a putut. Aşa că, spre binele tău, nu mă sili să mai trec peste una.

Friis a încercat să spună ceva, însă nu se putea desluşi ce. Probabil noi scuze şi ocolişuri. Plăsmuiri care l-ar fi făcut să apese pe trăgaci dacă le-ar fi auzit.

Ajunsese la capătul drumului. Acum opțiunile erau atât de puține, că era ori, ori. Să continue sau să pună capăt. În acelaşi timp, ispita uneia dintre ele nu fusese niciodată mai puternică. Ca şi cum n-ar fi depins cu adevărat de el. Ca şi cum ar fi gravitat întotdeauna spre ea. Exact aşa cum a ştiut întotdeauna Matilda. Spre o ultimă decizie. Ca şi cum totul era predestinat.

Şi-a lăsat privirea în jos şi a scos țeava pistolului din gura lui Friis, care, transpirat şi plin de sânge, a tuşit şi a început să vorbească.

— N-am fost eu, Fabian. Trebuie să mă crezi. N-am fost eu, a zis el printre gâfâieli, în vreme ce Fabian se ridica în picioare. Am urmat doar ordinele de la Copenhaga. Înțelegi? De la Kim. Ştii cine este? Kim Sleizner.

44

Duba era parcată la doar câțiva metri de vechiul siloz convertit în vârful căruia locuia Sleizner. Nu era ascunsă, ci stătea în mijlocul unei piste pentru biciclete din Islands Brygge. O pistă pentru biciclete în continuarea lui Bryggebron, podul care traversa apa spre Vesterbro şi, ca atare, era foarte circulat.

Ea propusese să ocupe unul dintre locurile libere de pe strada din spatele silozului, ca să nu fie la vederea tuturor trecătorilor. Însă Fareed insistase şi spusese că exact aici era varianta cea mai bună. Etajul lui Sleizner dădea spre apă şi, dacă voiau să se conecteze la camerele de supraveghere după ce el intra în apartament, nu trebuia să aibă între ei întreaga clădire.

Cel puțin, acolo era o gură de canal pe care puteau s-o deschidă şi s-o blocheze cu conuri de trafic şi lumini de avertizare şi, ca să-şi îmbunătățească acoperirea, au lăsat să atârne în canal nişte cabluri. Acum Dunja nu mai putea decât să spere că pregătirile lor din apartamentul lui Sleizner nu aveau să dureze prea mult.

Pe de altă parte, sperase prea mult în ceea ce-l privea pe Michael Rønning. Colaborarea lui cu Sleizner era în continuare un şoc atât de mare, încât întrebarea era dacă îşi va reveni vreodată din el. Faptul că o făcuse, cu siguranță, având cele mai bune intenții, convins că e spre binele ei, nu schimba faptul că era cea mai mare trădare pe care o suferise vreodată.

Asta, împreună cu incendiul şi uciderea lui Qiang, schimbase totul. Dacă fusese un plan cu un set de reguli, acum nu mai era. De aceea, n-avea să mai stea în umbră şi să încerce de la distanță să adune destule dovezi care să ducă la prăbuşirea lui Sleizner. De acum înainte nu mai voia să respecte cât mai mult posibil legea şi să meargă pe drumul cel drept.

În schimb, aveau acum un plan care putea să-l facă să mărturisească imediat. Un plan care era pe cât de simplu şi eficient, pe atât de interzis.

„Bun, sunt în hol”, s-a auzit vocea lui Fareed în difuzor, şi pe ecranul care arăta imagini de pe camera lui din față s-a văzut cum pune şperaclul la loc în etui şi intră în clădire.

— Ia liftul, a zis ea. Sunt mai puține riscuri să te întâlneşti cu cineva.

„Dar atunci o să pierzi contactul cu mine până ajung sus.”

— Atunci să sperăm că nu suntem prea departe unul de altul după ce ajungi sus.

Pe un ecran l-a văzut pe Fareed mergând mai departe şi intrând în lift. Pe celălalt se vedea ce e în spatele lui. Dar în clipa în care s-au închis uşile liftului, imaginea a început să se întrerupă şi să încremenească, iar în cele din urmă a dispărut cu totul.

În acelaşi timp, a sunat alarma pusă la ora nouă, şi s-a grăbit să intre pe site-ul poliției, unde a dat clic pe linkul la conferința de presă transmisă în direct pe care o anunțase Sleizner. Nimeni nu ştia despre ce este vorba, şi în presă au fost tot felul de speculații, de la ceva crucial din ancheta aflată în lucru până la anunțul că îşi dă demisia.

Ei nu-i păsa prea mult. Singurul lucru care conta era ca el să nu fie acasă. Astfel încât ei să-şi poată termina în linişte pregătirile. Din acest motiv, nu era deloc bine că la masa din fața tuturor camerelor de luat vederi şi microfoanelor nu era încă nimeni, în ciuda faptului că era trecut de ora nouă.

Sigur că nu era nimic neobişnuit ca o conferință de presă să înceapă după ora stabilită, cel puțin când era vorba de Sleizner. Îi plăcea să-i lase pe ceilalți să-l aştepte. Însă de această dată era îngrijorător. Era spectacolul în realitate o capcană ca să-i atragă în ambuscadă?

Imaginile de la camerele lui Fareed au revenit şi au arătat că el ieşise din lift şi se îndrepta spre o uşă de apartament pe care scria *K. Sleizner*.

— Auzi, a zis ea şi şi-a potrivit mai bine căştile. Mă gândeam dacă n-ar trebui să aşteptăm.

„De ce?”, a întrebat Fareed. „Acum avem ocazia.”

— Chestia e că încă n-a început conferința de presă. La masă nu-i nimeni, şi dacă totul nu-i decât…

„Bun, m-am prins”, i-a tăiat vorba Fareed, şi pe ecrane s-a văzut cum se uită în jur după un loc în care să se adăpostească.

— Cred că ar fi cel mai bine să te întorci aici, a zis ea fără să scape din ochi ecranul pe care se vedea masa goală. Cât de repede posibil, înainte să… Dar, stai, acum chiar se întâmplă ceva, s-a întrerupt ea. Da, acum vine, în sfârşit.

Niciodată nu fusese atât de bucuroasă să-l vadă pe Sleizner.

— E în ordine. Continuă.

Pe ecranul de televizor, Sleizner s-a aşezat la masă, şi-a umplut un pahar cu apă şi a luat câteva înghițituri. În acelaşi timp, pe ecranele de alături, Fareed se întorsese la uşa apartamentului, examinând din nou încuietoarea cu cifru.

Deşi era pe scenă şi toți se uitau la el, Sleizner părea neobişnuit de reținut.

„O să încep prin a vă ura tuturor bun-venit la această conferință de presă la oră târzie. De asemenea, profit de ocazie ca să vă cer iertare că a trebuit să aşteptați."

A tăcut şi a mai luat o înghițitură de apă.

Dunja nu pricepea nimic. Probabil nu se mai întâmplase niciodată ca Sleizner să-şi ceară iertare.

„Aşa cum unii dintre voi ştiu, mă numesc Kim Sleizner", a continuat el. „Eu conduc Departamentul Omucideri din Copenhaga, şi azi-dimineață mi-a fost adus la cunoştință faptul că unul dintre colegii mei, pe nume Jan Hesk, lipseşte de aseară." A tăcut şi a înghițit în sec de câteva ori înainte să continue. „După o căutare intensă, în această după-amiază am primit mesajul de care mă temeam." A mai făcut o pauză şi a băut restul de apă. „Astăzi, la ora două douăzeci şi cinci, echipa de scafandri a găsit cadavrul lui Jan Hesk pe fundul apei, la est de Islands Brygge."

Jan Hesk era mort. Dunja a rămas cu ochii în gol, clătinând din cap. Hesk, care întotdeauna fusese în Departamentul Omucideri şi care avea să fie acolo întotdeauna, ca o lege a firii. Nu se înțeleseseră prea bine pe când lucrau împreună. Ei i se părea că el e demodat şi mocăit, iar el a fost iritat când ea, tânără şi fără experiență, a venit tropăind şi l-a călcat pe bătături. Şi totuşi, întotdeauna a fost acolo când a avut nevoie de el.

— Jan Hesk e mort, i-a spus lui Fareed, care demonta încuietoarea cu cifru. Despre asta-i vorba în conferința de presă.

„Mort? Dar…? Cum? L-am văzut amândoi aseară, când…"

— Ştiu. Însă l-au găsit azi după-amiază în dreptul lui Islands Brygge.

„Jan Hesk nu mi-a fost doar unul dintre cei mai competenți colegi", a continuat Sleizner cu glasul întretăiat. „Mi-a fost şi unul dintre cei mai apropiați prieteni. De aceea mă doare şi mai mult, dacă e posibil, să spun că autopsia a arătat că nu este un accident, ci Jan Hesk a fost ucis."

Ea nu-l mai văzuse de câțiva ani, apoi s-au ciocnit unul de altul cu numai câteva ore înainte de moartea lui. Înainte să fie ucis. Era asta o coincidență, sau doar altă mutare a bărbatului de la masă?

Întrebarea a rămas fără răspuns când a văzut pe unul dintre cele patru ecrane care țineau sub supraveghere spațiul din jurul dubei cum un paznic de parcare se apropie de conurile din jurul gurii de canal. Era exact lucrul de care se temuse, dar nu putea să facă nimic. Dacă voia să-i amendeze, ei

bine, s-o facă. În acest moment era cea mai mică dintre grijile lor.

„Uciderea unui polițist este, vă dați seama, un lucru pe care îl luăm cum nu se poate mai în serios, şi de aceea ancheta e în plină desfăşurare”, s-a auzit mai departe glasul lui Sleizner.

„Bun, sunt înăuntru”, a zis Fareed în acelaşi moment în care ea a văzut cum paznicul a trecut de conuri şi a luminat cu lanterna gura de canal, apoi şi-a scos mobilul şi a fotografiat canalul descoperit, bariera şi duba.

„Şi cum e la tine?”

— Vrei să zici în afară de faptul că cineva l-a ucis pe Hesk şi că afară stă un paznic de parcare zelos şi face poze?

„Ce poze?”

— Cu canalul, şi maşina, şi…

„Trebuie să ieşi şi să vorbeşti cu el.”

— Despre ce? Nu-s multe de…

„Găseşte o explicație, orice o fi, câtă vreme o ia de bună.”

— Bine.

S-a ridicat în picioare şi a ieşit pe uşile din spate.

— Nu vă supărați, a zis mergând spre paznic, care s-a întors spre ea. E vreo problemă?

— Nu puteți sta aici. E în mijlocul pistei pentru biciclete.

— Suntem perfect conştienți de asta, însă trebuie să instalăm cablurile.

— Care cabluri? Nu scrie nimic în sistemul nostru.

— Nu?

— Nu, aşa că trebuie să vă rog să vă strângeți lucrurile şi să lăsați cât mai repede posibil locul liber.

— Din păcate, nu se poate. După cum vezi, suntem în plin lucru şi nu putem să ne mutăm până ce…

— Asta-i problema voastră. Nu a mea, a întrerupt-o paznicul. Aveți la dispoziție cinci minute. După aceea trebuie să fac raport.

— Dar ia stai un pic. Cum poate să fie problema noastră dacă nu poți să vezi lucrarea în sistemul vostru? Înțeleg că e greu pentru tine, dar, sincer, nu înțeleg ce am eu de-a face cu asta.

— Trebuie să vă strângeți lucrurile şi să mutați maşina, pentru că nu aveți un permis să…

— Cine a zis că n-avem permis, doar pentru că nu apare pe ecranul tău? Ce ştiu eu? a ridicat ea din umeri. Probabil ați instalat un nou sistem de IT sau aşa ceva.

— Da, ce-i drept, dar de obicei nu sunt astfel de greşeli. Aproape întotdeauna este vorba despre poziție şi timpul de pe tichet care nu…

— Ascultă, îmi pare rău, a zis Dunja desfăcându-şi brațele. Dar n-am timp pentru asta. Trebuie să instalăm nişte cabluri cu fibră optică şi am primit aprobarea pentru asta încă de azi-dimineață. Dacă apare sau nu pe ecranul tău, asta trebuie s-o discuți cu IT-iştii voştri. Şi acum trebuie să te rog să ieşi din zona cu barieră. Astea sunt regulile de siguranță. Altfel, o să trebuiască să fac eu un raport.

Paznicul s-a tras înapoi până de cealaltă parte a conurilor şi a rămas acolo, cu privirea plimbându-i-se între minicomputerul din mână, dubă şi canalul deschis, până ce, în cele din urmă, şi-a continuat drumul.

Dunja s-a întors în maşină, a închis uşile şi s-a aşezat să raporteze că problema a fost rezolvată. Însă priveliştea de care a dat a făcut-o să încremenească, cu ochii la unul dintre ecrane, pe care, ca într-o oglindă, s-a văzut pe ea însăşi. Peste câteva secunde şi-a revenit şi a dat sonorul mai tare.

„Dunja Hougaard a lucrat aici, în departamentul meu”, s-a auzit vocea lui Sleizner când a revenit în imagine. „De pe atunci avusese câteva ciocniri cu Jan Hesk, şi după doi ani, după ce, printre altele, mi-a falsificat semnătura, n-am avut încotro şi am concediat-o.”

„Hei? Dunja, eşti acolo?”, s-a auzit vocea lui Fareed, care părea să cerceteze apartamentul luxos.

— Da, sunt aici, Fareed. Însă Sleizner… mă acuză pe mine.

„Pe atunci nu ştiam că, după numai câțiva ani, va trebui să o dau în căutare națională, ceea ce am făcut chiar acum două zile”, a continuat Sleizner. „Şi acum, asta.”

A tăcut şi a clătinat din cap.

„Dunja, uite ce avem aici.”

Fareed se afla într-o încăpere fără ferestre, în fața unui aparat complex pentru exerciții fizice, cu cabluri, greutăți şi câteva manete de care să tragi.

„Dar e prea mare înghesuială ca să încapă o cameră de filmare şi toate celelalte.”

— Fareed, mă acuză că l-am omorât, a zis ea. Pricepi? Că eu sunt cea care…

„Însă aici ar trebui să meargă. Nu-i aşa? Aici e chiar şi o hotă.” Fareed a ajuns într-o bucătărie cu o maşină de gătit mare sub o hotă la fel de mare. „Singurul lucru pe care trebuie să-l facem este să dăm într-o parte masa asta

de sufragerie”, a continuat el. „Ce zici?”

S-a răsucit spre masă, ca ea s-o poată vedea pe ecran.

„Hei? Dunja? Vezi că sunt în bucătărie, da? Sau ai pierdut legătura cu camerele?”

„Şi de unde ştim că Dunja Hougaard e în spatele crimei?”, s-a auzit vocea unuia dintre reporteri.

— Nu, te văd şi te aud, a zis Dunja în cască. Dar tu mă auzi?

„Mulțumesc pentru întrebare”, a zis Sleizner. „Tocmai ajung la asta.”

„Da, te aud clar”, a zis Fareed, care se apucase să dea deoparte scaunele din jurul mesei de sufragerie. „Cu mici întreruperi şi un pic de întârziere, dar nu-i problemă.”

„Aceste secvențe sunt de aseară, mai târziu”, a continuat Sleizner. „Sunt descărcate de pe o cameră de supraveghere dintr-un garaj subteran din centrul oraşului.”

Nu era nici măcar o zi de când se întâmplase. Şi totuşi, reuşise să suprime episodul, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat. Însă acum revenea totul. Acum, când vedea filmarea în care Hesk stătea cu spatele la camera de supraveghere, cu un pistol în mână.

Pe fundal auzea zgomotul îndepărtat al unui elicopter. Nu-l auzise când stătea acolo jos, în garaj, chiar în spatele lui. Era concentrată cu totul să-l împiedice să intre direct în vizuina leului. Dar când a văzut acum cum s-a prăbuşit el după ce l-a lovit, aproape că nu-i venea să creadă că ea făcuse asta.

Zgomotul elicopterului a continuat să se audă tot mai tare, cu toate că acum filmul se terminase şi Sleizner era înapoi în imagine, şi abia acum şi-a dat seama că sunetul nu venea din transmisia de la televizor.

„Aşadar, o să punem camera aici şi aparatul multifuncțional acolo.” Pe ecran se vedea cum Fareed se uită în jur prin bucătărie, unde masa de sufragerie era acum împinsă într-un colț. „Însă e prea greu ca să-l pot muta aici singur.”

„Ne folosim acum toate resursele ca s-o prindem, şi suntem recunoscători pentru toate informațiile pe care le putem obține de la public.”

— Fareed, trebuie să mă asculți, a zis ea, şi s-a văzut în imagine cum smulge pistolul din mâna lui Hesk, şi-l îndeasă sub cureaua pantalonilor şi îi târăşte trupul pe podeaua de ciment. Ei au…

„Însă cu ajutorul tău n-ar trebui să fie o problemă.”

— Fareed, la dracu’, l-a întrerupt, pe când în imagine apărea duba lor.

„Avem bănuieli serioase că folosesc această dubă cu numărul de înmatriculare DH 48 895. A fost deja comunicat tuturor patrulelor…”
„Însă numai aşa se poate dacă vrem să aducem aparatul în…”
— Vrei să-ți ții gura şi să asculți?
„Alo? Dunja, ai zis ceva?”
Elicopterul se auzea acum atât de clar, că se putea deosebi fără probleme huruitul scos de elice de cel al motorului dubei.
— Da, am zis. Ticălosul m-a dat în urmărire pentru uciderea lui Hesk, a zis ea, încercând să caute pe ecrane unde ateriza elicopterul.
Însă nu l-a văzut pe camerele din față şi din spate, nici pe cele laterale.
„Nu te aud bine! Încearcă să vorbeşti în cască.”
— Asta şi fac! Însă e un elicopter care caută prin jur.
„Da, acum îl aud şi eu. Poate continuă să caute prin apă.”
— Nu, deja au un făptaş şi acela sunt eu!
„Serios?”
— Da, ticălosul tocmai a fost într-o transmisiune în direct şi a arătat imagini din garaj în care se vede cum îl lovesc pe Hesk şi îl târăsc în maşină. Au dat publicității până şi numărul de înmatriculare al…
„Bine, cobor. Strânge lucrurile, ca să plecăm.”
Dunja s-a ridicat în picioare ca să se ducă la uşile din spate când a auzit o bufnitură atât de puternică, încât a făcut duba să se clatine. S-a întors spre ecrane, dar tot n-a putut să vadă nimic afară. A înțeles abia când s-a mai auzit o bufnitură şi acoperişul de metal s-a lăsat în jos.
— Ei sunt deja aici. Cu privirea în tavan, s-a tras înapoi spre locul şoferului. Nu mai am timp să aştept. Ne vedem la locul de întâlnire.
S-a aşezat la volan şi a băgat cheia în contact în clipa în care sirene îndepărtate s-au auzit peste huruitul elicei.
Însă n-a avut timp s-o răsucească până ce bărbatul îmbrăcat în negru din echipa de intervenție a alunecat de pe acoperiş pe parbriz şi a aterizat lângă portiera şoferului. După câteva lovituri cu patul armei automate, a spart geamul lateral şi a deschis portiera.
Dunja s-a dus cât a putut de repede la uşile din spate, pe care le-a deschis cu o lovitură puternică altă siluetă îmbrăcată în negru, cu vestă antiglonț şi cască. A încercat să meargă înapoi ca să iasă pe portiera laterală, însă mâini puternice o înşfăcaseră deja de glezne şi o trăgeau afară din maşină până pe pavaj, unde a fost întoarsă pe burtă şi brațele i-au fost încătuşate la spate.
— Eşti Camilla Krystchoff? s-a auzit o voce şi au aşteptat răspunsul ei,

care n-a venit, apoi o mână a silit-o să ridice capul, iar alta o orbea cu o lanternă puternică. Da, ea este.

Apoi a fost ridicată în picioare şi dusă spre una dintre maşinile de poliție cu girofarurile pornite care se opriseră în fața lor. Una dintre portierele din spate s-a deschis şi ea a fost împinsă pe bancheta din spate, i-a fost pusă centura de siguranță şi maşina a pornit pe lângă paznicul parcării, care stătea lângă doi polițişti în uniformă şi se uita după ea.

45

Lone Hesk a tras în piept fumul de parcă ar fi vrut să stabilească un record pentru inhalarea cea mai lungă. În acest moment era singurul lucru care dădea rezultat. Nicotina făcea vasele de sânge să se contracte şi bătăile inimii să crească. Nu conta că începea iar să se arate vechea tuse. Tutunul era cel care îi ținea în frâu nervii. A mai tras încă un fum lung şi țigara s-a încins atât de tare, că i-a ars degetele.

— Lone… nu lăsa niciodată jarul să treacă de linie. Sleizner a clătinat din cap, în vreme ce vira pe Frederik V's Vej, la Rigshospitalet. Îți jur. E un avion în picaj. După ce ai trecut de acea linie, toate celelalte din viață o iau şi ele la vale. Nici nu-ți dai seama când începi să nu mai faci patul şi să tragi draperiile, şi singurul lucru pe care îl mai poți face, pe când înfuleci ravioli reci direct din conservă, este să scormoneşti prin scrumieră după mucuri de țigară.

Ea ar fi vrut să-i spună să-şi închidă gura aia atotştiutoare şi să-şi țină pentru el comentariile înțelepte. Însă era maşina lui. Cu toate că el era în acest moment unul dintre cei mai ocupați oameni din Copenhaga, făcuse tot drumul până în Amager ca să o ia pe ea, iar acum o mai şi lăsa să stea aici şi să afume totul. Nu, probabil că ea era cea care trebuia să-ți țină gura, dacă se gândea mai bine. El nu-i voia decât binele, ştia asta.

Adevărul era că Sleizner chiar fusese foarte grijuliu după dispariția lui Jan. Nu numai că a trecut pe acolo, ci a şi sunat de câteva ori ca să se asigure că ea este bine. Cât de bine putea fi în situația ei. Însă a fost amabil, cu adevărat. De fapt, până şi să o aducă cu maşina la morgă ca să identifice cadavrul era mult mai mult decât ar fi trebuit să facă.

Au oprit pe un loc liber, pe pietrişul de sub copacii care, împreună cu tufele dese, făceau un zid verde de frunze spre Fælledparken de vizavi.

— Poftim. Ia mai bine una nouă.

Sleizner i-a întins un pachet abia desfăcut de Prince roşu.

— Nu credeam că eşti fumător. Lone a coborât geamul şi a aruncat afară mucul fierbinte. Ai perfectă dreptate.

Sleizner a bătut cu degetul mijlociu în fundul pachetului şi a împins în afară câteva țigări.

— Astea sunt pentru tine. M-am gândit că ai putea avea nevoie de ele, ținând cont de ce te aşteaptă.

Ea a încercat să zâmbească, însă n-a ieşit decât o grimasă, în vreme ce scotea o țigară şi îl lăsa pe el să i-o aprindă.

— Ia-ți tot timpul de care ai nevoie, a continuat el şi a bătut-o uşor pe picior. I-am anunțat că am ajuns şi i-am rugat să aibă grijă ca departamentul să fie pustiu cât suntem aici, ca să nu fie nicio presiune.

— Mulțumesc, a zis ea şi a încuviințat din cap. Mulțumesc.

Nu-i venea în minte ce să mai spună. El ştia deja, probabil, că ea n-ar fi fost în stare să facă nimic din toate astea.

Cel puțin îşi luase inima-n dinți aseară şi îi spusese lui Katrine vestea. De fapt, se gândise să aştepte până după identificare. Însă, la fel ca mama şi sora ei, Sleizner insistase, şi sigur că ei aveau perfectă dreptate, chiar dacă fiica ei nu vedea ştirile şi nu citea vreun ziar, nimic nu garanta că nu află vreunul dintre prietenii ei sau părinții lor.

A încercat să se pregătească, chibzuind cum să prezinte lucrurile în cel mai bun fel. Însă când s-au aşezat pe canapea i-a pierit totul din minte şi s-a auzit zicând *Tata e mort. A* sunat ca o crainică de la P1. *L-au găsit în urmă cu câteva ore pe fundul apei lângă Islands Brygge şi acum se desfăşoară o anchetă ca să vadă dacă este vorba despre o crimă.*

Tăcerea care a urmat a produs o implozie în living. Katrine stătea doar acolo şi clătina din cap, cu mâinile pe urechi. Apoi s-a ridicat în picioare şi a zbierat la ea, acuzând-o că minte şi născoceşte, ca să aibă custodia exclusivă acum, când tatăl a făcut singurul lucru corect şi a părăsit-o. Ea n-a putut să facă altceva decât să stea acolo şi să încaseze toate acuzațiile, drepte sau nedrepte, până ce a auzit cum Katrine a trântit uşa şi s-a încuiat în camera ei.

După aceea n-a mai putut să se înțeleagă cu ea. Toate încercările s-o ademenească să înceapă ceva ce ar putea semăna cu o conversație au fost întâmpinate cu o tăcere neclintită dincolo de uşă. Apoi, când Sleizner a sunat în mijlocul acestei situații ca să vadă cum se simte, s-a prăbuşit. El s-a oferit să vină şi, cu toate că ea a spus „nu, mulțumesc”, exact aşa cum făcuse cu mama şi sora ei, apoi chiar şi cu Adam, el s-a aruncat în maşină şi a venit s-o ajute.

Şi, cine ştie de ce, pe el l-a ascultat Katrine. A reuşit chiar s-o facă să iasă din cameră şi să se aşeze pe canapea lângă ea, aşa încât au putut să se cuprindă într-o îmbrățişare lungă şi foarte necesară şi să plângă una pe umărul celeilalte. După aceea el le-a făcut ceai şi li l-a adus, cu miere şi câțiva biscuiți pe care i-a găsit în cămară, apoi a plecat şi le-a lăsat singure.

Iar acum ea stătea aici şi irosea timpul său şi al lui, pe când jarul dintre degetele ei se furişa tot mai aproape.

Nu era deloc pregătită să intre în morga aia şi să-l vadă. Dar când avea să fie? Când ar putea să fie destul de tare ca să-şi dea seama că el a fost cel care a părăsit-o pe ea şi nu invers? Că acum ea era cea care rămăsese singură, cu ratele la casă pe care nu le mai putea plăti şi o afacere care va trebui să intre în faliment cât mai repede posibil? Probabil niciodată, aşa că era mai bine să rezolve acum.

O scurtă înclinare a capului. Dar n-a trebuit mai mult ca el să înțeleagă şi să iasă din maşină. Înainte ca Lone să fi avut timp să-şi desprindă centura de siguranță, el a deschis portiera şi a ridicat la loc geamul.

— Dă-mi voie să te ajut. E o baltă chiar aici.

Ea a prins mâna lui Sleizner şi a păşit peste băltoaca maro murdar în care plutea mucul țigării ca o bărcuță cu un coş fumegând şi tot restul.

La intrarea în departamentul de medicină legală au fost întâmpinați de un bărbat şi o femeie în halate albe, fiecare cu un dosar în mână, care i-au condus mai departe la morgă.

Cu cât înaintau pe coridor, pe atât era mai greu. Ca şi cum s-ar fi îndreptat direct spre conştiința sa încărcată. Spre toate lucrurile pe care încercase să le suprime, dar de care tot timpul fusese conştientă, şi acum ieşeau din umbră.

Ce altceva să fi fost, dacă nu plângerile ei şi veşnica nemulțumire, ceea ce l-a făcut până la urmă să-şi asume riscuri prea mari, în râvna de a-i dovedi că nu este deloc atât de nefolositor cum îl acuza ea întotdeauna.

Bărbatul cu halat alb din fața lor a tastat un cod şi a deschis uşile, iar femeia i-a condus într-o încăpere rece cu uşi pătrate de sertare frigorifice pe trei rânduri de-a lungul a doi dintre pereți. Mirosea ca şi cum se făcuse curățenie de curând.

Cei doi cu halate albe au deschis unul dintre sertarele frigorifice din al doilea rând, au tras afară targa cu cadavrul acoperit şi au făcut câțiva paşi într-o parte.

— Aş prefera să ieşiți şi să aşteptați afară până ce terminăm, a zis Sleizner.

— Dar e nevoie să fim de față ca să ne asigurăm că…

— Nu-i nicio nevoie de asta. Sunt polițist şi pot să vă asigur de tot ce aveți nevoie.

S-a dus la ei şi le-a luat dosarele.

— Ieşim când am terminat.

Bărbatul şi femeia s-au uitat unul la altul, apoi, încuviințând din cap fără tragere de inimă, au ieşit. Sleizner s-a întors spre ea.

— Haide, să trecem peste asta, a zis el şi a prins-o de mână.

Piele pe piele, pur şi simplu. Depăşise limita, dar era plăcut. Totul era derutant şi emoțiile voiau să dea buzna afară, însă când a ridicat privirea spre targa lungă pe care conturul trupului soțului său se desluşea sub cearşaful alb, a înțeles că n-are de ales, trebuie să ducă treaba la bun sfârşit.

— Lone, ia-ți tot timpul de care ai nevoie.

Sleizner se întorsese spre ea.

— Aşa cum spuneam, nu-i nicio grabă şi, dacă vrei să fii singură, pot şi eu să aştept afară, şi ieşi când ai terminat.

— Prefer să rămâi aici, a zis ea şi a avut grijă să nu dea drumul mâinii lui.

Fără asta şi-ar fi pierdut echilibrul şi s-ar fi prăbuşit.

— Bine, eşti pregătită?

— Cum ştii că eşti pregătit?

— O să fie bine.

El a luat în mână un colț al pânzei şi a tras-o deoparte.

Nu era pregătită pentru lacrimile care au țâşnit în clipa în care i-a văzut fața. Fața lui senină, care, cu acei ochi închişi, arăta că nimic nu-l mai putea îngrijora vreodată. Spre deosebire de ea, care stătea acolo tremurând, de parcă ceva se rupsese în străfunduri.

Aveau un făptaş, măcar atât ştia. O femeie pe nume Dunja Hougaard. Însă nu ştia de ce şi cum îi luase viața lui Jan. Sleizner întrebase cât de multe amănunte vrea să ştie şi îi răspunsese că vrea cât mai puține posibil. Însă acum voia să ştie. Acum voia să audă exact ce i-a făcut acea femeie soțului ei.

— În primul rând trebuie să ne asigurăm că cel de aici este cu adevărat Jan. Sleizner s-a întors spre ea. Aşadar, întrebarea este dacă ai nevoie să vezi mai mult ca să poți face asta.

— Ce i-a făcut ea?

— Poftim?

— Dunja aia. Ce i-a făcut lui Jan al meu? Vreau să-mi spui tot ce ştii.

— Ah, Lone… Sleizner a oftat şi a clătinat din cap. Chiar trebuie să mergem acum pe drumul ăsta?

— Trebuie să ştiu. Nu poți să înțelegi? Jan al meu e cel care zace aici.

Soțul meu care dintr-odată, pur şi simplu, nu… nu mai există.

— Ba da, înțeleg. Sleizner a încuviințat din cap şi a luat-o în brațe. Înțeleg perfect.

O ținea atât de strâns, încât îi putea mirosi deodorantul. Era la fel cu cel pe care îl folosea întotdeauna Jan, Dior Sauvage, pe care ea i-l făcuse cadou de Crăciun după acea cină în Islands Brygge.

— Însă peste câteva zile vom şti mult mai mult, şi cred că şi tu vei fi mai pregătită, a continuat el şi a mângâiat-o uşor pe spate.

Se tot gândise dacă să-şi pună o jachetă sau aşa ceva, apoi a ajuns la concluzia că e prea cald. Iar acum stătea aici în rochia ei de vară, subțire, cu decolteu prea mare la spate, şi îi simțea mâinile mişcându-i-se în sus şi în jos pe şira spinării.

— Pe de altă parte, pot să te bucur cu vestea că am arestat-o, a continuat el, în vreme ce mâinile îi explorau spatele. Însă n-am dat încă publicității asta, aşa că trebuie să-mi promiți că ții totul pentru tine deocamdată.

Ea a încuviințat din cap, cu toate că atenția îi era ocupată complet de mâna lui mângâietoare. Nu-şi dorea decât să i-o împingă deoparte şi să strige la el să înceteze. Dar n-avea destulă putere şi n-a reuşit decât să clatine din cap.

— Haide, linişteşte-te. E în ordine, Lone. E în ordine.

A mângâiat-o pe păr cu o mână, lăsându-şi cealaltă mână să alunece mai mult pe sub rochie.

— Kim. Nu vreau.

El a țistuit-o şi şi-a continuat mângâierile uşoare.

— Înțeleg că e greu. Dar o să fie bine. Asta pot să-ți jur. Cât timp putem avea încredere unul în celălalt, totul o să fie bine. E cel mai important lucru acum. Pricepi ce vreau să zic?

El a încetat s-o mângâie şi i-a căutat privirea.

— Nu ştiu.

— Ceea ce încerc să spun este că nu eşti singură în asta. Poate că aşa ți se pare, dar nu eşti. Sunt aici pentru tine, şi o să fac tot ce se poate ca să aflu exact ce s-a întâmplat şi să mă asigur că Dunja Hougaard e pedepsită, nu doar o dată, ci de mai multe ori. Aşa că în privința asta poți sta liniştită. Îți promit. Absolut liniştită. Mă înțelegi?

Nu ştia, totuşi a încuviințat.

Sărutul a venit ca o surpriză absolută, şi şi-a dat seama ce se întâmplă de-abia când el şi-a apăsat buzele pe ale ei şi a simțit cum vârful limbii lui

încearcă să se strecoare înăuntru. A încercat să se tragă înapoi şi să-l împingă. Apoi s-a gândit să accepte oferta lui de a o lăsa singură şi să se ducă la chiuveta din colț să-şi spele gura.

Însă n-a fost decât o încercare. Era atât de sleită de puteri, că n-a putut să se împotrivească şi, cu toate că nu era decât o mică deschizătură între buzele ei, limba lui a reuşit să pătrundă şi i-a umplut gura. Ca să nu se sufoce, şi-a lăsat propria limbă să se împotrivească, de parcă ar fi dansat una cu alta. Un dans pe care îl mai dansase o dată în baia lui, la acea cină groaznică, murdară. Şi, la fel ca atunci, a fost atât un joc, cât şi o luptă, ca doi tigri ridicați pe picioarele din spate, perfect conştienți care dintre ei va fi în viață când se va lăsa jos praful.

Lovitura a fost instinctivă, şi ea şi-a simțit palma zvâcnind de la fluxul de sânge după ce l-a plesnit.

— Cred că acum ar trebui să pleci, s-a auzit zicând.

Îl pălmuise. Însă a fost, evident, nevoie ca să-l facă să înceteze şi să priceapă cât de tare greşea. Era o mare porcărie.

Era pregătită de o reacție. Şi totuşi, i-a fost greu să priceapă ce s-a întâmplat după lovitură, doar că se simțea ca şi cum ar fi suferit un traumatism cervical într-un accident de maşină. Amețită, a încercat să-l împingă, însă el era prea puternic.

Ce s-a întâmplat după aceea a fost ceva ce avea să încerce tot restul vieții să alunge cu pilule, alcool şi o pleiadă de relații ratate.

46

La măsuța rotundă din fundul cafenelei, Morten Heinesen s-a silit să mai ia o îmbucătură din sendvişul sec cu salam şi brânză Brie, cu mult prea puțin unt, mult prea puțin salam şi, mai ales, mult prea puțină Brie. Dar fusese silit să cumpere mai mult decât o cafea ca să poată ocupa un loc în care să lucreze.

Le spusese lui Hemmer şi Julie că sare peste prânz, face o plimbare şi, ca să nu rişte să dea peste vreunul dintre ei, sau oricine altcineva cunoscut, a ales să stea într-una dintre cafenelele din apropiere de Strøget.

Nimic din toate astea nu-i stătea în fire. Dar în ultimele zile lucrurile se desfăşuraseră atât de repede. Au fost luate hotărâri şi au fost făcute progrese, iar el de-abia izbutise să țină pasul cu toate.

Acum avea nevoie să cugete şi să încetinească ritmul ca să poată gândi limpede, aşa că nu putea să stea la biroul său, unde toți țineau morțiş să-l bombardeze cu părerile lor.

Sendvişul s-a umflat ca o spumă în gură şi, când nu se uita nimeni la el, a profitat de ocazie ca să scuipe ghemotocul de pâine într-un şervețel pe care, la rândul lui, l-a îngropat sub alte şervețele. Laptopul era deja deschis pe masă. Nu mai trebuia decât să introducă stickul de memorie ca să poată revedea în linişte filmările camerelor de supraveghere din garajul subteran.

Faptul că Hesk nu numai că dispăruse, dar fusese găsit mort şi, în plus, omorât de fosta lor colegă Dunja Hougaard, părea un film mult prea prost ca să fie prezentat altundeva decât pe un canal obscur, în timpul nopții. Însă văzuseră toți cu ochii lor cum ea l-a lovit şi l-a târât ca pe un sac de cartofi.

O întâlnise de multe ori pe când lucra în departamentul lor. Însă nu putea pretinde că o cunoştea. Cel puțin, nu mai mult decât că o văzuse competentă şi muncind cu dăruire, şi că venise în echipă cu o energie şi o vervă neobişnuite.

În acelaşi timp, avea în ea ceva nemilos, ca şi cum ar fi putut să calce fără să clipească peste cadavre ca să-şi impună voința. Nu ştia dacă asta era ceea ce îl enervase pe Hesk.

Hesk era cel cu experiență şi urma să culeagă, în sfârşit, roadele după toți acei ani, când Dunja a apărut brusc şi l-a eclipsat. Timp de câteva luni, relația dintre ei s-a înrăutățit până la otravă pură, cu rezultatul că aveau probleme până şi dacă se aflau în aceeaşi încăpere.

De aceea părea de neînțeles ca ei doi să fi luat iar legătura, ceea ce era unul dintre marile semne de întrebare din jurul morții colegului său. Îşi dăduseră întâlnire în garaj? Şi, în acest caz, ce rol juca Dunja în ancheta lor?

Întrebările erau în sine o contradicție, pentru că nu fuseseră niciodată multe semne de întrebare când era vorba de Hesk. Rar găseai o carte mai deschisă decât el. Aproape toate acțiunile lui erau ancorate în echipă. Spre deosebire de Dunja, care putea să acționeze singură, Hesk pledase întotdeauna pentru munca de grup şi o comunicare deschisă, clară.+

Însă era evident că nu şi de această dată, când a hotărât să acționeze singur, fără să-i informeze pe el, pe Hemmer şi Julie Bernstorff, şi cu atât mai puțin pe Sleizner. Cea mai probabilă explicație era înfrângerea suferită în şedința de la el de-acasă, când Hesk fusese convins că totul e o mare conspirație împotriva lui şi a anchetei lor.

Niciunul dintre ei, inclusiv el însuşi, nu l-a luat cu adevărat în serios pe Hesk. Nici în această privință, nici în privința bănuielilor lui legate de Sleizner. Ca şi cum ar fi fost prea mult pentru ei să digere asta, nici măcar nu l-au lăsat să explice până la capăt, şi nu era nevoie să fi absolvit o facultate ca să înțelegi cât de frustrat trebuie să se fi simțit.

Acestea fiind spuse, cele mai multe indicii erau că Jakob Sand a fost cel care a ucis femeia, nu Sleizner. Însă asta nu schimba faptul că era ceva suspect la şeful lor. Ceva care clocea dedesubtul fațadei lui zâmbitoare. Mai ales în legătură cu felul în care s-a ocupat de dispariția lui Hesk.

Heinesen reacționase deja la asta în timpul şedinței. Nu numai că a mers foarte repede, mai presus de toate a mers prea uşor. Era aproape ca şi cum Sleizner ştiuse că Hesk s-a dus la garaj şi a fost văzut pe camerele de supraveghere cu Dunja, dar şi că ar arăta mai bine dacă cineva din echipă s-ar duce în locul lui acolo să ia stickul de memorie. Însuşi felul în care primise el însuşi stickul părea oricum, numai firesc nu.

Iar faptul că reuşiseră să dea de cadavru după numai câteva ore era şi el remarcabil. Putea foarte bine să se datoreze unei solide munci de poliție combinate cu un mare noroc. Sleizner avusese întotdeauna o capacitate intuitivă de a trage investigațiile în direcția bună, şi niciodată statisticile despre rezolvarea cazurilor de omucidere nu fuseseră atât de bune ca sub conducerea lui. Nu voia să se gândească la cealaltă explicație. Nu până nu avea totul negru pe alb.

Primul lucru pe care avea să-l facă era să afle cu cine vorbea Hesk la telefon când s-a ițit din spatele stâlpului de beton. Hemmer reuşise să afle

că numărul era suedez şi, în vreme ce semnalele treceau granița, s-a pregătit să scoată la lumină suedeza ruginită pe care o învățase cândva de la tatăl său.

„Da, alo, sunt Malin Rehnberg.”

— Salut, numele meu este Morten Heinesen. Sun de la poliția din Copenhaga.

„A, da”, a zis ea după o scurtă pauză. „Bine.”

A auzit-o cum se aşază.

— Scuze că întreb, dar cu cine vorbesc?

„Se pare că suntem colegi scandinavi.”

— Înțeleg. Şi, apropo de colegi, e adevărat că ai vorbit la telefon cu Jan Hesk sâmbătă seara, târziu?

„Da, eu l-am sunat.” S-a auzit cum oftează. „Am văzut aseară ştirea despre moartea lui. Îngrozitor.”

— Da, încă suntem şocați.

„Înțeleg. Pe de altă parte, ce nu înțeleg este cum ar putea să fie Dunja Hougaard în spatele acestui lucru.”

— De ce nu? a zis el, străduindu-se că sune cât mai neutru posibil.

„Ce-i drept, nu pot pretinde că o cunosc. Însă din puținul timp petrecut împreună mi se pare extrem de improbabil.”

— Pot spune doar că nu eşti singura, şi de aceea aş vrea să ştiu despre ce ai vorbit cu Jan sâmbătă.

„Era cu totul altceva, n-avea nimic de-a face cu asta.”

— Bine, dar era legat de muncă?

„Da, Dumnezeule mare, da. Nu ne cunoaştem direct. Era vorba despre anchetarea unei crime la care lucrez eu aici, la Stockholm. Am avut o victimă şi acum… Da, sincer, nu ştiu unde o să se termine.”

— Şi cu ce te putea ajuta Jan?

„Problema a fost că el n-avea timp să vorbească în acel moment. A promis că mă sună, apoi s-a întâmplat ce s-a întâmplat.” A oftat din nou. „E vorba despre cicatricea pe care o are una dintre victimele din ancheta la care lucra el. A reieşit că făptaşii noştri au cicatrice asemănătoare.”

— Făptaşii? Vrei să zici victimele?

„Păi, aş zice amândouă. Făptaşi, pentru că au săvârşit câteva crime. Victime, pentru că sunt victimele unei rețele de traficanți cu legături în Copenhaga şi toată Danemarca. N-am timp acum să explic tot, pentru că trebuie să plec. Însă, de exemplu, am găsit un document care sugerează că

femeia din maşina voastră a fost cumpărată din Suedia, iar cumpărătorii danezi n-au fost cu totul mulțumiți când au văzut acea cicatrice.”

— Dar, stai un pic. Heinesen i-a zâmbit chelneriței, care, cu dezgust prost ascuns, îi lua de pe masă farfuria cu ghemotocul de pâine mestecat. Ca să fiu sigur că am înțeles bine. Aşadar, ați reuşit s-o identificați?

„Da, o cheamă Elaya Goodluck.”

— Goodluck?

„Da, se pare că e un nume de familie obişnuit în Nigeria, de unde vine ea.”

— Şi acel document pe care l-ați găsit. Ce este?

„O foaie imprimată dintr-un mesaj cu fotografia cicatricei ei, de la un număr danez anonim. Dacă vrei, ți-o trimit.”

— Ar fi grozav. Şi m-aş bucura şi de acel număr danez.

„Sigur. Nicio problemă. Atunci, bine. Acum trebuie să te las. Impresionantă suedeza ta, *by the way.*”

Heinesen n-a apucat să mulțumească înainte să se încheie convorbirea, iar când a lăsat din mână telefonul a avut impresia că de-abia a zgâriat un pic suprafața unui lucru pe care nici vorbă să-l înțeleagă. Nu faptul că femeia din maşină era victima traficanților era ceea ce îl surprindea. Şi nici faptul că era cumpărată din Suedia, sau vreo altă țară. Aşa acționau ei. Să-şi trimită victima peste o graniță după alta, ca să nu i se poată lua urma.

Dar să fie mai multe femei cu cicatrice asemănătoare, ca acelea pe care polițista suedeză le mai numise şi „făptaşi”, era ceva cu totul nou. Asta însemna că, la urma urmei, Elaya Goodluck a fost cea care l-a împuşcat pe Mogens Klinge? Sau doar a auzit el greşit? La urma urmei, nu era prea obişnuit cu limba suedeză.

Va trebui s-o sune şi să vorbească mai mult cu ea. S-ar putea ajuta unul pe celălalt. Însă nu acum. Şi-a trezit laptopul şi a pornit de la început secvența de la camerele de supraveghere.

Aşa cum văzuseră ieri, în colțul stâng de sus era marcat timpul, *15:00, 05-08-12,* când un Volvo bordo a coborât pe rampă şi a intrat în garaj, unde a oprit pe un loc liber. În clipul următor, peste optsprezece minute, s-a văzut un bărbat în blugi şi geacă descheiată peste un tricou ducându-se la un Opel.

A urmărit totul până la 20:48, când Peugeot-ul albastru al lui Jan Hesk a intrat şi a mers încet până la un loc liber, unde a reuşit să parcheze după câteva încercări. Ca să nu-i scape nimic, a folosit încetinitorul în restul secvenței, în care Hesk a dat un ocol căutând cu privirea printre maşini până

ce a găsit automobilul sport al lui Jakob Sand şi a început să-l cerceteze, ca după câteva minute să fie lovit de Dunja şi lăsat fără cunoştinţă.

Dar nu putea nicicum să vadă ceva suspect. Era cu adevărat Dunja şi era cu adevărat cea care îl lovise. Lumina, umbrele, totul era în ordine. Trupul înfăşurat pe care cei doi bărbaţi în haine de camuflaj îl duceau într-un clip de mai târziu putea, cu siguranţă, să fie al oricui, însă imaginile pe care le văzuse de la dragarea de lângă Islands Brygge arătau că tocmai aşa fusese împachetat Hesk.

Alţii poate că ar fi fost dezamăgiţi. El se simţea mai ales uşurat. Nu sperase să găsească în filme ceva suspect. Oricum, se temuse că va găsi şi apoi va fi silit să suporte consecinţele. Însă teama fusese nejustificată. Ceea ce putea să vadă era că niciuna dintre secvenţe nu fusese manipulată, ceea ce însemna că îşi făcuse datoria şi putea să se relaxeze cu conştiinţa împăcată.

Cu toate acestea, a mutat indicatorul înapoi la început ca să mai vadă o dată filmul. Nu putea explica de ce, doar că simţea că e singurul lucru corect. *Simţea*… A clătinat din cap. Întotdeauna recomanda faptele solide, dovezile şi raţionamentul logic, nu să „simţi" o mulţime de lucruri. Acum stătea aici doar cu simţitul ca unic argument.

Explicaţia a venit deja în prima secvenţă în care acel Volvo intra în garaj. Însă de această dată nu îl interesa imaginea de la camera la care se uita, ci una dintre celelalte trei, pe care nu se întâmpla nimic.

Dintr-odată a fost atât de evident, încât nu pricepea cum a putut să-i scape lui şi celorlalţi din echipă. Explicaţia era probabil că trecuseră peste asta repede, prea repede. Sleizner îi amăgise, punându-l pe Hemmer să sară la momentul în care apărea în imagine Hesk.

Însă lucrul interesant aici, în prima secvenţă, nu era ceea ce apărea în imagine. Era ceea ce nu apărea.

Şi anume, automobilul sport roşu strălucitor al lui Jakob Sand.

În cadrul din dreapta, jos, locul de parcare era gol pe când Volvoul cobora în cadrul din stânga, sus. La fel şi în următoarele cinci secvenţe, în care maşini intrau sau ieşeau. Dar mai târziu, în clipul în care se vedea acel Lexus argintiu coborând în garaj, pe locul gol apărea brusc automobilul lui Sand.

Ceasul arăta *19:55.* Adică şaisprezece minute după clipul anterior, ceea ce însemna că Sand trebuie să fi ajuns cândva în jurul orei opt fără douăzeci şi cinci seara.

O explicație putea fi faptul că senzorii de mişcare nu se declanşaseră ca să pună în mişcare din nou cele patru camere de supraveghere când el a intrat în garaj şi a ieşit din automobilul său sport. Alta era că cineva avusese grijă să elimine acel clip.

47

Kim Sleizner…

Fabian a repetat numele în timp ce păşea pe dalele de piatră spre intrarea în sediul poliției din Copenhaga.

Kim Sleizner…

Una era că şeful departamentului de criminalistică danez îl ura şi făcuse totul ca să-l împiedice în muncă. Asta înțelesese de mult. Dar să-i împingă fiul la sinucidere însemna să ducă ura la un nivel cu totul nou.

Kim Sleizner…

Era cu totul de neînchipuit ca el, unul dintre oamenii cu rangul cel mai mare din poliția daneză, să fie cel care a ordonat ca Theodor să fie agresat fizic, să fie torturat psihic şi ținut la izolare. O izolare într-o încăpere în care, în plus, avea posibilitatea să urce până la un cablu electric destul de solid şi lăsat la suprafață. Însă dacă ştiai cel mai mic lucru despre Sleizner, asta era, dimpotrivă, ceva complet logic.

— Salut, numele meu este Fabian Risk, a spus după ce a trecut de uşile automate şi s-a dus spre bărbatul de la recepție, unde şi-a arătat legitimația de polițist din Suedia. Sunt de la poliția din Helsingborg şi îl caut pe Kim Sleizner. E aici?

— Kim Sleizner. Un moment.

Bărbatul a tastat numele în computer…

— Da, ar trebui să fie aici. Să-l sun?

— Ar fi bine, dar nu încă. Mai întâi am nevoie să merg la toaletă.

— Este o toaletă pentru vizitatori la celălalt capăt al coridorului, pe dreapta.

Bărbatul a arătat cu degetul spre coridor.

După ce a intrat în toaletă, Fabian şi-a scos haina şi cămaşa, le-a atârnat într-un cârlig de pe perete şi s-a spălat la subsuori şi pe față.

După ce ajunsese cu o seară înainte în capitala daneză, se dusese cu maşina până la Langelinie, unde se vedea micuța sirenă, şi adormise în maşină, frânt de oboseală. Nu se trezise decât la nouă şi jumătate dimineața, când un autocar plin cu turişti asiatici înarmați cu aparate de fotografiat şi prelungitoare pentru selfie îl silise să plece din zona cu parcare interzisă.

S-a şters cu un prosop de hârtie şi a respirat adânc de câteva ori, încercând să se liniştească, în timp ce îşi încheia cămaşa şi îmbrăca haina.

Însă creierul insista să bubuie ca o alarmă de accident nuclear, şi probabil că n-avea să se potolească până când nu-şi termina treaba. O termina deplin.

După ce a ieşit din toaletă, a intrat într-unul dintre lifturi după o femeie care avea card de acces şi a urcat la Departamentul Omucideri, la etajul şase.

Ultima dată fusese acolo când venise la Dunja Hougaard, care l-a ajutat într-o anchetă. Nu trecuseră decât doi ani de atunci, şi acum fața ei era în toate ziarele sub titlul UCIGAŞĂ DE POLIȚIST.

— Scuze, dar ce faci aici? a auzit o voce în spate.

S-a întors şi i-a arătat legitimația de polițist bărbatului cu ochelari şi părul vopsit cu stângăcie.

— Numele meu este Fabian Risk şi sunt aici ca să mă întâlnesc cu Kim Sleizner.

— Ai o programare? Nu l-am văzut toată ziua. Şi fără programare trebuie să…

— Ar trebui să fie aici. Am vorbit cu cel de la recepție, aşa că n-ar trebui să fie vreo problemă. Dar fii bun şi condu-mă la biroul lui.

Bărbatul s-a gândit un pic şi, în cele din urmă, a încuviințat.

— Bine, vino cu mine.

După câteva coridoare derutant de asemănătoare, s-a oprit în fața uşii lângă care era pe perete o plăcuță cu numele lui Sleizner, deasupra unui beculeț aprins de culoare roşie.

— După cum vezi, e ocupat, a zis bărbatul şi şi-a potrivit ochelarii pe nas.

— Nicio problemă. Oricum, am ajuns cu opt minute mai devreme. Fabian s-a uitat la ceasul de la mână. Nu trebuie să întârzii când ai o programare. I-a zâmbit bărbatului. Dar mă aşez aici şi aştept.

Cu privirea bănuitoare a bărbatului în ceafă, s-a dus să se aşeze pe un scaun. Apoi şi-a scos telefonul şi a început să dea clicuri la nimereală prin meniu, până ce bărbatul şi-a pierdut răbdarea şi s-a făcut nevăzut.

Fabian s-a întors la uşa închisă a biroului, a prins clanța şi a apăsat-o în jos. Aşa cum se aşteptase, uşa era încuiată, aşa că, după ce s-a asigurat că e în continuare singur pe coridor, a făcut un pas în spate şi a lovit-o cu putere cu piciorul.

Biroul era unul dintre cele mai mari pe care le văzuse într-o secție de poliție. Nici măcar şeful poliției suedeze nu se putea lăuda cu atâția metri pătrați. Însă nu stătea nimeni la masa de lucru. Nici pe canapea sau pe

vreunul dintre fotolii. Oricât de tare strălucea beculețul care arăta că e ocupat, Sleizner strălucea prin absență. Fabian a închis uşa cât de bine a putut şi a înaintat pe parchetul scârțâitor până la masa de lucru aşezată între două ferestre cu perdele.

În afară de un monitor şi o tastatură, câteva pixuri şi un blocnotes, mai erau acolo două teancuri de documente prin care s-a uitat.

Multe dintre ele erau despre moartea subită a lui Jan Hesk. Erau rapoarte medico-legale, fotografii în care se vedea cum este ridicat din apă cadavrul împachetat, cu câteva însemnări scrise de mână, cu data şi ora, şi comentarii cum ar fi „păstrează" şi „elimină". Erau chiar şi multe fotografii ale Dunjei Hougaard. Fotografii făcute de departe, în întuneric, imprimate de pe camere de supraveghere.

Însă nimic din toate astea nu i-a trezit interesul, aşa că a tras unul dintre sertare, l-a golit pe birou şi a căutat prin grămadă, de la radiere şi pastile pentru durere de gât până la câteva documente cu însemnări aşternute în grabă, cum ar fi *M. Rønning resetare înregistrări, ai grijă* să *crească temperatura* şi *camerele-b sala de interogatoriu 4.* Mai era şi o listă cu *Persoane date în urmărire,* pe care numele *Camilla Krystchoff* era încercuit.

Nici acolo nu era nimic interesant, şi după ce a răsturnat şi celelalte sertare i-au căzut, în sfârşit, ochii pe unul dintre dosarele din vraf. Unul roşu, cu inițialele *T. R.* scrise cu marker negru.

Priveliştea l-a făcut să se clatine, şi ca să nu se prăbuşească s-a aşezat la birou, a desfăcut elasticul din jurul dosarului şi l-a deschis.

Documentul de deasupra avea titlul „Motivații pentru amânarea procesului". Documentul de dedesubt era un raport de la un psiholog, cu cuvinte ca „depresie", „închis în el" şi „tendință suicidară". Au urmat câteva fotografii scoase la imprimantă ale unor carcere, cu o scurtă scrisoare însoțitoare.

Salut, Kim,

Dacă crezi în continuare că astea sunt prea „plăcute şi confortabile", avem şi o încăpere care cu siguranță nu este o carceră reglementară, însă, pe de altă parte, are tot ce ai cerut tu.

Toate cele bune,

F. Friis

48

Colțarele care țineau masa în loc aveau un capăt fixat în podeaua de beton cu şuruburi solide, pentru desfacerea cărora era nevoie de unelte speciale. La celălalt capăt erau prinse de picioarele mesei, câte unul pentru fiecare picior. Pe tăblia dreptunghiulară era o bară de oțel de care erau prinse cătuşele de la încheieturile Dunjei.

Era îmbrăcată cu pantaloni lăbărțați şi o bluză cu glugă, cenuşii. Nu era niciun ceas în încăpere, însă ea numărase secundele şi ajunsese la cinci mii două sute patruzeci şi trei, ceea ce însemna că în curând avea să fie o oră şi jumătate de când stătea aici aşteptând.

Fără apă sau mâncare.

Fără absolut nimic de când fusese adusă în arest pe o uşă dosnică despre care nici măcar nu ştiuse că există.

Probabil că stăteau de cealaltă parte a oglinzii şi aşteptau ca ea să fie destul de şubrezită după ce s-a uitat până a orbit la bidonul cu apă de băut din fundul camerei. Să se dea bătută şi să fie o pradă uşoară în viitorul interogatoriu. Dar să se dea bătută era ultimul lucru pe care avea de gând să-l facă. Cu toate că nu-şi dorea nimic mai mult decât să se aplece în față, să-şi pună capul pe brațe şi să închidă ochii, fie şi numai câteva minute, stătea cu spatele drept şi avea grijă să rămână trează, hotărâtă ca nici măcar să nu se rezeme de spătarul scaunului.

Scopul era să inverseze rolurile şi să-i facă pe cei din cealaltă parte să obosească. Cei care stăteau şi aşteptau. O aşteptau pe ea. Prăbuşirea. În clipa în care ei aveau să se dea bătuți şi să vină aici, victoria era a ei.

La cinci mii cinci sute nouă, uşa s-a deschis brusc, ceea ce era mult mai devreme decât cele zece mii de secunde la care se aştepta ea.

— Măi, să fie, a zis vocea mult prea cunoscută înainte ca ea să aibă timp să se uite. E Dunja Hougaard în carne şi oase.

Fiecare muşchi din ea voia să se arunce asupra lui. Însă a reuşit să-şi abată forța de la umilința de a fi încătuşată, folosind-o ca să-şi păstreze un aer impenetrabil.

— Salut, Kim.

— N-ai nimic altceva de spus după atâta timp? a zis Sleizner închizând uşa, şi a făcut câțiva paşi înăuntru. „Salut, Kim." A pufnit şi a clătinat din cap. Sper cu adevărat că n-ai devenit plictisitoare la bătrânețe. Ne distram

atât de bine împreună. Nu-i aşa? Tu şi cu mine.

— N-a fost aşa niciodată şi n-o să fie niciodată un „tu şi cu mine”.

Sleizner a zâmbit şi s-a apropiat de ea.

— Nu cred că înțelegi cât de mult am aşteptat asta. Cât am tânjit după această clipă. A fost luminița de la capătul tunelului meu gândul că într-o bună zi o să dau iar de tine. *The one and only*{46} Dunja.

Sleizner şi-a desfăcut larg brațele.

— Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc.

— Cine a zis ceva de dezamăgire? În ce mă priveşte, nici că putea să înceapă mai bine. Mă rog, ar fi acel „Salut, Kim”. Ai fi putut veni cu ceva mai entuziast. Dar o să te porneşti tu. Avem la dispoziție toată ziua. Toată noaptea, dacă vrem.

— Am dreptul la un avocat.

— Avocat? Sleizner a izbucnit în râs. Ți-am zis că o să fie distractiv. În primul rând, ăsta nu-i un interogatoriu în care să ai nevoie de un tip cu costum care stă rău pe el. Nu mi-ai putea spune nimic ce nu ştiu deja. În al doilea rând, n-ai dreptul la absolut nimic. S-a aplecat până ce aproape că i-a atins urechea. Asta, pentru că se întâmplă să fie terenul meu şi aici eu fac regulile.

A scos limba, i-a vârât vârful în urechea ei, apoi l-a plimbat mai departe în sus, pe tâmplă şi pe frunte.

— Înțelegi, încă n-am anunțat că ai fost arestată. Aseară am arestat pe cineva care semăna foarte mult cu tine. Dar s-a dovedit că numele ei este Camilla Krystchoff, nu Dunja „Târfoştina” Hougaard.

Apoi a ridicat din umeri.

Aşadar, despre asta vorbiseră el şi Rønning când s-au întâlnit la Diamanten. „Krystchoff” şi „să ținem ascuns pentru binele ei”. Oricât ar fi încercat, nu putea digera asta. Pentru ea era evident că Sleizner e în stare de orice, însă Michael Rønning, pe care acum nu mai mult de o jumătate de an îl considera cel mai bun prieten al său? Fie el nu înțelegea ce se întâmplă, fie Sleizner îl avea cu ceva la mână.

— Aşa că, din nefericire, nu ştie nimeni că eşti aici, a continuat Sleizner. De fapt, nu ştie nimeni nici măcar că eu sunt aici. Poate crezi că e cineva dincolo de oglindă, dar nu e nimeni. Iar camerele de supraveghere… A arătat spre cele două camere de supraveghere de pe tavan. Nu mă întreba de ce, dar se pare că amândouă sunt scoase din funcțiune. El şi-a desfăcut brațele. Ce ghinion! Pentru tine. Nu pentru mine. Pentru că acum pot să fac

exact ceea ce am chef.

Din senin, a pocnit-o peste faţă atât de tare, încât, cu sângele ţâşnindu-i din nas, a fost azvârlită în spate şi ar fi căzut de pe scaun dacă nu ar fi fost prinsă în cătuşe.

— Ca, de exemplu, asta, a continuat el. Este exact ceea ce am chef să fac în acest moment. Şi, de fapt, a fost tare plăcut. A ridicat mâna şi şi-a mângâiat încheieturile degetelor pline de sânge. Aşa de plăcut că, de fapt, cred că o s-o fac din nou. A pocnit-o iar. În acelaşi loc, cu aceeaşi mână strânsă în pumn, însă acum mai tare. Vai de mine! Cred că s-a rupt nasul. În orice caz, e cu totul într-o parte. Nasul tău, care a fost întotdeauna aşa de drăgălaş. Biata Dunja, cu năsucul ei drăgălaş! Puf, şi ea a dispărut. A pus arătătorul pe nasul rupt şi a apăsat. În schimb, aici stă dintr-odată o Camilla cu nasul ăsta strâmb şi plin de sânge. Sleizner şi-a tras unul dintre scaune, s-a aşezat în faţa ei şi s-a aplecat. Cu toate că, trebuie să recunosc, îmi place noua ta înfăţişare. Îţi stă bine după ce ai scăpat de acele rotunjimi de copil şi ai în privire ceva mai mult tupeu. A întins mâna dreaptă şi a început să-i frământe sânii, pe rând. Însă trebuie să faci ceva cu ăştia. Niciodată n-au putut fi acuzaţi că sunt deosebit de mari, însă nu-i posibil aşa ceva. I-a ridicat bluza şi a privit. Te-ai uitat în ultima vreme în oglindă? Te-ai antrenat mult prea mult. Arată ca şi cum ai fi alăptat jumate din lumea a treia. Ţi-a mai rămas măcar un pic de simţire în ei? I-a strâns un sfârc între degetul mare şi arătător. Consideră asta doar o explorare mamografică obişnuită şi spune-mi când începi să simţi ceva.

Durerea creştea pe măsură ce Sleizner strângea mai tare, şi după o vreme a fost atât de mare, încât ea a început să transpire. Însă n-a zis nimic. Niciun sunet. Era complet concentrată să se întărească şi să nu spună nimic, iar când el a renunţat, în cele din urmă, ea nu era departe de leşin.

— Exact aşa cum bănuiam, a zis el şi s-a lăsat pe spate pe scaun. Prea mult antrenament şi prea puţin sex. Apropo, ţi-e sete?

N-a răspuns, doar l-a privit în ochi. În ochii ăia verzi, mici şi pociţi, care nu renunţau niciodată să caute un semn de slăbiciune. A numărat până la o sută patruzeci şi doi până ca el să renunţe la înfruntare, cu un zâmbet.

— Ştiu exact ce gândeşti, a zis el şi a început să-şi curețe unghiile. Asta am făcut în tot timpul acestui joc de-a şoarecele şi pisica. De aceea am fost întotdeauna cu un pas înainte, dacă te întrebi. A râs. De exemplu, acum îţi închipui că, dacă taci destul de mult timp, eu o să obosesc în cele din urmă, aşa că se termină. Însă, la fel ca în multe alte privinţe, te înşeli. Chestia e că,

în ce te priveşte, nu se va termina niciodată. Acum, poate crezi că mint, şi presupun că e bine să crezi în continuare că soarele o să iasă iar cândva de după nori. Însă adevărul e că ție n-o să-ți fie mai bine decât acum. Aşa că profită de ocazie şi delectează-te. S-a ridicat în picioare. Sigur tot nu vrei să bei ceva? Ce-i drept, le-am spus să dea căldura mai mare, dar mă întreb dacă nu cumva au exagerat un pic. S-a dus la bidonul cu apă aşezat cu gura în jos, a luat un pahar de plastic, l-a umplut şi a băut. Mmm, câteodată nimic nu întrece câteva înghițituri de apă rece ca gheața. A umplut iar paharul şi a băut. Spune-mi dacă te răzgândeşti. A umplut paharul a treia oară, apoi s-a întors şi l-a pus pe masă în fața ei. Stă aici şi te aşteaptă.

— Patruzeci şi opt de ore. Nu poți să mă ții mai mult de atât fără să mă acuzi de ceva, a zis ea.

— E absolut corect. Sleizner nu-şi putea ascunde încântarea că ea a dat, în sfârşit, un semn de viață. În orice caz, ar fi putut să fie corect. S-a aşezat pe marginea mesei şi s-a aplecat spre ea. Îmi pare rău că trebuie să spun asta. Sau nu, apropo, nu-mi pare deloc. Însă chestia e că pentru tine nu va fi nicio punere sub acuzare sau proces. Ciudat, nu? Şi-a desfăcut larg brațele. Din câte am înțeles, se pare că te pricepeai atât de bine să te dai la fund, că n-am reuşit niciodată să te găsim, şi până la urmă n-am avut încotro, a trebuit să încetăm căutarea. Aşadar, felicitări. A bătut de câteva ori din palme. Din nefericire, lucrurile nu merg prea bine pentru Camilla Krystchoff. Sigur, va fi eliberată şi va părăsi închisoarea în noaptea asta. Însă, vai, nu vom putea vorbi de prea multă libertate în ceea ce o priveşte. Doar dacă nu consideră libertate o pivniță în vreun loc necunoscut. Poate să uite de lumina zilei, ceea ce cu siguranță va fi greu la început. Însă după destul de mult timp va fi uitat cum arată lumina, şi singura ei dorință va fi să se termine odată. Ca existența ei să ia sfârşit, aşa încât viermii să-şi poată face lucrarea. A râs. O vreme chiar am plănuit s-o crestez. Ştii tu, în sus şi-n jos cu cuțitaşul meu. Cu o mişcare rapidă a scos cuțitul de luptă cu lama curbată caracteristică şi i l-a proptit în gât. Asta ar fi fost, cu siguranță, minunat şi satisfăcător pe moment. Ştii tu, cam ca o ejaculare prematură. Aşa că am hotărât să prelungesc totul cât de mult posibil şi în loc de asta să-i dau o adevărată, cum să-i zic, moarte tantrică. A pus cuțitul înapoi în teacă. Recunoaşte că e mai bine. Vreau să zic, dat fiind că este o târfuliță, ar trebui să mă distrez un pic cu ea mai întâi. Cel puțin cinci-zece ani. După aceea cu siguranță că o să fie mult prea urâtă şi dezgustătoare, când o să înceapă încetul cu încetul să se scofâlcească. Pentru că, desigur, mă aştept

ca ea să refuze mâncarea, făcând greva foamei. Însă în lumea mea eu sunt cel care hotărăşte cât de mult sau de puţin mănâncă. Aşadar, va fi hrănită cu pâlnia printr-o sondă. A ridicat din umeri. Poate că nu-i prea elegant, dar ce nu face omul? Iar uneori, când se aşteaptă mai puţin, în mâncare va fi ceva ce poate că n-ar trebui să se afle acolo. Ştii tu, poate fi orice, de la un strop de şoricioaică până la detergent. Nu prea mult, doar cât să-i fie ei din ce în ce mai rău. Unul dintre primele lucruri pe care şi le va pierde o să fie părul. Însă asta aproape că nu se simte. Mai rău o să fie când o să i se desprindă unghiile. La naiba, zic şi eu. Ca să nu mai vorbim de momentul în care încep să cedeze organele interne. Însă asta va fi după câţiva ani şi atunci, cel puţin, va scăpa de mine, pentru că îmi voi fi pierdut deja de mult interesul faţă de ea. Probabil mă voi mulţumi să intru pe computer din când în când şi să arunc o privire prin intermediul camerei de supraveghere când am chef să mă înveselesc. A băut ce mai rămăsese în pahar. Mmm, ce mai apă! Ştiu că te-am pisălogit cu asta, dar uneori apa poate să fie, pur şi simplu, aşa de gustoasă, că întrece orice. Nu-i aşa? Nu ştiu de ce. Poate sunt mineralele, sau doar faptul că aici e atât de cald şi sufocant, că orice ar avea gust…

— Bine, atunci dă-mi un pahar, l-a întrerupt ea oftând.

— Uau, e adevărat? Aproape că am crezut o clipă că ai renunţat. Dar sigur că o să capeţi un pahar.

Rânjind, şi-a desfăcut prohabul, şi-a scos penisul, a tras înapoi prepuţul, a vârât glandul în pahar şi a început să urineze.

— Ah… Să urinezi e uneori la fel de plăcut ca băutul. Dacă nu chiar mai plăcut. Hait, s-a umplut repede, a zis şi a oprit curgerea. Nu vrem să dea pe dinafară.

A pus paharul în faţa ei, cu mădularul încă atârnând afară. Apoi l-a şters pe bluza ei, l-a vârât înapoi şi şi-a închis prohabul.

— Haide, bea.

Dunja s-a uitat la paharul care era plin până la buză cu urină de un galben-deschis.

— Ce mai aştepţi? Bea odată. Ţi-e atât de sete. Aşa-i, ce prost sunt. Ai nevoie de ajutor. Mare noroc ai, pentru că o să te ajut atât de bucuros, atât de bucuros.

A luat iar în mână paharul şi i l-a dus la gură.

— Apropo, ştii bine că urina este absolut sterilă. Nicio bacterie sau aşa ceva. Ba chiar sunt mulţi care zic că e folositoare. Uite, chiar Madonna, de exemplu, şi-a vindecat ciuperca piciorului cu propria urină, aşa că bea.

Cu mâna liberă i-a apăsat capul pe spate, prinzându-i între degete nasul strivit.

Durerea era insuportabilă, însă după câteva minute asta nu era nimic în comparație cu lipsa de oxigen.

— Acum fă ce zice unchiulețul doctor şi cască gura mare.

Până la urmă n-a mai avut încotro decât să se dea bătută şi să deschidă gura ca să respire.

49

Cu numai câteva ore înainte, Heinesen fusese convins că ceea ce făcea era cu adevărat o idee bună. Acum şovăia, şi oricât de bună ar fi fost ideea, probabil că el era cel mai puţin potrivit s-o pună în fapt.

El, care primise porecla *Good Cop*[47] pentru că îşi făcuse o virtute din a căuta întotdeauna pacea şi înţelegerea, era silit acum să facă exact invers.

Casa lui Jakob Sand de pe Frydendalsvej era imensă. Aşa de mare, că îţi trebuiau cel puţin câteva averi ca s-o poţi cumpăra, şi asta, fără să pui la socoteală taxele anuale pe proprietate şi toate maşinile fiţoase parcate afară.

Heinesen nu votase niciodată Enhedslisten[48] sau vreun partid de extremă stângă, însă gândul că cineva este atât de bogat încât îşi poate permite o casă ca asta în centrul capitalei l-a pus serios pe gânduri.

Însuşi faptul că interfonul avea pe el trei butoane cu acelaşi nume l-a călcat rău pe nervi şi l-a făcut să le apese pe toate trei deodată. Dacă îţi poţi permite asta, cu siguranţă eşti vinovat de tot soiul de chestii.

„Cine este?”, s-a auzit o voce somnoroasă, cu toate că după-amiaza era pe cale să devină seară.

— Numele meu este Morten Heinesen, a zis el şi şi-a dres glasul ca să sune mai autoritar. Sunt de la Departamentul Omucideri din Copenhaga şi am câteva întrebări la care vreau răspuns.

„Am răspuns deja la toate întrebările.”

— Aţi răspuns la întrebări, dar nici pe departe la toate.

„Şi dacă refuz?”

— Desigur, puteţi face asta, însă atunci mă întorc rapid cu trupele de intervenţie şi tipii ăia nu sună şi aşteaptă cuminţi să vii să deschizi. În plus, va fi consemnat în dosar, iar în cazul punerii sub acuzare refuzarea unei interogări nu va fi în avantajul tău.

A tăcut şi a făcut un pas înapoi, atât impresionat, cât şi speriat de propria capacitate de a înghesui atâtea minciuni într-o singură frază fără măcar să se gândească. Dar se pare că a fost exact ceea ce trebuia, căci a auzit un oftat, apoi uşa a fost deschisă de Jakob Sand, desculţ, în pantaloni albi şi cămaşă de bumbac deschisă la culoare, pe jumătate descheiată.

— Să nu dureze mult.

Sand şi-a trecut mâna prin părul pieptănat pe spate şi i-a făcut semn cu capul să intre.

— Mă duc la o şedinţă. Dacă nu terminăm, va trebui să lăsăm pe altă dată.

— Să sperăm că e suficientă o întrebare.

Heinesen a intrat într-un hol spaţios cu lambriuri până la înălţimea pieptului, tablouri cafeniu-verzui cu păsări şi o scară interioară cu balustradă de lemn adevărat, pe care puteai aluneca în jos dacă aveai chef.

— Este vreun loc în care putem să ne aşezăm şi să vorbim între patru ochi?

— Dacă asta e întrebarea ta, atunci răspunsul e „nu". Aici e bine.

— Avem oaspeţi? a zis o femeie mult prea slabă care privea în jos de la etaj, şi ea îmbrăcată în haine uşoare de bumbac.

— Salut, a zis el şi şi-a fluturat mâna. Morten Heinesen, de la Departamentul Omucideri din Copenhaga.

— Omucideri? Cum adică, omucideri? Femeia şi-a întors privirea spre Sand. S-a întâmplat ceva? A murit cineva?

— Nimeni pe care să-l cunosc, a zis Sand şi şi-a desfăcut larg braţele. Dar du-te înapoi la yoga şi lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, şi sper să-ţi pot explica mai târziu.

I-a întors spatele femeii, ca un semnal că trebuie să-i lase în pace.

— Ai omorât această femeie? a zis Heinesen destul de tare ca să se audă pe scară, scoţând o fotografie a victimei Elaya Goodluck.

— Dar, pentru Dumnezeu, Jakob! Doar nu eşti suspectat de crimă?

— Nu. Sand a oftat şi a clătinat din cap. Sigur că nu.

— Ba da, chiar este. Heinesen a ridicat privirea spre femeie. De fapt, sunt multe lucruri care indică…

— Ia stai un pic, l-a întrerupt Sand. M-aţi scos de pe lista suspecţilor, ce mama dracului!

— Scos? a zis femeia. Jakob, când ai…

— Acum cred că trebuie să pleci şi să-ţi faci afurisita aia de salutare a soarelui, ca să lămuresc neînţelegerea. Bine?

Femeia a zăbovit, plimbându-şi privirea de la Sand la Heinesen şi înapoi, după care, în sfârşit, s-a răsucit, a pufnit şi a dispărut.

— Şi ce rost a avut s-o amesteci pe ea în asta, dacă-mi este îngăduit să întreb?

— Niciunul, a minţit el. Aşa cum spuneam, eu aş fi preferat să stăm într-un loc mai izolat.

— Da, multe ar fi fost de preferat. Sand şi-a dat părul după urechi. Dar

acum trebuie să trecem la subiect. Cum ziceam, mă aşteaptă o şedinţă.

Heinesen a ridicat din umeri.

— În acest moment eu sunt cel care aşteaptă.

— Zău, ce dracu-i asta?

Sand părea că ar vrea să spargă ceva.

— O întrebare la care aştept în continuare răspunsul.

— La ce mama dracului să răspund?

— Dacă ai omorât-o pe această femeie.

Heinesen a arătat din nou fotografia.

Sand şi-a dat ochii peste cap.

— Nu, n-am făcut-o, ceea ce am lămurit deja în interogatoriul de ieri. A făcut un pas spre Heinesen şi şi-a coborât glasul. Totuşi, m-am întâlnit cu ea mai devreme în acea zi, şi atunci mi-a făcut asta. Şi-a tras în jos gulerul cămăşii şi a arătat zgârieturile de pe gât. Deci, ţi-ai primit răspunsul. Din nou. Acum am terminat?

— Unde te-ai întâlnit cu ea?

Sand a oftat şi s-a întors cu spatele.

— Hai cu mine.

Heinesen l-a urmat într-o cameră de lucru de alături, care avea într-un colţ o canapea îmbietoare şi fotolii.

— Nici măcar să nu te gândeşti să te aşezi. Sand a închis uşa. Acest interogatoriu e ca şi terminat.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta.

Sand a pufnit şi şi-a dat ochii peste cap.

— Cum crezi că mi-am făcut afacerea să fie una dintre cele mai profitabile din această ţară? Ei? Cum crezi că se face că îmi pot permite o casă ca asta? Şi-a desfăcut larg braţele. Crezi că e pentru că sunt complet dus cu pluta? Asta crezi? Că nu pricep că n-aveţi nimic împotriva mea? Păi atunci te înşeli, fir-ar să fie, pentru că pot să termin chestia asta şi să te arunc afară în orice afurisită de secundă. Nu trebuie decât să pocnesc din degete şi o să zaci acolo, pe trotuar, întrebându-te ce mama naibii s-a întâmplat.

— Să interpretez asta ca pe o ameninţare?

— Interpretează-o cum mama dracului vrei. Sand a respirat adânc. Ce vreau să spun este că singurul motiv pentru care te-am lăsat să-mi intri în casă este că mă bucur să fiu de ajutor în anchetă. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să puneţi mâna cât mai repede pe vinovat. Aşadar, ca să răspund

la întrebare, am cules-o de pe Istedgade, la colțul cu Viktoriagade. Apoi am mers cu maşina la una dintre clădirile mele de birouri din Valby.

— Are vreo adresă acea clădire?

— Gammel Køge Landevej, numărul 65.

— Şi pe unde ați ajuns acolo?

— Habar n-am. Sand a ridicat din umeri. Pe drumul obişnuit.

— Pe la sud sau pe la nord de Vestre Kirkegård? Sunt cam la fel de rapide, diferența e de vreo două minute.

— Atunci probabil am ales traseul cel mai scurt.

— Adică pe la nord, prin Vigerslev Allé.

— Întocmai. E adevărat.

— Interesant. Heinesen a încuviințat din cap. Atunci cum explici că nu apare niciuna dintre maşinile tale pe camerele de supraveghere din intersecția Vigerslev Allé cu Enghavevej?

— Ce camere de supraveghere?

— Nu eşti singurul. E uşor să nu le observi. Revenind la întrebare. De ce nu apare acolo niciuna dintre maşinile tale?

— Pentru că n-am mers cu vreuna dintre maşinile mele.

— Atunci nu se potriveşte cu ceea ce ai spus la interogatoriu. Conform raportului, ai spus explicit că ai condus…

— Nu ştiu câte maşini ai tu. Însă eu am…

— Treisprezece. Înmatriculate în Danemarca. Apoi ai…

— Bine, am zis greşit! *Big deal*{49}.

— Da, de fapt, chiar e mare. Aşadar, cu care maşină ai fost?

Sand era pe cale să spună ceva, dar s-a stăpânit. Poate voia să pomenească de maşina soției, sau vreuna dintre toate maşinile firmei, dar şi-a dat seama că niciuna dintre ele nu apărea pe camerele de supraveghere.

— Exact, stai un pic. A fost un taxi, a zis el în cele din urmă, şi s-a silit să zâmbească. Aşa a fost, da. Am luat un taxi. De fapt, mi-a ieşit cu totul din minte. *My bad. Sorry*{50}.

— De la care firmă?

— Din păcate, nu-mi amintesc.

— Ai vreo chitanță?

— Nu.

— Dar poate ai un extras bancar pe care se vede plata cu cardul?

— Am plătit în numerar şi l-am luat de pe H.C. Andersen, lângă Rådhuspladsen.

Heinesen a încuviințat din cap.

— Da, atunci este greu de dovedit una sau alta.

— Da, din păcate aşa este. Asta-i tot, sau mai ai vreo nedumerire?

— Nu, e în ordine. Deocamdată. Dacă mai apare ceva, ştim unde să te găsim.

— Mi-ar plăcea să sunați înainte data viitoare. Aş putea chiar să am pregătită nişte cafea.

— Sună plăcut, însă prefer să vin neanunțat. Ştii cum e când omul e luat pe nepregătite. Spune ceva, dar arată cu totul altceva cu privirea şi limbajul corporal. Îți urez o seară frumoasă.

Heinesen a ieşit din camera de lucru şi a mers spre uşă. Nu-l auzea pe Sand în urmă. Însă dacă ăsta era un semn că e puternic şi sigur pe sine, rămânea de văzut. În orice caz, el era cum nu se poate mai mulțumit de ceea ce făcuse.

Când a ajuns înapoi la maşina parcată la distanță de două străzi de casă, şi-a pus căştile şi l-a sunat pe Hemmer.

„Cum a fost?", a întrebat Hemmer.

— Bine, cred. La tine cum e?

„Da, sunt conectat la telefonul lui mobil şi la cel al nevestei, la numerele lor fixe, precum şi la două cartele preplătite care se află prin apropiere. Stai aşa, acum e folosit unul dintre ele."

— Care?

„Una dintre cartele."

— Poți vedea pe cine sună?

„În curând, să sperăm, dacă totul funcționează aşa cum trebuie." Se auzeau degete lucrând pe tastatură. „Am aici numărul, dar, din păcate, n-am găsit nicio potrivire. Probabil şi asta e o cartelă anonimă preplătită."

— Mă conectezi?

„Sigur", a zis Hemmer, în vreme ce se auzea cum sună un telefon.

„Alo. Nu-i momentul potrivit", s-a auzit brusc o voce binecunoscută. „Te sun de îndată ce închei aici."

„Ai zis că s-a terminat. Că tu controlezi total situația", a zis Sand, care părea exact atât de furios cum sperase el.

„Potoleşte-te, Jakob. Ce s-a întâmplat?"

„Unul dintre colegii tăi de serviciu tocmai a fost aici şi m-a hărțuit."

„Cine?"

„S-a prezentat Morten Heinesen şi mi-a pus o grămadă de întrebări

despre drumul pe care am mers şi cu ce maşină am fost cu fata aia. Se pare că niciuna dintre maşinile mele nu apare pe camera din Vigerslev Allé.”

„Care cameră?”

„Vreo cameră de supraveghere a traficului, în mă-sa, ce ştiu eu? Fir-ar să fie! M-am salvat zicând că de fapt am luat un taxi şi am plătit în numerar. Chestia e că dacă mai continuă aşa ne-am ars, pricepi? Vor adulmeca totul până la capăt.”

„Bine, însă cred că acum ar trebui să închidem şi să ne ocupăm de asta când ne vedem, diseară.”

Un clic şi convorbirea s-a încheiat. O convorbire în care aproape toate bănuielile erau confirmate negru pe alb. Sigur că Hemmer o înregistrase, dar, cum nu aveau autorizație pentru interceptare, n-ar fi putut fi folosită niciodată ca dovadă la un proces.

Însă nu acesta era scopul lui. Pentru el, era mai mult decât suficient să ştie că Sleizner era cel pe care îl sunase Sand.

50

Kim Sleizner a pus telefonul Nokia vechi la loc în buzunarul hainei şi s-a întors spre Dunja, care stătea la masă cu spatele drept, mâinile încătuşate şi fața lovită.

— Scuze, unde rămăsesem?

Dunja a păstrat tăcerea şi s-a străduit să-şi țină privirea fixată pe un punct vag din fața sa. Întocmai cum spusese el, se afla în puterea lui, în lumea lui, şi nu putea face nimic ca să schimbe asta. Orice ar fi răspuns, el avea să meargă mai departe pe drumul lui, să continue s-o umilească şi s-o rănească, sau orice îi mai dădea prin cap. Singurul lucru pe care n-avea să-l reuşească niciodată era să o înfrângă. Orice i-ar fi făcut, ea avea să țină flacăra vie.

— Da, da, continui să te joci de-a tăcerea. Fă-o. Cel puțin ți-ai potolit setea, aşa că nu mai ai nicio nevoie.

S-a apropiat, dar a trecut pe alături şi a rămas în picioare chiar în spatele ei.

N-avea de gând să se uite în spate. Doar stătea acolo şi aştepta să se întâmple ceva. Ştia deja că o să doară. Că se va alege cu altă rană pentru vindecarea căreia era nevoie de timp şi de îngrijiri.

De aceea a fost surprinsă de mâinile de pe umeri. Mâini care au început cu grijă să o maseze, cu mişcări line, calme. La început pe umeri, apoi, încet, spre gât şi spre toată înțepeneala care cerea cu disperare să fie alungată.

— Îți aminteşti dacă ți-am făcut vreodată masaj pe când eram prieteni şi colegi? Ştii tu, în vremea în care te-am ajutat şi am avut grijă să ai toate şansele la o carieră strălucită.

Sleizner a aşteptat un răspuns, fără să-şi întrerupă masajul. Însă n-a venit nimic.

— Nu, probabil că nu, pentru că altfel ți-ai fi amintit, a continuat el. Pentru că, dacă e ceva pentru care sunt renumit, este tocmai capacitatea mea de a face masajul perfect. Ce-i drept, se întâmplă ca picioarele să fie specialitatea mea, însă umerii şi gâtul vin pe un meritoriu loc secund. Recunoaşte că e plăcut.

Dunja n-a răspuns. Însă asta nu însemna că el nu avea dreptate. În altă realitate, dacă mâinile acelea ar fi fost ale altcuiva, ar fi fost plăcut, poate

chiar incredibil de plăcut. Acum se simțea doar rău, în ciuda faptului că degetele lui aveau priceperea să se ocupe exact de toate punctele dureroase care tânjeau de atâția ani după atingere. Atât de rău, încât era pe punctul să vomite de scârbă că Sleizner era cel care stătea în spatele ei.

— Eşti tare înțepenită, trebuie să spun, a zis el şi a continuat să lucreze la umerii şi gâtul ei. Ai grijă de tine? Văd că te antrenezi, dar întrebarea este dacă îți întinzi şi relaxezi un pic corpul din când în când. Ca aici şi aici. Simți nodurile? A apăsat cu amândouă degetele mari şi le-a ținut pe acele noduri din muşchi până ce au început să se relaxeze, apoi a continuat un pic în jos pe şira spinării, între omoplați. Gândeşte-te ce bine că putem avea asta, tu şi cu mine, a continuat Sleizner din spate. Nu-ți face griji, ştiu cât de mult ne urâm şi că niciodată nu se va întâmpla. Dar haide, în glumă, să aruncăm la gunoi toată porcăria asta şi să ne jucăm cu gândul că suntem cu adevărat făcuți unul pentru altul.

Era evident că el o amăgeşte să se simtă în siguranță destul de mult timp ca să îndrăznească să se destindă şi să-şi recapete încrederea că ar putea, totuşi, să iasă la liman, la urma urmei.

— Măi, ce mai pereche de milioane am fi! Ne-am completa unul pe altul ca *yin* şi *yang*. Trebuie să recunoşti asta. Tu, cu încăpățânarea ta de a nu renunța niciodată când te-ai hotărât să faci ceva, şi eu, cu toate relațiile mele şi creativitatea. Îți jur, am putea face minuni tu şi cu mine.

Era modul de operare clasic al unui psihopat. La început e rău şi striveşte. Apoi îți cere iertare şi trebuie să-l ierți şi să declari cât de mult îl iubeşti. Apoi te loveşte iar, tocmai când începeai să crezi că totul va fi bine. Totul nu-i decât un joc cu victima pe care, exact aşa cum spusese Sleizner însuşi, vrea cu orice preț să-l prelungească oricât de mult posibil.

— Aş putea să te masez în fiecare seară. Sleizner ajungea tot mai adânc în țesutul ei muscular. Iar tu, tu ai putea…

A trecut destul timp până ca tăcerea lui Sleizner s-o facă să reacționeze şi să deschidă ochii. Era pregătită pentru aproape orice, pentru ce-i mai rău, pentru orice în afară de ceea ce vedea acum.

— Nu vă supărați, a zis un bărbat bărbos, îmbrăcat în costum, care intra în încăpere. Aceasta este Camilla Krystchoff?

— Ăăă…? Da, e adevărat, a zis Sleizner în cele din urmă şi şi-a luat mâinile de pe ea. Şi tu cine eşti, dacă mi-e îngăduit să întreb?

— Avocatul ei.

— Dar… Nu cred că înțeleg. Sleizner şi-a dres glasul. Cum se face că…?

— Aşadar, suntem doi care nu înțelegem, i-a tăiat vorba bărbatul şi a închis uşa. Din câte văd eu, ai început interogarea clientei mele, ceea ce este împotriva tuturor…

— Nu, nu, nu, n-am început niciun interogatoriu. Sleizner s-a îndepărtat cu un pas de Dunja. Nici vorbă. Mă aflu aici doar ca să văd ce face şi să mă asigur că totul e cum trebuie. Nu eu sunt cel care o interoghează. Dar poate că nu ştii cine sunt eu.

— Ba da, ştiu exact cine eşti, şi asta cu siguranță nu îmbunătățeşte prea mult lucrurile. Bărbatul a înaintat spre Sleizner. Tu eşti cel care a brutalizat-o?

— Nu, nu, trebuie să fi fost ea. Este, cum se spune, foarte autodistructivă, ceea ce este şi unul dintre motivele pentru care am venit să văd ce face.

Bărbatul stătea acum chiar în fața lui ținând în mână o seringă, şi împingea uşurel pistonul ca să facă să dispară orice bule de aer.

— Şi asta ce mai este? a zis Sleizner.

Răspunsul a venit în forma unui ac care i-a străpuns haina şi i-a pătruns în piept, ceea ce l-a făcut să se prăbuşească pe podea.

— Fareed, cum naiba ai reuşit să ajungi aici? a zis ea.

— Va trebui să lăsăm pe altă dată chestionarul. Fareed s-a dus repede înapoi la uşă. Tot ce trebuie acum este să faci ce îți spunem noi şi să speri că avem noroc.

— „Noi”? Care „noi”?

Fareed a deschis uşa şi a intrat Michael Rønning. În uniformă.

— Michael? Dar…

— Îmbracă-te cu astea, i-a tăiat vorba Rønning şi a pus pe masă în fața ei nişte haine, în timp ce Fareed îi scotea cătuşele. Tot restul va trebui să aştepte.

Ea a încuviințat din cap, şi-a înghițit întrebările şi i-a lăsat să lucreze mai departe în tăcere.

Curând după aceea era liberă şi îi fusese şters sângele de pe față, apoi a putut să-şi pună pantalonii albi şi halatul de medic peste celelalte haine.

În cele din urmă şi-a atârnat la gât un stetoscop şi a şters cea mai mare parte a sângelui de pe podea, pe când Fareed şi Rønning se ajutau unul pe altul să-l ridice pe o targă pe Sleizner, care era leşinat. L-au aşezat în poziția de recuperare, i-au pus un monitor cardiac şi i-au acoperit fața cu o mască de prim ajutor cu balon, după care au ieşit repede cu toții.

51

— Sleizner? Procurorul general Mads Jensen s-a lăsat pe spătarul scaunului de la birou, cu cămaşa lui curată, bretelele cu dungi albe şi negre şi cravata asortată, şi părea că tocmai i se spusese o glumă proastă. Adică vrei să zici „Sleizner”, ca în „Kim Sleizner”?

În fața lui, pe scaunul vizitatorului, stătea Morten Heinesen şi încuviința din cap, încercând să înghită. Însă nodul din gât era prea mare, sau cravata pe care şi-o pusese era prea strânsă.

— Şi, ca să văd dacă am înțeles eu bine, a continuat Jensen. Vrei să spui, cu toată seriozitatea, că Sleizner ar putea fi implicat într-un fel sau altul în uciderea lui Mogens Klinge şi a acelei fete?

Heinesen a încuviințat iar din cap. Nu mai avusese niciodată o discuție cu procurorul general. Cel puțin nu de unul singur. În situațiile normale, era întotdeauna Sleizner sau cineva de rang mult mai înalt decât el însuşi cel care se ocupa de asta. Acum nu era nimeni altcineva. În plus, cazul era atât de important şi, mai presus de toate, delicat, încât şi dacă s-ar fi dus cu dosarul la un procuror de nivelul său, tot ar fi parcurs drumul în sus ca să aterizeze pe acest birou.

— Dar sună ca şi cum… Jensen s-a întrerupt şi a clătinat din cap. Ce pot să zic? Sună cu totul nebuneşte.

— Ştiu. Şi mie mi-e greu să cred. A reuşit în sfârşit să-şi înghită o mare parte din nervozitate. Însă, din păcate, sunt o mulțime de indicii în acest sens.

Procurorul general a încuviințat din cap, şi-a trecut degetele peste mustața îngrijită şi a încercat să spună ceva. Însă n-a făcut decât să stea acolo şi să încuviințeze din cap, în vreme ce nodul din gâtul lui Heinesen a început iar să crească.

Se aşteptase să fie întrebat pe ce îşi bazează bănuielile şi acuzațiile. Ce l-a făcut să tragă o concluzie atât de gravă. În schimb, a fost întâmpinat de tăcere şi o privire bănuitoare, care deveneau tot mai stresante de câte ori încerca să înghită şi nu reuşea.

— Iată un rezumat, a zis în cele din urmă şi a pus pe birou documentul pregătit de el, în care apărea tot ce indica implicarea lui Sleizner, pe puncte.

Erau acolo bănuiala lui Hesk că Sleizner l-a drogat la conferința de presă şi faptul că ținuse legătura cu Mogens Klinge prin intermediul unui număr

anonim de mobil. Însă erau acolo şi propriile idei despre faptul că şeful lor a ştiut de la bun început că Hesk a fost în garajul subteran şi a fost văzut de camerele de supraveghere în timpul atacului, precum şi faptul că era foarte probabil ca el să fi avut grijă ca secvența în care Jakob Sand sosea în automobilul lui sport să fie una dintre cele câteva care fuseseră tăiate din filmare.

Procurorul general a citit lista, cu o cută de îngrijorare între sprâncene, iar Heinesen aştepta să termine şi să ridice privirea de pe document.

— Aici nu-s decât multe presupuneri vagi. Jensen a lăsat din mână documentul. Ce pot să văd este că nu există nici măcar o dovadă concretă care să-ți susțină afirmațiile.

— Aşa este. Nu există nicio dovadă. Însă din punctul meu de vedere nu sunt presupuneri vagi. Dimpotrivă, aş zice că toate sunt foarte relevante şi concrete. Asta, împreună cu faptul că există atât de multe coincidențe, înseamnă că nu putem, pur şi simplu, să le ignorăm. Cu alte cuvinte, e prea mult fum ca să nu fie vreun foc.

— Poate c-o fi aşa. Însă în munca mea nu-i suficient fumul. Am nevoie de foc ca să pot acționa, iar într-un caz ca acesta mi-ar trebui o întreagă pădure în flăcări.

Heinesen a încuviințat şi şi-a permis să zâmbească.

— Este exact motivul pentru care n-am venit la dumneavoastră până acum. Pentru că de ceva mai mult de o oră flăcările au devenit perfect vizibile.

Şi-a pus mobilul pe masă, a apăsat pe „Redare” şi a examinat reacția procurorului general în timp ce se derula înregistrarea.

„Potoleşte-te, Jakob. Ce s-a întâmplat?”, s-a auzit vocea lui Sleizner, şi Jensen arăta exact atât de confuz cum sperase el.

— Şi vrei să spui că ăsta e Sleizner? a zis Jensen, iar Heinesen a încuviințat.

„Unul dintre colegii tăi de serviciu tocmai a fost aici şi m-a hărțuit.”

— Iar aici îl avem pe Jakob Sand.

„Cine?”, a întrebat Sleizner.

„S-a prezentat Morten Heinesen şi mi-a pus o grămadă de întrebări despre drumul pe care am mers şi cu ce maşină am fost cu fata aia. Se pare că niciuna dintre maşinile mele nu apare pe camera din Vigerslev Allé.”

Nu încăpea nicio îndoială că Jensen era şocat de-a binelea. Fața lui îşi pierduse culoarea, iar gura îi era căscată de parcă muşchii mandibulei nu

mai erau prinşi de țeastă.

„Care cameră?”, s-a auzit vocea lui Sleizner.

„Vreo cameră de supraveghere a traficului, în mă-sa, ce ştiu eu? Fir-ar să fie! M-am salvat schimbând declarația că de fapt am luat un taxi şi am plătit în numerar. Chestia e că dacă mai continuă asta ne-am ars, pricepi? Vor adulmeca totul până la capăt.”

„Bine, însă cred că acum ar trebui să închidem şi să ne ocupăm de asta când ne vedem, diseară.”

Heinesen a luat mobilul, l-a închis, l-a pus la loc în buzunar şi a aşteptat. De data asta, tăcerea nu l-a tulburat. Dimpotrivă, îl liniştea. Desigur, Jensen avea nevoie să digere totul şi să-şi acorde câteva minute ca să se gândească la consecințe înainte să spună ceva.

— Asta e o interceptare, a zis Jensen după o vreme. Cine a autorizat-o?

— Nimeni, a zis Heinesen. Nimeni în afară de mine însumi.

— Atunci nu e ceva ce se poate folosi.

— Nu, dar asta e cu totul altă chestiune.

— Atunci trebuie să întreb: care era rostul?

— Să primesc permisiunea să merg mai departe.

— Şi în ce fel vrei să mergi mai departe?

— O să-i aduc la interogatoriu atât pe Sleizner, cât şi pe Sand. Să le cercetez telefoanele mobile şi computerele şi să le percheziționez casele şi birourile. Să blochez acel garaj şi să efectuez o căutare amănunțită ca să aflu ce se ascunde acolo. Şi preferabil cât mai repede posibil, înainte să aibă timp să-şi şteargă urmele. Este singura procedură corectă.

— Da, aşa s-ar zice, a încuviințat Jensen. Şi aş putea să fiu de acord, chiar aş putea. A continuat să încuviințeze din cap ca pentru sine. Şi totuşi, trebuie să resping ideea.

— S-o respingeți? Heinesen şi-a îndreptat spatele. Nu înțeleg. De ce?

— Kim Sleizner este unul dintre cei mai buni şi mai plini de succes dintre şefii noştri.

— Dar putem s-o facem în secret. Fără conferințe de presă sau aşa ceva. Avem grijă să ținem totul pe plan intern până ştim mai multe.

— Şi după aceea? Ce crezi că se va întâmpla după aceea?

— Păi, fie reiese că el e vinovat, fie reiese…

— Că e nevinovat, i-a tăiat vorba Jensen. Însă, chiar dacă ar fi aşa, va ieşi un scandal care, în cele din urmă, va face mai mult rău decât bine întregii forțe polițieneşti.

Lui Heinesen nu-i venea să creadă ceea ce tocmai auzise.

— Aşadar, asta înseamnă că, pur şi simplu, iese cu faţa curată?

— Scuze, cum te cheamă?

— Morten. Morten Heinesen.

— Morten, îl cunoaştem cu toţii pe Kim şi ştim cum este. Dar ca el să fi… Da, orice spui că a făcut împreună cu acel Jakob Sand, care, apropo, a fost absolvit de toate bănuielile, este, cum să-i zic, cu totul inimaginabil.

— Inimaginabil? Aşadar, despre ce vor vorbi când se întâlnesc în seara asta?

— Nu ştiu. Jensen a ridicat din umeri. Ar putea fi orice. Numai pentru că nu vor să se ştie nu înseamnă că trebuie neapărat să fie ceva ilegal. Ştii cum e cu zvonurile şi scandalurile când se încing spiritele. Atunci tot şi toţi sunt trecuţi prin sită, şi asta poate să-l facă şi pe cel mai bun dintre noi să se prăbuşească, chiar şi când n-a făcut nimic rău.

Heinesen s-a ridicat în picioare. Nu mai era nimic de adăugat. Fusese pus punctul, fraza era terminată. Nu-i mai rămânea decât să se îndrepte spre uşă şi să plece. Să rămână calm şi stăpânit până pune mâna pe clanţă, deschide uşa şi iese din încăpere.

Pe drum spre ieşire, şi-a simţit mobilul vibrând în buzunar. Însă nu l-a scos decât după ce a închis uşa, şi a văzut că era un mesaj de la poliţista daneză, Malin Rehnberg, cu care vorbise mai devreme. A dat clic pe el şi a văzut fotografia documentului despre care îi spusese ea şi îi promisese că i-l trimite. Într-adevăr, era o fotografie în care se vedea cicatricea în formă de cruce de pe partea interioară a coapsei femeii, împreună cu un mesaj că preţul era prea mare, dacă ne gândim că marfa era defectă.

Însă nu asta a fost ceea ce l-a făcut pe Heinesen să rămână încremenit în mijlocul coridorului şi să mărească fotografia ca să vadă mai bine. A fost mâna de la marginea fotografiei, care desfăcea picioarele femeii. Sigur, nu era foarte clară şi nu se vedea decât într-o anumită măsură, dar tot era de-ajuns ca să poată recunoaşte ceasul de la încheietură. Un Rolex Day-Date, cu care Sleizner obişnuia să se laude că este exact modelul purtat de Tony Soprano.

Nu putea fi mai concret decât atât. Sleizner nu era doar în legătură strânsă cu cineva bănuit de crimă. Mai era şi atât de adânc amestecat, încât nu mai era vorba despre bănuieli mai mult sau mai puţin serioase, ci doar despre cum se va termina asta.

Ar fi trebuit să se întoarcă în biroul procurorului general şi să-i prezinte

noua dovadă pe care, oricât ar fi vrut, nu putea s-o treacă cu vederea. Însă ceva îi spunea că este absolut ultimul lucru pe care trebuie să-l facă.

52

Era în continuare arşiţa din miezul verii, aproape tropicală. Dar semnele că vara se apropia de sfârşit erau tot mai multe. Cum ar fi aerul încărcat. Dura de atâta timp, încât era vremea să fie mişcat de o furtună puternică sau, cel puţin, de o ploaie torenţială. Umbrele erau încă un semn. În timpul după-amiezii, erau de trei-patru ori mai lungi.

Însă mai presus de toate era faptul că noaptea venea devreme. De la aproape niciodată întuneric de-a binelea, acum soarele cobora sub orizont curând după ora nouă, iar peste zece minute era noapte.

Era, fără îndoială, frumos. Priveliştea din camera de hotel, la etajul optsprezece al SAS Radisson din mijlocul oraşului, era spectaculoasă. Luminile sutelor de mii de felinare de dedesubt, care alcătuiau imaginea în oglindă a bolţii înstelate de deasupra, putea face pe oricine să înceapă să creadă că există ceva mai presus de înţelegerea noastră.

Însă nu pentru a sta acolo ca să privească universul şi să se umple de o viziune extraterestră dăduse Fabian mulţi bani pe o cameră aflată atât de sus. Nu voia decât să se îndepărteze de toate, fie şi numai pentru câteva ore. Cât de mult posibil, fără să plece din Copenhaga. O pauză. Nici vorbă să fi terminat. Înălţimea fusese cea mai bună variantă, iar bugetul nu i-a permis mai sus de etajul optsprezece.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să se culce. Somnul l-a cuprins aproape imediat şi nu i-a dat drumul decât după cinci ore, fără niciun vis.

Fusese complet deconectat, ca la o pană de curent, şi poate că de aceea amestecul de furie şi panică încă predomina când s-a trezit şi şi-a dat seama unde se află. Ce s-a întâmplat şi cine s-a dovedit că a fost în spatele acelui lucru.

Apoi şi-a pregătit o baie caldă cu toate uleiurile din flaconaşe, şi încă zăcea acolo, cu ochii în tavan şi urechile sub apă.

A citit de la cap la coadă dosarul cu inscripţia *T.R.* A citit până şi cea mai mică însemnare, şi nu o dată, ci de câteva ori, şi în cele din urmă a tras concluzia că nu încape nicio îndoială. N-avea cum să înţeleagă sau să interpreteze greşit. Nu exista nicio cale să explice sau să găsească vreo altă posibilitate.

Lui Theodor i-a fost greu. Atât de greu, încât s-a sinucis. Însă gândurile şi încercările de sinucidere sunt un lucru. Punerea în fapt e cu totul altceva.

În spatele acestui lucru era Sleizner.

El a fost cel care a blocat toate celelalte ieşiri şi a făcut ca Theodor să fie împins tot mai mult spre margine. El a fost cel care a pregătit şi a orchestrat totul, astfel încât, în cele din urmă, n-a mai trebuit decât o uşoară împingere, dacă o mai fi trebuit, ca să se termine totul.

Nu că el însuşi ar fi fost scutit de vinovăție. Nici vorbă. După ce şi-a silit fiul să aleagă adevărul, nu minciuna, avea o vină de care nu va putea scăpa niciodată. Întocmai aşa cum spuseseră Sonja şi Matilda, astăzi totul ar fi fost diferit dacă el ar fi ales să acționeze altfel. Departe de a fi bine, dar cel puțin mai bine decât asta.

Ce era *asta?*

Punct sau virgulă.

Exista măcar o urmare, sau ajunsese la sfârşit? La sfârşitul drumului, zăcând într-o cadă la etajul optsprezece al unui hotel din Copenhaga, fără să-i mai fi rămas nimic de pierdut?

53

După ce Dunja şi Fareed au cercetat amănunţit apartamentul lui Sleizner şi au găsit amprente, pete de sânge şi fire de păr, au trecut la pregătirile propriu-zise.

Aparatul multifuncţional pentru antrenament a fost mutat din mica încăpere fără ferestre în bucătăria de alături, în faţa maşinii de gătit. Pe un stativ din faţa aparatului au fixat camera de luat vederi cu bateriile încărcate şi obiectivul reglat. Înregistrarea sunetului a fost testată şi reglată astfel încât să se audă orice silabă, indiferent cât de încet ar fi murmurat el.

L-au aşezat pe Sleizner, încă leşinat, pe banca de antrenament şi i-au legat cu cătuşe de plastic picioarele sub bancă. I-au fixat mâinile pe bara pentru antrenarea spatelui şi braţelor, iar bara au legat-o de un set de greutăţi care, la rândul lor, îl ţineau în poziţie şezând. Arăta ca şi cum urma să fie răstignit şi, într-un fel, nu era prea departe de asta.

Pe când Fareed testa cât de mare trebuia să fie o contragreutate ca Sleizner să fie ridicat de pe bancă, ea s-a uitat prin colecţia de CD-uri din living. Ocupa câţiva metri pătraţi de pe un perete, dar, cu toate astea, nu reuşea să găsească măcar un album care să-i placă.

Totul era din anii ’80. Optzeci, optzeci, optzeci. Un deceniu care, după părerea ei, ar trebui să fie şters din istoria muzicii. În plus, aici erau cele mai proaste dintre toate, şi până la urmă a pus la nimereală *Diesel and Dust* cu Midnight Oil în combina muzicală Bang & Olufsen, care acum era pregătită ca la apăsarea unui buton de pe telecomandă să pornească, dacă era nevoie.

Revenind în bucătărie, a schimbat o privire cu Fareed, care, cu o scurtă aplecare a capului, a semnalat că e pregătit. Nu mai trebuia decât să aştepte ca Sleizner să deschidă ochii.

— Ce zici? Dunja s-a lăsat pe vine în faţa lui Sleizner. N-ar trebui să-l trezim?

— Nu fi aşa nerăbdătoare. Îl mai putem lăsa câteva minute.

Fareed s-a dus la camera de luat vederi şi a pornit-o.

Însă ea chiar era nerăbdătoare. Cumva, acesta era exact lucrul pentru care luptaseră în ultimele săptămâni. Ce-i drept, nimic nu mersese conform planului, şi cu numai câteva ore înainte îşi considerase răzbunarea o fantezie naivă, imposibil de îndeplinit.

Şi aşa ar fi fost dacă nu era Michael Rønning. I-a luat o vreme ca să-şi

dea seama, însă el era cel căruia trebuia să-i mulțumească pentru tot. Sigur, şi Fareed avusese rolul lui. Însă Rønning era cel care avea totul de pierdut dacă o ajuta şi, mai ales, cel care a fost creierul întregii evadări.

Se părea că Sleizner se ținuse de capul lui săptămâni în şir, căutând informații despre ea, ştiind foarte bine că ei doi fuseseră cel puțin prieteni. Apoi, când Rønning a văzut directiva internă de dare în urmărire, în care ea era considerată teroristă, a hotărât să facă totul pentru a câştiga încrederea lui Sleizner.

Despre asta a fost vorba în întâlnirea de la Diamanten. Acolo l-a făcut pe Sleizner să-l lase pe el să răspundă de păstrarea secretului în cazul în care ea era prinsă. Dacă n-ar fi fost asta, ea ar fi continuat să stea în acea celulă sau ar fi fost în drum spre o pivniță undeva, departe.

Faptul că el a reuşit şi să ia legătura cu Fareed, a şters toate informațiile despre arestarea numitei Camilla Krystchoff, a făcut rost de haine şi echipament şi a făcut planul amănunțit de scoatere a ei din închisoare fără să stârnească o droaie de întrebări inutile nu făcea decât să-i sporească recunoştința față de el. Pe lângă asta, el a chemat o ambulanță care a aşteptat în fața închisorii cu girofarul pornit, ca să convingă gardienii că e o urgență.

După câțiva kilometri, a pus ambulanța să tragă pe dreapta şi i-a părăsit, zicând că era mai bine să ştie cât mai puțin. Dunja n-a avut nici timp să-i mulțumească şi să-l îmbrățişeze înainte ca el să plece grăbit şi să dispară în noapte.

Ea nu i-a spus nimic, nimic din toate la care se gândise. Însă nu i-a fost deloc greu să-l înțeleagă. Sigur că trebuia să se țină cât mai departe cu putință de ea. Nu doar din pricina a ceea ce tocmai se întâmplase, ci, mai ales, în privința a ceea ce urma.

Când Sleizner a dat, în sfârşit, un semn de viață, a fost un geamăt slab, aproape neauzit, după care a părut să adoarmă la loc. Era mult prea încet pentru răbdarea ei, şi în cele din urmă n-a mai putut să-şi țină degetele departe de telecomandă; a îndreptat-o spre living şi a apăsat pe „Redare”.

Cei de la Midnight Oil n-au apucat să cânte decât primele trei acorduri din „Beds are Burning” la volumul maxim în difuzorul din bucătărie înainte ca Sleizner să deschidă ochii.

— Măi, să fie! Dacă nu-i însuşi Kim *fucking* Sleizner, în toată măreția lui, a zis ea, în vreme ce Peter Robert Garret cânta că a venit vremea. Sper că ai dormit bine.

Sleizner s-a uitat în jur, atent, chiar dacă încă pe jumătate absent, ca şi cum nu-i venea să creadă că e cu adevărat legat fedeleş în propria casă, în bucătărie, în fața unei camere de luat vederi puse pe stativ, doar în chiloți, cu Dunja în picioare în fața lui.

— Ce dracu' ai făcut? a zis el când a început să priceapă. Ce? Ce mama dracului ai făcut, târfoştină afurisită?

S-a smucit în toate părțile, încercând să se elibereze, însă n-a reuşit decât să se răsucească un pic într-o parte şi în cealaltă.

— Doar să ne spui când ai terminat, ca să putem începe.

Dunja s-a întors la scaunul de lângă aparatul de filmat şi s-a aşezat călare pe el.

— Ce să începem? Şi cum mama dracului ai ieşit din închisoare?

— La prima întrebare răspunsul este mărturisirea ta. Cât despre a doua, probabil că e mai bine s-o întrebi pe Camilla Krystchoff. Nu aşa o cheamă?

Sleizner a pufnit.

— Ai o şansă. Îți dau o şansă să-mi dai drumul şi să facem ordine aici. Aparatul merge înapoi unde era şi…

— Că altfel? l-a întrerupt Dunja şi s-a aplecat în față pe spătarul scaunului.

Sleizner a oftat.

— Eşti chiar mai proastă decât credeam. Nu-i niciun „altfel”. O să mori, în orice caz. Singurul lucru care depinde de tine în acest moment este în ce fel.

— Eşti cam obraznic, în ciuda faptului că tu eşti cel care se află în lumea mea, chiar dacă asta seamănă mult cu bucătăria ta.

Sleizner a clătinat din cap.

— Eşti atât de naivă, că aproape mi-e milă de tine. Asta este evident bucătăria mea. Dar nu e numai ea. Chiar şi ce e dincolo de ea îmi aparține, dincolo de acest apartament, de cealaltă parte a portului. Amager, sau ce mama dracului. Totul este lumea mea. Orice pas faceți tu şi indianul ăsta care duhneşte a curry e pe teritoriul meu.

— Trebuie să recunosc că sunt impresionată. Dunja a încuviințat din cap şi s-a întors spre Fareed. Tu ce zici? N-are nicio idee la ce trebuie să se aştepte. Şi totuşi îi dă înainte, ca şi cum ar avea vreun cuvânt de spus.

— Aş zice mai degrabă că e drăguț, a zis Fareed.

— Drăguț? Hm, poate că este. S-a întors iar spre Sleizner şi l-a privit în ochi. Dacă n-aş şti cine este.

— Vorbind despre ceea ce urmează, a zis Sleizner. Crezi cu adevărat că o să scapi din asta nepedepsită? Deci, serios. Ajută-mă să pricep cum gândeşte o târfuliță naivă ca tine.

— N-are rost nici măcar să încerci. N-o să pricepi niciodată.

— Singura ta şansă e să-mi dai drumul. Nu acum sau în cinci minute, ci acum o afurisită de jumătate de oră. Am prieteni şi relații. Am oameni care lucrează pentru mine nonstop, şi de cum trec mai mult de două ore fără să tastez codul de siguranță se declanşează alarma. Nu ştiu cât e ceasul acum, dar ei cu siguranță sunt deja pe drum. Aşadar, pot spune că, din păcate, ai dat-o în bară. Ai dat-o în bară al dracului de rău.

— Pari cam disperat. Nu-i aşa că pare? Dunja s-a uitat Fareed, care a încuviințat. Ei bine. Om trăi şi-om vedea care dintre noi a dat-o în bară cel mai tare. Hai să începem, dacă nu mai ai întrebări. Dacă ai, ar fi bine să le lămurim acum.

Dunja a aşteptat, însă Sleizner n-a zis nimic.

— Aşadar, cu alte cuvinte, nicio nedumerire. Ce bine! Atunci propun să trecem la întrebările mele. A oprit muzica înainte să înceapă iar refrenul şi i-a făcut semn cu capul lui Fareed, care a pornit înregistrarea. Hai să începem cu garajul şi subsolul de pe Østerbrogade. Cu ce vă îndeletniciți acolo tu şi Jakob Sand?

Sleizner a ridicat din umeri.

— Nu ştiu despre ce subsol vorbeşti. Însă un garaj pare să fie un loc în care îți poți lăsa maşina.

— Amuzant. Dar mă refer mai degrabă la spațiul dinăuntrul garajului subteran.

— Poți să te referi cât pofteşti. Asta nu schimbă faptul că n-am nicio idee despre ce vorbeşti.

— Vorbesc despre spațiul secret în care le-ai ordonat oamenilor tăi să-l omoare pe Qiang Who{51}.

— Qiang care?

Sleizner a râs.

— Foarte amuzant. Dar acum vreau să-mi răspunzi la întrebări şi, dacă nu ți-ai dat seama deja, pot să-ți spun că avem dovezi pentru cea mai mare parte. Ca, de exemplu, că te-ai aflat de multe ori în subsolul în care a fost ucis Qiang. Avem convorbiri înregistrate şi fotografii care arată legătura ta cu Jakob Sand, care, în plus, este proprietarul clădirii. Mai ştim şi că tu, şi Jakob, şi Mogens Klinge vă aflați acolo în noaptea în care a murit el. Sau a

fost ucis, putem spune.

— Dacă aş putea să aplaud, aş face-o, a zis Sleizner. Aproape că a sunat cu totul credibil. Ca şi cum ați avea tot soiul de dovezi, când, de fapt, n-aveți nimic, pentru că nu există nimic de avut.

— Nu? Şi ce te face să fii atât de sigur de asta? Incendiul ordonat de tine? Pe el te-ai bazat că o să distrugă totul? Sigur, au dispărut multe în flăcări, asta pot să recunosc, însă, din fericire, nimic din ce conta cu adevărat.

— Blufezi. Sleizner a privit-o în ochi şi a schițat un zâmbet. Nu mă surprinde deloc. Ce altceva ai putea face? Ceea ce mă surprinde este cât de prost o faci. Privirea, tonul, tot limbajul tău corporal. Faci aproape toate greşelile clasice.

Nimeni nu reuşea ca Sleizner să facă în aşa măsură din minciună o parte integrantă a personalității sale. Dacă putea să facă ceva, era să servească o minciună fără să clipească. Şi acum reuşea să vadă limpede în ea şi să-i citească gândurile ca pe o carte deschisă.

— Hai să vorbim un pic despre Jan Hesk, a zis ea după o vreme. Mica ta şmecherie să mă acuzi pe mine cu ajutorul acelei filmări în care îl dobor a fost de-a dreptul impresionantă, trebuie să recunosc. A fost executată frumos şi eficient, chiar dacă ştim amândoi că n-are nimic de-a face cu adevărul.

— N-are?

— La început am crezut, pur şi simplu, că mă vizai pe mine. Lucru pe care, într-un fel, nu-mi era prea greu să-l înțeleg. Însă tot părea ciudat faptul că a fost aşa de repede. Aşa-zisa anchetă, felul în care ai găsit cadavrul, faptul că ai putut să mă acuzi pe mine. De fapt, incredibil de repede. Cred că vorbim despre ore, ceea ce trebuie să fie un fel de record. Aşa că după aceea am înțeles că tu ştiai deja totul şi nu mai trebuia decât să trimiți echipa unde voiai ca să poată găsi cadavrul.

Sleizner a clătinat din cap.

— Ar fi trebuit să scrii cărți polițiste. Nu că am avea nevoie de încă un fost polițist care scrie penibil şi are prea multă fantezie. Însă, la fel ca jucăriile proaste din plastic şi suvenirele urâte dintr-un pasaj pietonal, cu siguranță s-ar vinde.

— Atunci cum explici că am găsit amprentele lui Hesk aici, în apartamentul tău? Şi nu doar într-un loc, ci în mai multe, ca, de exemplu, pe unul dintre paharele tale de whisky.

Sleizner n-a răspuns, doar stătea acolo şi o privea în ochi, încercând să-i citească gândurile.

— Dacă te întrebi, am găsit şi mult păr care ar putea fi al lui, pe covorul din living. Dar rămâne de văzut. De obicei, durează câteva zile până să vină rezultatele analizelor.

Mărul lui Adam al lui Sleizner s-a mişcat în sus şi-n jos în timp ce încuviința din cap, şi Dunja aproape că simțea cum se înfiripă în el o hotărâre. Dar în loc să spună ceva, el şi-a dres glasul, nu doar o dată, ci de câteva ori, până a adunat destulă salivă pe care a scuipat-o drept spre aparatul de filmat. Că o fi fost noroc sau iscusință, flegma bej-gălbuie s-a lipit de obiectiv.

— Înțeleg din asta că n-ai de gând să recunoşti sau să povesteşti nimic.

— Poate că nu eşti chiar atât de proastă, la urma urmei.

— Bine. Dunja a oftat şi s-a întors spre Fareed. Hai să nu irosim memoria de pe card.

Fareed a închis aparatul şi a luat un şervețel ca să curețe obiectivul. În acest timp, Dunja s-a ridicat în picioare şi s-a dus la Sleizner, unde s-a lăsat pe vine ca să fie la înălțimea ochilor lui. Până acum, nimic din purtarea lui n-o surprindea. Nu se bazase niciodată pe faptul că el avea să recunoască totul, pur şi simplu.

Deocamdată nu fusese vorba decât de încălzire şi să-l facă să priceapă ce îl aşteaptă. De-abia acum urma să-l facă să vorbească de-a binelea.

— Îți aminteşti prima dată când ai mers cu montagnes russes? a zis ea şi a aşteptat o reacție care n-a venit. Ştii tu, când urci prima pantă, încet, încet, spre vârf. Eşti îngrozit şi îți pare rău că ai stat la coada aia, şi nu-ți doreşti decât să sari jos. În acelaşi timp, e ceva atrăgător în asta. Ceva care te face să aştepți cu nerăbdare ceea ce se va întâmpla când treci de vârf şi o iei iar în jos. Când îți îngădui să pierzi controlul şi să te laşi dus de val. Exact ca mine acum.

— Niciodată nu m-am dat în vânt după montagnes russes, a zis Sleizner. Dar bravo ție!

— Da, o să vedem cât de distractiv este. Niciodată nu mi-a plăcut tortura. Nici măcar în tinerețe, când eşti silit să mergi la cinematograf să vezi un film horror. Nu ştiu ce făceai tu, dar eu întotdeauna mă uitam în altă parte când erau tăiate degetele şi scoşi ochii cuiva. Scenele alea păreau întotdeauna atât de inutile şi exagerate şi, chiar dacă închideam ochii, nu pierdeam nimic din poveste. Şi încă gândesc aşa. Însă cu tine cred, de fapt,

că o să fac o mică excepție. Sigur, am sperat că o să mărturiseşti şi că încă mai există o şansă să cobor înainte să fie prea târziu. Însă o părticică din mine nu se poate abține să aştepte cu nerăbdare ceea ce se va întâmpla când trecem de vârf şi începem să ne prăbuşim.

Sleizner nici măcar n-a părut că trebuie să se gândească în ce fel să reacționeze până ca alt scuipat s-o nimerească în frunte şi să alunece în jos pe nasul umflat. Fareed a venit iute cu un şervețel şi ea s-a şters, însă răul fusese deja făcut. Cu toate că ea era cea care se putea mişca în voie, Sleizner era cel care triumfase.

Poate că el avusese dreptate că nu se pricepe să mintă. În orice caz, îi ghicise cacealmaua, iar ei nu-i mai rămânea decât să pretindă că nu-i nicio problemă şi să-i dea lui Fareed semnalul pe care îl aştepta.

Fără o vorbă, el a ridicat o bilă cu mâner de douăzeci de kilograme şi a pus-o peste teancul de greutăți aflate în partea din spate a aparatului multifuncțional. Teancul a coborât, făcându-l pe Sleizner să se ridice cu câteva zeci de centimetri de pe bancă.

— Pot să întreb ce ai de gând?

Sleizner a încercat să se uite în spate ca să vadă ce face Fareed.

— Aici eu sunt cea care pune întrebări, a zis ea şi s-a dus la chiuvetă, de unde a luat ceva. Dacă aş fi în hainele tale, pardon, în chiloții tăi, m-aş concentra mai mult asupra răspunsurilor.

S-a întors cu un scutec pentru adulți, cu părțile laterale tăiate, şi a tras chiloții lui Sleizner în jos până la genunchi.

— Cum ar fi, de exemplu, un raport complet despre implicarea ta în uciderea lui Mogens Klinge şi a femeii din maşină.

Pe undeva, ea trebuie să se fi aşteptat, totuşi, să meargă atât de departe. Şi-a dat seama de asta acum, când l-a văzut atârnând acolo, despuiat şi neajutorat. Îşi pregătise chiar şi un comentariu batjocoritor despre mădularul lui mic. Că îi aminteşte de un pui de broască țestoasă atacat care se ascunde în carapace.

Din păcate, nu se ascundea deloc. Dimpotrivă, atârna acolo umflat şi pe jumătate în erecție. Trebuie să fie o greşeală, a fost primul ei gând. Ceva ce el nu înțelesese. Sau luase Viagra?

— Frumos, nu-i aşa? a zis el rânjind.

Viagra sau nu, ticălosul era excitat. Probabil pentru că şi-a făcut cu răceală socoteala că ea nu are decât amenințări goale. Şi totuşi. Chiar dacă el avea dreptate, Dunja nu se putea abține să recunoască faptul că

încrederea lui în sine şi în superioritatea sa era impresionantă.

— Nu aveți nimic pentru că nu există nimic. Singura mea implicare în toate astea a fost să demarez o anchetă ca să aflăm cine sau ce se află în spatele crimelor.

— Hai mai bine să vorbim un pic despre prânzul de vineri, a zis ea şi a prins flaconul cu lichid inflamabil pe care i l-a aruncat Fareed. Ştii tu, când te-ai întâlnit cu Jakob Sand la Zeleste. Apoi, cu mişcări grijulii şi calme, a stropit scutecul cu butan lichid. Cine era a treia persoană?

— Nu ştiu despre ce prânz vorbeşti.

— Nu? Acela când de fapt te duceai la dentist. Scuze, dar ar putea fi un pic rece. I-a pus scutecul în chiloți şi i-a tras până sus. Dar numai la început.

I-a făcut semn cu capul lui Fareed, care, la rândul său, a reglat la maximum hota.

— Mads Jensen, nu aşa îl cheamă? Pe procurorul general.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu? Dunja a luat un aprinzător şi l-a pornit cu o simplă apăsare de buton. Telefonul lui s-a nimerit să se afle şi el acolo la prânz, exact în acelaşi timp cu tine şi Jakob, şi, dacă nu mă înşel cu totul, sunteți prieteni la cataramă încă de când erați amândoi în scutece.

— În acest caz, n-ar fi nici pe departe prima dată când te înşeli.

Sleizner şi-a plimbat privirea între ea şi flacăra galbenă lungă de un centimetru de la țeava aprinzătorului şi, judecând după privirea lui, se schimbase ceva. Ca şi cum abia acum îl izbise posibilitatea ca ea să nu blufeze, totuşi.

— Aşadar, nu eşti decât o târfoştină împuțită care n-are nici cea mai mică idee în ce s-a băgat, a zis el în cele din urmă şi a rânjit.

Cuvintele lui îşi pierduseră de mult înțelesul. Dar cu privirea era altceva. Privirea lui provocatoare, pătrunzătoare, care o încolțea şi îi ghicea cacealmaua. Nu ştia dacă de aceea a coborât spre vintrele lui aprinzătorul cu mica flacără. Tot ce ştia era că îşi pierduse controlul şi nu putea decât să meargă mai departe.

— Dunja, ce faci? a zis Fareed. Ce naiba faci? Noi ar fi trebuit doar să…

— Sunt atât de multe care am crezut că trebuie doar să, i-a tăiat ea vorba, fără să-l scape din ochi pe Sleizner. Nu-i aşa, Kim? Ca să nu mai vorbim de tot ce am crezut că n-o să facem niciodată.

Dispăruse zâmbetul lui mulțumit de sine. Evidenta lui convingere că şi de data asta va ieşi învingător. Pentru că aşa fusese întotdeauna. Orice ar fi

fost, el câştiga întotdeauna bătălia.

Dar acum nu mai era aşa şi, ca un adult rămas copil care pentru prima dată nu-şi căpăta prăjitura de sâmbătă, în privire îl licărea dezamăgirea. O dezamăgire care, pe când flacăra îi mângâia partea de jos a chiloților, s-a transformat în nesiguranță.

— N-o s-o faci, a zis el şi a clătinat din cap. Doar n-ai să…

— Tu eşti cel care l-a omorât pe Hesk? l-a întrerupt ea, în timp ce focul se întindea pe pânza cu dungi roşii şi albe a chiloților. Pentru că era pe urmele tale.

Întâi a fost o mică pată cafenie, apoi a devenit un cerc tot mai mare.

— Dunja, la dracu'! a strigat Fareed. Nu aşa ne-am înțeles!

— Ce, arde? Sleizner s-a întors spre Fareed. Mi-a dat foc? În sfârşit, în ochii lui se citea îngrijorarea. Da? Ai făcut asta? Mi-ai dat foc?

O îngrijorare care curând s-a transformat în spaimă.

— Tu eşti cel care l-a omorât pe Hesk? a zis ea, pe când focul se întindea pe chiloți. Da? Răspunde odată! Tu eşti cel care a ordonat uciderea lui Qiang?

Ca şi cum durerea ar fi ajuns brusc de la zero la o sută, Sleizner a răcnit.

— Bine, recunosc! a țipat el printre gâfâieli. Doar stinge-l, şi recunosc!

— Ce anume recunoşti? a zis ea, iar duhoarea de păr şi piele arse se împrăştia prin bucătărie.

— Totul, a zbierat el cu nasul curgându-i. Jur! Recunosc totul!

54

Morten Heinesen a tras sertarul cu un strop de melancolie. Într-o zi obişnuită de lucru o făcea cu siguranță de vreo cincisprezece ori ca să ia un creion sau altceva. Asta însemna că îl trăsese de peste cincizeci de mii de ori în cei doisprezece ani petrecuți la Omucideri. De cincizeci de mii de ori, fără să se fi gândit la asta. Dar acum era altfel.

Carnetele ocupau cel mai mult spațiu, şi pe ele voia să le păstreze, aşa că le-a pus în cutia de carton care stătea în mijlocul mesei de lucru. La fel şi pixurile care mai erau bune şi ceasul de mână pe care nu-l mai purta de când avea telefon mobil. Nici radierele parfumate în forma unor personaje din *Star Wars,* pe care le primise de la Frank, nu le putea arunca. Însă restul a ajuns în coşul de gunoi. Chiar şi bateriile expirate, care de fapt trebuiau sortate şi aruncate separat.

Însă nu era timp.

N-avea importanță că îl durea şi se simțea ca şi cum s-ar fi debarasat de o parte din sine. Era silit să scurteze procesul. Nu pentru că fusese concediat sau la vreun ordin al superiorilor la care era silit să se supună. Nu, asta era complet pentru el însuşi. Pentru ca să se asigure că îndrăzneşte să meargă până la capăt şi să fie pregătit pentru consecințe. Să-şi dea seama că nu există cale de întoarcere.

Paşii de pe coridor urmați de un scurt scârțâit al uşii l-au făcut să ridice ochii spre Julie Bernstorff şi Torben Hemmer, care veneau spre el prin biroul comun, cu priviri întrebătoare.

— Iată-vă. Bine, a zis el şi a luat ultima carte de pe raft. Tocmai terminam.

— Ce faci? a zis Julie. Doar nu pleci?

— În orice caz, nu încă. Dar o să vedem cum se termină asta. A aruncat ultimele lucruri în coş şi a stins lampa de pe birou. Dar puteți fi liniştiți. Asta e în întregime pe răspunderea mea. Nu faceți decât să vă supuneți ordinelor unui superior.

— Poate că ne spui despre ce este vorba, a zis Hemmer.

— Hai să-i zicem aşa, a spus el cu voce scăzută şi s-a uitat prin birou, unde mai erau şi alții muncind. S-au întâmplat o grămadă de lucruri. Nu pot să vă spun mai multe înainte să ieşim din clădire.

A ridicat cutia de pe birou şi a pornit spre ieşire.

— Dar, Morten. Stai un pic.
Julie şi Hemmer s-au repezit după el.
— Nu-i vreme de pierdut.
— N-ai spus nici măcar unde mergem.
— Ieşim de aici pe coridor.
S-a oprit lângă uşă şi s-a întors spre ei.
— Poate unul dintre voi s-o deschidă?
Hemmer a ținut uşa deschisă, ca el să poată merge mai departe cu cutia în brațe.
— Bine, şi acum? a zis Julie şi s-a grăbit să-l ajungă din urmă. Ce se întâmplă acum?
— Acum mergem mai departe până la lifturi, a zis el fără să se oprească.
— Morten, n-am nici cea mai mică idee ce faci, a zis Hemmer când au ajuns la lifturi. Însă dacă crezi că eu şi Julie o să ne supunem, pur şi simplu, ordinului, şi o să te urmăm cu ochii legați, atunci crezi…
S-a întrerupt când uşa unui lift s-a deschis şi doi polițişti în uniformă au ieşit şi au trecut pe lângă ei.
— Deci, ori spui ce înseamnă toate astea, a continuat el cu voce scăzută de îndată ce polițiştii nu-i mai puteau auzi şi ei păşeau în lift. Ori…
— Julie, vrei să apeşi pe butonul garajului? i-a tăiat vorba Heinesen.
Julie a apăsat pe butonul cel mai de jos, pe când Hemmer a oftat iritat şi dat să spună ceva. Însă când Heinesen l-a privit în ochi şi apoi şi-a ridicat privirea spre camera de supraveghere de pe tavan, n-a mai încercat.
— Julie, tu vii cu mine în maşina mea, a continuat el când liftul a ajuns jos şi şi-au putut continua drumul prin garaj, pe lângă maşini de poliție cu însemne şi fără. Şi Torben, tu iei duba cu echipamentul tău şi te ții după mine.
— Şi ai de gând în continuare să nu ne spui despre ce este vorba? a zis Hemmer în timp ce mergeau mai departe spre o unitate de intervenții complet echipată cu veste antiglonţ, căşti şi arme automate, care tocmai urca într-un transportor negru.
— Salut, Magnus. Sunteți pregătiți? i-a zis Heinesen şefului unității, care era pe cale să se aşeze lângă şofer.
— Da, mergem şi aşteptăm în locul stabilit.
Bărbatul a închis portiera, apoi transportorul a pornit spre ieşire.
— Bine, aşadar ei ştiu unde merg, dar noi, nu.
Hemmer a pufnit şi a clătinat din cap.

Heinesen s-a oprit şi s-a întors spre ei. A privit în spate, şi într-o parte, şi în cealaltă, apoi s-a uitat iar în ochii lor.

— Magnus e aici de tot atâția ani ca mine şi, îmi pare rău că trebuie să spun asta, voi mai aveți drum de parcurs.

— Şi ce înseamnă asta? a zis Julie. Că n-ai încredere în noi?

— Înseamnă că, spre deosebire de el, după ce vă spun o să întrebați de ce, şi în clipa asta nu-i timp de…

Brusc, a început să-i sune mobilul. L-a scos şi a văzut că e Sleizner.

— Da, alo. Sunt Morten Heinesen.

„Nu te face că nu ştii cine sunt”, s-a auzit Sleizner bolborosind. „Aşa de al dracului de jalnic.”

— Kim, tu eşti? Aproape că nu ți-am recunoscut vocea.

„Crezi că n-am priceput ce faci? Ha? Crezi că nu m-am prins?” S-a auzit cum bea ceva. „Javra dracului…” A sughițat şi a băut iar. „Dar, ca să ştii, am mărturisit deja. Sunt alții care ți-au luat-o înainte, aşa că atunci când ajungi aici…” Iar s-a auzit cum soarbe. „O să fie prea târziu.”

S-a auzit un clic şi convorbirea s-a încheiat.

55

Peste o jumătate de oră, Fabian a plecat de la SAS Radisson şi a mers spre sud, pe lângă Tivoli, în jos, până pe chei, unde a luat-o la dreapta şi a mers mai departe pe podul de lemn de-a lungul apei, până a putut s-o ia la stânga pe o pasarelă peste apă până în Islands Brygge.

Clădirea arăta aşa cum se aşteptase să arate o casă în care locuieşte Sleizner. Grotescă şi dezgustătoare, şi totuşi interesantă. Ca şi cum, în ciuda faţadei un pic arcuite şi a tuturor balcoanelor care dădeau spre apă, era închisă în ea şi departe de toate. De lumea din afară. De parcă locul ei n-ar fi fost printre clădirile din jur, ci ar fi venit dintr-o civilizaţie cu totul diferită de a noastră şi s-a nimerit să aterizeze tocmai aici.

A găsit intrarea luminată în spatele clădirii şi, cu mâna pe obiectivul interfonului, a apăsat pe butonul de sub numele *K. Sleizner.*

Difuzorul a piuit tare de şase-şapte, apoi s-a făcut iar linişte. Poate că nu era acasă, sau poate că dormea. La urma urmei, era miezul nopţii. A mai sunat o dată şi a numărat până la cinci până s-a făcut linişte.

— Da, alo? a zis după o vreme. E cineva acolo?

„Morten, tu eşti?”, s-a auzit o voce care ar fi putut să fie a lui Sleizner. „Heinesen, ştiu că tu eşti.”

Dar părea împleticită, de beţiv.

— Da, eu sunt, a zis el în cea mai bună daneză de care era în stare. Mă laşi să intru?

„Şi de ce să fac asta?” S-a auzit cum bea ceva. „Cât de prost crezi că sunt? Crezi că n-am priceput că vrei să mă prinzi? Aşa ai fost de când ne cunoaştem, şi acum, în sfârşit, ai ocazia.” A băut iar, cu înghiţituri mari. „Dar ştii care-i chestia? Aşa cum am zis mai devreme, e prea târziu pentru asta. Aici nu mai e nimic de prins. Au fost alţii mai iuţi ca tine. Foarte iuţi. Şi eu am mărturisit deja tot.” A oftat, mai-mai să dărâme difuzorul. „Aşa că nu, nu deschid. În ruptul capului! Nu mai deschid niciodată vreo uşă. În vecii vecilor. Nimănui, pricepi? S-a terminat. Totul s-a terminat. Aşa că poţi să te întorci acasă. Cară-te dracului acasă.”

Nu înţelesese prea multe cuvinte. Doar că Sleizner era acasă şi se părea că refuză să-i deschidă şi să-l primească. Şi ceva despre cineva care i-a luat-o înainte. Însă asta nu conta. Important era că se află în apartament.

N-a avut nevoie decât de câteva încercări cu şperaclul ca să facă cilindrii

încuietorii să se alinieze, apoi a putut să deschidă uşa. Înainte să meargă mai departe, a îndoit covorul de la intrare şi l-a vârât sub uşă.

Într-o realitate paralelă, s-ar fi oprit şi s-ar fi uitat cu ochii mari în jur, la scara frumoasă care îți dădea impresia că ai nimerit drept într-un film de Stanley Kubrick care n-a fost făcut niciodată. Dar în această realitate, gândurile lui erau ocupate cu amplasamentul butoanelor de pe interfon, şi locul butonului lui Sleizner arăta că locuieşte la ultimul etaj.

Nu era decât la jumătatea drumului spre lift când acesta a început brusc să coboare. Ar fi putut să fie un locatar care tocmai venise acasă târziu de la serviciu şi trimisese liftul jos, însă, ca să nu rişte să se întâlnească cu cineva, a ales scara care ducea la coridorul de la parter. A stat acolo ca să se asigure că nu e Sleizner care pleacă.

Aşa cum se aştepta, n-a ieşit nimeni, uşa liftului a rămas închisă. Şi-a continuat drumul pe coridor mai departe, până la scara care l-a dus la coridorul de deasupra. Apoi s-a dus repede la a treia scară care, la fel ca celelalte, părea să fie amplasată la nimereală. Ceea ce a însemnat multă alergătură înainte şi înapoi pe paliere până să ajungă la coridorul cel mai de sus şi la uşa apartamentului lui Sleizner, care avea încuietoare cu cod.

Însă fără să se gândească, instinctiv, a pipăit clanța, iar uşa s-a deschis aproape de la sine. Cu pistolul pregătit, a intrat în apartament şi a închis uşurel uşa după el. Lumina din hol era aprinsă şi a văzut că e lumină şi în mare parte din apartament. N-a auzit niciun sunet. Doar şuieratul slab al ventilației de pe tavan.

Imediat la dreapta era o uşă întredeschisă. A deschis-o cu piciorul, gata să tragă dacă era cineva în spatele ei. Spațiul nu era mai mare decât un dulap şi conținea, printre altele, îmbrăcăminte pentru exterior, o scândură de călcat şi un aspirator. A mers mai departe pe hol, pe ai cărui pereți erau diplome şi premii din anii de şcoală ai lui Sleizner, de când juca handbal şi din anii petrecuți în poliția daneză.

Uşa spre ceea ce părea să fie un dormitor era larg deschisă. A intrat şi s-a uitat în jur, a văzut că patru dintre dulapurile de pe un perete aveau uşile deschise şi erau trase câteva sertare cu lenjerie de corp. Câteva cămăşi zăceau pe podea printre costume şi cravate, iar lângă pernele din patul dublu nefăcut, sub oglinda de pe tavan, care avea în mijloc un candelabru de cristal, era o sticlă de vodcă Absolut.

A pus mâna pe cearşaf şi a constatat că patul, în ciuda ferestrei deschise a dormitorului, este cald încă. Asta, împreună cu sticla de vodcă pe jumătate

goală, însemna că aici se afla Sleizner când a sunat şi l-a trezit, acum ceva mai mult de douăzeci de minute. Apoi probabil că s-a dus la interfonul de pe peretele holului ca să răspundă. Probabil că a luat cu el sticla de alcool, pentru că era departe de a fi goală. Se auzise clar că bea în timpul discuției lor.

Dar ce a făcut după asta? Sleizner părea beat turtă, dar, cine ştie de ce, s-a întors aici, în dormitor, ca să lase sticla. De ce a făcut asta, şi de ce nu s-a dus, pur şi simplu, la culcare, după discuția lor în care nici prin gând nu-i trecea să deschidă şi să-l primească în casă? Şi, mai ales, unde era acum?

S-a dus la baia de alături, a vârât capul pe uşă şi a văzut că e pustie, când uşa dormitorului s-a închis cu un pocnet. A tresărit şi s-a aruncat pe burtă, pregătit, cu pistolul ținut cu amândouă mâinile. Însă cum nu s-a întâmplat nimic, s-a ridicat, s-a dus la uşă şi a deschis-o cu grijă.

O pală de vânt i-a lovit fața, şi a înțeles că trebuie să fi fost curentul de la fereastra deschisă ceea ce a făcut uşa să se trântească. Nu observase curentul. Nici mirosul de ars. Însă când s-a întors în hol, a simțit clar mirosul un pic înțepător care devenea tot mai puternic pe măsură ce înainta prin apartament.

S-a dovedit că mirosul venea din bucătărie. Dar n-a putut să înțeleagă de ce în fața maşinii de gătit era aşezat un aparat multifuncțional de antrenament sau de ce deasupra lui tavanul era afumat. Nici ce era cu cătuşele de plastic tăiate care zăceau pe podea, împreună cu ceea ce părea să fie bucățele arse de pânză cu dungi roşii şi albe.

Era evident că arsese ceva aici, însă n-avea timp să afle ce anume, şi, mai ales, de ce. Venise după Sleizner. Tot restul putea să aştepte.

Şi livingul era pustiu. Combina stereo cu amplificator, care trebuie să fi costat salariul pe o jumătate de an, era deschisă, dar fără sunet. A mers mai departe prin spațiul arcuit. Aici, o cameră de lucru şi dincolo, o cameră de oaspeți. Mai departe, un coridor şi alte câteva uşi.

S-a oprit în fața altei uşi de baie, pe sub care lumina aprinsă se întindea un pic pe podea. Nu exista vreo modalitate evidentă de a intra. Uşa era, cu siguranță, neîncuiată, dar oricât de rapid ar fi fost, n-avea nicio şansă în cazul în care Sleizner era acolo, pregătit de atac. Dar ce altă soluție avea? s-a întrebat smucind uşa şi năpustindu-se înăuntru.

Nu era niciun Sleizner, nici în jacuzzi, nici în cabina de duş. În schimb, era harababură. Nu harababura lăsată de cineva care nu-i în stare să-şi țină lucrurile în ordine, ci aceea iscată de ceva pentru care cea mai apropiată

descriere era panica pură.

Într-una dintre cele două chiuvete era o trusă de prim ajutor deschisă. Sertarele de dedesubt erau trase şi conţinutul împrăştiat pe podeaua de mozaic. Erau foarfece, periuţe de dinţi şi prosoape cu pete de sânge. Flacoane de medicamente golite, tot soiul de pilule şi cioburi de la oglinda din podea până în tavan de pe un perete. Pe lângă asta, apa nu era trasă la toaletă, vasul era plin de urină şi fâşii lungi de hârtie igienică, iar pe colac nu se vedea doar sânge, ci şi bucăţi mari de un centimetru de ceea ce părea să fie piele arsă.

Pe când se trudea să pună la un loc impresiile în ceva care să poată fi înţeles, a luat de pe podea unul dintre flacoane şi a văzut că este de Oxikodon Actavis, unul dintre cele mai puternice şi creatoare de dependenţă analgezice pe care le putea prescrie un doctor.

O uşă s-a trântit din nou pe undeva în apartament. Poate că era iarăşi uşa dormitorului. Din cât îşi amintea, o lăsase deschisă. Însă pentru a se face curent e nevoie de două deschizături, şi până acum nu văzuse altceva decât fereastra din dormitor. Explicaţia se afla în încăperea cu ţinta pentru *darts,* masa de biliard şi un mic bar într-un colţ.

Uşile de sticlă care dădeau spre balcon erau doar întredeschise, însă era destul ca să se creeze un curent puternic prin apartament şi, în plus, suficient ca să se strecoare cineva printre ele.

Balconul, care dădea spre apă şi Vesterbro de cealaltă parte, avea cam un metru şi jumătate adâncime şi se întindea pe toată lungimea apartamentului. În afară de o masă cu patru scaune, un vraf de perne pentru scaune, un grătar cu gaz, câteva vrejuri de roşii şi două şezlonguri strânse, se mai aflau acolo două ghivece goale, trei saci cu lemne de foc şi o cutie de depozitare din plastic.

Nici urmă de Sleizner însuşi.

S-a aşezat pe capacul umed al cutiei şi a simţit cum revine oboseala. În ciuda tuturor orelor de somn, era o luptă să-şi ţină ochii deschişi. Nu era doar obosit ca şi cum ar fi fost pe cale să adoarmă. Simţea sleiala în fiecare încheietură şi muşchi. De la toată porcăria asta. Să vâneze şi să tot vâneze şi niciodată să nu prindă prada. Să-i pese.

Poate că de aceea la început n-a reacţionat la vraful de perne care zăceau neprotejate pe podeaua de lemn de lângă el şi nu s-a întrebat de ce nu stau unde ar trebui să fie, adică în cutia pe care stătea el.

Din cât vedea, erau două şezlonguri şi patru scaune de balcon obişnuite,

ceea ce se potrivea cu numărul pernelor din vraf. Cu alte cuvinte, explicația nu era că nu este loc. Doar dacă nu…

S-a ridicat, s-a răsucit spre cutia pernelor şi s-a aplecat să o deschidă, cu pistolul pregătit în mână. A deschis capacul cu o smucitură, atât de repede şi puternic, încât Sleizner să aibă cât mai puțin timp posibil să se pregătească.

L-a izbit un miros de stătut, dar în afară de asta şi un lănțişor care strălucea pe fund, cutia era goală. S-a aplecat, ținându-şi răsuflarea ca să se ferească de miros, şi a luat lănțişorul.

Kim Sleizner putea foarte bine să fie genul care umblă cu un lănțişor de aur pe sub cămaşă. Singurul lucru care nu se potrivea în imagine era medalionul cu Ganesha care atârna de el. Zeul-elefant hindus care reprezenta înțelepciunea, inteligența şi învățătura.

Şi-a întors privirea spre vraful de perne şi a pipăit-o pe cea de deasupra, care era cam la fel de umedă ca şi capacul pe care se aşezase. Aşadar, pernele stătuseră neprotejate, afară din cutie, toată seara, poate şi mai mult. Însă era prea obosit ca să-şi dea seama ce însemna acest lucru. Dacă măcar însemna ceva.

După ce a pus la loc capacul, s-a dus la balustradă şi a privit apa care licărea acolo jos, departe, în lumina numeroaselor felinare. La depărtare de o eternitate, şi totuşi complet vizibil, hotelul său se înălța ca un mare bloc Lego deasupra tuturor celorlalte clădiri din centru. Putea chiar să ghicească punctişorul luminos de la lampadarul pe care îl lăsase aprins la fereastră.

Nu erau doar casele mari, luminile tuturor felinarelor şi mirosurile ceea ce deosebea Helsingborgul de un oraş cum e Copenhaga. Până şi sunetele erau diferite. Era o metropolă, cu tot ce însemna asta. Cum ar fi scârțâitul ascuțit al şinelor din cealaltă parte a apei, veşnicul zgomot al maşinilor şi sirenele, veşnicele sirene.

Nu era ca la New York, dar nici prea departe. N-avea importanță ce oră din zi sau din noapte ar fi fost. Aproape în orice moment puteai auzi urletul îndepărtat, ca şi cum întotdeauna ar fi fost pe undeva un incendiu sau o bancă spartă.

Nu ştia despre ce era vorba de această dată. Însă, după ce se auzise în depărtare şi se integrase în peisajul sonor general, sunetul devenise mai puternic şi acum părea să fie la numai câteva sute de metri. S-a aplecat peste balustradă şi a văzut clipirile albastre reflectate pe chei şi pe suprafața mişcătoare a apei.

Acum erau aproape. Atât de aproape, încât s-au oprit.

Gândul că poate pe el îl căutau nu fusese până atunci decât un embrion, până a fost întrerupt de cu totul altă idee, legată de faptul că maşinile fără alte însemne decât girofarurile au venit pe cheiul pietruit şi s-au oprit în fața clădirii.

Acolo, în lumina farurilor, a văzut corpul aflat chiar dedesubt, într-o poziție care, de fapt, nu era o poziție, mai degrabă o grămadă de ceva care fusese cândva om.

Nu ştia cum să reacționeze şi a rămas doar acolo, holbându-se. Ca şi cum un virus din soft l-ar fi făcut să încremenească. Ca şi cum toate emoțiile contradictorii s-ar fi anihilat reciproc şi tot ce putea face era să se uite în jos la cei doi polițişti care, cu lanterne puternice în mâini, se apropiau de cadavru, iar o dubă albastru-deschis frâna în spatele lor.

Vocea a fost ceea ce l-a trezit şi l-a făcut să se întoarcă spre camera cu biliardul şi spre palier. Vocea care anunța tare şi clar că e de la poliție.

56

Morten Heinesen a ieşit din maşină, şi-a aprins lanterna şi a pornit pe piatra cubică. Aceleaşi pietre inegale pe care acum câţiva ani îşi scrântise piciorul pe când făcea jogging. A auzit-o în spate pe Julie Bernstorff cum închide portiera şi vine după el. Sunetul tocurilor ei pe pietrele rotunjite a făcut durerea din partea exterioară a piciorului drept să învie iar. De parcă ar fi fost acolo tot timpul şi nu aştepta decât ca el să revină aici şi să calce iar strâmb.

Alarma a ajuns la ei la câteva minute după ce au urcat în maşină şi au ieşit din garajul poliţiei. Un vecin de la două etaje mai jos de apartamentul lui Sleizner stătea şi lucra la computer când a văzut deodată pe cineva căzând cu capul înainte de la un balcon de deasupra.

Heinesen le-a ordonat celor din unitatea de intervenţie să urce pe scară până la apartament, ca să se asigure că niciun vecin curios nu-şi vâră nasul înainte să înconjoare ei cu bandă perimetrul. Se afla aici pentru prima dată. Spre deosebire de câţiva colegi, nu fusese niciodată invitat la legendara petrecere din decembrie dată în apartamentul de lux din vârful spectaculosului siloz convertit.

S-a lăsat pe vine şi a îndreptat lanterna spre ceea ce fusese cândva capul lui Sleizner. Întocmai cum spusese vecinul, lovise primul pământul şi, în plus, cu atâta forţă, încât nu mai rămăsese mult din el. Însă cel puţin costumul şi cravata în pătrăţele roşii şi verzi le recunoştea. La fel şi Rolexul ca al lui Soprano, care ticăia ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit.

Să fi fost asta vina sa? De aceea se simţea atât de stingherit? Vinovăţia pentru că şi-a încolţit atât de rău şeful, încât el n-a mai văzut altă cale decât să-şi ia viaţa? Făcuse tot ce putea ca să nu ştie de planul său de arestare decât cercul cel mai restrâns. În ciuda acestui lucru, informaţia a ajuns cumva la Sleizner.

S-a întors şi a văzut că Hemmer scosese valizele metalice cu echipamentul şi aştepta lângă Julie.

— Ştiţi ce aveţi de făcut. Mă duc sus să arunc o privire prin apartament, a zis şi a pornit spre intrarea de pe cealaltă parte a clădirii, pe lângă ambulanţa care aştepta să ia cadavrul.

Altă ambulanţă stătea pe stradă un pic mai departe. Asta, în ciuda faptului că el nu sunase decât la una şi, judecând după sirenele din

depărtare, alte resurse şi personal erau pe drum. Vestea se răspândise deja.

A luat liftul până sus, a primit confirmarea şefului unității de intervenții că apartamentul a fost asigurat şi a trecut pragul.

— Apropo, Magnus.

S-a oprit şi s-a întors spre el.

— Cel mai bine ar fi să facem un cordon jos.

— Bine. Dar să nu las aici doi oameni?

— Nu, e în ordine. Ai grijă doar să ții sub observație casa scării, să nu intre nimeni neautorizat.

Când şeful unității le-a făcut semn celorlalți doi oameni din echipă să vină cu el şi l-au lăsat singur, adică exact ce voia el, a intrat şi a început să se uite în jur.

Spațiul era extravagant şi excesiv de mare pentru o singură persoană. Mobilat cu un buget pentru care nici măcar salariul mare al lui Sleizner nu era de ajuns. Acum nu era timp de toate astea. Avea să se ocupe a doua zi Hemmer, împreună cu nişte asistenți.

Aşa că a mers mai departe pe hol până în living şi în continuare, până la uşile de sticlă care dădeau spre balcon. De acolo hotărâse să înceapă. Cu sfârşitul, sfârşitul absolut, ca apoi să meargă înapoi în timp prin apartament.

După ce şi-a pus mănuşi, a tras într-o parte una dintre uşi şi a ieşit în noapte. Până şi aici părea să fie cam la ce te-ai fi aşteptat de la un balcon de aşa mărime. Câteva mobile ici şi acolo, un vraf de perne pentru scaune, ghivece de diferite mărimi, cu toate plantele din ele ofilite, iar într-un colț, un sac de gunoi cu sticle reciclabile. Cu alte cuvinte, nimic care să iasă în evidență şi să atragă atenția.

Încercând să vizualizeze ultima parte a evenimentelor, s-a dus la balustradă şi s-a uitat la locul căderii. Care era la câțiva metri mai la dreapta, aşa că şi-a corectat poziția până a ajuns chiar deasupra.

A estimat distanța la vreo patruzeci de metri şi l-a izbit gândul la tăria de care trebuie să fi avut nevoie Sleizner ca să treacă peste balustradă şi să se arunce. Văzuse imagini de la atentatul terorist din World Trade Center. Cum oamenii săreau pe ferestre ca să scape de flăcări, unii la fel ca Sleizner, cu capul înainte, spre o moarte sigură. El n-ar cuteza niciodată să facă acest pas. Nici măcar dacă ar vrea să se sinucidă.

Acolo jos, departe, mai sosise o ambulanță şi trei persoane se îndreptau spre Hemmer şi Julie Bernstorff, care, în salopetele de protecție, cercetau locul şi fotografiau rămăşițele. Nu putea să audă ce vorbeau între ei. Însă

limbajul corporal al lui Hemmer a arătat cum în câteva secunde a devenit din un pic nedumerit de-a dreptul indignat.

Şi-a scos mobilul şi a sunat-o pe Julie, care părea să stea la o lungime de braț de discuție.

„Da, sunt Julie”, s-a auzit vocea ei, şi el a văzut-o că se mai îndepărtează cu câțiva paşi de ceilalți.

— Sunt Morten. Ce se întâmplă?

„Sunt câțiva de la medicina legală care zic că preiau ei controlul.”

— Cine?

„Oscar Pedersen”.

— Pedersen? Ce naiba caută aici la ora asta?

„Zice că el face autopsia.”

— Da, el răspunde de întregul departament de medicină legală. Însă asta nu înseamnă că poate, pur şi simplu, să vină aici şi să preia controlul. O să aştepte frumuşel, la fel ca toți ceilalți, să terminăm cu cercetarea locului. Aşa că tu doar vezi-ți de treabă şi ia-ți tot timpul de care ai nevoie.

„Bine, dar acum trebuie să închid.”

Convorbirea s-a încheiat şi a văzut-o că se întoarce la ceilalți.

Era normal ca Pedersen să facă el însuşi câte o autopsie, din când în când. Dar, din cât ştia el, nu se mai întâmplase niciodată ca el să meargă la locul faptei ca să ia cadavrul, şi încă în toiul nopții, şi asta arăta foarte clar că vestea despre moartea lui Sleizner ajunsese până la vârful conducerii.

Însă poate că nu era chiar atât de ciudat. Totuşi, Sleizner a fost unul dintre personajele reprezentative ale poliției din Copenhaga, iar acesta era un eveniment care avea să eclipseze aproape tot restul. Marea întrebare era dacă el şi ceilalți din echipa sa vor putea să continue investigația, sau vor fi siliți să…

S-a întrerupt după ce privirea i s-a oprit pe cutia de depozitare, sau, mai exact, pe capacul ei. Ceva era ciudat la strălucirea umezelii, iar când s-a apropiat şi s-a lăsat pe vine ca să cerceteze roua care acoperea capacul cu mii şi mii de picături minuscule, a văzut clar că cineva tocmai şezuse acolo.

În acel moment, a dat semn de viață telefonul din buzunarul pantalonilor. I-a trecut prin cap să ignore apelul, dar şi-a dat seama că n-are de ales când s-a dovedit că este şeful poliției municipale, Henrik Hammersten.

— Da, sunt Morten Heinesen, a zis cu telefonul lipit de ureche, examinând cutia pernelor şi porțiunea uscată din mijlocul capacului.

„Salut, Morten, nu ştiu dacă ne-am întâlnit vreodată. Numele meu este

Henrik Hammersten. Cu siguranță ştii cine sunt.”

— Fireşte.

S-a aplecat să prindă capacul cu mâna liberă.

„Tocmai am primit vestea tragică a sinuciderii lui Kim Sleizner şi am înțeles că eşti deja la fața locului cu echipa ta.”

— Aşa este. Suntem în plin…

„E bine, Morten. Foarte bine”, i-a tăiat vorba Hammersten, în timp ce Heinesen se pregătea să ridice capacul. „Motivul pentru care te-am sunat este ca să-ți spun că de acum încolo este altă echipă care preia cazul, aşa că vreau ca tu şi oamenii tăi să părăsiți imediat…”

Convorbirea s-a întrerupt în clipa în care telefonul a alunecat din mâna lui Heinesen şi a căzut pe podeaua de lemn.

N-a avut nicio şansă să reacționeze înainte ca bărbatul înarmat să țâşnească din cutia de depozitare şi să-l lovească atât de tare cu tocul pistolului, încât totul s-a întunecat.

57

Fabian a ocolit masa de biliard şi s-a grăbit să se întoarcă pe palier. Poate că erau acolo câțiva polițişti, poate nu. Câte o problemă pe rând. Acum era vorba să încerce să plece de aici cât de repede posibil.

Lovitura dată polițistului cu pistolul fusese mai puternică decât ar fi vrut. Dar să se întoarcă să se asigure că nu-i ceva grav ar fi însemnat să se predea. Fie că omul ar fi în continuare inconştient, fie că nu, ar fi fost prins.

N-ar exista niciun argument care să-l absolve de bănuiala că el a fost cel care l-a aruncat pe Sleizner peste balustradă. Că el a fost cel care, până la urmă, orbit de furie, s-a răzbunat. Oricât de fals ar fi, era prea aproape de realitate. Ce căuta acolo în toiul nopții? Cum a intrat? De ce se afla, de fapt, la Copenhaga? Orice încercare de a răspunde ar fi fost ca o mişcare necugetată pe nisipurile mişcătoare de sub el.

Mult prea multe arătau că el a fost. Totul, de la motiv până la acțiunile lui din ultimele zile. Aproape că era deja condamnat, şi singura sa şansă era să aibă grijă nu fie prins.

— Stai! a auzit cum strigă polițistul în spatele său. Opreşte-te imediat!

Într-un fel, a fost o uşurare să audă că omul era bine, chiar dacă asta părea să implice alte probleme.

— La podea! Am zis, la podea, acum!

Fabian şi-a văzut de drum, pe lângă canapele, rafturile cu cărți şi mese de sufragerie cu sfeşnice pe ele, după colț şi mai departe pe următorul coridor prin apartamentul labirintic.

Glonțul tras spre el l-a ratat cu câțiva centimetri şi a găurit peretele din față. Exact aşa cum ar fi făcut el însuşi dacă rolurile ar fi fost inversate, polițistul din spate a țintit spre picioare. De următoarea împuşcătură a reuşit să scape aruncându-se pe podea spre stânga, în holul care ducea spre intrare. Glonțul s-a înfipt într-un contact electric care, cu o jerbă de scântei, a făcut să se stingă lumina din apartament.

Din nou în picioare, Fabian s-a repezit spre intrare, unde acum era prea întuneric ca urmăritorul lui să mai poată trage cu pistolul. Însă n-a fost decât un scurt răgaz. În clipa în care deschidea uşa, lumina de pe scară avea să-l facă cea mai uşoară dintre ținte. Dar ce avea de ales?

Glonțul trebuie să-l fi nimerit în partea de sus a brațului stâng în momentul în care s-a aruncat pe scară, chiar înainte ca de pe podea să

închidă cu un şut uşa apartamentului. Nu simțea nicio durere. Pe de altă parte, vedea că glonțul făcuse o gaură de intrare şi una de ieşire prin țesătura hainei.

Şi de îndată ce s-a ridicat în picioare, a început să curgă sângele. La început doar câteva picături, care au răsărit dinăuntrul mânecii şi au căzut pe podea ca nişte insulițe. Dar curând s-au transformat într-un şuvoi de sânge. Aşa că şi-a sfâşiat jacheta, a înfăşurat cu ea rănile de la braț şi a ținut-o cu dinții în vreme ce făcea un nod dublu ca să oprească hemoragia. Totul, în timp ce cobora în grabă scara la etajul de dedesubt.

— Hei! Tu, de acolo, s-a auzit o voce de undeva, de jos. Stai pe loc cu mâinile ridicate!

Fabian n-a văzut decât că este un polițist din unitatea de intervenție, echipat cu cască, vestă antiglonț şi armă automată, înainte să se arunce în spatele balustradei. Curând, vocile de jos s-au înmulțit şi, cu toate că nu putea să audă ce spuneau, a înțeles că erau pe cale să-l înconjure.

La adăpostul balustradei, s-a târât pe podea spre lift, iar vocile se auzeau tot mai tare. Ajuns acolo, a întins brațul teafăr şi a apăsat butonul, în care s-a aprins o lumină albastră slabă, s-a auzit un semnal electronic scurt şi uşile liftului au alunecat în lături.

— Culcă-te pe burtă cu mâinile deasupra capului, a strigat primul polițist care venea în fugă cu pistolul automat ridicat.

Fabian era deja în lift şi apăsa cel mai de jos buton, iar uşile au început să se închidă, pe când gloanțele săpau gropi adânci în peretele liftului. Tipii ăştia nu încercau să imobilizeze un posibil suspect cu un simplu glonț în picior. Ei vânau un terorist.

Din păcate, nu vedea niciun semn că liftul coboară. Nici mişcare, nici vibrație. Nu era vreun afişaj cu numărătoarea în jos. A apăsat iar butonul cel mai de jos, dar nu s-a întâmplat nimic. În schimb, strigătele bărbaților de afară care îşi spuneau unul altuia că „subiectul” coboară cu liftul au fost ceea ce l-a făcut în cele din urmă să îndrăznească să dea drumul aerului din piept şi să se ridice în picioare.

În timpul coborârii a profitat ca să înfăşoare mai strâns jacheta plină de sânge în jurul rănilor şi a aranjat curelele tocului de la umăr ca să-i susțină brațul. În cele din urmă, a scos pistolul şi s-a pregătit să tragă în holul de la intrare de cum se deschideau uşile liftului.

Era el sau ei.

Teroristul sau eroii.

Uşile s-au deschis şi el s-a năpustit afară. Însă nu în holul de la intrare. S-a oprit, s-a uitat în jur şi şi-a dat seama că se află în garajul de sub clădire. Nu se gândise la asta. Sigur că o astfel de clădire are propriul garaj.

Cu privirile cercetând pe lateral şi în spate, s-a dus spre o uşă pentru pietoni de lângă poarta garajului. Ajuns afară, şi-a umplut plămânii de aerul umed al nopţii şi a pornit încet să urce rampa spre strigătele îndepărtate şi zgomotul câtorva staţii de emisie-recepţie.

Parcursese o treime când o maşină a intrat pe rampă şi a pornit în jos cu farurile aprinse. S-a întors şi a coborât, auzea cum maşina din spate accelerează şi, în ciuda faptului că pierduse deja mult sânge, a sprintat pe ultima porţiune, doar ca să descopere până la urmă că uşa garajului nu se deschidea din interior.

Cu mâna tremurând a scos şperaclul, însă l-a scăpat pe jos în momentul în care s-au auzit din spate un scrâşnet de cauciucuri şi o portieră deschisă. Ca şi cum ar fi fost singurul lucru pe care putea să-l facă, a continuat să lucreze la încuietoare fără să se întoarcă. De parcă era silit să încerce, în ciuda faptului că soarta îi era deja pecetluită.

— Ai face mai bine să te laşi păgubaş şi să vii cu noi, s-a auzit o voce într-o suedeză destul de bună.

O voce căreia îi dusese dorul şi n-o mai auzise de câţiva ani.

S-a răsucit spre Dunja, care aştepta lângă ambulanţă. Era pe cale s-o întrebe ce a făcut în ultimii ani. De ce nu i-a răspuns la mesaje. Cum de ştia că el este chiar acolo. Însă nu ştia de unde să înceapă şi, fără să spună nimic, s-a dus repede spre ea şi a urcat în ambulanţă.

— Culcă-te pe targă şi strânge legăturile.

Dunja a închis uşile după el şi s-a dus să se aşeze pe locul pasagerului.

— Porneşte sirena şi girofarul.

— Eşti sigură? a zis indianul de la volan.

— Nu, dar fă-o, totuşi.

Indianul a pornit sirena şi girofarul, a întors ambulanţa şi a pornit înapoi în sus pe rampă. Între timp, Fabian s-a legat de targă cât de bine a putut şi a stat acolo, încercând să se destindă. Lucru care s-a dovedit a fi mai uşor decât crezuse. Simplul fapt că putea să stea acolo culcat, să închidă ochii şi să lase în urmă cele întâmplate îl umplea de linişte.

După o vreme a observat că maşina încetineşte, ca până la urmă să se oprească. Dar era prea sleit ca să-i pese. Vocile din cabină şi informaţiile schimbate cu cineva de afară. Era prea obosit ca să stea cu sufletul la gură,

pregătit să evadeze încă o dată.

Când sirena a amuţit şi au încetinit din nou a înţeles că trebuie să fi adormit.

— Eşti rănit, s-a auzit vocea Dunjei, şi când a deschis ochii a văzut că e aplecată deasupra lui, desfăcându-i legăturile. Ridică-te să văd.

— De când vorbeşti atât de bine suedeza?

— Cine a zis că am vorbit-o vreodată prost?

I-a desfăcut haina din jurul braţului şi s-a uitat la rănile de glonţ.

— Cum ai putut să ştii că sunt tocmai acolo?

— Cum ai putut să ştii că numai pe acolo trebuia să ieşi?

— Tocmai asta-i chestia. N-am avut nicio…

— Vezi ecranul de acolo? l-a întrerupt ea şi a arătat cu capul spre un ecran pe care apăreau pe rând holul de la intrarea apartamentului lui Sleizner, bucătăria lui şi garajul de la subsolul clădirii. După ce a mărturisit, l-am ţinut sub observaţie, ca să ne asigurăm că nu-i dă prin cap vreo tâmpenie. N-am fi crezut niciodată că o să se arunce. Dunja a clătinat din cap. Şi dintr-odată apari şi tu.

Fabian s-a uitat la ecranul pe care imaginea a început să se întrerupă, să pâlpâie şi, în cele din urmă, a dispărut cu totul în paraziţi.

— Ai zis ceva de o mărturisire. Ce a mărturisit?

— Fabian, nu eşti singurul care are întrebări, a zis ea şi i-a tăiat mâneca. Îţi propun să aştepţi cu ele până vom sta în faţa unui şemineu, fiecare cu un pahar de whisky în mână.

A dat să protesteze, dar n-a avut timp, pentru că ea i-a stropit rănile cu dezinfectant şi l-a copleşit o durere arzătoare.

— Ca să ştii, nu m-am dat niciodată în vânt după cusături, a zis Dunja şi a desfăcut un pachet steril cu ceva ce părea să fie un ac curbat şi un fel de aţă.

— Chiar e nevoie de asta?

— Alternativa e hemoragia. A ridicat acul la lumină. Şi atunci la ce mi-ai folosi?

— Să-ţi folosesc? Ce vrei să zici cu…

— Uite, tocmai te-am ajutat să nu-ţi petreci restul vieţii într-o închisoare daneză. Aşa că a venit rândul tău să ne ajuţi pe noi.

— Sărise deja când am ajuns acolo.

— Se poate. Dar la ce ajută asta când eu sunt dată în urmărire ca teroristă suspectată de crimă, iar tu eşti un om aflat în locul nepotrivit la momentul

nepotrivit?

Dunja a înfipt acul în rana de intrare şi a început să coasă.

— Ce i-ați făcut? a zis el, încercând să se gândească la altceva. La interfon, când l-am sunat, a zis că altcineva a ajuns mai devreme. Că am venit prea târziu. Iar în apartament mirosea a ars, ca şi cum ceva…

— A luat foc? i-a tăiat vorba Dunja, în vreme ce se întindea după un cleşte şi tăia firul. Asta îmi aminteşte lucrul asupra căruia am căzut de acord. Poate nu-ți aminteşti, dar eu am hotărât să aşteptăm cu toate întrebările până suntem în fața unui foc zdravăn, cu pahare de whisky în mâini.

I-a îndoit brațul ca să ajungă mai bine la gaura de ieşire a glonțului şi a continuat să coasă.

— În orice caz, poți să fii bucuros că nimeni n-a reuşit să priceapă cine eşti. În stațiile de emisie-recepție apăreai sub două nume, „bărbatul" sau „subiectul". Aşadar, cu un pic de noroc, poți, pur şi simplu, să te duci acasă şi să te faci că plouă, de îndată ce isprăvim aici.

— Şi acum, că veni vorba, ajungem curând, a zis indianul de la volan.

— Unde anume? a zis Fabian şi şi-a plimbat privirea între Fareed şi Dunja. Unde mergem, de fapt?

— Într-un garaj de pe Østerbro, a zis Dunja.

— Sau, mai exact, la sediul din subsol care nu există, a zis Fareed.

— Ce subsol? Nu pricep la ce aveți nevoie de ajutor. Sleizner e deja mort.

— Asta aşa-i. Însă avea doi complici care încă mai trăiesc şi, după spusele lui Sleizner, locuiesc într-un spațiu aflat la subsolul unei clădiri renovate acum şapte ani. Atunci nu numai că au fost modificate scările şi liftul ca să nu mai ajungă la subsol. Au profitat de ocazie ca să mute întregul subsol. Cel puțin, pe planurile trimise municipalității.

Fabian ar fi vrut să întrebe ce rost avea să facă aşa ceva, însă a păstrat tăcerea.

— Acum te întrebi, cu siguranță, de ce ar cheltui cineva atât de mulți bani şi resurse ca să elimine orice posibilitate de a ajunge la subsol altfel decât printr-un garaj aflat de cealaltă parte a străzii, a continuat Dunja tăind ultimul fir, apoi i-a înfăşurat brațul în tifon.

— Dunja, eu nu mai sunt cel pe care l-ai cunoscut acum doi ani.

— Bine. Atunci suntem doi care ne-am schimbat. Cine ştie la ce ar putea duce asta?

El a privit-o drept în ochi. A văzut că ea, exact la fel ca el, timp de câteva secunde, s-a gândit la un viitor cu totul diferit.

— Mulțumesc pentru ajutor, a zis el după ce şi-a dat seama de propria naivitate. Şi chiar gândesc asta. Din toată inima. Însă acum aş prefera să trageți pe dreapta şi să opriți.

S-a dat jos de pe targă şi s-a răsucit spre uşile din spate.

— Asta e a doua oară când îmi mulțumeşti. Îți dai seama de asta?

— Dunja, ce ai vrea să spun?

— Nimic. Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci e să-ți ții gura şi să asculți. Ea a tăcut şi a respirat adânc de câteva ori ca să se liniştească. Prima dată când te-am ajutat, urmarea a fost concedierea mea de către preferatul tuturor, Sleizner. De atunci încoace, am fost silită să trăiesc mai mult sau mai puțin în afara legii. Dar asta nu trebuie să te împiedice să dormi liniştit. Aş face exact la fel dacă de asta ar fi nevoie. Ai rezolvat acel caz şi ai prins făptaşul. Fără ajutorul meu, ucigaşul ar fi rămas liber şi probabil v-ar fi făcut de petrecanie ție şi celorlalți colegi de clasă, unul după altul.

— Şi acum vrei să te ajut eu pe tine.

— Ne lipseşte un om şi, din cât am văzut, nici tu, exact ca mine, n-ai nimic de pierdut.

— Am venit ca să-i cer lui Sleizner răspunsuri. Acum e mort, şi nu mai am nimic de făcut aici.

— Şi ăştia doi, atunci?

Dunja i-a înmânat o fotografie în lumină slabă făcută de o cameră de supraveghere, în care erau doi bărbați în haine de camuflaj.

— La ordinul direct al lui Sleizner, l-au executat pe Qiang Who, unul dintre noi, sub ochii noştri. I-au înfipt un cuțit în gât şi l-au lăsat acolo până s-a golit de sânge. Poți să-ți imaginezi? Cu un afurisit de cuțit în gât. Poți vedea cu ochii tăi, dacă nu mă crezi.

— Dunja, te cred, a zis Fabian când ea i-a mai dat o fotografie de pe ecran, în lumină slabă, în care se vedea un bărbat asiatic în genunchi, cu mâinile legate la spate, care se lupta să supraviețuiască, cu un cuțit înfipt în beregată.

— Şi tu crezi că ei ar trebui să scape nepedepsiți.

— Nu, a zis el după ce a aruncat o privire rapidă fotografiei. Nu de aceea nu pot să te ajut.

— A, nu? Bine. Atunci pot să întreb…

— Pentru că te înşeli, a întrerupt-o el. Theodor nu mai este.

— Cum? Dunja şi-a dus mâna la gură. Ce vrei să…

— S-a sinucis acum o săptămână.

— Oh, Dumnezeule mare!

Dunja s-a dus la el şi l-a îmbrățişat.

— N-am ştiut. A fost Sleizner?

— Nu mai are importanță, a zis el. Singurul lucru care contează este că am o fiică. Probabil că e dezamăgită şi supărată pe mine. Însă ea există în continuare, şi o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să nu risc s-o pierd. Înțelegi?

Dunja l-a privit în ochi fără să spună nimic, apoi, în cele din urmă, a încuviințat din cap.

— Dar mulțumesc pentru tot.

— Asta ai spus deja, a zis ea şi a deschis uşile din spate.

— Poate fi spus din nou.

— Cu plăcere din nou. Pentru tot.

El a încuviințat din cap, încercând să umple tăcerea pe când ieşea din ambulanță şi păşea pe stradă.

— Cine ştie, poate că ne mai întâlnim.

— Om trăi şi-om vedea.

Ea a închis la loc uşile, apoi ambulanța a semnalizat şi şi-a continuat drumul până ce, în cele din urmă, a pierit în noapte.

58

Semaforul a trecut de pe roşu pe verde în intersecția de obicei aglomerată. Însă la ora aceea, când întunericul era cel mai adânc, părea un spectacol în fața unor şiruri de scaune goale. Intersecția, la fel ca toată Østerbrogade, era pustie. Nu se vedea vreo maşină sau bicicletă. Niciun pieton singuratic care să umble pe stradă în drum spre casă, după o noapte cu prea multă băutură.

Pustietatea aşternea peste toate o pătură sufocantă. De parcă întreaga omenire ar fi fost exterminată peste noapte şi semafoarele îşi vedeau mai departe de treabă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Excepția era ambulanța care a trecut încet prin intersecție şi a virat în piața Gunnar Nu Hansen, apoi a luat-o la dreapta spre coborârea în garajul cu orar non-stop, a cărui poartă s-a deschis fără zgomot, ca fălcile unei balene destul de mari ca s-o înghită.

După ce a intrat, ambulanța s-a oprit pe un loc cât mai departe posibil de atelierul auto, iar când s-a stins lumina şi motorul s-a oprit, Dunja şi Fareed au ieşit, au închis portierele şi au pornit repede, cu spatele aplecat, la adăpostul stâlpilor şi maşinilor.

N-aveau vreun plan concret. Acționau doar instinctiv. Convingerea comună că Sleizner spusese adevărul în mărturisirea sa din fața camerei de filmare, că cei doi bărbați în haine de camuflaj se află aici. Că aici, în sediul secret din subsol, îşi aveau baza.

Nu exista niciun motiv să nu-l creadă. Dunja nu-l mai văzuse niciodată atât de prăbuşit şi distrus ca atunci când ei, în cele din urmă, au luat de pe el acel scutec în flăcări. Nu încăpea nici cea mai mică îndoială că durerea trebuie să fi fost de nedescris şi că avea să treacă o vreme până să mai aibă el chef să violeze pe cineva.

Dar n-a fost decât atât. Sleizner avea să supraviețuiască, iar rănile aveau să se vindece. Avea să fie nevoie de timp, însă dacă era să aibă ceva în restul vieții sale, acela era timpul.

În schimb, el alesese să-şi ia viața. Dunja n-avea să afle niciodată dacă era din pricina arsurilor sau fiindcă, pus în fața unei noi runde cu scutecul, recunoscuse fără ocolişuri totul, de la uciderea lui Hesk până la faptul că el a fost cel care a ordonat executarea lui Qiang. Poate era o combinație a celor două.

Fareed a ridicat o mână şi s-a lăsat pe vine în spatele unei maşini. Dunja i-a urmat exemplul, însă n-a înțeles de ce decât când s-a ridicat iar ca să poată privi prin geamurile maşinii după care se ascunsese.

În fața lor era un camion cu un container pe platformă, parcat cu spatele spre rampa de încărcare. Nu se vedea nicio mişcare, nici pe rampă, nici în jurul containerului. În plus, lumina tuburilor fluorescente se reflecta în geamurile cabinei şi n-aveai cum să vezi dacă este cineva acolo.

I-a făcut semn lui Fareed, apoi au mers mai departe spre camion în reprize scurte şi rapide, la adăpostul maşinilor. Când au ajuns acolo, au constatat că are cabina goală şi, după ce au încercat ambele portiere, că e şi încuiată.

„Un club”, răspunsese Sleizner la întrebarea ce fac ei în spațiul din subsol. „Un club pentru foarte puțini aleşi”. Avea bănuielile ei ce fel de club este, chiar dacă a fost singura întrebare la care răspunsul lui a fost un pic criptic. Iar camionul cu container nu lămurea mai mult lucrurile.

Fareed urcase scara de metal a rampei şi îşi dăduse deja rucsacul jos ca să scoată şperaclul când a ajuns şi ea sus.

— Ce crezi? a întrebat el studiind diferiți cilindri la lumina tuburilor fluorescente de pe tavan. Să intrăm?

Ea n-a răspuns. Sincer, nu ştia ce ar trebui să facă. Cum să acționeze ca să nu cadă în aceeaşi ambuscadă ca Qiang. S-a dus la container, a pipăit lacătul solid şi şi-a lipit urechea de uşile metalice. Tocmai îşi împachetau lucrurile şi părăseau sediul? Dar de ce nu erau aici? Îşi luaseră, pur şi simplu, o pauză peste noapte? Sau moartea lui Sleizner făcuse totul să se oprească?

Nu se auzea niciun sunet înăuntru, însă tăcerea n-o liniştea. Dimpotrivă.

— Hai să începem cu containerul, a zis ea în cele din urmă şi s-a tras cu un pas într-o parte ca să-i facă loc lui Fareed, care s-a apucat imediat să meşterească la lacăt.

Lucru care, în ciuda belşugului de unsoare pentru lacăte şi a celor trei şperacle folosite simultan, i-a costat o grămadă de timp până ca Fareed să se poată întoarce spre ea cu lacătul în mână. Apoi el a picurat unsoare pe balamale, Dunja a tras zăvoarele şi au deschis împreună uşile.

În afară de o cutie de metal aflată într-un colț, containerul era gol. Şi totuşi, a intrat cu o neplăcere tot mai intensă şi a lăsat interiorul dur, ruginit, să se închidă în jurul ei. Când a ajuns în colț, a deschis cutia cu piciorul. Înăuntru erau un vraf de prelate, un sul de saci de gunoi negri, câteva

flacoane de plastic cu apă, o cutie cu tampoane şi trei suluri mari de prosoape de bucătărie.

Era departe de a fi sigură, însă imaginile pe care le avea în fața ochilor erau exact atât de dezgustătoare cum se aşteptase întotdeauna în adâncul său în privința lui Sleizner. Dar poate că tocmai aşteptările o împiedicau să vadă limpede. Poate că prelatele erau doar pentru ca mobila să nu fie zgâriată, iar apa pentru cărăuşi.

Sau poate nu.

Răspunsul a devenit evident în clipa în care a zărit scrijeliturile de pe pereții ruginiți. Mici litere zgâriate, care aproape că nu se vedeau, dar se găseau peste tot în jurul ei. *Makeba* scria într-o parte a unei inimioare, şi *Tatiana* în cealaltă parte. Iar dedesubt, în diagonală, continuau cu *Oksana, Elaya, Polina, Zendaya, Ramineh* şi aşa mai departe, părând să acopere mari părți din pereți.

A ieşit repede din container.

— Fareed, nu mai putem aştepta. Trebuie să intrăm.

Fareed s-a dus la uşa de fier şi a vârât în încuietoare pistolul-şperaclu. După câteva încercări să aşeze cilindrii la locurile lor, a reuşit să descuie şi a apăsat pe clanță. Dar, nu se ştie de ce, uşa tot nu s-a deschis.

— Stai, o să te ajut.

Dunja s-a dus repede la Fareed, şi-a proptit un picior în perete şi a tras cât de tare a putut de uşă, care a refuzat să se deschidă mai mult de câțiva milimetri.

— Nu merge, a zis Fareed. Probabil e blocată pe dinăuntru.

— Asta înseamnă că ei sunt acolo. Vino, a zis ea şi a coborât repede scara. Există altă cale de intrare.

59

Heinesen îşi ținea strâns pometele care zvâcnea, urmărind la lumina lanternei petele de sânge afară din lift şi mai departe, pe podeaua de ciment. Obrazul se umflase zdravăn după lovitura cu pistolul. Rana avea nevoie să fie curățată şi bandajată, poate chiar cusută. Însă, la fel ca discuțiile cu Hemmer şi Julie, asta trebuia să mai aştepte. În acest moment, trebuia să aştepte tot ce nu era sângele picurat pe podea din fața lui.

Dâra l-a condus pe lângă câteva maşini parcate până la uşa de lângă poarta garajului şi mai departe, pe rampa care ducea în sus, la nivelul solului. Acolo, pe partea stângă a rampei, dâra continua. Dar se oprea brusc, sau nu, stai aşa…

S-a lăsat pe vine, a plimbat lumina lanternei peste petele de un roşu întunecat de pe beton şi şi-a dat seama că bărbatul care sângera trebuie să se fi întors în jos. Dacă te uitai de aproape, puteai desluşi două dâre alăturate. Una, cu distanță destul de mică între picături, iar cealaltă, cu distanță mult mai mare.

Dacă era adevărat că glonțul l-a nimerit în partea de sus a brațului stâng, indiciile arătau că el a urcat încet şi, după cam o treime din drum, s-a întors şi a fugit înapoi în jos. Apoi dâra se oprea.

Cu alte cuvinte, acea persoană nu avusese propria maşină care să stea aici şi să aştepte, ci fusese luată de altcineva. Cineva care a venit pe când el urca, şi de care apoi a încercat să fugă.

Când Heinesen a plecat din sediu cu echipa sa şi unitatea de intervenție, a fost ca să-l prindă pe Sleizner şi să-l aducă la interogatoriu. Însă când au ajuns acolo, l-au găsit mort chiar sub balconul lui. Era atât de evident că a fost sinucidere, încât nici el, nici Julie Bernstorff sau Hemmer n-au pus asta sub semnul întrebării.

Sleizner se pusese singur la zid prin asocierea cu Jakob Sand. N-avea cum să scape din asta şi, ca să nu trebuiască să fie umilit şi să răspundă la toate întrebările, a preferat să se sinucidă. Era drastic, însă, într-un fel, era tipic pentru Sleizner ca mai bine să termine cu totul decât să-şi piardă reputația.

Însă nu mai era atât de convins.

În acest moment înclina mai degrabă spre ideea că bărbatul de pe balcon era în spatele căderii. Însă nişte presupuneri vagi nu-i dădeau răspunsul la

întrebarea cine era el, cum a intrat şi, mai ales, ce motiv avea.

Cu mâna la obrazul dureros, a urcat mai departe pe rampă şi s-a uitat la zona înconjurată de bariere din jurul clădirii. Nu era mai mult de o jumătate de oră de când ajunsese aici. Şi totuşi, zona era deja plină de oameni, în civil şi în uniformă, care umblau grăbiți şi păreau să ştie exact ce au de făcut printre toate maşinile de poliție şi ambulanțele care clipeau din girofaruri.

Era o mobilizare prea mare ca să vină de la altcineva decât şefii cei mari, şi evident că Hammersten îl sunase ca să-i spună asta. Şi, desigur, era grav că Sleizner nu mai era în viață, şi poate chiar fusese ucis. Însă această desfăşurare de forțe semnala altceva. Ceva mult mai important.

— Uite-l, a strigat cineva din spate. Torben, e acolo.

Heinesen s-a întors şi i-a văzut pe Julie şi Hemmer venind grăbiți pe asfaltul negru ca noaptea.

— Morten, ce se petrece? a zis Hemmer, trăgându-şi sufletul. De ce au venit toți oamenii ăştia? E ca şi cum ar fi aruncat cineva în aer palatul regal.

— Ştiu. A făcut un pas spre ei şi şi-a coborât vocea. Răspunsul e că n-am nici cea mai mică idee. Bănuiesc că ordinul a venit de foarte sus, dar rămâne de văzut. Cum e cu cercetarea cadavrului şi a zonei din jur? Ați terminat?

— Nici vorbă.

Hemmer a schimbat o privire cu Julie.

— Am fost întrerupți şi siliți să părăsim zona, a zis Julie.

— De către cine?

Hemmer s-a uitat în spate înainte să continue.

— Brusc, a apărut alt criminalist şi a preluat controlul, cu o şleahtă de asistenți. Acum nu mai avem nici măcar acces la apartament.

— Trebuie să fi fost Mads Jensen.

— Procurorul general?

Heinesen a încuviințat.

— Mi-a spus un „nu” categoric la propunerea să-l aducem pe Sleizner la interogatoriu. N-a contat ce am spus eu, că nu dezvăluim nimic până nu ştim mai multe. Argumentul a fost că s-ar scurge informații şi ar fi în detrimentul întregii poliții. Şi uite acum ce mobilizare.

S-a uitat la maşinile cu girofaruri care clipeau, unde începuseră să se adune reporteri şi fotografi.

— Dar ştiți ceva? a zis şi s-a răsucit spre Julie şi Hemmer. Îi lăsăm să

continue cât poftesc. Tot nu se găsesc aici răspunsurile. Aduceți mașinile, iar eu iau legătura cu Magnus.

— Bine, însă de data asta poți să spui unde ne ducem? a zis Hemmer. Adică, dacă ai un pic de încredere în noi.

— Desigur, a zis el, încuviințând din cap.

Înainte să înceapă, a fost întrerupt de sunetul telefonului și a văzut că e iarăși Henrik Hammersten.

— Sunt Morten Heinesen, a zis, încercând să sune cât mai neutru posibil.

„Presupun că știi cine e la telefon și n-am să mai pierd vremea prezentându-mă încă o dată.”

— Bine, a zis el și a făcut un semn cu arătătorul în sus, ca să știe ceilalți cine îl sunase.

„Așa cum am spus când am vorbit mai devreme, mi s-a adus la cunoștință că tu și echipa ta ați ajuns primii la locul din Islands Brygge.”

— Da, este adevărat.

„Și am înțeles că asta era pentru că făceați propria anchetă despre Kim Sleizner. O anchetă care, din câte știu, nu era autorizată de superiori și nici nu era implicat vreun procuror.”

— Este corect. Din motive evidente, nu-l puteam informa pe Sleizner, care era șeful meu. Așa că am luat legătura cu Mads Jensen ca să…

„Cu cine zici că ai luat legătura?”

— Cu Mads Jensen. Procurorul general, însă el…

„Știu cine este Jensen”, i-a tăiat vorba Hammersten, oftând enervat. „Și se mai întâmplă să știu că ți-am dat în mod explicit ordinul să pleci imediat împreună cu echipa ta de acolo. În ciuda acestui lucru, tu, din cât am înțeles, ai continuat, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.”

— Pur și simplu n-am văzut altă…

„Ce ai văzut sau n-ai văzut tu n-are importanță. Ai primit un ordin clar. Însă, în loc să te supui, ai dat buzna în ceva care s-ar fi putut termina cu o catastrofă.”

— Dar stați un pic, acum nu mai înțeleg.

„Nu, sigur că nu, și de vreme ce nu pari să fii în stare să asimilezi și să prelucrezi informațiile, o s-o fac eu pentru tine. Suntem cu ochii pe Sleizner de aproape doi ani. Din motive evidente, de asta s-a ocupat cu totul altă unitate, ceea ce înseamnă că norocul tău în acest moment este că el s-a sinucis înainte să apari tu și să strici totul. Așadar, ca să nu mai fie și alte neînțelegeri, o să-ți spun clar cele două opțiuni pe care le ai. Ori te

conformezi şi iei legătura cu şeful unităţii de la faţa locului, ca să vadă dacă tu şi băieţii tăi puteţi ajuta cu ceva, ori îmi pui pe masă demisia cel mai târziu în această dimineaţă la ora opt. S-a înţeles?”

— Sigur, a zis el şi i-a făcut semn lui Hemmer să-i arate ceasul antiacvatic, care arăta patru şi jumătate. Asta înseamnă că mi-au mai rămas trei ore şi jumătate, şi, ca să nu mai fie neînţelegeri, am de gând să-mi continui munca până atunci.

Răspunsul a venit sub forma tăcerii urmate de un clic.

60

Încuietoarea atelierului auto era un adversar mult mai slab pentru Fareed decât lacătul containerului şi, curând, el şi Dunja păşeau prin aerul cu miros de ulei, printre cricuri, alte unelte şi maşini.

Mergeau repede ca două umbre prin sala de recepţie întunecată, pe linoleumul ros, dincolo de scaunele pentru vizitatori şi mai departe, până în spatele tejghelei şi pe uşa cu găurile de glonţ.

— Aşadar, prin peretele ăsta a intrat Qiang.

Fareed s-a uitat în jur prin biroul ticsit.

— În spatele acelui poster.

Dunja a arătat spre blonda goală, culcată pe spate, cu sânii ei enormi, pe capota unui Jaguar E, cu textul *No airbags needed*[52].

Fareed l-a smuls de pe perete şi a tastat codul 7895, despre care Sleizner, când l-au interogat, a jurat că încă mai funcţionează. S-a auzit un clic slab în fişet, şi Dunja n-a avut nevoie decât să-l împingă un pic ca să dispară în perete şi să lase în loc o gaură.

S-au ghemuit şi au intrat în deschizătura în care întunericul i-a înghiţit exact aşa cum trebuie să i se fi întâmplat lui Qiang. Din spate s-a auzit cum fişetul alunecă înapoi şi se opreşte cu un clic. Ea sperase ca intrarea să rămână deschisă, aşa încât la nevoie să se poată retrage repede pe acelaşi drum. Dar avea să lase problema asta pentru mai târziu.

Şi-a scos mobilul ca să-l folosească pe post de lanternă, dar s-a răzgândit când a văzut că nu-i mai rămăseseră decât câteva procente din baterie. Aşa că şi-a continuat drumul prin întuneric cu mâinile pe pereţii zgrunţuroşi, care se apropiau tot mai mult unul de altul pe măsură ce înaintau. Până la urmă, au ajuns într-o fundătură, iar ea s-a oprit şi şi-a plimbat privirea în jur, cu toate că nu se putea vedea nimic în întuneric.

Qiang dăduse de o uşă, de asta era sigură, o uşă care era întredeschisă şi dădea într-un soi de cameră de control. Văzuse pe ecrane şi îşi amintea fiecare pas pe care îl făcuse el. Însă asta fusese cu mai mult de două zile înainte, şi sigur că se putuseră întâmpla multe de atunci. Era greu de crezut că Sleizner şi oamenii lui au stat cu braţele încrucişate, aşteptând să treacă totul.

Nu se gândise la asta mai devreme. Cât de ciudat e că încuiaseră pe dinăuntru uşa de metal şi, în acelaşi timp, lăsaseră neschimbat codul

fişetului! Ținând cont de faptul că erau pe deplin conştienți că pe acolo intrase Qiang, ar fi trebuit cel puțin să schimbe codul.

Să fie ceva ce doar neglijaseră în stresul lor de a-şi şterge urmele, sau era cu o anumită intenție? Care îi implica pe ea şi Fareed. Avea cu adevărat rostul să-i ademenească tocmai în acest loc? Fără îndoială, Sleizner făcuse totul ca să-i conducă aici.

— Fareed, a zis ea şi s-a răsucit, dar s-a întrerupt în momentul în care o lumină plăcută, caldă, a pătruns pe o uşă care se deschidea tot mai mult pe diagonală, în spatele ei.

— Cred că aici intrăm, a zis el şi a deschis uşa complet.

A recunoscut spațiul cu pereții cenuşii şi covorul albastru de la un perete la altul, iar uşa spre camera de control alăturată în care Qiang fusese atacat şi lăsat inconştient înainte să fie întreruptă legătura cu camerele lui de luat vederi era, exact ca de data aceea, întredeschisă.

Dar, spre deosebire de atunci, acum câteva spații din stativele cu computere erau goale şi din loc în loc atârnau cabluri deconectate. Totuşi, mai era acolo ceva ce părea să fie un pupitru de control cu ecranele lui şi nişte dispozitive care licăreau.

Însă, la fel ca intersecția pustie cu semafoarele ei, toate astea păreau părăsite. Ca şi cum diodele ar fi putut să clipească în continuare o veşnicie sub stratul tot mai gros de praf.

Fareed s-a dus la un ecran pe care o bară de progresie albastră aflată la *89* a trecut la *90.*

— Tocmai copiază ceva, a zis el şi a început să caute printre echipamentele rămase, ca după o vreme să vâre brațul prin spațiul dintre două computere şi să scoată un hard-disk extern care era conectat şi funcționa la capacitate maximă.

— Ce memorie are?

— Doi tera.

— Atunci cât timp i-ar trebui ca să copieze ultimele zece procente?

— Greu de spus cu precizie, a ridicat Fareed din umeri. Vreo oră sau două.

— E cu siguranță codificat, dar crezi că e posibil să iei între timp o parte din conținut?

— Pot să fac o încercare.

Fareed şi-a scos laptopul şi l-a conectat la unul dintre porturile libere ale hard-diskului.

Dunja a încercat să urmărească ce se întâmpla pe ecranul lui Fareed, însă când înşiruirea de litere şi cifre de neînțeles a devenit prea lungă a început să se uite în jur. Însă nu pricepea la ce se uită. Doar că erau aparate cu cabluri, ecrane şi câteva module care afişau combinații de litere la fel de nesemnificative ca acelea de care se ocupa Fareed.

Aşteptându-l să termine, s-a aşezat pe scaunul din fața panoului de control şi a cercetat şirurile lungi de butoane şi potențiometre care se întindeau până la butonul din dreapta, sus, pe care scria *power.* A fost primul lucru pe care l-a înțeles şi, ca atare, a îndrăznit să apese pe el.

Panoul de comandă s-a luminat ca un pom de Crăciun, cu toate diodele, iar pâlpâirea de pe trei dintre ecranele din fața ei a încetat. În schimb, au arătat o strălucire albastră fixă. În plus, s-au deschis câteva afişaje, câte unul lângă fiecare potențiometru de pe întregul panou de comandă. Afişaje cu semne alcătuind cuvinte pe care ea chiar le înțelegea.

Pe primul canal scria *Intrare,* şi după ce a tras potențiometrul şi a apăsat la nimereală pe câteva dintre butoane s-a trezit ecranul din mijloc şi s-a văzut încăperea întunecată cu canapeaua rotundă de pluş violet în care intraseră Fareed şi Qiang. Pe cel de alături scria *Sacrificii*, şi după ce a nimerit butonul potrivit s-a trezit şi ecranul pe care se vedea încăperea cu masa sculptată în piatră înconjurată de sfeşnice. Apoi erau *H1* şi *H2*, însă pe ele imaginile erau prea întunecate ca să poată desluşi ceva.

A apăsat pe butonul marcat *Bar,* şi pe unul dintre ecrane a apărut o tejghea de bar lungă, slab luminată, cu vreo zece taburete înalte şi fotolii de piele adânci pe fundal. A continuat aşa cu *Recreere, Salon de înfrumusețare* şi *Sala de cristal,* care s-a dovedit a fi o sală de festivități cu candelabre mari de cristal, draperii violet groase de-a lungul pereților şi un grup de mese rotunde în fața unei scene.

A urmat o serie de canale cu nume de femei, cum ar fi *Amelia, Charlotte, Emma, Aria, Stella* şi *Delilah.* Toate păreau să fie camere individuale fără ferestre, cu culori întunecate şi detalii aurii, oglindă pe tavan şi în mijloc, un pat dublu.

Unul dintre butoanele pe care a apăsat a făcut afişajele mici de pe panoul de control să se schimbe în *C1, C2, C3* şi aşa mai departe până la *C16*.

O parte din ea a ştiut imediat la ce serveau încăperile mici, sufocante, cu podeaua murdară, scaun de toaletă metalic şi paturi suprapuse, cu aşternuturi pătate.

Ceea ce se vedea pe ecran nu putea să fie ignorat. Erau celule în care cel

puțin două persoane erau închise în condiții inumane. Cu mici deosebiri, toate arătau la fel până la *C8.* Celule goale care, judecând după cât de murdare erau, fuseseră folosite timp de câțiva ani.

Însă *C9* era diferită. Nu prin felul în care arăta. Dimpotrivă, celulele erau atât de derutant de asemănătoare, încât la început n-a fost sigură că sunt într-adevăr camere diferite şi, chiar dacă era uşor să nu observi diferențele în lumina slabă, totul s-a schimbat când perna şi aşternuturile încâlcite din patul de deasupra au început să se mişte.

— Dunja, ia uite aici! a zis Fareed din spate.

Dar ea nu voia să scape din ochi ecranul. Voia să vadă dacă era cu adevărat cineva…

— Dunja!

În cele din urmă s-a întors totuşi spre laptopul lui Fareed, unde se derula o secvență de film în care se vedea cum opt bărbați violau o femeie tânără.

— Am crezut că e codificat.

— A şi fost. Dar, evident, nu suficient.

Privirea goală a femeii arăta că în gând era cu totul în altă parte şi îi lăsa pe bărbați să facă ce vor ei până obosesc şi o lasă în pace. Numai că ei nu oboseau, ci continuau să pătrundă în orice orificiu pe care îl găseau. Uneori doar unul dintre ei, pe când ceilalți fumau o țigară şi paharele de şampanie le erau umplute de o femeie înaltă, aproape despuiată şi cu părul strâns în coc, alteori toți deodată.

— Asta nu-i Jenny Nielsen?

Fareed a încuviințat.

— Iar aici îl avem pe însuşi procurorul general.

Fareed a arătat spre unul dintre bărbați, care tocmai se aşeza călare pe fața tinerei.

— Cum îl cheamă?

— Mads Jensen, a zis ea şi şi-a dat seama că îi recunoaşte pe cei mai mulți dintre bărbați. Şi uite-l pe Ryan Frellesen de la Danske Bank, dacă nu mă înşel.

Era vorba despre cei mai importanți oameni din Danemarca, toți, de la Stig Paulsen, preşedintele concernului TDC Group, până la Kai Mosendahl, directorul general al Skat{53}, şi ministrul de externe Morten Steinbacher.

— Şi ăsta nici vorbă să fie singurul film. Par să fie aici o mulțime.

Fareed a dat clic pe o listă de fişiere plină cu filme MPEG-4 cu titluri ca *Petrecerecrăciun2009, S&M-Ryan3* şi *Jensenmergepreadeparte.*

— Încearcă-l pe ăsta.

Dunja a arătat spre fişierul cu titlul *Klinge1*.

În film se vedea directorul executiv al DSIS culcat pe spate într-una dintre camerele individuale şi încălecat de femeia pe care au găsit-o moartă în maşină împreună cu el.

Ea îl călărea, şi dintr-unul dintre difuzoare se auzea cum el geme în acelaşi ritm cu mişcările ei. Savura totul cu ochii închişi şi era atât de absorbit, că n-a observat când femeia a luat brusc în mână un pistol.

De-abia când ea i-a înfipt țeava pistolului în gură a deschis ochii şi a încercat să se împotrivească, însă glonțul pornise deja şi i-a făcut o parte din creier să împroaşte patul şi oglinda de pe perete.

Împuşcătura nu s-a auzit mai tare decât un foc de artificii de Anul Nou, şi femeia n-a avut nici măcar timp să coboare de pe trupul neînsuflețit când uşa din spatele ei s-a deschis şi s-a văzut cum năvăleşte Jakob Sand. Ea a mai tras o dată, însă n-a nimerit, iar când a încercat să mai tragă, magazia pistolului era goală.

Jakob Sand a ajuns repede la ea şi i-a smuls pistolul din mână, apoi i-a înfundat în gură batista din buzunarul său. Femeia l-a izbit cu picioarele şi cu brațele şi l-a zgâriat. Dar Sand era mai puternic şi a smuls-o de pe pat cu o smucitură, iar în clipa în care a ajuns pe podea a fost peste ea, înşfăcând-o de gât cu amândouă mâinile. Când brațele şi picioarele ei au căzut moi, în cele din urmă, pe podea, el s-a ridicat în picioare, şi-a aranjat părul şi smochingul şi a ieşit din cameră.

Încă nu era clar de ce femeia l-a împuşcat brusc pe Klinge. În afară de asta, filmul rezolva pe loc cazul de omucidere la care lucra Hesk. Faptul că Jakob Sand o omorâse pe femeie avea să explodeze ca o bombă şi, în plus, să reînvie vechea suspiciune că el a omorât o prostituată.

Cu toate acestea, nu la Sand s-a gândit ea în primul rând, ci la Sleizner şi la faptul că el nu apărea în film. Şi nici în titlurile filmelor. În niciunul dintre ele nu-i văzuse numele.

S-a răsucit spre Fareed ca să-i audă părerea despre asta când a auzit o voce de femeie din difuzorul aflat în spatele lor.

— *Get down. I said, get down!*[54]

S-a răsucit şi a văzut pe unul dintre ecranele de deasupra panoului de control că femeia blondă cu părul strâns în coc, acum în costum de trening strâmt, se apropia de paturile suprapuse din *C9*.

— Uite-o iar, a arătat Dunja spre spinarea femeii. Jenny Nielsen.

— Dar ia stai un pic.

Fareed şi-a plimbat privirea între ecranele de deasupra panoului de comandă şi laptopul său, unde Klinge şi femeia zăceau în continuare fără suflare.

— Acolo este în direct?

— Da, nu-i cinci şi cinci minute?

Dunja a arătat spre timpul afişat într-un colț al ecranului.

Fareed s-a uitat la ceasul de la mână şi a încuviințat, în timp ce tânăra din patul de sus încerca să scape, înghesuindu-se cât de mult putea într-un colț.

Însă n-avea cum să scape. Jenny Nielsen a reuşit repede s-o prindă de picioare şi a tras-o din pat jos, pe podeaua de ciment, de care a izbit-o cu capul până a leşinat, ca s-o poată târî mai uşor din celulă.

61

Luna nu răsărise complet, dar tot i se datora cea mai mare parte din sclipirea de pe lacul săpat în mijlocul oraşului cândva, prin secolul al XVI-lea, ca şanţ de apărare împotriva suedezilor, printre alţii. Fabian stătea la capătul estic şi privea apa. Un pic mai încolo, o pereche de tineri îşi scosese hainele ca să se răcorească în apă, prea beţi şi, poate, chiar prea îndrăgostiţi ca să le pese cât de murdară era, de fapt, aceasta.

I-a venit în minte că el şi Sonja au avut o vară asemănătoare în 1994, la Stockholm. Fiecare zi bătuse un nou record de căldură şi în fiecare noapte stătuseră să se uite la Campionatul Mondial de fotbal din SUA, iar când Suedia a câştigat locul trei, au ieşit în noapte şi, ameţiţi de căldură şi de dragoste, s-au despuiat lângă Skeppsholmen.

Acum nu era nici beat, nici îndrăgostit, doar pe drum înapoi spre hotelul unde avea să achite şederea şi apoi să plece spre casă. Spre casă, să salveze ce se putea salva. Sonja hotărâse deja, şi el nu putea s-o învinuiască.

Încercaseră amândoi. Nu doar cât de mult au putut. Au făcut mai mult de atât. Au făcut compromisuri, au iertat, au luat-o de la capăt, au discutat, s-au certat, s-au împăcat. S-au luptat. Împreună şi separat. Spre sfârşitul inevitabil. În adâncul său, el a ştiut tot timpul că într-acolo se îndreaptă, şi era convins că şi ea.

Însă întrebarea fusese când era bine să renunţe. Când sunt copiii destul de mari? Când unul dintre ei se îndrăgosteşte de altcineva? Când e mai bun eşecul decât viaţa în minciună? Şi poate, poate ajunseseră acum acolo.

Cu Matilda era altceva. N-avea cum să ia, pur şi simplu, o hotărâre, să rupă contractul şi să-şi împartă bunurile. Poate că n-o să mai vrea niciodată să-l întâlnească. Poate că n-o să-i mai răspundă niciodată la telefon. Însă asta n-avea să schimbe faptul că era fiica lui şi el avea să fie tatăl ei pentru totdeauna.

Cu mâna teafără a scos pistolul din buzunarul hainei ca să-l arunce cât de departe putea în lac, şi atunci a căzut fotografia cu Qiang plin de sânge, cu cuţitul în gât. A ridicat-o şi era pe cale s-o rupă când, după o clipă, şi-a dat seama că îi scăpase esenţialul.

Şi în loc să arunce arma, să se debaraseze de fotografie şi să meargă mai departe spre hotel, s-a răsucit şi a luat-o la fugă înapoi spre Østerbrogade. Înapoi spre garajul despre care vorbea Dunja. Cât de repede putea.

Nu cuțitul, sângele sau fața chinuită a lui Qiang a fost ceea ce l-a făcut să înțeleagă în cele din urmă cum toate indiciile din apartamentul lui Sleizner puse cap la cap puteau să povestească ceea ce s-a întâmplat cu adevărat pe balcon. A fost lănțişorul de aur cu micul elefant, abia vizibil la gâtul lui Qiang. Asta l-a făcut să priceapă ce s-a întâmplat. Unde a fost ținut Qiang şi, mai ales, de ce. Întrebări pe care nu şi le pusese până acum, când cunoştea răspunsul.

Un răspuns care l-a făcut să-şi dea seama că nu terminase.

Că îi mai rămăsese un lucru de făcut.

Un ultim lucru.

62

Una dintre încăperi avea două bănci, oglinzi pe pereți şi un sac de box care atârna din tavan. Şi greutăți. Gantere, bile cu mâner şi haltere arcuite. În alta au găsit o chicinetă cu masă şi două ceşti cu cafea băută pe jumătate. Ambele, reci. În a treia erau două dulapuri față în față. Înăuntru erau costume, salopete albastre, lenjerie de corp şi obiecte de toaletă, iar pe un umeraş era o vestă de pescar, cu pălăria asortată, plină de momeli de pescuit. În două camere mici, fără ferestre, erau două paturi nefăcute şi, judecând după hainele de camuflaj azvârlite pe podea, aici locuiau cei doi bărbați, întocmai aşa cum spusese Sleizner.

Însă nu era nimeni acum. După ce l-a lăsat pe Fareed în camera de control, a scotocit peste tot în spațiul ascuns din spatele atelierului auto. Singurul semn de viață pe care l-a văzut a fost cel din celulă, pe ecran. Acolo era murdar şi rudimentar. Aici, dimpotrivă, era dichisit, cu pereții în nuanțe de gri şi covor de la un perete la altul.

A încercat din răsputeri să alunge bănuiala că poate nu aici se află celulele, ci în cu totul alt loc. În schimb, şi-a pus toată încrederea în uşa din celălalt capăt al coridorului, spre care se îndrepta grăbită.

Era ultima, şi dacă n-o ducea mai departe, nu ştia ce-i rămâne de făcut. Nu exista vreun al doilea plan. Şi nici vreunul prim, dacă-i pe-aşa. Singurul lucru asupra căruia căzuse de acord cu Fareed până la urmă a fost ca el să rămână în camera de control, aşteptând să se termine copierea de pe hard-disk şi, dacă ea n-avea timp să se întoarcă înainte de asta, el să plece cât mai departe posibil şi să aibă grijă să ajungă conținutul în mâinile cui trebuie.

Ea avea să găsească celulele. Era singurul lucru care conta acum. Jos, la celule şi la Jenny Nielsen aia. Ce avea să se întâmple după aceea rămânea de văzut.

Cel puțin n-a trebuit decât să apese pe clanță ca să se deschidă uşa, şi când s-a aprins automat lumina din partea cealaltă a recunoscut din prima cercetare făcută de Fareed şi Qiang tunelul lung, care se întindea pe sub Østerbrogade.

Când a ieşit pe coridor, a văzut că uşa de metal care dădea pe rampa de încărcare era într-adevăr blocată pe dinăuntru. Însă ea nu se întorcea în garaj, ci se ducea în spațiul din subsol care nu exista.

După ce a mers vreo cincizeci de metri până la capătul coridorului a

tastat codul 7895, care încă funcționa chiar şi aici şi, la fel cum făcuseră Qiang şi Fareed, a dat deoparte draperia groasă şi a intrat în camera slab luminată cu pereți întunecați şi canapeaua de pluş violet, rotundă, în mijloc.

Uşa spre camera cu masa de sacrificiu şi uneltele de tortură era întredeschisă. Însă o văzuse deja, de aceea s-a îndreptat spre cealaltă uşă, care dădea în alt coridor. Aici erau uşi pe tot peretele din dreapta. Uşi cu nume pe plăcuțe de alamă. *Amelia, Charlotte, Emma.* Nu era nevoie să deschidă şi să vadă, ştia deja ce se ascunde înăuntru, şi a mers repede mai departe prin labirintul de coridoare şi spații care duceau cu gândul la un cazinou proiectat în aşa fel încât după ce intrai să nu mai poți găsi niciodată ieşirea.

După un salon de înfrumusețare, o sală de recreere, alte coridoare şerpuitoare şi o sală de masaj, a ajuns în încăperea numită pe panoul de control *Sala de cristal.* Era exact atât de măreață şi atemporală cum sugera numele. Cu tavanul înalt, candelabre mari de cristal şi mese rotunde cu veioze mici roşii, precum şi o tejghea de bar lungă, cu grupuri de canapele în capătul din spate.

Tot decorul evoca un amestec de decadență şi budoar, dar mai ales evoca bani. Bani cu nemiluita. Bani care pot să cumpere totul. Însă în spatele unei draperii grele de pe scena luminată a găsit, în sfârşit, ceva ce arăta că este pe calea cea bună.

Un lift.

Un lift care nu mergea decât în jos.

Pentru că jos trebuia să ajungă.

Jos, unde era răul cel mai mare.

Când a ieşit din lift, era în altă lume. Cu siguranță părea la fel de abandonată ca etajul de deasupra. Dar dispăruseră lumina slabă şi pereții întunecați, cu modele aurite. Aici pereții erau albi ca de spital şi lumina puternică, pătrunzătoare, de la lămpi aflate în pereți.

A intrat într-o sală strălucitor de curată, văruită în alb, cu un şir de cinci duşuri fixate de-a lungul unui perete şi la fel de multe pisoare pe peretele din fața lor. Pe al treilea perete era un şir de chiuvete, iar în mijlocul sălii erau cinci bideuri.

A recunoscut locul şi şi-a dat seama că aici s-a întâmplat. Exact în această sală au fost surprinse imaginile pe care n-avea să şi le scoată niciodată din minte. Însă nu s-a oprit, ci a trecut pe lângă un duş cu presiune mare şi câteva canistre cu triunghiuri roşii de avertizare pe etichete.

Încăperea care se afla în continuarea sălii de duş, şi ea complet albă, avea o lampă mare prinsă pe tavan cu un braț solid şi o masă de metal pe roți, pe care o duzină de instrumente lungi şi înguste erau aşezate ordonat pe un prosop, alături de un scaun ginecologic.

Urma un coridor scurt, pe lângă o fereastră mare spre o cameră cu un pat învelit în plastic înconjurat de camere de luat vederi pe stative, până la alt lift care, la fel ca cel dinainte, nu putea s-o ducă decât în direcția bună.

În jos.

Cât de jos, era greu de spus, însă mai mult decât se aşteptase. Poate că liftul era doar extrem de lent. Poate nu mergea drept în jos, ci oblic. Era greu să-ți dai seama în lumina care pâlpâia uşor. Însă până la urmă, după ce au părut să treacă vreo câteva minute, liftul s-a oprit şi, după ce a ieşit, aerul închis, greu, cu miros înțepător, i-a spus că a ajuns unde trebuie. Că era ceea ce căuta ea.

Pereții, podeaua şi tavanul din jur erau din beton brut. Cu condens care s-a format şi a picurat, s-a uscat şi a curs iar. Depuneri care, când vor fi analizate, le vor da tehnicienilor insomnii.

Pe tavan străluceau becuri goale, departe unul de altul, pe un coridor îngust, ca într-un submarin. De amândouă părțile, uşi cu gratii întredeschise spre celule lipsite de viață. De demnitate. De orice. Alte coridoare. Alte celule. Într-un colț, un morman de pantaloni, pulovere şi rochii, chiloți şi ciorapi. Toate pătate şi zdrențuite. Gândaci negri de un soi pe care nu-l mai văzuse niciodată mişunau în jur.

Şi totuşi, s-a lăsat pe vine ca să caute indicii. Orice ar fi putut să identifice. Să găsească nume. Însă nişte voci îndepărtate au făcut-o să se ridice în picioare, să-şi continue drumul pe coridoare, urmând mirosul înțepător după un colț şi apoi încă unul, prin altă încâlceală de pasaje, şi până la urmă a fost nevoie de o împuşcătură ca să poată găsi locul.

Şi iată-l, la vreo zece metri, cu o mână căreia îi lipsea inelarul, cu bocanci grei, haine de camuflaj şi o mască de gaze. Într-o mână ținea o canistră de cinci litri pe care o golea într-o gaură de câțiva metri pătrați din mijlocul podelei de ciment crăpate.

Fiecare celulă din trupul ei era pregătită să se repeadă înăuntru şi să se arunce pe el. Să facă orice, câtă vreme asta l-ar face pe el să sufere la fel ca Qiang. Însă nu se putea. Încă nu. Nu înainte să înțeleagă ce se petrece.

Dar cum să faci asta?

Cum poți să înțelegi ceea ce este de neînțeles?

Încăperea era mare, cu siguranță şaizeci de metri pătrați, şi, la fel ca restul etajului, era în întregime din beton. Un freamăt puternic, aproape un clocot, se auzea din gaura mare din podea, ceea ce explica cel puțin duhoarea, insuportabila duhoare înțepătoare care făcea fiecare respirație să pară cu un pas mai aproape de pieire.

La un metru şi ceva deasupra găurii, un capac de lemn rotund şi gros atârna de o sârmă de oțel care, printr-un troliu de pe tavan, ducea mai departe la un vinci fixat în perete la stânga ei, deasupra unui şir lung de canistre cu triunghiuri de avertizare roşii.

În fundul încăperii era celălalt bărbat, şi el în haine de camuflaj. La lumina unei lanterne, cerceta cu atenție tinerele care stăteau în şir, complet goale, cu mâinile şi gâtul prinse într-un lanț lung fixat în peretele din spatele lor.

Groaza din privirile lor pe când el se uita la trupul uneia dintre ele spunea mai mult decât putea asimila Dunja. La fel şi țipetele, care nu se auzeau decât ca un vaier slab, îngânat de gurile astupate cu bandă adezivă, când el, cu o simplă mişcare a mâinii, a desfăcut lanțul de la gâtul şi mâinile femeii.

— *Here's another one*{55}.

Bărbatul a arătat cu capul spre cicatricea în formă de cruce dintre sânii femeii şi a îmbrâncit-o spre colegul său de lângă groapă.

Femeia a clătinat din cap şi a strigat ceva pe sub banda adezivă. Ceva neauzit, într-o limbă de neînțeles pe care o puteau înțelege cu toții. Se ruga pentru viața sa. Să scape de condamnare. Însă n-a avut nicio şansă. Împotriva muşchilor lui. Împotriva glonțului din frunte. Împotriva mâinilor care au împins-o peste buza gropii.

Totul s-a terminat în câteva secunde, şi în clipa în care din groapă s-a auzit o bufnitură îndepărtată, bărbatul de lângă femei a strigat:

— Wratlov. *Behind you*{56}.

Însă Dunja era deja chiar în spatele bărbatului de lângă groapă, i-a prins strâns brațul stâng şi i l-a sucit la spate şi în sus cu atâta forță, că umărul lui a ieşit din încheietură şi pistolul i-a căzut.

Bărbatul, care evident se numea Wratlov, a scos un țipăt sub mască şi a încercat, cu toate că avea brațul paralizat, să se răsucească şi să o doboare, însă pistolul era deja în mâna Dunjei, cu țeava înfiptă în tâmpla lui.

— *Okay, let's calm down*, a zis ea şi i-a blocat la spate mâna teafără. *And you, drop your weapon*, i-a strigat celuilalt. *Your weapon*! *On the floor*!{57}

— *Famous last words*[58].

Bărbatul de lângă femei a lăsat pistolul să cadă pe podea, rânjind.

— Dar, ca să ştii, n-ai să ieşi de aici vie.

— Se poate.

Dunja a tras un glonț şi pistolul de la picioarele bărbatului a ajuns mai departe pe podea.

— Însă hai să luăm lucrurile pe rând şi să începem cu eliberarea lor.

Bărbatul a şovăit, şi-a plimbat privirea între femei, colegul său şi Dunja.

— Poți să te tot socoteşti cât vrei. Ia în calcul toți factorii şi completează toate căsuțele goale ca să ajungi la cea mai mare probabilitate. Sau îți pot spune simplu că, la orice concluzie ajungi, eu n-am nimic de pierdut.

Bărbatul a mai chibzuit o vreme, apoi s-a întors şi a început să desfacă una după alta cătuşele, când ceva a lovit-o pe Dunja în ceafă. Ceva dur, care i-a spart țeasta, sau poate că asta a fost când s-a izbit cu capul de ciment. Nu ştia. Ştia doar că dintr-odată zăcea pe spate cu capul explodând de durere şi privirea atât de încețoşată, încât bărbatul de deasupra ei nu era decât o umbră vagă.

— Hei, salut. Cum te simți?

A încercat să-şi dea seama a cui este vocea, însă gândurile nu voiau s-o asculte şi rătăceau care încotro.

— Ar trebui să fii bucuroasă că n-am folosit decât ticălosul acesta mic.

Umbra încețoşată i-a întins ceva care părea o bilă de marmură lucioasă şi s-a aplecat până ce ea a putut să vadă cine îi zâmbeşte.

Însă nu putea să creadă şi a clătinat din cap instinctiv. A simțit cât de tare o doare ceafa. Dar nu se putea abține. N-avea cum să fie adevărat. O înşela vederea, asta era singura explicație rezonabilă. Nu era adevărat. Poate că de aceea capul ei sfida durerea şi continua să se clatine. Ca pentru a o convinge că ceea ce vedea era o minciună. Un miraj răsturnat ivit din cel mai urât coşmar al ei.

— Mi-aş dori să te poți vedea. Sleizner a râs şi a clătinat din cap, maimuțărind-o. Aproape că pari să fi văzut o stafie. *„Oh, I see dead people.”*[59]

Însă nu era minciună. El trăia. Dunja nu putea să priceapă cum. Dar Jigodia trăia. Nu era vorba că ea însăşi murise şi nu avusese timp să-şi dea seama de asta. Era ca şi cum ar fi fost ultimele clipe înainte să-şi piardă cu totul cunoştința.

— Da, întocmai. Sunt eu, pur şi simplu. Sleizner şi-a desfăcut brațele.

Aşadar, ne vedem din nou. Drăguţ, nu-i aşa? Nu ştiu cum eşti tu. Eu n-am fost niciodată un credincios adevărat. Însă când mă privesc în oglindă, este lucrul cel mai apropiat de înviere la care poate ajunge un om. Ce zici?

Ea n-a răspuns. N-avea de gând să se prindă în micul lui joc. În schimb, a întins mâna spre cracul pantalonilor lui. O smucitură, nu era nevoie de mai mult. El era prea ocupat să se felicite singur ca să-i vadă mâna. O mică smucitură urmată de o lovitură, şi el ar putea să-şi piardă echilibrul şi să cadă peste buza gropii.

— A, nu. Şi-a tras piciorul. Nu aşa o să…

Însă ea n-a auzit decât atât înainte ca bila din mâna lui s-o lovească iar.

63

Fabian gonea pe lângă fațade pe Østerbrogade, căutând ceva care să-i amintească de acel garaj public, în timp ce creierul încerca să recapituleze cele întâmplate în apartamentul de pe Islands Brygge.

Discuția de la interfon, în care Sleizner a presupus că e altcineva. Pe care, evident, îl aştepta. Un anume Morten Heinesen. Probabil polițistul care a ajuns după douăzeci şi cinci de minute. Liftul care cobora, dar n-a ieşit nimeni la parter. Dulapul deschis, hainele pe podea şi sticla de băutură care era la locul nepotrivit. Lănțişorul cu micul pandantiv Ganesha.

Şi mirosul.

Mai presus de toate, mirosul pe care l-a simțit în cutia pernelor.

Totul sugera că e imposibil. Că nu era decât el, care, din pură disperare, a văzut o legătură între piesele din puzzle. O legătură care în realitate nu exista. Care n-avea niciun sens, oricum ai fi luat-o. Însă bănuiala pusese stăpânire pe el şi, că era sau nu ceva în ea, era silit să afle cum stau lucrurile cu adevărat înainte să poată merge acasă şi să-şi înceapă restul vieții.

Până atunci trecuseră pe lângă el patru maşini. Toate taxiuri, iar unul dintre ele a tras pe dreapta şi a oprit pe pista bicicletelor, crezând că el vrea o maşină de vreme ce s-a uitat în spate şi l-a petrecut cu privirea când a trecut pe lângă el.

De această dată, n-a fost vreun taxi ceea ce l-a făcut să se oprească şi să se întoarcă, ci girofarurile unor vehicule de intervenție. Erau încă departe ca să vadă cât de multe, însă bănuia că sunt cel puțin trei.

N-ar trebui să fie el cel pe care îl căutau. Mobilul îl lăsase în camera de hotel şi ambulanța n-o urmărise nimeni. Desigur, cineva putuse să facă un raport. Cineva care l-a recunoscut, ceea ce însemna că poliția daneză l-a identificat.

Din păcate, se afla în mijlocul unei piețe deschise, în care avea să fie complet vizibil când treceau pe alături maşinile cu girofaruri. Aşa că s-a grăbit să se ascundă după o tufă, ca să descopere că tufele ascundeau coborârea în garajul pe care îl căuta.

Auzea cum maşinile se apropie, şi când şi-a dat seama că opresc girofarurile şi virează la stânga spre piață n-a mai văzut altă cale de scăpare decât să coboare rampa de beton şi să se ducă repede la uşa pentru pietoni de lângă poarta garajului.

Prima maşină o mai văzuse o dată, din balconul lui Sleizner, când a frânat şi s-a oprit în fața cadavrului, în Islands Brygge. Aşadar, acela era Heinesen, despre care Sleizner credea că o să vină şi care mai târziu l-a fugărit prin apartament. În transportorul de după ea era, probabil, unitatea de intervenții care se grăbea să tragă în oameni.

S-a bucurat că uşa garajului care funcționa nonstop era descuiată, iar el a putut să intre fără probleme. Însă i-a oferit cel mult câteva secunde în plus, apoi s-au auzit motoare şi scrâşnet de cauciucuri de la maşinile care coborau pe rampă afară.

Încercând să mai câştige un pic de timp, s-a cățărat pe un extinctor de pe perete şi a decuplat cablurile motorului care deschidea poarta. Apoi a fugit la atelierul auto, unde era o mătură pe care putea s-o vâre prin mânerele uşii pentru pietoni, ca să nu poată fi deschisă nici ea.

Curând s-au auzit voci furioase, apoi cineva a început să zgâlțâie uşa. Mătura a rezistat, iar Fabian a putut să se îndepărteze, conştient că ceasul ticăie.

Cum Dunja pomenise faptul că garajul e legat de un subsol secret printr-un pasaj pe sub Østerbrogade, a început să caute în acea direcție.

Un pic mai departe era un camion care avea pe platformă un container. Asta în sine nu însemna neapărat ceva, însă când şi-a dat seama că uşile containerului sunt larg deschise n-a mai şovăit să înainteze şi a tras siguranța pistolului pe când urca scara de metal.

Însă acolo nu era nimeni, nici pe rampa de încărcare, nici în container şi, pe fundalul bubuiturilor polițiştilor care încercau să intre, s-a dus la uşa de metal. Aşa cum se aştepta, era încuiată, aşa că s-a întors la container şi a făcut un pas înăuntru.

Întrebările despre ce fusese sau avea să fie transportat au primit răspunsul de la sine în clipa în care ochii i s-au adaptat la întuneric şi a văzut toate numele de femei scrijelite pe pereții ruginiți. Sleizner trecuse deja de orice limită şi făcuse ceea ce toată lumea credea că nu-i cu putință. Aşadar, de ce nu şi asta?

Pe de altă parte, ceea ce l-a surprins a fost numele din colțul stâng, în fundul containerului, cam la un metru de podea. Era singurul nume de bărbat pe care l-a văzut. În plus, era un nume pe care l-a recunoscut din ultimul său an la Stockholm.

Diego Arcas.

Acum se afla în închisoarea Hall şi îşi executa condamnarea ca unul

dintre conducătorii unei mari rețele de traficanți pe care ei reuşiseră s-o distrugă în 2009. Însă, evident, rețeaua era în continuare activă, printre altele, cu ajutorul lui Sleizner.

Pe de altă parte, n-a priceput ce însemna crucea scrijelită deasupra numelui, şi n-a avut timp să se gândească, pentru că a auzit cum se deschide uşa de metal de pe rampa de încărcare, în spatele său. S-a răsucit, dar în lumina care bătea din spate n-a desluşit decât conturul unui trup de femeie cu părul strâns în coc care venea spre el.

— Culcă-te pe podea! Pe burtă! Cu brațele şi picioarele depărtate, a strigat şi a îndreptat pistolul spre femeia care s-a oprit chiar lângă container. *Down on the floor*[60], a repetat el şi abia acum a descoperit cele două proiectile care, cu cozile lor de metal lungi, spiralate, veneau prin aer drept spre el.

Primul şi-a înfipt cârligele în piciorul lui stâng, iar celălalt, în şoldul drept. Şocul electric care a urmat a făcut timpul să se oprească şi, în ciuda faptului că era în continuare pe deplin conştient când picioarele s-au îndoit sub el în spasme, n-a mai fost în stare să facă altceva decât să se prăvălească pe podea ca un buştean.

64

Fareed avea ochii înroşiţi de la atâta privit ţintă la ecran şi aştepta ca bara albastră care pulsa să treacă de la 99 la 100. O aşteptare care îl costase până în acel moment douăzeci şi cinci de minute şi jumătate şi optzeci şi trei de clipiri. Douăzeci şi şapte de minute îi trebuiseră barei ca să ajungă de la 98 la 99, aşa că trebuia să fie aproape de capăt. Pe de altă parte, diferitele procente avuseseră nevoie de intervale între două şi treizeci şi trei de minute, ceea ce însemna că ultima etapă ar putea foarte bine să dureze mai mult de o oră.

Cu alte cuvinte, n-avea nicio idee cât timp mai rămăsese până să se termine copierea, aşa încât să poată deconecta hard-diskul, să plece din camera de control şi să se întoarcă la ambulanţă. Singurul lucru pe care îl ştia sigur era că, dacă nu se auzea curând acel *ping,* ochii riscau să i se scurgă din orbite.

Ca şi cum tocmai ar fi explodat ceva departe, s-a auzit o bufnitură surdă care a cutremurat podeaua. Dar poate nu era decât o uşă grea închisă cu prea multă forţă. Spera că este Dunja care se întoarce. Într-o lume ideală, ea îi găsise pe cei doi bărbaţi şi îşi vărsase furia pe ei, aşa încât acum putea să plece împreună cu el din blestemata asta de văgăună.

Nu-i plăcuse ideea să se despartă în acest loc. Fiecare pe cont propriu nu era nici măcar pe jumătate atât de puternic ca împreună. Nu trebuia decât să vezi ce păţise Qiang ca să-ţi dai seama că era o idee proastă. Însă Dunja n-a vrut să asculte şi a jurat pe ce avea ea mai sfânt că se va întoarce înainte să termine de copiat.

Însă vorbele au fost la fel de lipsite de sens şi de substanţă ca promisiunile electorale într-o dezbatere finală. Ea îi dăduse chiar un pupic pe buze înainte să plece grăbită. Nu se mai întâmplase niciodată şi nu putea fi interpretat altfel decât ca un ultim rămas-bun. De aceea a fost foarte surprins când i s-a părut că aude paşi îndepărtaţi pe coridor.

S-a dus la uşă şi a scos capul. Se auzea ceva. Din nefericire, părea că sunt mai multe persoane. Era greu de spus câte, dar cel puţin două. Acum mai auzea şi voci. Glasuri de bărbaţi care comunicau sporadic prin cuvinte de o silabă, ca militarii care îşi dau unul altuia ordine.

Semnalul electronic l-a făcut să se răsucească spre ecran, unde bara care pulsa ajunsese în cele din urmă la capăt. A smuls cablul din hard-disk, l-a

pus în rucsac împreună cu laptopul şi, cu rucsacul pe umăr, s-a grăbit iar spre uşă, însă a fost silit să se întoarcă din prag.

Bărbații erau deja prea aproape. Îi auzea clar. Ca şi cum n-ar fi fost la mai mult de zece metri de el. Poate chiar mai puțin.

S-a uitat în jur prin încăperea mică după o ascunzătoare. El, care de obicei nu intra în panică, acum aproape că nu se putea mişca. Cu atât mai puțin să aibă vreun gând limpede.

Totul era din vina Dunjei. După ce intrase în viața lui, n-a mai avut timp să-şi facă şedințele de yoga şi să mediteze nici măcar o dată. Acum stătea aici, transpirând tot, şi, de parcă s-ar fi jucat de-a v-ați ascunselea, s-a târât sub panoul de control şi s-a ascuns acolo.

Însă nu era de-a v-ați ascunselea. Nu ştia ce este. Ştia doar că s-ar putea sfârşi cu un cuțit în gât dacă îl găseau, aşa că s-a înghesuit şi mai tare în spatele unui computer şi al unui morman de cabluri neconectate. Sau ei ar inventa altceva ca să-l surprindă? Să-l înjunghie în ochi, poate. Sau, de ce nu…

N-a fost deloc în mod conştient, însă în clipa în care i-a auzit pe bărbați pe coridor în fața uşii şi-a oprit şi gândurile, şi respirația şi a stat acolo ca un Houdini încremenit care îşi dă seama în timpul marelui său număr final că nu asta ar fi trebuit să facă cu propria viață.

De-abia când s-a convins că paşii şi-au continuat drumul pe lângă uşă a cutezat să dea drumul aerului din piept şi să se destindă, dar curând a auzit cum paşii se opresc brusc şi sunt înlocuiți de voci care din nou schimbă între ele câteva propoziții.

Nu mult după aceea, doi bocanci grei au intrat şi s-au oprit în mijlocul camerei mici. Putea chiar să audă respirația bărbatului şi cum îşi scărpina țepii de pe obraz. El îşi ținea iarăşi răsuflarea şi îşi controla toți muşchii, ca să nu atingă ceva care ar fi putut să producă vreun zgomot.

Tăcerea părea o înfruntare în care primul dintre ei care scotea un sunet pierdea. O întrecere pe care a câştigat-o când dinspre bărbat s-au auzit două pocnete puternice.

De faptul că în realitate a pierdut şi-a dat seama când i-a picat fisa că auzise genunchii bărbatului lovind podeaua. Însă atunci era prea târziu. Omul era deja în patru labe şi îl privea drept în ochi.

65

Fabian n-a văzut decât încă o lampă scumpă trecând pe deasupra capului său înainte să se întunece totul. Când a reuşit din nou să-şi silească ochii să se deschidă, femeia blondă din faţa lui, cu mâna pe funia care îi lega picioarele, îl târa mai departe prin labirintul întunecat de coridoare al clubului de noapte. Apoi iar s-a lăsat întunericul, ca un scurtcircuit dinăuntrul său.

De fiecare dată când se întuneca îşi pierdea şi controlul muşchilor de la mijloc în jos. Ca şi cum s-ar fi aflat într-o lungă criză de epilepsie în care corpul era cuprins de spasme dictate de curentul care pulsa între cele două cârlige cu sârme.

— Ascultă, s-a auzit cum blonda înaltă din faţa lui spune în cască. Tocmai pregăteam transportul, bine? Şi numai ce îl văd în container.

Însă ceva se schimbase. Poate că trupul său începuse să se deprindă cu şocurile. Sau poate încărcătura pistolului electric începuse să scadă după ce fusese folosit mai multe minute ca să-l ţină pe el sub control.

— Nu ştiu, a continuat femeia. Pur şi simplu, era deschis.

Însă de fiecare dată simţea că şocurile sunt mai slabe, iar când şi-a revenit după încă un atac a putut chiar să-şi mişte un pic braţul drept.

— Nu, n-avea permis de conducere sau altceva. Însă cred că este poliţistul suedez, Risk.

Dacă s-ar putea apleca măcar, ar trebui să fie în stare să smulgă cârligele şi să-şi recapete controlul. Însă era imposibil, muşchii trunchiului aveau viaţa lor separată.

— De unde dracu' să ştiu? Nu răspund eu de asta. Acum îl duc la spălătorie şi tu îl preiei de acolo, bine?

Totuşi, în ciuda faptului că din nou s-a întunecat totul, a reuşit să se agaţe de una dintre draperii şi să se ţină de ea destul timp ca s-o audă până la urmă cum cade pe podea, cu bară cu tot.

— *Fuck*… Hei, acum trebuie să închid.

Femeia din faţă s-a oprit şi s-a răsucit spre el cu un oftat obosit, complet nepregătită pentru lovitura cu bara draperiei.

Care a nimerit-o deasupra urechii.

— Ce mama dracului?

Nici măcar prea tare, însă destul ca să ea să fie mai absorbită de urechea

însângerată decât să se apere de următoarea lovitură când el, fără să se sinchisească de rana de glonț din braț, cu amândouă mâinile şi cu toată puterea, i-a înfipt capătul barei drept în față. Ea a scos un geamăt slab, apoi s-a clătinat şi s-a prăbuşit pe podea.

66

— N-am nicio idee. Am încredere că vă ocupați voi de asta… Bine… Maximum încă un sfert de oră. N-am nevoie de mai mult. Era la doar câțiva metri de ea. Da, dacă nu dau niciun semn în cincisprezece minute, puteţi coborî. Dar nu înainte. S-a înțeles? Vocea înviată din morți. Nu, e încă inconştientă, aşa că mergeţi mai departe aşa cum am plănuit. Vocea care ar fi trebuit să amuțească pe vecie. Mă doare-n cot de ce a zis sau n-a zis el. Aici eu sunt cel care hotărăşte şi în clipa asta hotărăsc că eu mă ocup de ea. În felul meu. Bine?

Ea zăcea pe o parte, cu brațele legate la spate şi ceva rece şi dur în jurul gâtului. Mirosul înțepător îi spunea că este aproape de gaura din podea. Ieşea din discuție încercarea de a scăpa de acolo. Cea mai mică mişcare risca să-i atragă lui atenția.

— Asta-i problema voastră. Trebuie s-o rezolvați. Eu o să stau un sfert de oră aici singur cu ea.

Dunja a încercat să deschidă ochii, dar nu ştia dacă a reuşit. Nu vedea nimic. Doar porțiuni cenuşii. Ca şi cum ar fi privit direct în propriul creier.

— Hei, ascultă aici.

Însă durerea, ea era acolo. Pe undeva. Ca o furtună în depărtare. Dar de ce nu era mai puternică, dacă se gândea cât de tare a lovit-o? Să-şi fi pierdut simțirea? Asta era explicația? Putea măcar să se mişte?

— Nu, acum o să mă asculți tu pe mine. Nu merg nicăieri până nu termin aici, şi nu termin până ce ea nu îşi revine şi pot să văd cu ochii mei când o să… Vocea s-a întrerupt şi a fost înlocuită de un pas pe podeaua de ciment. Măi, să fie. Vocea era acum mai aproape. Dacă nu-i însăşi Frumoasa din Pădurea Adormită care s-a trezit din somnicul ei de frumusețe.

Mult mai aproape.

Dunja a întors capul şi a simțit cum lanțul rece din jurul gâtului se mişcă. A simțit cum lanțul continuă în jos pe spate şi îi leagă mâinile şi picioarele. A simțit răsuflarea bărbatului.

— Indiferent cât de tare te urăsc, de fiecare dată când te văd nu pot să nu mă gândesc ce bine ne-ar fi fost împreună, a continuat el, şi l-a auzit cum îşi îndreaptă spatele şi se îndepărtează cu un pas.

Dunja a clipit, şi-a dat seama că are ochii deschişi şi a clipit iar. Zonele cenuşii şi-au precizat cu încetul contururile şi curând a putut să vadă mai

mult decât o siluetă încețoșată. Fruntea lui transpirată, buzele crăpate şi rânjetul. Acel rânjet superior al cuiva care are un as în mânecă şi debordează de bucurie pentru ce va urma.

— Dar am vorbit deja despre asta, şi nimic nu-i mai neplăcut decât cineva care se repetă. Eu o să fiu bine. Însă tu, nu prea.

— Te-ai sinucis, a zis ea, în vreme ce el îşi agăța haina pe mânerul vinciului de pe peretele din spate.

— Da, aşa am făcut.

A luat masca de gaze de lângă şirul de canistre de plastic cu acid fluorhidric şi a controlat-o înainte să se răsucească spre ea.

— Nu te simți câteodată obosită de tine însăți? Ştii tu, acea senzație că nu faci altceva decât să conduci maşina pe aceleaşi vechi făgaşe de tractor şi te repeți ca un papagal senil.

A aşteptat un răspuns, dar ea tăcea în continuare.

— Păi, bine. Dar, în orice caz, mie mi se întâmplă, şi cu siguranță mi s-ar întâmpla dacă aş fi în locul tău.

Nu mai era altcineva în încăpere. Nicio tânără înlănțuită. Niciun bărbat în haine de camuflaj. Doar ea şi Sleizner. Şi rânjetul. Blestematul ăla de rânjet voios, care ar fi strepezit dinții oricui.

— Aşadar, chestia asta cu moartea este, de fapt, o idee cu care mă joc de mult timp. Ce frumos ar fi să pot, pur şi simplu, să iau totul de la capăt. Şi-a descheiat nasturii manşetelor şi şi-a suflecat mânecile. Ştii tu, să-ți lepezi pielea şi să devii cu totul altcineva. Vreau să zic, cu numai o sută de ani înainte, oricum aş fi fost mort şi îngropat la vârsta mea. Nu-i de mirare că avem criza de la jumătatea vieții. Unii încearcă s-o rezolve prin terapie. Alții divorțează, îşi schimbă cariera şi se mută la țară ca să se ocupe de fermentație sau să înceapă cine ştie ce căcat de curs de olărit. Se pare că eu am fost silit să mor ca să pot reînvia. A râs şi a clătinat din cap. Mulțumită ție şi lui Jan Hesk, toate piesele s-au aşezat la locul lor. Ce-i drept, un pic mai devreme decât era planul. Dar ce contează, în tabloul general? Şi apoi micul tău prieten chinez, se înțelege. Nu trebuie să-l uităm, pentru toți elefanții din lume.

Ei i-a părut rău că vorbise. Că i-a oferit marea plăcere de a putea să povestească şi să se umfle în pene la propria genialitate. Însă tăcerea ei n-ar fi fost de folos. Nimic nu-l putea împiedica să se împăuneze. Exact acesta era motivul pentru care se afla aici. Pentru care ea era încă în viață.

— Aşa cum ştii deja, avem câțiva membri faimoşi în micul nostru club, a

continuat el şi a destupat o sticlă cu apă. Era doar un bluf, sau el ştia că ea şi Fareed au găsit filmele? Dunja, zău aşa, a oftat Sleizner şi a băut. Chiar te-am supraestimat atât de tare? S-a dus la ea şi s-a lăsat pe vine. Sau tu m-ai subestimat iarăşi? Sigur că ştiu ce filme ați văzut pe hard-disk tu şi micul tău prieten plin de curry. N-ar trebui să fii atât de surprinsă. De ce altceva crezi că v-am desfăşurat la picioare covorul roşu şi am avut grijă să păstrez acelaşi cod la încuietori? Uite, mai bine bea un pic de apă. A împins deschizătura sticlei spre gura ei şi a ținut-o acolo. Nu există niciun motiv să mori însetată.

Mai mult i-a curs pe obraji, însă ceea ce a înghițit i-a curățat cel puțin cea mai mare parte a prafului din gât.

— Fareed. L-ați prins pe Fareed?

— Fareed Cherukuri. Nu aşa-l cheamă? Sleizner s-a ridicat, a băut ce mai rămăsese din apă şi a aruncat sticla cu boltă peste ea, în groapă. Sau poate că ar trebui să spui „îl chema”.

— Răspunde. Ce i-ați făcut?

Sleizner a râs şi a aplaudat cu trei lovituri obosite.

— *And the Oscar goes to*{61}... Haide, zău. Pentru cine joci teatru? Pentru tine însăți? Pe mine cu siguranță nu mă convingi. Adevărul, dacă e să fim sinceri, e că nu-ți pasă nici cât negru sub unghie de micul tău indian sorbitor de ceai ori de tipul ăla cu elefanții. În ochii tăi n-au fost decât un mijloc pentru un scop. Două sticle pentru care nu primeşti înapoi garanția. Aşa că sugestia mea e să încetezi cu asta. A aruncat o privire la ecranul vechiului Nokia. N-avem la dispoziție toată noaptea, aşa că hai să rămânem la subiect. Adică mica mea plecare de pe lume.

— Kim, uită că am întrebat. Sincer, nu-mi pasă.

Sleizner a râs.

— Ce amuzantă eşti! În fine, aveam nevoie de două lucruri ca să reuşesc. Un cadavru şi un scenariu credibil. A ocolit-o şi s-a oprit în spatele ei. Cadavrul n-a fost niciodată o problemă. Putea fi aproape oricine. L-a auzit cum îşi desface prohabul şi urinează direct în groapă. Acum, s-a nimerit să fie micul tău prieten dolofan. Sigur, nu era nici pe departe ca mine de atletic şi pielea lui era mai galbenă ca diareea. Însă de amănunte s-a ocupat Oscar Pedersen. El a fost întotdeauna un membru de încredere al micului nostru club şi a identificat deja cadavrul meu. Apropo, n-ați lucrat împreună în prima ta anchetă?

Ea a încuviințat. N-o surprindea deloc că Pedersen era unul dintre ei.

Prima dată când s-au întâlnit şi a dat mâna cu el a avut timp de câteva zile senzația de ceva lipicios şi dezgustător.

— Mi-a zis să-ți transmit toate cele bune când a sunat să-mi spună că sunt incinerat şi gata de îngropăciune, a continuat el, a golit ultimii stropi din vezică şi şi-a încheiat prohabul. Şi, dacă te întrebi, pot să-ți confirm că n-a fost nici pe departe atât de dureros ca mica ta încercare de ardere.

— El trăieşte?

— Cine?

— Fareed.

Sleizner şi-a dat ochii peste cap.

— Tocmai începeam să povestesc cum am izbutit să găsesc un scenariu credibil, şi tu iar mă bați la cap cu…

— Kim, vreau să-mi răspunzi. Fareed e sau nu în viață?

Sleizner a clătinat din cap.

— Nu încerca să mă păcăleşti că îți pasă de, cum îi zice, starea lui. Singurul lucru care te interesează e să mă vânezi pe mine. Ai face bine să recunoşti asta.

— Crezi că mă cunoşti, a zis ea. Însă adevărul, dacă despre el vorbim acum, este că n-ai nici cea mai mică idee cine sunt eu.

Sleizner a izbucnit în râs şi a clătinat din cap.

— Drăguța de Dunja. S-a lăsat în genunchi, s-a aplecat spre ea şi i-a dat un pupic pe obraz. Adevărul e că ştiu tot ce e de ştiut în ce te priveşte. Probabil ştiu mai mult decât tine însăți. Sigur te întrebi cum pot face asta.

— Nu, nu mă întreb, a clătinat ea din cap. Nu mă întreb nimic. Aşa că putem foarte bine să ne oprim aici. Nu ştiu ce ai plănuit, dar dă-i drumul şi termină odată.

— Singurul lucru pe care trebuie să-l fac ca să te citesc perfect, a continuat el ca şi cum n-ar fi auzit-o, este să mă privesc în oglindă. Să-mi întorc privirea înăuntru, cum se zice. S-a ridicat iar şi s-a îndepărtat cu câțiva paşi. Înțelegi, tu şi cu mine nu suntem atât de diferiți cum s-ar putea crede, când tragi linia. Aş spune mai degrabă că sunt mai multe asemănări decât deosebiri. Să luăm, de exemplu, sexul. Mă excit şi-mi place să iau ce vreau, şi nu mă ruşinez de asta. Iar tu. A arătat spre ea. Eşti exact la fel. Când îți vine cheful, consideri că e dreptul tău să ieşi în oraş într-o seară obişnuită de marți şi să agăți pe cineva. Singura diferență este că tu eşti femeie şi eu bărbat, ceea ce înseamnă că tu poți face asta în continuare, nepedepsită.

— Nu ți-a dat niciodată prin cap că a face sex cu mine ar putea fi mai plăcut pentru cineva decât să fie violat de tine?

— Păi, n-am avut niciodată timp să duc la bun sfârşit acel mic exercițiu de la petrecerea de Crăciun de acum câțiva ani. Ce îmi amintesc este că de-abia începusem când a venit Hesk şi a făcut pe eroul. Însă, dacă n-ar fi fost el, ai fi trăit ceva complet diferit de toate marțile tale jalnice. Bag mâna-n foc.

— Nu mă-ndoiesc.

Sleizner i-a răspuns cu un zâmbet şi s-a răsucit să ia altă sticlă de apă.

— Aşa de aproape de moarte şi încă atât de obraznică! Trebuie să fie plăcut să fii atât de mulțumit de sine şi de convins că eşti de „partea cea dreaptă" şi te numeri printre „cei buni".

A răsucit capacul şi a băut.

— Nu ştiu dacă sunt sau nu printre cei buni. Dar în niciun caz nu sunt un monstru ca tine.

— Monstru? S-a gândit şi, în cele din urmă, a încuviințat. Da, de ce nu? Nu m-am considerat niciodată un om bun. Asta recunosc bucuros. S-a dus iar la ea, s-a lăsat pe vine şi a turnat cu grijă apă în gura ei. Să fii cumsecade e o chestie care, cumva, m-a plictisit întotdeauna. „Cumsecade". Adică, ce naiba mai e şi asta? El a clătinat din cap. Cuvântul însuşi e enervant. Să te gândeşti la toți ceilalți şi să stai la sfârşitul cozii. „Cine sunt eu ca să…". Haide, zău. Aşa te poți descrie tu însăți? De aceea eşti aici? Ca să-i ajuți pe toți cei slabi din jur? Pe toți cei care n-au puterea să muncească şi nu vor decât subvenții şi viață uşoară, până ajung atât de graşi că nu mai încap pe uşă? De aceea zaci aici legată fedeleş şi te gândeşti la ce te aşteaptă după ce te-am rostogolit peste buza gropii? Pentru că eşti atât de grozav de cumsecade? Nu cred.

S-a ridicat şi a băut restul de apă, apoi a aruncat sticla.

De această dată ea a numărat secundele.

— Răul, pe de altă parte, a continuat el. Despre asta putem vorbi. Acolo se întâmplă lucrurile.

Cinci… Şase…

— Acolo se află mersul înainte.

Şapte… apoi a auzit cum atinge fundul.

— Selecția naturală, în care cel mai puternic învinge. Vorbim de Charles *fucking* Darwin. Vorbim de dezvoltare. Progres. Evoluție. *You name it*[62]. Totul se sprijină pe un fundament imens de rău. Lui trebuie să-i mulțumim

pentru tot. Cum ar fi asta. Sleizner şi-a desfăcut brațele. Dacă n-ar fi fost el, n-ar fi fost nimic din toate astea.

— Asta sună bine, dacă mă întrebi pe mine.

— Dunja, n-ar fi fost nimic. Nici Copenhaga, nici case, nici maşini sau telefoane. Nici măcar un mic vibrator pe care să-l vâri între picioare. Şi cât de distractiv ar fi fost? Cu toate că asta n-ar fi avut nicio importanță, pentru că n-am fi existat nici tu sau eu, şi nici ceilalți, de fapt, buni sau răi. Niciun animal. Nicio plantă. Nimic. Lumea, universul, sau cum vrem să-i zicem, n-a fost clădit pe bunătate. Dimpotrivă. Şi o ştii la fel de bine ca mine. Şi ştii de ce? S-a aşezat lângă ea. Ştii de ce nimic din ce am spus eu nu-i vreo noutate pentru tine? S-a aplecat deasupra ei şi a privit-o în ochi. Pentru că oricare ar fi imaginea de sine deformată pe care o ai, răul a fost întotdeauna o parte importantă din tine. Dacă nu cea mai mare. Am văzut asta în ochii tăi în clipa în care ai păşit în departamentul meu, şi am văzut asta acum câteva ore, când ai dat foc scutecului ăluia. Ce bine te-ai simțit când m-ai văzut că sufăr şi cum, în ciuda faptului că nu era ce plănuiseşi, ai savurat asta cum n-ai mai savurat nimic vreodată. Că m-ai învins. Că ai izbutit, în cele din urmă, să te răzbuni. Nu ştiu dacă eşti de acord, însă cred că n-ai fost niciodată atât de sinceră cu tine ca atunci. Şi oricât de tare m-a durut, şi Dumnezeu ştie că încă mă doare, a fost minunat să văd că accepți şi tu o dată şi nu lupți împotriva firii tale. A fost, cum să-i zic, o armonie deplină.

A vrut să spună ceva. Să protesteze şi să-i scuipe în față argumentele. Să-i arate cât de mult greşeşte. Să-i dovedească ce departe sunt unul de celălalt. Însă tot ce a putut să facă a fost să încuviințeze din cap. Orice altceva ar fi fost o minciună.

Şi-a savurat răzbunarea. S-a încărcat de energie când l-a văzut cum suferă. Fără nicio umbră de remuşcare, a depăşit limită după limită. Renunțase de mult la cerința de a fi ceva legal. Câtă vreme avea de partea sa morala, gândise ea. Câtă vreme făcea ceea ce e bine.

Însă a uitat de morală în clipa în care i-a dat lui foc. În acel moment a trecut peste o limită de la care nu mai exista cale de întoarcere.

Devenise ca el.

Nu fusese niciodată mai clar.

Ca bărbatul pe care îl ura mai mult ca orice.

— De aceea ne-am făcut polițişti, în primul rând. Nu-i aşa? A mângâiat-o uşurel pe obraz cu dosul palmei. Nu ca să fim oameni buni sau să facem lumea mai bună. E exact la fel ca la militari. Niciunul dintre ei nu doreşte

pace pe pământ. Dimpotrivă, s-ar plictisi aşa de tare, că n-ar trece mult până să înceapă să se împuşte între ei. Tu şi cu mine suntem exact la fel. Poate că sună frumos să fii de partea bună şi să munceşti pentru bine, şi cei mai mulți dintre colegii noştri au spus şi repetat asta de atâtea ori, că până la urmă au început s-o creadă ei înşişi. Numai că adevărul, dacă e să vorbim despre el, este că răul e cel care atrage. Nu-i aşa?

Ea a încuviințat din nou, iar el s-a aplecat.

— Apropierea de ceea ce e interzis.

Tot drumul până jos.

— De lupta pe viață şi pe moarte.

Față în față.

— De mirosul de sânge şi duhoarea de cadavru.

Respirație în respirație.

— Cu cât mai aproape, cu atât mai bine.

Ea a deschis gura, a întâlnit-o pe a lui într-un sărut, i-a lăsat limba să pătrundă. La început, el a şovăit, ca şi cum n-ar fi vrut să fie prea îndrăzneț, ca şi cum n-ar fi îndrăznit să creadă că de această dată totul era altfel. Că ea nu-şi dorea nimic mai mult decât ca limba lui să se joace cu ea şi să-i ia în stăpânire gura. S-o umple. Aşa că în cele din urmă s-a destins şi şi-a dat frâu liber. Ea i-a răspuns la mişcare, oferind împotrivire. Oferind exact ceea ce-şi dorea el.

Dunja citise undeva, nu-şi mai amintea unde, că muşchiul cel mai puternic al omului era cel al maxilarului. Nici măcar muşchii coapselor, care sunt mult mai mari, nu pot acționa cu aceeaşi forță asupra unui obiect exterior. Şi totuşi, a fost surprinsă de gustul brusc de sânge când dinții ei l-au străpuns, i-au străpuns limba.

La fel şi cu țipătul lui nestăpânit. Nu era pregătită pentru asta sau pentru încercarea lui violentă de a se elibera. Dar mai mult ca orice a fost surprinsă de propria reacție. De faptul că nu i-a dat drumul şi şi-a înfipt dinții şi mai adânc în el. Că respira fără probleme pe nas, ca să poată înghiți sângele lui fără să se înece.

El nici că putuse să aibă mai multă dreptate, şi-a zis înainte să mai apese pentru ultima oară. Dreptate că răul o făcea să fie una cu sine şi cât de mult se bucura de suferința lui.

Dunja a scuipat bucata de limbă. S-a minunat ce mică părea când a aterizat pe podea într-o baltă de sânge. Mică față de răcnetele lui Sleizner, care stătea în genunchi aplecat în față, cu mâinile la gura plină de sânge, de

parcă ar fi trebuit să pipăie ca să priceapă ce s-a întâmplat. Răcnetele pătrunzătoare, fără cuvinte, care erau atât de pline de durere, încât durerea s-a întins până la ea.

Dunja s-a rostogolit o dată pe podea şi l-a izbit cu putere cu amândouă picioarele. Totul s-a petrecut atât de repede, că n-a avut timp să se gândească. Însă el a amuțit, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un buton, în clipa în care a dispărut peste marginea gropii.

Ea a numărat iarăşi secundele.

Patru… Cinci… Şase…

Însă nu l-a auzit izbindu-se de fund.

Şapte… Opt… Nouă…

În schimb a auzit altceva. Era răsuflarea lui? Neregulată, cu inspirații scurte, superficiale. Aproape gâfâită. Întocmai ca a ei.

Cu mâinile şi picioarele încă legate la spate, s-a aplecat spre gaura din podea. I-a luat ceva timp, dar când a privit peste margine l-a văzut cam la un metru mai jos, cu mâinile încleştate de nişte adâncituri din perete. Sub el, gaura continua într-o întunecime fără capăt.

— Te rog… Vocea suna ca şi cum el ar fi fost beat. Te rog, ajută-mă… Împleticită, necontrolată. Fac orice… Orice, doar ajută-mă… Te rog, te implor… Sângele îi izvora din gură şi se prelingea pe gât în jos. Nu vreau să mor… Nu aşa… Trebuie să mă ajuți. Auzi? Am nevoie de ajutorul tău…

Ea nu trebuia decât să stea acolo şi să aştepte. Să-l vadă cum se luptă să se țină. Să vadă cum i se albesc unghiile înainte să-l lase puterile. Asta putea să dureze două minute sau zece. Era mai puternic decât s-ar fi crezut. Poate că o oră întreagă.

— Cheia… a continuat el. E în haină… în spatele tău…

Ea s-a răsucit, a văzut haina de pe manivela vinciului şi a început să se târască pe podea. De data asta, a mers mai repede. Ca şi cum umerii, muşchii stomacului, spatele, întregul său trup începuse să se deprindă cu faptul că are mâinile şi picioarele legate. Când a ajuns, s-a rostogolit pe spate, a tras jos haina cu picioarele şi a scotocit prin buzunare cu mâinile la spate.

A găsit cheia aproape imediat. Peste câteva momente, a reuşit s-o vâre în încuietoarea cătuşelor şi le-a desfăcut. Restul a mers uşor şi curând s-a putut ridica în picioare.

A asaltat-o durerea de cap şi i-a amintit de lovitura din ceafă. A pipăit uşor cu o mână şi a constatat că îi cursese o grămadă de sânge din cele două

răni şi era pe cale să se închege pe scalp. Probabil avea o uşoară comoție. Dar nu ceva care să nu se rezolve cu două cusături şi câteva săptămâni de odihnă.

S-a întors la gaura din podea şi s-a uitat în jos la Sleizner, care era în continuare încleştat de perete.

— Te rog… a repetat el cu vocea de bețiv şi a ridicat privirea spre ea. Eşti liberă… poți să faci ce vrei… dar scoate-mă de aici, te rog. Fac tot ce vrei. Am mărturisit deja. Pentru că asta ai vrut, nu-i aşa? Să mă dobori.

Ea s-a întors şi a pornit spre ieşire.

— Nu, Dunja. Nu pleca… Întoarce-te. Nu pleca. Asta nu eşti tu. Ştiu că nu eşti aşa, a strigat el. Vrei să faci ceea ce se cuvine… Asta ai vrut întotdeauna, şi dacă faci asta o să-ți pară rău… Îți jur… Tot restul vieții…

S-a oprit lângă vinci, a prins manivela şi a început s-o rotească. La fiecare răsucire, capacul gros de lemn care atârna de sârmă mai cobora cu câțiva centimetri spre buza gropii.

— Nu, Dunja… nu-l închide… Te rog… Nu vreau să mor. Auzi? Nu vreau să…

A încercat să-şi alunge gândurile şi să continue, pur şi simplu, să rotească. Să coboare capacul şi să-l lase pe el să dispară pe veci. Oricum, era deja mort.

Dar ce avea să-i facă asta ei?

Cine era ea?

De fapt.

Nu doar acum. După toate astea.

Când totul se va termina.

Cine va fi devenit?

67

Fareed stătea pe podea, cu mâinile încătuşate şi spatele la perete, şi nu mai fusese niciodată atât de speriat că o să facă vreo greşeală. Cea mai mică mişcare risca să-l înfurie pe bărbatul în haine de camuflaj care stătea pe vine în fața lui şi îi scotocea prin rucsac.

Până acum, niciunul dintre ei nu spusese nimic, şi el n-avea de gând să rupă tăcerea. Să vorbeşti fără să ți se vorbească mai întâi însemna să-ți cauți necazul cu lumânarea. Pe de altă parte, dacă i se punea o întrebare, oricare ar fi fost, avea de gând să răspundă sincer, fără şovăială. În situația sa, era de neconceput să încerce să facă pe deşteptul.

Dacă îi cereau parola laptopului, avea de gând să le-o dea imediat. Nu va fi fără probleme, şi nu putea decât să tragă nădejde că nu vor descoperi că le-a decriptat hard-diskul şi a copiat o parte din conținut.

Dacă o făceau, şansele lui de supraviețuire erau nule. Şi nu era pregătit să moară. Nu încă. Îl lichidaseră deja pe Qiang, poate chiar pe Dunja, şi acum nu mai rămăsese decât el. Singurul punct luminos era că el era totuşi în continuare în viață. Poate că îşi dăduseră seama că le este mai de folos viu decât mort. Sau poate că doar tărăgănau lucrurile ca să se joace cu el. Pentru ca, aşa cum făcuseră cu Qiang, să-i dea lovitura finală când se aştepta mai puțin.

Bărbatul şi-a ridicat privirea de la rucsac şi l-a privit în ochi. El a reacționat prea târziu şi ar fi trebuit să-şi lase imediat privirea în jos. Să-l privească şi el în ochi era ca şi cum l-ar fi înfruntat. Dar simțea că dacă îşi lasă acum ochii în jos e ca şi cum i-ar da cu tifla bărbatului. Aşa că a stat acolo, într-o înfruntare fără vorbe, care nu s-a întrerupt decât când colegul bărbatului a intrat în camera de control.

Spre deosebire de primul, nu purta bocanci grei şi haine de camuflaj, ci pantaloni obişnuiți şi haină. Îşi închipuise că amândoi sunt militari, dar poate că cel de aici nu era al doilea dintre cei doi pe care îi văzuseră mai devreme, ci al treilea. Poate că era şeful lor, care acum trebuia să hotărască ce vor face cu el.

Cum, când şi unde.

— Lucrezi pentru Dunja Hougaard?

Bărbatul a mai făcut un pas în față şi s-a uitat în jos la Fareed, care a încuviințat.

— Cum te cheamă?

— Fareed. Fareed Cherukuri, a zis el şi a simţit cum efortul de a sta nemişcat îi face tot trupul să se cutremure.

Bărbatul s-a lăsat pe vine, l-a cercetat şi a încuviinţat din cap cu un aer sumbru.

— Numele meu este Morten Heinesen, a zis el şi i-a desfăcut cătuşele. Sunt de la poliţia din Copenhaga.

— Poliţia? Cine era omul ăsta? Cum de nu ştiuseră de el? Eşti de la poliţie?

Fareed nu ştia ce să creadă.

— Exact, a zis Heinesen şi a încuviinţat din cap. Avem să ne spunem o mulţime de lucruri tu şi cu mine, dar mai întâi aş vrea să-mi spui pe unde e Dunja.

— Nu ştiu. Fareed a clătinat din cap. N-am nicio idee. Nu ştiu nici măcar dacă mai e în viaţă. I-am zis tot timpul că nu trebuie să meargă. Că e prea primejdios şi trebuie să rămânem împreună. Însă, ca de obicei, n-a ascultat. Aşa a făcut întotdeauna. Cu toate că ştia că l-au omorât pe Qiang, când el…

— Bine, hai să ne liniştim şi să luăm lucrurile pe rând, i-a tăiat vorba Heinesen.

— Să ne liniştim? Fareed s-a uitat la el. E ultimul lucru pe care trebuie să-l facem. Trebuie s-o ajutăm. Nu pricepi?

— Şi cum putem face asta dacă nu ştii unde este?

— E pe aici, pe undeva. Trebuie să fie. Şi-a întors privirea spre intrare. A dispărut, pur şi simplu, de aici şi după aceea eu n-am…

— Fareed, am scotocit peste tot şi nu mai e nimeni în afară de tine.

— Atunci n-aţi căutat destul. Pentru că sunt pe undeva, pe aici. Ştiu că sunt… S-a întrerupt şi şi-a fixat privirea pe unul dintre cele trei ecrane de deasupra panoului de control. Uite-l. Vezi? Uite-l pe unul dintre ei.

A arătat spre ecran, unde se vedea silueta unui bărbat mergând repede prin umbrele unuia dintre coridoarele întunecate.

68

Dunja a dat drumul vinciului şi s-a întors la gaura din podea. Ce era bine şi ce era rău, cum putea să ştie? Ce conta, când ea n-avea de ales? Ca să trăiască mai departe cu conştiinţa sa, singura opţiune a fost să ia lanţul care zăcea pe podea şi să şi-l înfăşoare pe un braţ în vreme ce se îndrepta spre margine, unde a lăsat în jos celălalt capăt până la Sleizner, care, cu o forţă neomenească, reuşea să stea agăţat de perete.

— Eşti pregătită? a zis cu vocea lui împleticită, şi ea a încuviinţat din cap. Trebuie să stai în picioare şi să ţii bine… Jură-mi că faci asta… Că te ţii bine… Altfel cădem amândoi.

— Hai odată, a zis ea şi şi-a dus piciorul drept în spatele celuilalt. Până nu mă răzgândesc.

Sleizner, care tremura tot de efort, a îndrăznit până la urmă să apuce lanţul, mai întâi cu o mână, apoi cu cealaltă, şi a început să urce. Ca şi cum tocmai pentru asta făcuse ea antrenamentul intens.

Nu era în ea nimic care să se încreadă în omul ăsta. Nimic care să-i spună că e bine ceea ce face. Îl cunoştea mult prea bine şi ştia de ce e în stare, aşa că a avut grijă să-l ţină la distanţa cuvenită, cu lanţul ca singura legătură dintre ei. Dacă el încerca ceva, putea, pur şi simplu, să-i dea drumul şi să-l lase să dispară în groapă.

Însă el n-a încercat nimic. Doar se ţinea cu disperare de lanţ. Când a ajuns sus, la margine, era prea obosit ca să mai aibă puterea să urce pe ultima porţiune. Ea a încercat să tragă mai tare, însă n-a fost de folos.

— Nu mai pot… a zis el, gata să cedeze. Trebuie să vii aici… Trebuie să mă ajuţi… Te rog…

I-a întâlnit privirea rugătoare şi a încuviinţat din cap, chiar dacă o durea. Însă nu vedea altă cale. Dacă nu făcea nimic, curând el nu s-ar mai fi putut ţine şi ar fi căzut.

— Încearcă tu ceva, scârnăvie, a zis ea şi s-a apropiat cu paşi mici, fără să scape din mână lanţul. Ajungi direct jos.

— Te rog, până nu cad… s-a văicărit el cu sângele curgându-i din gură. Nu mă mai pot ţine mult…

Cu piciorul stâng chiar lângă el, s-a aplecat cu grijă, l-a prins de sub braţ şi l-a ajutat să ajungă pe margine.

Sleizner s-a năruit pe podea într-un morman tremurător.

— Ah, la dracu'… Mulțumesc… Fir-ar dracu-al dracului…

— Kim, vreau să te culci pe burtă cu mâinile la spate, a zis ea şi a pregătit cătuşele de pe lanț.

— Sigur, a zis el şi a încuviințat din cap. Trebuie doar… S-a trudit să se ridice în patru labe. Limba mea… Bucata pe care ai muşcat-o… Trupul lui s-a cutremurat şi s-a legănat înainte şi înapoi ca un animal rănit. Trebuie s-o găsim, înainte să… Înainte să… Unde-i? Ştii tu, vârful limbii? Poate că o pot coase. Nu crezi? Nu? Că o pot coase la loc? Cu siguranță ar trebui să poată face asta. Trebuie doar s-o găsim…

— Rezolv eu, a zis ea şi a încuviințat din cap. Tu culcă-te acolo, că mă ocup eu.

A scos din buzunar o batistă şi s-a dus la grămăjoara însângerată aflată un pic mai departe pe podea.

Nu încăpea nicio îndoială ce era cu târşâitul pe care l-a auzit în spate când s-a aplecat să ridice vârful însângerat al limbii. Sleizner se mişca. Deocamdată doar o încercare, însă probabil era pe cale să se ridice în picioare.

Reacția ei a fost pur instinctivă. În niciun caz n-avea de gând să-l lase să scape. Şi totuşi, s-a înşelat total. Atât în privința unghiului impactului, cât şi a centrului său de greutate, dar mai ales a direcției. Pentru că în loc să fugă şi să încerce să dispară, Sleizner a țâşnit de pe podea drept spre ea, iar brațul lui drept a făcut un arc prin aer la numai câțiva centimetri de fața ei.

Ratarea a fost şansa ei să riposteze. Însă nu s-a întâmplat aşa, pentru că a văzut tăişul încovoiat care strălucea în mâna lui. Cuțitul de luptă cu care o amenințase în arest.

Atunci a descoperit tăietura de pe burtă.

La început, ca o linie subțire.

Curând după aceea, a fost sânge peste tot.

Pe de altă parte, nu simțea nimic. Nu, până ce a văzut tăietura lungă de treizeci de centimetri nu doar prin hanorac şi tricou, ci şi prin piele, care s-a desfăcut ca un şanț mare şi roşu până la stomac şi intestine.

S-a prăbuşit pe podea cu mâinile pe burta tăiată. Sânge peste tot. Organe care voiau să iasă. Sleizner, care era tot mai încețoşat pe când se apropia de ea.

— Măi, măi… frumos… a zis el. Cezariană pură… ce păcat că nu eşti gravidă! Aş fi nimerit doi iepuri dintr-un foc.

Auzea râsul lui ca după o glumă proastă de la televizor.

— Dacă m-ai fi ascultat, a continuat el şi s-a aşezat lângă ea. Dacă ai fi acceptat răul şi l-ai fi lăsat pe el să hotărască.

L-a văzut că vine tot mai aproape. În acelaşi timp, devenea tot mai încețoşat, ca şi cum era pe cale să se topească în cenuşiu.

— Însă n-ai putut. Nu-i aşa? Cu toate că ştiai, ai fost silită să întinzi o mână.

Ea a vrut să spună ceva, dar n-a reuşit. Nici măcar un sunet.

— Cu toate că ştiai că aşa se va sfârşi, îți doreai atât de tare să-ți poți purifica aura şi să te priveşti în oglindă cu conştiința împăcată.

Acum nu-l mai vedea, doar îl simțea aproape, poate că nici asta. Ca şi cum toate simțurile erau pe cale să se scurgă din ea, unul după altul.

— Ca atunci când îi arunci o monedă de cinci coroane unui om al străzii şi te simți aşa un înger bun şi cumsecade, că eşti pe cale să explodezi. Cât de jalnic! Jalnic şi la fel de grețos de dulce ca atunci când bagi în tine două kile de bomboane.

Cumva, simțea că tăişul arcuit sclipea în lumina fluorescentă chiar lângă fața sa.

— Aşadar, nu meriți altceva decât să nu mai exişti.

Însă când el şi-a coborât brațul şi a apăsat lama rece pe gâtul ei dezgolit, Dunja s-a dat bătută şi şi-a pierdut cunoştința.

— Dispari în neant. Nimeni nu-ți va simți lipsa.

Prin urmare, ea n-a ştiut nici de pocnet, nici de glonțul care, ca o făptură extraterestră, a țâşnit din fruntea lui şi a lăsat în urmă un crater. Nici că el, în ciuda găurii din cap, a izbucnit într-unul dintre râsetele lui tipice şi a rămas călare pe ea. Nici că Fabian, care intra în încăpere, a mai tras o dată în Sleizner, care doar a continuat să râdă.

Ea n-a ştiut nimic din toate astea.

Nici măcar de al treilea glonț, care, tras de aproape, a sfârtecat tot în calea lui prin țeasta lui Sleizner şi, cu toate acestea, n-a izbutit să-l amuțească. De parcă muşchii gâtului şi ai feței lui erau într-un şanț de disc stricat, şi a fost nevoie de încă două gloanțe până ce, în cele din urmă, el a amuțit.

Însă Dunja era deja cu totul altundeva.

69

După cele cinci împuşcături, Fabian s-a simţit golit complet. Un gol în care totul era pus în aşteptare. O coajă uscată umblătoare, care ar fi trebuit de mult să se aşeze şi să renunţe. Dar stătea în continuare în picioare şi, cu toate că nu mai făcuse niciodată ce făcea acum, părea că e ceva obişnuit. Ca şi cum totul ar fi fost programat.

Impresiile din lumea exterioară erau sporadice. Din când în când, rafale de informaţii care erau filtrate până nu mai rămânea decât absolut minimum. Ca sfârâitul care aminteşte de o tabletă efervescentă într-un pahar cu apă. De obicei slab, abia auzit. Aici, era o bolboroseală corozivă de la Sleizner, care undeva departe, jos, în întuneric, era pe cale să se dizolve.

Aproape că se auzea cum acidul fluorhidric mânca din trupul lui. Sau emanaţiile toxice care, în ciuda faptului că erau mai grele decât aerul, se încăpăţânau să-şi croiască drum în sus din groapă şi mai departe, prin toate filtrele măştii de gaze. Mai departe, în el.

Şi totuşi, a golit în groapă a patra canistră.

Ca să alunge orice îndoială.

Cea mai mică posibilitate.

Haina şi-o scosese deja după ce s-a asigurat că Dunja trăieşte. De asemenea, cămaşa şi pantalonii. O înfăşurase cât de strâns a putut cu hainele. Ca să oprească sângerarea. Să câştige timp.

Şi-a scos masca de gaze, a coborât cu vinciul capacul peste groapă şi a ridicat-o pe Dunja de pe podea. Cu toate că, de fapt, n-avea putere, şi cu toate că sângele a început iar să-i curgă din rana de glonţ, a ieşit cu ea în braţe din încăpere şi a mers pe coridoarele înguste, prin duhoare, pe lângă celule.

Uşile liftului erau deschise, exact aşa cum le lăsase. A intrat şi, după ce a apăsat cu cotul cel mai de sus buton, s-a aplecat spre ea. Însă n-a simţit nici răsuflare, nici puls. Nimic, în afară de muşchi moi, fără viaţă. Un singur ton prelung de la cine ştie ce instrument de măsură care spunea că e prea târziu. Că ar face bine să renunţe.

A pus-o pe podea, în timp ce liftul urca încet. Mult prea încet. Ca şi cum n-ar fi vrut şi făcea totul ca să încetinească şi să se întoarcă jos. Tărăgăna. Şi-a apăsat gura pe a ei, a simţit căldură şi a alungat gândul că ea o să fie curând rece. Că n-avea niciun rost. I-a umplut plămânii cu aer şi a văzut că

pieptul i se înalță. O dată, apoi încă o dată. A încercat să-şi spună că trebuie să reuşească şi i-a pus în mişcare sângele cu apăsări bruşte şi puternice pe piept. De treizeci de ori la rând.

Trebuie să reuşească.

Trebuie să reuşească, pur şi simplu.

A văzut cum sângele se prelinge de sub hainele din jurul burții. Apoi mai departe, pe podea, într-o mică baltă. Acea baltă de pierdere. De moarte. Liftul continua să se mişte încet. Clătinări abia simțite în urcarea care nu se mai termina. Nu-i rămânea decât să continue resuscitarea. Să continue să pompeze. Să lupte cu timpul. Cu vocile din capul său care strigau una mai tare ca alta că e prea târziu.

Poate că au fost vibrațiile liftului, care s-a oprit în cele din urmă, sau a fost inima ei care s-a trezit. Nu ştia. Nu putea decât să spere pe drumul său prin coridoarele ca de spital, luminate, de la următorul etaj. Să spere imposibilul.

Nu mai era nimeni acolo. Doar el şi Dunja. Şi apoi următorul lift. Acesta mergea mai repede. Uşile s-au deschis aproape imediat şi nu i-au lăsat timp să-i mai controleze o dată pulsul. A coborât în grabă de pe scenă, prin sala mare cu candelabre de cristal şi mai departe, pe hățişul de coridoare slab luminate.

A simțit cum îi sângerează rana de glonț. Cum curge pe braț şi îi sleieşte puterea cu fiecare picătură care cădea de pe cot. Dar nu era nimic în comparație cu ea. Nu trebuia nici măcar să-şi coboare privirea ca să ştie că pierduse câțiva litri. Era destul să simtă că trupul ei e pe cale să-i alunece din brațe.

Întocmai ca mai devreme, brusc s-a întunecat totul, iar când şi-a revenit era pe cale să cadă, însă a izbutit să-şi regăsească echilibrul şi a mers mai departe prin labirintul de coridoare. Oprirea nu era posibilă. Aşa că a clipit de câteva ori, încercând să rămână conştient. Dar asta nu i-a fost de folos. Vederea îi era tot mai încețoşată pe margini. La fel şi auzul, care nu prindea decât cele mai joase frecvențe.

Pasajul lung era atât de îngust, încât era silit să meargă într-o parte ca să n-o lovească cu capul de pereți. În partea cealaltă, l-au întâmpinat lumini albastre orbitoare şi bărbați cu veste de protecție şi arme, care strigau la el. Îi ordonau s-o lase din brațe şi să se întindă pe burtă cu mâinile deasupra capului. Amenințau că altfel trag. Aceiaşi care deja îl urmăriseră şi îl împuşcaseră.

Însă nu putea s-o lase din brațe. Nu încă. Nu îndrăznea să facă altceva decât să-şi continue drumul, în sunetul propriei respirații şi al vocilor tot mai îndepărtate. Spre scara abruptă. La stânga era un grup de tinere înfăşurate în pături şi în fața lor, doi bărbați în haine de camuflaj culcați pe burtă, cu mâinile prinse în cătuşe la spate, lângă femeia în trening.

Îi auzea cum zbiară. Nu la el. Unul la altul. A încercat să strige după o ambulanță, dar nu era sigur că l-a auzit cineva. A fost silit să se oprească la mijlocul scării, care i-a dispărut de sub picioare când s-a clătinat şi a căzut în întuneric.

L-au trezit vocile. Voci care strigau. Tuburi fluorescente care defilau pe tavan, deasupra lui. A dat să se ridice, însă legăturile l-au ținut pe targa care îl ducea cu capul înainte pe un drum cu hopuri. Nu putea decât să-şi întoarcă un pic capul.

De o parte erau maşini de poliție cu girofarurile pornite şi agenți în uniformă care blocau locul. De cealaltă, Dunja, înconjurată de oameni care mânuiau din mers perfuzii şi instrumentul care îi făcea corpul să se ridice spasmodic când trecea prin ea curentul dintre cei doi electrozi.

A simțit vibrația motorului ambulanței când a pornit, în vreme ce se închideau uşile. De-abia atunci, când ieşeau din garaj, în sus pe rampă şi în lumina zorilor, de-abia atunci a venit lucrul pe care îl aştepta de atâta timp. Lucrul la care încercase tot timpul să ajungă. Sinele.

În tăcere, aproape imposibil de observat de cineva din afară.

O simplă lacrimă, atât de mică, încât era de mult uscată până să vină următoarea.

Dar procesul se declanşase, imposibil de oprit, şi când ambulanța a luat viteză şi a pornit sirena, pe Østerbrogade, Fabian a plâns.

Pentru tot ce a fost şi tot ce urma. Pentru toate încercările sale niciodată duse până la capăt. Eşecurile sale care au stricat atât de multe lucruri pe drum. Înțelegerea faptului că nimic nu putea fi schimbat. A plâns pentru Matilda, care tot timpul avusese dreptate, şi pentru că orice ar fi făcut, orice hotărâre ar fi luat, aşa avea să se termine.

Şi pentru Theodor.

Dragul său Theodor.

În sfârşit, putea să-l jelească.

EPILOG

În următoarele ore a fost o linişte eficientă, în care au arestat suspecţii, au percheziţionat subsolul şi s-au ocupat de grupul de tinere. S-a dovedit că unele dintre ele sunt subnutrite, iar altele, profund traumatizate. Toate au primit îngrijirile de care aveau nevoie.

Cu toate că efectivul poliţiştilor s-a mărit în cursul dimineţii, pe măsură ce vestea despre raid ajungea la toate unităţile şi organele, toţi cei implicaţi ştiau exact ce au de făcut sub conducerea lui Morten Heinesen. Era un rol pe care el nu-l mai avusese niciodată şi, pentru prima dată, şi-a dat seama că este făcut pentru asta.

Ameninţarea cu concedierea făcută de şeful poliţiei naţionale n-a avut nicio urmare. În loc de asta, Heinesen a fost pus să conducă ancheta care a urmat, împreună cu Julie şi Hemmer, şi mulţumită faptului că toate materialele pe care le-a obţinut Fareed au ieşit la lumină şi au fost analizate, au început arestările importante.

După aceea, nimic n-a mai fost la fel. Jakob Sand şi procurorul general Mads Jensen au fost primii prinşi, urmaţi de Oscar Pedersen, şeful departamentului de medicină legală. Apoi le-a venit rândul lui Ryan Frellesen, directorul executiv al Danske Bank, lui Stig Paulsen, preşedintele concernului TDC, şi lui Kai Mosendahl, directorul general al Skat.

Arestările au continuat până la nivelul guvernului, cu ministrul de externe Morten Steinbacher, care era unul dintre cei mai activi membri ai clubului. Toate dezvăluirile au stârnit un scandal care nu numai că a azvârlit întreaga poliţie daneză în cea mai mare criză de credibilitate prin care trecuse vreodată, dar a implicat mari părţi ale elitei din Danemarca, şi cu atâta forţă, încât întregul episod avea să fie numit „Măcelul din Copenhaga”.

Un episod care, mulţumită faptului că tinerele au putut să fie identificate şi audiate, s-a dovedit că se întindea de la trafic de carne vie, luare de mită, infracţiuni economice şi evaziune fiscală până la crimă şi complicitate la crimă. Avea şi ramificaţii în afara ţării, printre altele, la Stockholm, şi ancheta la care lucra Malin Rehnberg. Însă asta e cu totul altă poveste.

După câteva zile fără somn, cu interogatorii nesfârşite, Fabian şi Fareed au fost absolviţi de orice acuzaţie şi eliberaţi. Cu toate acestea, mai rămâneau câteva nelămuriri legate de moartea lui Kim Sleizner, de vreme ce

nu i-a fost găsit cadavrul.

Totuşi, cu ajutorul probelor recoltate până jos pe pereţii gropii, au reuşit să stabilească faptul că el a fost cu adevărat acolo. Însă apoi dispărea orice urmă a lui, întrucât s-a dovedit că groapa era legată direct de rețeaua de canalizare din Copenhaga.

Nimeni nu ştia unde s-a dus Fareed. La fel şi în ceea ce priveşte urna cu cenuşa lui Qiang, care a dispărut brusc din locul unde aştepta înmormântarea.

Unul dintre zvonurile care au circulat era că Fareed se află în Sri Lanka, unde, pe lângă faptul că a împrăştiat cenuşa lui Qiang într-o rezervație de elefanți orfani, a preluat conducerea unei plantații de ceai. Altul era că s-a dat la fund ca să înființeze rețeaua internațională de hackeri *Insidious Elephant.* Al treilea era că toate zvonurile erau create de el însuşi.

Singura persoană care în momentul scrierii cărții nu putea fi audiată este Dunja, care, după câteva operații complicate, continuă să fie conectată la un plămân artificial în unitatea de terapie intensivă din Rigshospitalet, unde este ținută permanent sub supraveghere. Nu doar de către personalul spitalului, ci şi de către Michael Rønning, care o vizitează de cel puțin trei ori pe săptămână.

De fiecare dată face acelaşi lucru timp de aproximativ două ore. Primul lucru este să arunce florile de pe noptiera ei şi să le înlocuiască cu un nou buchet, în apă proaspătă. Apoi se aşază pe marginea patului, o prinde de mână şi îi povesteşte tot, de la ultimele întorsături ale anchetei şi ce capete au mai căzut, până la persoana cu care se vede el acum, convins că undeva, departe înăuntru, ea aude fiecare cuvânt şi curând o să fie iar pe picioare.

Când Fabian s-a întors acasă, pe Pålsjögatan, numărul 17, din Helsingborg, era pregătit patul din camera de oaspeți. Acolo a dormit aproape o zi întreagă până să fie gata să se scoale şi să cineze împreună cu Sonja şi Matilda.

Niciuna dintre ele nu l-a întrebat despre cele petrecute la Copenhaga. Poate pentru că deja ocupau atât de mult loc la ştiri. În schimb, au vorbit despre pregătirile de înmormântare. Cum voiau ei să fie şi ce credeau că şi-ar fi dorit Theodor. Pentru prima dată după multă vreme au putut să stea împreună fără să se certe, iar în următoarele două săptămâni s-au ajutat unul pe altul ca înmormântarea să fie cât de frumoasă putea fi.

Timpul avea să arate dacă ăsta era un nou început al relației lor. Poate că nu era decât un sfârşit un pic mai bun.

La începutul lui septembrie, Fabian a hotărât să cumpere un Maxi 108, un iaht care să poată face față greutăților dintr-o călătorie în jurul lumii. Sonja a renunțat după câteva încercări, avea rău de mare. Însă Matilda s-a dovedit că are o înclinație firească pentru navigație, şi în cea mai mare parte a toamnei şi-au petrecut weekendul pe vas, pe care au căzut de acord să-l boteze *Theo.*

În rest, nu trecea o zi fără ca el să se ducă la mormântul din cimitirul Pålsjö. Adesea se întâmpla să stea ore în şir. Era acolo ceva, între morminte şi capelă, care îl ajuta să-şi găsească pacea. O armonie interioară de care nici măcar nu se mai apropiase vreodată.

Acolo nu era nimic care să tragă de el. Nimic care să îi ceară cu insistență atenția şi să vrea să-l ducă altundeva. Şi, pentru prima dată, a simțit un fel de comunicare. Cu Theodor sau cu sine, era imposibil de spus.

Însă era cu ceva.

Ceva tămăduitor.

MULȚUMIRI

Cea mai mare parte din carte am scris-o în timpul pandemiei din 2020 şi 2021. Nu era ceva care să-l afecteze pe Fabian Risk, întrucât evenimentele se petrec în 2012. Totuşi, m-a afectat pe mine şi lucrul meu la carte, chiar dacă până acum am reuşit să nu mă molipsesc şi aştept în continuare vaccinul.

În mod normal, haosul e în poveştile mele. Acolo, în lumea fictivă, totul se dă peste cap, şi treaba mea e în mare parte să încerc să rezolv problemele şi să fac ordine. Ca să fac asta am nevoie cel puțin de iluzia că există o structură în lumea reală.

După părerea mea, niciodată n-a fost mai limpede decât anul trecut că realitatea reuşeşte întotdeauna să întreacă ficțiunea. Dacă mă îndoiam vreodată de asta, nu trebuia decât să-mi mut privirea de la manuscrisul meu la primul articol din ziare ca s-o văd negru pe alb, ceea ce, ca s-o citez pe Erica din prolog, funcționa ca o kriptonită pentru scrisul meu.

În plus, a fost cu adevărat greu să nu pot călători ca să-mi văd copiii adulți aflați în Stockholm, pe mama în Helsingborg (cu toate că locuieşte chiar de cealaltă parte a strâmtorii) sau pe prietenii din Spania, unde stau de obicei în cele mai intense perioade de scris. Şi nici faptul că nu m-am putut întâlni cu voi, cititorii, n-a făcut să fie mai uşor.

Şi totuşi, până la urmă, a ieşit o carte. O carte de care, în plus, sunt de-a dreptul mândru, şi pentru asta vreau în primul rând să le mulțumesc tuturor celor care îmi sunt cel mai aproape şi care (nu mă întrebați cum) au reuşit să se descurce cu mine şi, mai ales, cu toate nevrozele mele, într-un fel care m-a ajutat în muncă.

Fără voi n-aş fi reuşit.

Mi, tu nu eşti aici doar ca să mă sprijini şi să mă încurajezi. Tu citeşti, spui ce gândeşti şi discuți cu mine povestea şi, chiar dacă uneori nu suntem de acord, întotdeauna se dovedeşte până la urmă că tu ai avut dreptate.

Sander, îți mulțumesc pentru că ai întrebat atât de des cum merge şi ai promis să citeşti toate cărțile când o să fii destul de mare.

Noomi, îți mulțumesc pentru toate pauzele pe care le fac de la scris când vii cu un nou desen sau vreun personaj fantastic pe care le pot pune lângă celelalte de pe pervaz. De câte ori mă uit la ele simt că totul e posibil.

Filippa, anul acesta am vorbit mai ales la telefon şi, chiar dacă

întotdeauna discuțiile noastre îmi dau o nouă energie, aştept cu imensă nerăbdare să fim din nou față în față.

Kasper, îți mulțumesc că eşti prezent când am nevoie de un sprijin în plus. Când mă plâng ce greu este şi că povestea nu merge cum vreau eu, iar tu îmi aminteşti că aşa mi se pare de fiecare dată.

De asemenea, vreau să mulțumesc echipei de la Forum, cu editorul meu Adam Dahlin la cârmă. Cu toții ați făcut o treabă minunată. Andreas, redactorul tuturor cărților mele, ai fost întotdeauna o stâncă, însă de această dată chiar te-ai întrecut pe tine.

Un mare mulțumesc şi lui Tor, Juliei şi lui Marie de la Salomonsson pentru că ați consumat atâta energie ca să scoateți în întreaga lume cărțile despre Risk şi v-ați îngrijit de toate, de la detaliile copertților până la ceasul pe care îl poartă Kim Sleizner.

În sfârşit, vreau să vă mulțumesc vouă, tuturor cititorilor, care anul trecut ați arătat clar că, orice-ar fi, e întotdeauna nevoie de o poveste bună.

Stefan Ahnhem
Copenhaga, martie 2021

A estorcat. A abuzat. A violat. În ascensiunea sa, a călcat în picioare viețile multora. Este un om cum nu se poate mai josnic, din toate punctele de vedere. Se numește Kim Sleizner și este șeful poliției din Copenhaga.

Dunja Hougaard a acționat clandestin în investigarea fostului ei șef, Sleizner. Luni întregi, Dunja și echipa ei au strâns informații. Când un înalt funcționar din serviciile de informații daneze este găsit mort, împreună cu o femeie necunoscută, pe fundul apei din port, lațul este, în sfârșit, gata să se strângă. Singura întrebare este: pe cine va prinde? În același timp, pe celălalt mal al canalului, în Helsingborg, polițistul suedez Fabian Risk primește o veste care schimbă totul...

Lovitura de grație este ultimul roman din seria de succes „Fabian Risk", scrisă de Stefan Ahnhem, o carte în care talentul autorului de a crea suspans atinge apogeul.

„În *Lovitura de grație*, lucrurile sunt împinse până la limită. Este pe cât de dramatic, pe atât de palpitant felul în care Fabian Risk și Dunja Hougaard caută, fiecare pe cont propriu, probe și indicii. Stefan Ahnhem deține arta construirii de povești înspăimântătoare, iar aceasta nu este o excepție."
Ölandsbladet, Suedia

„Ahnhem are o forță aproape nesuedeză în dinamica povestirii, iar cu *Lovitura de grație*, continuă să ne ofere suspansul ficțiunii polițiste de top internațional. Probabil că aceasta este cea mai percutantă carte a lui de până acum. Le-o recomand inclusiv celor care l-au apreciat pe Stieg Larsson și trilogia «Millennium»."
BTJ, Suedia

Tradiție din 1989
www.litera.ro

ISBN 978-630-319-006-8
9 786303 190068

[1] În toată cartea, cu puține excepții, danezii vorbesc în limba daneză atunci când discută cu un suedez.
[2] (aprox.) „Nesătula" (în limba engleză în original).
[3] Politiets Efterretningstjeneste – Agenția Națională de Securitate și Informații din Danemarca.
[4] — Nu știu. Vrei să vorbești cu șeful meu? E mai bine. Îl pot chema.
— Nu, nu-i nevoie. Dar vreau să văd o legitimație.
— O ce?
— Legitimația ta. Pot s-o văd? (în limba engleză în original).
[5] — De ce? Nu înțeleg. (în limba engleză în original).
[6] — Nici n-am spus că ai făcut. Dar suntem în timpul unei investigații și vreau să mă asigur că totul e în ordine.
— Dar n-o am aici.
— Bine, atunci unde este?
— În biroul nostru. (în limba engleză în original).
[7] — Wratlov, ce faci? N-avem toată ziua la dispoziție.
— El e de vină. Vrea să-mi vadă legitimația și n-o am la mine. (în limba engleză în original).
[8] Festival muzical danez care are loc anual, unul dintre cele mai mari din Europa.
[9] „Cosiță", „coadă împletită".
[10] Poftim? (în limba engleză în original).
[11] Este (el)… (în limba engleză în original).
[12] Intră și gata. (în limba engleză în original).
[13] Nu mă-ntreba pe mine. Poate că a uitat, pur și simplu, s-o închidă când a plecat. (în limba engleză în original).
[14] Nu uiți, pur și simplu, să închizi și să încui ușa când pleci. (în limba engleză în original).
[15] Ar trebui să fim aproape, foarte aproape. (în limba engleză în original).
[16] Să sperăm că ai dreptate. Deja a durat mult prea mult. (în limba engleză în original).
[17] Aici. Cel puțin conform ecranului. Ar trebui să fie pe undeva în această cameră. (în limba engleză în original).
[18] Atunci găsește-l. Nu sta degeaba. Găsește-l. (în limba engleză în original).
[19] — Se presupune că e tot aici?
— Da. Uită-te și tu.
— Bine, îl sun.
— Ești sigur?
— Ai o idee mai bună? Nu mai avem timp. (în limba engleză în original).
[20] Salut, numele meu e Bobby și sunt robot. (în limba engleză în original).
[21] Hei! Tu de-acolo! (în limba engleză în original).

[22] *Snuff video/film:* filmarea în direct a unei ucideri reale (în limba engleză în original).
[23] Bitter.
[24] Vin fiert.
[25] Păi, dă-i drumul, îți stau la dispoziție. (în limba engleză în original).
[26] Apropo (în limba engleză în original).
[27] (aprox.) Elita elitelor (în limba franceză în original).
[28] (aprox.) Cei din vârful clasamentelor (în limba engleză în original).
[29] Bărbatul, mitul, legenda. Clip omagial pentru Juice WRLD (în limba engleză în original).
[30] Nume de alint pentru Bengt.
[31] Prenume scandinav, dar și un soi de morcovi lungi și groși (în Norvegia).
[32] Sven este numele generic dat suedezului „tipic”.
[33] Bomboane cu lemn-dulce și sare de amoniu.
[34] Sunt de la poliție și aș vrea să știu cine se ocupă de camerele de supraveghere din garaj. (în limba engleză în original).
[35] Cum spuneam, sunt de la poliție și… (în limba engleză în original).
[36] Nu eu. Șeful meu. (în limba engleză în original).
[37] Vorbește cu șeful. (în limba engleză în original).
[38] Bine, mulțumesc. (în limba engleză în original).
[39] Vă rog, puteți ieși? Aștept deja de ceva timp. (în limba engleză în original).
[40] Bine. Bine. (în limba polonă în original).
[41] Feluri de mâncare indiană.
[42] (argou) Dă-i drumul. (în limba engleză în original).
[43] Poftim. (în limba engleză în original).
[44] Corect (în limba engleză în original).
[45] (aprox.) Neica-nimeni (în limba engleză în original).
[46] Unica, inconfundabila (în limba engleză în original).
[47] Polițistul bun (în limba engleză în original).
[48] Partid socialist din Danemarca.
[49] (aprox.) Mare scofală. (în limba engleză în original).
[50] E greșeala mea. Scuze. (în limba engleză în original).
[51] „Who” înseamnă în limba engleză „cine/care”.
[52] Nu-i nevoie de airbaguri. (în limba engleză în original).
[53] Skattestyrelsen: Agenția Fiscală Daneză.
[54] Dă-te jos. Dă-te jos, am zis! (în limba engleză în original).
[55] Uite încă una. (în limba engleză în original).
[56] În spatele tău. (în limba engleză în original).

[57] Bun, potolește-te. Și tu, aruncă pistolul. Pistolul! La podea! (în limba engleză în original).

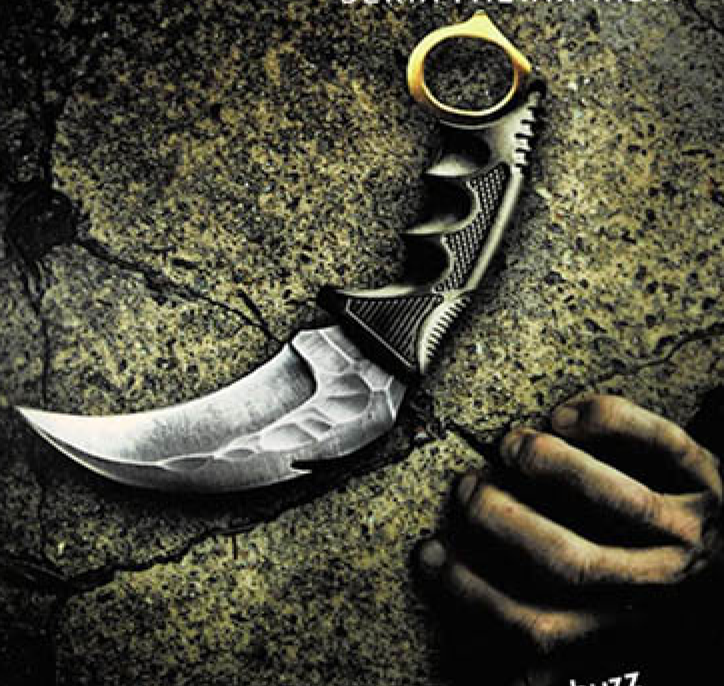
[58] Grozave ultime cuvinte. (în limba engleză în original).

[59] „Oh, văd morți”. Aluzie la filmul *Al şaselea simț.* (în limba engleză în original).

[60] Pe podea (în limba engleză în original).

[61] Şi Oscarul îl câştigă… (în limba engleză în original)

[62] Zi-i cum vrei. (în limba engleză în original).

SERIE PUBLICATĂ ÎN 27 DE ȚĂRI
virtual-project.eu
STEFAN
AHNHEM
LOVITURA DE GRAȚIE
SERIA FABIAN RISK
LITERA
buzz
BOOKS